LINDA
BUCKLEY-ARCHER

Gideon
hoț de buzunare

sau
PIERDUȚI ÎN TIMP

CORINT JUNIOR

Linda Buckley-Archer

GIDEON, HOȚ DE BUZUNARE
sau
PIERDUȚI ÎN TIMP

Redactor: Sorin Petrescu
Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Mihaela Dumitru

Copyright © 2006 by Linda Buckley-Archer
Cover illustration by www.blacksheep-uk.com

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-054-7

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUCKLEY-ARCHER, LINDA
Gideon, hoț de buzunare / Linda Buckley-Archer;
trad.: Gabriela Stoica. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-054-7

I. Stoica, Gabriela (trad.)

821.111-31=135.1

sau

PIERDUȚI ÎN TIMP

fiind Cartea I din

Revelația lui Peter Schock

de

LINDA
BUCKLEY-ARCHER

Traducere și note de Gabriela Stoica

CORINT JUNIOR

Pentru R., L. și I.

CUPRINS

CITITORULUI ix

CAPITOLUL 1
TRATAȚIA DE ANIVERSARE 3
În care Peter așteaptă cu nerăbdare tratația de aniversare și, mai târziu, se ceartă cu tatăl său

CAPITOLUL 2
UN APEL TELEFONIC RATAT 9
În care Peter face cunoștință cu familia Dyer, iar contactul cu un generator Van der Graaf, care-i face părul măciucă, duce la o serie de evenimente extraordinare

CAPITOLUL 3
TRICORNUL 31
În care Peter se trezește într-o situație pe cât de uluitoare, pe atât de primejdioasă

CAPITOLUL 4
UN URLET DE LUP 41
În care poliția și Kate trag niște concluzii în privința situației primejdioase în care se află, iar copiii își petrec noaptea în pădurea de mesteceni

CAPITOLUL 5
PĂSTRĂVI LA GRĂTAR 59
În care Peter merge la pescuit, iar Kate îl sperie de moarte pe tovarășul ei de drum

CAPITOLUL 6
PIERDUȚI ÎN TIMP 68
În care Peter și Kate descoperă că necazurile lor de-abia au început

CAPITOLUL 7
OSPITALITATEA ONORABILEI DOAMNE BYNG ... 89
În care Peter și Kate fac cunoștință cu familia Byng, iar Peter își etalează talentele de fotbalist

CAPITOLUL 8
POVESTEA OMULUI DE SMOALĂ 108
În care Peter și Kate plantează un cedru de Liban, iar Gideon le spune povestea *Omului de Smoală*

CAPITOLUL 9
ÎNCEPUTUL CĂLĂTORIEI 128
În care redutabilul Pastor Ledbury îl insultă pe Gideon și începe călătoria spre Londra

CAPITOLUL 10
ATACAȚI! 153
În care doctorul Dyer se întâlnește cu oamenii de știință de la NASA, iar călătorii noștri au parte de o întâlnire neplăcută

CAPITOLUL 11
TRAGEDIA LORDULUI LUXON 185
În care inspectorul Wheeler intră la bănuieli, iar Gideon povestește cum l-a cunoscut pe lordul Luxon

CAPITOLUL 12
PARLAMENTUL CIORILOR DE CÂMP 225
În care inspectorul Wheeler este tulburat din pricina unei fotografii, Kate stă de vorbă cu un faimos om de știință, iar Peter este teribil de șocat la vederea cuiva

CAPITOLUL 13
CUTIA PANDOREI 261
În care doctorul Pirretti își dă arama pe față, iar Gideon spune povestea tizului său

CAPITOLUL 14
STRATAGEMA LUI GIDEON 279
În care pastorul ține o predică ciudată, iar călătorii își arată „popoul"

CAPITOLUL 15
UN PACT FĂCUT CU SÂNGE 317
În care inspectorul Wheeler dezgroapă securea războiului, Peter și Kate fac o promisiune solemnă, iar Londra își dezvăluie unele dintre atracțiile și primejdiile sale

CAPITOLUL 16
DOUĂ PIEȚE COVENT GARDEN 348
În care copiii fac cunoștință, în sfârșit, cu Omul de Smoală, la taverna „Leul Negru", și apoi strică spectacolul de stradă al unui jongler

CAPITOLUL 17
PROMISIUNEA REGINEI CHARLOTTE 373
În care schimbul de cuvinte dintre inspectorul Wheeler și doctorul Pirretti ia o întorsătură neașteptată, regele George al III-lea pune mâna lui vindecătoare pe Jack, iar Kate recurge la măsuri disperate

CAPITOLUL 18
ÎN PLASĂ 403
În care copiii răspund unor întrebări dificile, iar Gideon cade în plasa lordului Luxon

CAPITOLUL 19
O CURSĂ CONTRA CRONOMETRU 421
În care pastorul insultă niște filfizoni și își etalează cunoștințele despre cai, iar Gideon se întrece cu Omul de Smoală într-o cursă călare

CAPITOLUL 20
NEWGATE 447
În care Gideon lâncezește în închisoarea Newgate, copiii fac cunoștință cu un scriitor faimos, iar o întâlnire întâmplătoare o face fericită pe Kate

CAPITOLUL 21
OAMENII DE PAIE 473
În care doctorul Dyer explică dispariția mașinii antigravitaționale, iar situația lui Gideon se înrăutățește și mai mult

CAPITOLUL 22
TYBURN 499
În care prietenii lui Gideon ajung la Tyburn, Omul de Smoală apare pe neașteptate, iar povestirea ia sfârșit

Cititorului

Când am vorbit cu Peter Schock* despre rolul pe care l-a jucat în derularea acestor evenimente, m-a rugat să includ câteva pasaje din cartea pe care chiar el a găsit-o la Hawthorn Cottage, din Derbyshire. Titlul ei este *Viața și vremurile lui Gideon Seymour.* A fost scrisă între anii 1790 și 1792, dar, după știința mea, nu a fost niciodată publicată.

Lui Peter au ajuns să-i placă povestirile lui Gideon, să stea pe iarbă, la umbra unui stejar de pe domeniul Hawthorn Cottage, și să se lase purtat de vocea blândă a lui Gideon, în locuri pe care n-o să ajungă niciodată să le vadă, în vremuri în care n-o să trăiască niciodată, de altfel, în unele cazuri, nici măcar dorindu-și așa ceva. Peter mi-a spus că n-ar fi existat nicio poveste dacă n-ar fi fost Gideon, așa că se cuvine să-i dăm din când în când cuvântul. În consecință, am adăugat câteva pasaje din cartea lui Gideon, ca să vă împărtășesc, astfel, punctul lui de vedere.

---

* Cuvântul *schock* (germană) este omofon cu cuvântul *shock* (limba engleză), ambele însemnând *șoc, lovitură* în limba română. Prin acest nume de familie, autoarea sugerează starea de spirit a lui Peter și a părinților săi.

În ceea ce mă privește pe mine, scriitoarea acestor volume (căreia i-a fost încredințată relatarea evenimentelor de față, de o importanță covârșitoare pentru atât de mulți oameni), pot afirma că până când nu veți fi citit întreaga poveste, vă va fi imposibil să înțelegeți rolul meu în ea și de ce această sarcină istovitoare a căzut asupra mea. Am pus cap la cap atâtea fire narative încâlcite în speranța că relatarea lor va constitui nu numai o serioasă avertizare, ci și o slăvire a curiozității infinite a spiritului uman în ceea ce privește universul înconjurător, precum și a nobleței sale sufletești.

Peter m-a întrebat dacă aceste cărți pot fi dedicate memoriei lui Gideon, iar eu sunt nespus de fericită s-o fac, deoarece rolul său în scrierea acestei povestiri nu trebuie deloc subestimat.

În memoria unui om bun și curajos,
a cărui amintire va dăinui peste veacuri,
Gideon Seymour, hoț de buzunare și gentleman.

În acele prime zile petrecute la Hawthorn Cottage, Peter se simțea abandonat de tatăl său. Mă durea inima să-l văd într-așa o stare de spirit, căci îi înțelegeam suferința. În el mocnea uneori o furie ascunsă, care-l rodea pe dinăuntru, dar refuza să se descarce vorbind despre asta.

Odată mi-a spus că ar fi vrut ca eu să fiu tatăl lui. Atunci mi-a venit mie rândul să mă înfurii.

– Ce-i cu nebunia asta în capul tău? l-am luat eu la rost. Ce crimă a comis tatăl tău ca să-l schimbi cu un hoț de buzunare?

– N-a comis nicio crimă, în afară de faptul că este un tată care nu-și iubește fiul, mi-a răspuns Peter cu aplomb.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

CAPITOLUL 1

Tratația de aniversare

În care Peter așteaptă cu nerăbdare tratația de aniversare și, mai târziu, se ceartă cu tatăl său

Era dimineața devreme, într-o zi de sâmbătă, 16 decembrie, prima zi a vacanței de Crăciun. Într-o casă mare, de la periferia Londrei, începea să se lumineze de ziuă. Peter sări din pat și-și strecură capul pe sub draperii, ca să privească afară. Soarele strălucea dincolo de casele aflate de cealaltă parte a cartierului Richmond Green, iar pe cerul azuriu nu era niciun firicel de nor.

— Da! exclamă Peter, aruncându-se cu toată puterea pe saltea, ca să sară cât mai sus.

Nici măcar o ploaie torențială n-ar fi putut să-i strice o asemenea zi, dar dacă era o zi însorită, cu un cer ca oglinda, cu atât mai bine. De fapt, a douăsprezecea aniversare a lui Peter a fost în septembrie, dar atunci tatăl său fusese reținut la Veneția cu afaceri și nu putuse să ajungă la timp acasă. Amânase din nou sărbătorirea lui Peter, programată

la jumătatea semestrului, datorită unei călătorii de afaceri la New York, dar o reprogramase în prima zi a vacanței de Crăciun, notându-și data, negru pe alb, în agenda lui.

Cam așa era cu toate promisiunile tatălui său în acele vremuri. Ele pluteau în aer ca mirajele, pâlpâiau undeva, la orizont, și cu cât te apropiai mai mult de ele, cu atât te așteptai mai tare să dispară.

După ce mama lui plecase pentru prima dată să lucreze în Statele Unite, iar tatăl său ar fi trebuit, prin urmare, să facă un efort deosebit, reușise abia să ajungă la Ziua Sporturilor, *după* marea cursă a lui Peter. Întotdeauna se ivea fie o nouă întâlnire de afaceri, fie un nou client, sau o altă problemă urgentă care necesita prezența lui.

Dar astăzi era ziua cea mare: aveau să se dea cu sania pe pârtia artificială de schi, după care să ia masa în oraș, iar, în final, urmau să meargă la un meci de fotbal din Premiership. O zi întreagă petrecută cu tatăl său, în care avea să facă toate lucrurile lui preferate! Și nimic nu mai putea sta în calea lor de data aceasta. Mirosul îmbietor de șunculiță prăjită și cârnăciori care urca pe scări, venind dinspre bucătărie, i-o confirma. Nu aveai parte de mic dejun gătit în casa familiei Schock în zilele obișnuite. Peter se cuibări sub pilota lui în dungi, savurând momentul, și se prefăcu că doarme în clipa în care se deschise ușa.

— Trezește-te, Peter! E vremea să te scoli.

Margrit era, în mod cert, cea mai bună din lungul șir de „au pairs”*, pe care tatăl său le angajase de când mama lui plecase să muncească în Los Angeles. Era nemțoaică, mai stâlcea ea unele cuvinte, dar făcea niște chiftele grozave.

— Peter, îi șopti Margrit la ureche. Știu că ești treaz. Plecăm într-o călătorie astăzi. Trebuie să te dai jos din pat imediat. Tatăl tău vrea să-ți vorbească.

Îl gâdilă pe Peter până când acesta se făcu ghem și fața i se schimonosi de râs. Dar, când deschise ochii, văzu că ea nu zâmbea deloc. Părea chiar stânjenită.

— Ce călătorie? o descusu el. Ce vrei să spui cu asta?

Cum Margrit nu-i răspunse pe loc, el sări ca ars din pat și o luă la fugă în jos pe scări, ca să dea ochii cu tatăl său, care prăjea ouă în bucătărie. Acesta era deja îmbrăcat în haine elegante, alese special să impresioneze. Privindu-i scurt expresia feței, Peter știu.

— N-o să se întâmple nici azi, nu-i așa?

— Îmi pare rău, Peter, pe cuvântul meu. Îți promit că mă voi revanșa. Tocmai am primit un telefon. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu directorul studiourilor, care se întoarce în această după-amiază din Statele Unite.

---

* Persoană străină, în general o femeie tânără, care locuiește cu o familie pentru a învăța limba țării respective și care are grijă de copii sau face menajul, primind în schimb locuință, mâncare și o sumă mică de bani drept salariu.

Peter era stupefiat. Așa ceva nu era posibil. Nici chiar tatăl lui nu putea să i-o facă pentru a treia oară.

— Dar partea bună a lucrurilor este că Margrit te poate lua cu ea să-ți petreci weekend-ul la ferma prietenilor ei din Derbyshire. Le vom face pe toate când te vei întoarce. Îmi dau seama cât de dezamăgit trebuie să fii, dar încearcă să înțelegi... Slujbele multor oameni depind de această întâlnire.

Tatăl și fiul se priveau ochi în ochi peste masa din bucătărie. Toată fericirea lui Peter din acea dimineață începu să se topească, asemenea unui bulgăre de zăpadă, formând o băltoacă pe podeaua bucătăriei. Dar, în momentul în care tatăl său ocoli masa și veni lângă el să-i pună o mână pe umăr, Peter se dădu repede un pas înapoi din calea lui. Valul de adrenalină provocat de furie îl făcu să-și încleștеze pumnii, iar inima începu să-i bubuie în piept. Nu voia să fie înțelegător. Nu voia să se ducă în vizită, împreună cu Margrit, la niște străini. Voia doar ca tatăl său să-și anuleze întâlnirea. Voia să-l lovească pe tatăl său cu pumnii în piept și să-i spună să nu-și mai încalce cuvântul dat niciodată, dar absolut niciodată.

— Nu știu de ce te-ai mai obosit să aduci pe lume un copil! îi strigă el în gura mare. Niciodată nu vrei să avem un program comun. Eu nu fac altceva decât să-ți stau în cale.

— Dacă ai de gând s-o ţii tot aşa, n-avem nimic de discutat, i-o reteză tatăl său. Ştii că încerc să fiu alături de tine cât pot de mult, dar cineva trebuie să mai câştige şi bani pentru toate acestea... zise el, făcând un gest larg spre bucătăria cromată, ce strălucea de curăţenie, şi spre Margrit care lustruia pantofii lui Peter. Margrit se făcuse mică într-un colţ, de parcă şi-ar fi dorit să fie în altă parte... Aşteaptă numa' să vezi cum o să fie când vei creşte mare şi vei avea responsabilităţi, la rândul tău. Ai face exact acelaşi lucru dacă ai fi în locul meu.

— Nu, n-aş proceda aşa, în niciun caz! Dacă mama ar fi aici, nu te-ar lăsa să-mi faci una ca asta!

Peter ştia prea bine că depăşise măsura. Dar vorbele îi scăpaseră din gură fără să vrea.

— Să nu *îndrăzneşti* să vorbeşti cu mine pe un asemenea ton! Vocea tatălui său avea inflexiuni de oţel şi abia dacă-şi mai stăpânea furia. Cum îţi permiţi să-mi arunci în faţă asemenea vorbe, când mama ta a fost aceea care a optat să lucreze de cealaltă parte a planetei! Înşfăcă tigaia şi azvârli, furios, ouăle arse la gunoi. Te duci cu Margrit şi cu asta am încheiat discuţia. Mă voi gândi să-ţi reprogramez trataţia de ziua ta doar atunci *când* şi *dacă* vei înceta să te comporţi ca un puşti răsfăţat.

Peter o zbughi în sus pe scări, lovindu-se cu putere de pereţi în graba lui. Se simţea atât de neajutorat şi de

nedreptățit, încât nu știa ce să facă. Ajuns la primul etaj, se întoarse și se aplecă peste balustradă.

— Te urăsc!

Și acesta a fost ultimul lor schimb de cuvinte.

Peter nu observă când tatăl său se răsuci pe călcâie, cu umerii vizibil gârboviți de durere. Dădu buzna în dormitorul său și trânti ușa după el cu atâta putere, că bucăți de tencuială căzură pe covor. Peter începu să izbească cu piciorul scheletul de lemn al patului până când nu mai putu de durere, ținându-și lacrimile-n frâu și ascultând scrâșnetul făcut de roțile mașinii tatălui său pe pietrișul de pe alee. Nu se lăsă totuși pradă pornirii de a se repezi la fereastră să strige după el: „Tată, întoarce-te"!

CAPITOLUL 2

Un apel telefonic ratat

În care Peter face cunoștință cu familia Dyer*, iar contactul cu un generator Van der Graaf, care-i face părul măciucă, duce la o serie de evenimente extraordinare

Margrit fusese martora multor certuri între tată și fiu, dar nu-l mai văzuse niciodată pe Peter atât de supărat. Ajunsese să țină tare mult la el și încercă să facă tot posibilul să-l înveselească. Peter abia dacă scoase o vorbă pe parcursul lungii călătorii până la Derbyshire. Se zgâia pe fereastră, în timp ce Margrit îi cânta cântece populare nemțești. Era prea absorbit de gânduri ca să observe gardurile vii acoperite cu promoroacă, vacile ce se-nghesuiau una-ntr-alta să se încălzească sau ciorile de câmp care croncăneau din cuiburile lor aflate în coroanele copacilor

* Și acest nume, *Dyer*, a cărui traducere în limba română este *vopsitor, boiangiu,* are un tâlc, evocând cititorului comportamentul impus capului familiei.

uriași, profilându-se pe cerul palid de iarnă. Peter jucase toate jocurile de pe telefonul mobil al lui Margrit, lovind tastatura cu atâta putere și repeziciune, încât femeia se văzuse nevoită să-l roage să se oprească înainte de a strica aparatul. Londra rămăsese departe în urma lor, iar, pe la unsprezece și jumătate, peisajul din ce în ce mai sălbatic și accidentat care defila prin fața lor le dădu de știre că se apropiau de ferma familiei Dyer.

— Sunt convinsă c-o să-ți placă de copiii familiei Dyer, îi spuse Margrit lui Peter. Sunt șase în total: patru fete și doi băieți. N-o să ai timp să te plictisești weekend-ul ăsta. Sunt sigură de asta.

— Bineînțeles, rosti Peter fără tragere de inimă.

— Iar, la întoarcere, te voi duce în Lichfield, la niște prieteni de-ai mei. Doctorul Samuel Johnson s-a născut acolo.

— Cine?

— Nu se poate să nu fi auzit de doctorul Johnson! Doar ești englez. A trăit pe la vreo mie șapte sute și ceva, cred. Este cel care a scris primul... nu, n-o să-ți spun ce. Dacă o să descoperi singur, o să-ți fac un cadou.

— Ce fel de cadou? întrebă Peter, cu ceva mai mult entuziasm.

— Ceva cu care doctorul Johnson ar fi de acord...

— Carevasăzică, nu sunt dulciuri.

— Nu!

Ferma clădită din pietre de râu ce aparţinea familiei Dyer, flancată, pe o latură, de un hambar, iar, de cealaltă parte, de un fag bătrân ca vremea, era înghesuită pe fundul unei văi lungi şi adânci, întretăiate de ziduri de piatră. Un pârâiaş cu ape repezi bolborosea de-a lungul drumului ce ducea spre casă.

— Aici e niciunde, suntem în mijlocul lui, remarcă Peter. Ce loc singuratic! A trecut o groază de timp de când am văzut ultima casă, ca să nu mai pomenesc de vreun magazin! Ce te faci dacă rămâi pe-aici fără lapte sau orice altceva?

— Nu cred că familia Dyer trebuie să-şi facă griji în privinţa faptului că ar putea să rămână fără lapte! zise Margrit, arătându-i în depărtare nişte vaci bălţate. Pe deasupra, poţi să te simţi la fel de singur şi la oraş.

Margrit parcă maşina lângă un Land Rover împroşcat cu noroi. Peter se dădu jos, întinzându-şi picioarele amorţite din pricina drumului lung. Un vânt muşcător şuiera printre cele câteva frunze uscate, rămase agăţate de fagul ce se înălţa maiestuos deasupra casei. În rest, era linişte în jur. Peter se înfioră, dar nu numai din cauza frigului. Era prima lui vizită în Derbyshire şi, cu toate acestea, peisajul i se părea inexplicabil de familiar. Pielea de pe ceafă i se făcu ca de găină, de parcă ar fi mângâiat-o o mână invizibilă.

— Te simți bine Peter?

— Mda... sunt bine.

Margrit întinse mâna să-i netezească părul șaten strălucitor, care, în fiecare dimineață, i se zburlea cu încăpățânare, arătând ca o perie.

— Trebuie să te tunzi.

— Nu, vreau să-l las să crească, ripostă el, ciufulindu-l la loc.

Margrit zâmbi.

— Te simți deja mai bine.

La auzul mașinii lui Margrit, familia Dyer ieși cu mic, cu mare, în curtea fermei, în întâmpinarea lor. Margrit era încântată s-o revadă pe prietena ei, doamna Dyer. Se strânseră în brațe și se porniră să turuie, aproape fără să respire, într-un amalgam de engleză și de germană, de parcă ar fi vrut să recupereze deodată tot timpul pierdut.

Domnul Dyer îi strânse mâna lui Peter, făcându-l să se simtă bine-venit. Era un bărbat înalt și slab, cu păr aspru, roșcat, și cu atâția pistrui, că aproape se uneau unul cu celălalt. Lângă el erau cinci copii de înălțimi diferite: pornind de la cel mai mic, care-i ajungea lui Peter până deasupra genunchilor, până la cel mai înalt, care-i ajungea aproape de umeri. Cel mai mare era Sam, apoi urmau gemenele, Issy și Alice, apoi venea micuțul Sean. Mezina, Milly, o fetiță cu obrajii îmbujorați de frig, care abia stătea pe picioare, se ținea de șiretul de la genunchi al

pantalonilor lui Peter. În curând, își făcu apariția și cel mai mare dintre copiii clanului.

Kate era ceva mai înaltă decât Peter. Veni alergând înspre ei, prin curtea plină de noroi, cu răsuflarea tăiată și cu părul său lung, roșcat, fâlfâind în vânt. Imediat în urma ei, venea un labrador auriu.

— Katie!

Micuța Milly și Sean se repeziră spre sora lor mai mare, radiind de bucurie. Ea îi ridică pe amândoi în brațe, iar aceștia nu mai apucară să se agațe de picioarele ei și s-o răstoarne la pământ. Și, înainte de a observa sosirea oaspeților, îi trase lui Sam căciulița de lână peste ochi.

— Oh, *meine liebchen**, nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut! Ești aproape o domnișoară în toată firea! exclamă Margrit când dădu cu ochii de Kate.

O sărută și o îmbrățișă cu multă căldură. Kate roși, ceea ce îl făcu pe Peter să mustăcească. Știa cum era atunci când adulți de care abia dacă-ți mai aminteai insistau să facă tot felul de remarci la adresa ta și, pe deasupra, să te și sărute. Și nici măcar nu puteai să te ștergi imediat după aceea cu mâneca pe față.

De ce s-o uita băiatul ăsta la mine cu un aer așa de tâmp? se întrebă Kate în sinea ei. Se încruntă, ridicând o sprânceană. Margrit le făcu prezentările.

---

* Draga mea (lb. germană).

— Bună, Kate, o salută Peter.

— Bună, îi răspunse ea cu precauție, devenind dintr-odată conștientă de diferența izbitoare dintre blugii lui scumpi, de firmă, și cei plini de noroi ai ei. Cât timp vei rămâne la noi?

Toți copiii erau foarte mândri și emoționați de venirea pe lume a unei viteluțe și insistară ca Peter să meargă s-o vadă. Gemenele îl târâră aproape cu forța prin curtea fermei. Grajdul era întunecos și mirosea a iesle călduță, a lapte și a animale. Vițica, bălțată cu alb și negru, avea mai puțin de trei ore și, preț de câteva minute, păstrară cu toții o tăcere solemnă, copleșiți dintr-odată de miracolul vieții. Stătea lângă mama ei epuizată de efort, scăldată în lumina firavă a unui simplu bec electric. Îi studia cu atenție printre genele sale lungi și negre.

— Nu-i așa că-i cea mai frumoasă viță pe care ai văzut-o vreodată? îl întrebă Alice.

— Este prima oară când văd vreuna, admise Peter. Adică, am văzut în poze... dar nu-i același lucru...

— Mami o să-i pună numele Einstein, preciză Issy, sora geamănă a lui Alice.

— Cum o cheamă pe mama ei? se interesă Peter.

— Erasmus Darwin, răspunseră câteva voci în cor.

— Înțeleg, zise Peter. Dar, de fapt, nu înțelegea nimic.

— Este o tradiție a familiei noastre, îi explică Kate. Mă refer la faptul că numim vacile după oameni de știință și astronomi faimoși. Îi arătă spre o vițelușă din staulul alăturat. Aceea este Galileo. Are trei săptămâni... Erasmus Darwin a fost un renumit om de știință, în caz că nu știai.

— Ba da, știam, se grăbi Peter să confirme, nu prea convingător totuși.

Îi venise rândul lui Kate să mustăcească.

Micuțul Sean îi întinse mâna vițelușei ca aceasta s-o sugă. Galileo, practic, îi înghiți brațul său durduliu până la umăr, începând să-l sugă zgomotos. Băiatul chicotea de încântare.

Peter stătea pe margine și-i privea. Ar fi vrut să li se alăture, dar nu era sigur dacă-și dorea, într-adevăr, un contact atât de apropiat cu animalul. Deodată simți cum cineva îi trage brațul înspre vițelușă. Era Kate.

— Ești un adevărat băiat de oraș, nu-i așa? N-ai de ce să te sperii. Să nu crezi că ar avea dinți ascuțiți sau cine știe ce altceva. Limba ei este aspră ca șmirghelul.

Peter își trase brațul înapoi.

— Nu, mulțumesc.

Kate i-l înșfăcă din nou și-i apropie degetele încleștate de botul umed al vițelușei. Peter o căută din priviri pe Margrit, sperând să capete un sprijin moral din partea ei. Dar ea râdea! Peter îi aruncă o căutătură furioasă. Vițelușa

începuse să-i lingă încheieturile degetelor. Limba ei era, într-adevăr, aspră ca șmirghelul.

— Lui Kate îi place să fie la comandă, îi explică Margrit. Nu-i așa, Sam?

În chicotelile celor mici, Sam începu să psalmodieze:

— Șefa-n pantaloni! Șefa-n pantaloni! Kate e șefa-n pantaloni!

Kate îi dădu un brânci cu cotul.

— Mai taci odată, Sam!

— Mie nu-mi spune nimeni ce să fac, se burzului Peter, părându-i rău imediat însă că nu fusese destul de stăpân pe sine, încât să ridice doar din umeri.

— Păi, de-asta ne dăm și noi seama, grăi Kate, lăsându-i încheietura mâinii.

Când ieșiră din nou afară, în curtea rece a fermei, clipind să se obișnuiască cu lumina soarelui de iarnă, îl văzură pe domnul Dyer urcându-se în Land Rover.

— Încotro, tati? Credeam că ne duci la Dovedale în după-amiaza asta.

— Nu lipsesc decât vreo douăzeci de minute, băgăreațo! Mă întorc până la prânz. Tim a plecat de acasă weekend-ul acesta. I-am promis că-i ajustez noul generator la blestemata lui de mașină antigravitațională. N-o să-i mai tacă gura în veci dacă uit cumva s-o fac.

Kate se întoarse deodată către Peter, cu ochii strălucind de încântare.

— Ai mai văzut vreodată un generator Van der Graaf?

— Un ce?

— Ai să vezi. Kate se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu fața spre tatăl ei. Poți să mă iei și pe mine, împreună cu Peter? I-am putea arăta și lui piesa noastră de rezistență...

— Nu văd de ce nu... dar n-o să zăbovim prea mult pe-acolo.

— Pot s-o iau și pe Molly?

— Atâta vreme cât o legi undeva, pe-afară. Oricum, nu vom sta decât vreo câteva minute. Dă fuga, te rog, și spune-i mamei tale că ne întoarcem la vremea mesei.

Peter urcă în Land Rover și se înghesui între un scaun de mașină pentru copii și Molly, care se întinsese pe un pled scoțian, acoperit cu fire din blana ei aurie. În jur, erau împrăștiate cutii goale de diverse băuturi și reviste cu benzi desenate, iar sub scaunul din față era îndesată o pungă de mâncare pentru câini. Peter se gândi la mașina tatălui său, de o curățenie impecabilă, cu tapițerie de piele, în care n-aveai voie nici măcar să rontăi o bomboană. Molly se sprijini cu botul pe labele din față, fixându-l pe Peter cu ochi iscoditori. Băiatul sesiză privirea visătoare și blândă a animalului și îl mângâie pe cap.

Dintr-odată, îl copleşi tristeţea şi se simţi teribil de singur şi de abătut. Ziua de astăzi ar fi putut fi atât de diferită.

Dacă, în timp ce Land Rover-ul huruia prin hârtoape, domnul Dyer s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare, ar fi văzut-o pe soţia lui, cu un telefon mobil în mână, alergând în urma maşinii şi strigându-l. El nu s-a uitat însă, aşa că soţia lui se văzu nevoită să renunţe, până la urmă.

— Îmi pare rău, rosti ea, gâfâind în receptor. Peter tocmai a plecat, dar se vor întoarce cu toţii în jurul orei unu. Vreţi să-i lăsaţi vreun mesaj?

— Nu, trebuie să vorbesc cu el personal, îi răspunse tatăl lui Peter. Din păcate, ne-am cam certat azi de dimineaţă şi voiam doar să stau de vorbă cu el, să punem lucrurile la punct... Voi încerca să-l caut mai târziu.

Laboratorul unde lucra tatăl lui Kate era la mică distanţă de fermă, dacă mergeai cu maşina. Mai exact, se afla pe buza văii, în mijlocul unei pădurici de pini. Pe un indicator, discret amplasat la intrarea pe drumul de acces, era scris: NCRDM* — TOŢI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE LEGITIMEZE LA AGENŢII DE PAZĂ. În curând, se zăriră şi câteva clădiri realizate după o tehnologie de ultimă oră, construite, aparent, numai din sticlă şi ascunse vederii de

* Abreviere pentru *Network Control Read Message* = citirea mesajelor din sistemul modular de comunicare.

pe drum. Doi agenți de pază le făcură cu mâna dinăuntru, zâmbindu-le și adresându-le câteva cuvinte prietenoase. Se adresară tatălui lui Kate cu apelativul doctor Dyer. *Ce loc o mai fi și ăsta?* se minună Peter în sinea lui. *Și, de fapt, cu ce se ocupă tatăl lui Kate?*

Doctorul Dyer parcă mașina lângă o clădire lungă, cu trei etaje, înconjurată de brazi. Prin iarba acoperită de brumă erau împrăștiate mii de conuri.

— Culcat! ordonă Kate. Stai aici! Bună fată!

Molly se așezase supusă direct pe iarbă, lângă o ușă pe care scria: Doctorul A. Dyer & doctorul T.M. Williamson — Departamentul de cosmologie. Tatăl lui Kate formă un cod de securitate pe o tastatură metalică cu numere și ușa electronică, meșterită dintr-un metal lucios, se deschise foșnind ușor.

— Bine ați venit, doctor Dyer, îi întâmpină o voce de robot.

— Biata Kate, își dorește și ea o ușă din asta, ca să țină toată gașca departe de dormitorul ei, remarcă doctorul Dyer, vădit amuzat de expresia de uimire respectuoasă de pe chipul lui Peter. NASA*, Agenția Spațială Americană, ne sprijină cu fonduri pentru cercetare. Se prea poate să

---

* Abreviere pentru *National Aeronautics and Space Administration* = Organizația guvernamentală pentru cercetări spațiale a S.U.A.

nu fi descoperit nimic important până acum, dar avem niște uși fabuloase!

Intrară în laboratorul doctorului Dyer, iar Kate deschise un geam ca să poată sta cu ochii pe Molly, rămasă afară. Erau mormane de hârtii peste tot: stivuite claie peste grămadă pe mese, înghesuite în cutii pe podea, așezate în echilibru precar pe pervazurile ferestrelor, nemaivorbind că erau și *patru* computere în încăpere. Dar lui Peter îi săriră imediat în ochi fotografiile. Pe fiecare perete erau imagini deosebit de frumoase ale Pământului văzut albastru din spațiu, ale planetelor și sateliților lor din galaxii îndepărtate, ce străluceau ca giuvaierurile pe un fundal de catifea neagră. Pe două table mari, albe, erau mâzgălite, cu marker verde, o mulțime de formule matematice. Kate îl înghionti pe Peter, făcându-l astfel să se întoarcă spre ea. Zâmbind cu gura până la urechi, îi făcu un semn cu capul înspre tatăl ei. Doctorul Dyer rămăsese, absorbit în gânduri, în fața uneia dintre formule. Avea o privire atât de absentă, încât pe Peter mai-mai că-l pufnea râsul. La un moment dat, doctorul Dyer se aplecă, șterse o formulă ilizibilă cu degetul arătător și, în locul ei, scrise în grabă ceva la fel de imposibil de citit.

Kate își drese glasul.

— Bine, glăsui doctorul Dyer, care nu-și dădea seama că se afla în centrul atenției. S-ar cuveni să mă uit acum la generatorul lui Tim, până nu-mi iese cu totul din minte.

Nu e cine știe ce de văzut, dar puteți să veniți cu mine, dacă vreți.

Peter și Kate îl urmară pe doctorul Dyer. O porniră de-a lungul unui coridor, apoi coborâră niște trepte abrupte până în subsol. Doctorul Dyer deschise o ușă și pătrunseră cu toții într-o încăpere mare și răcoroasă. Aici, ferestrele erau mai sus de nivelul ochilor, dând camerei un aer sumbru în comparație cu parterul. Kate și Peter îl urmăriră cu privirea pe doctorul Dyer, care se apropie de o mașinărie din mijlocul camerei. Era cam de statura unui om. Postamentul mașinii era un cub gri metalic, cu o întreagă serie de afișaje digitale. Deasupra ei era ceva ce arăta ca un bec supradimensionat, cu o formă aerodinamică, făcut dintr-un metal argintiu foarte strălucitor. Era bine fixat cu niște cleme metalice atât la bază, cât și de pereții cutiei de plexiglas în care era încastrat.

— Iat-o, le-o arătă doctorul Dyer. Aceasta este prețioasa mașină a lui Tim, care ne mănâncă jumătate din buget.

— Și ce este, de fapt? vru să știe Peter.

— Se *presupune* că ar trebui să genereze mici cantități de antigravitație, ceea ce n-a reușit încă să facă...

— Cred că este minunată, interveni Kate. Arată ca o sculptură, precum cele din Tate Modern* — o lacrimă uriașă și prelungă.

---

* Galeriile de artă modernă Tate din Londra.

— Mmm...

— Face ca un frigider, constată Peter.

— Ei bine, chiar este un soi de frigider, dar nu la fel de folositor, după părerea mea. Zgomotul pe care-l auzi este de la compresor. Înăuntru se află heliu lichid care păstrează temperatura la zero absolut. Doar dacă, bineînţeles, nu cumva bâzâie generatorul nuclear, deşi mă îndoiesc profund...

De spaimă, Peter se dădu un pas înapoi.

— N-ar trebui să purtăm nişte costume de cosmonauţi, sau aşa ceva, în apropierea acestor aparate?

Doctorul Dyer izbucni în râs.

— Nu... totul este închis într-o carcasă triplă de plumb şi de oţel. Teoretic, un asemenea generator ar putea să funcţioneze în deplină siguranţă timp de sute de ani, bineînţeles, asta în cazul în care nu faci vreo prostie, cum ar fi să-l trânteşti, dar, chiar şi aşa, dispune de un dispozitiv de autoprotecţie împotriva şocurilor. Nu funcţionează decât dacă este aşezat pe plan orizontal.

Doctorul Dyer scoase apoi o hârtie din buzunar, o studie cu atenţie, după care se ghemui la pământ ca să verifice un afişaj digital.

— Ce reglaje o fi vrând să-i fac?

Se uită din nou pe foaia din mâna lui.

— Şase virgulă şaptezeci şi şapte megawaţi, îşi repeta el cu glas tare, în timp ce învârtea un buton şi verifica afişajul

digital. Temperatura: minus două sute şaptezeci şi trei grade Celsius... da; viteza: trei sute rotaţii pe minut... da; vacuum: sută la sută. Bun. Misiune îndeplinită. Să mergem, sunt mort de foame.

Când ajunseră din nou în biroul său, Peter îl întrebă pe doctorul Dyer dacă era şi el interesat de antigravitaţie.

— Nu în mod expres, îi explică doctorul Dyer, domeniul meu de activitate îl constituie mai degrabă materia neagră.

— Materia neagră?

— Tati, îl întrerupse Kate, te rog să nu începi să-i ţii o prelegere acum! Ai spus că putem să facem o demonstraţie cu aparatul!

Doctorul Dyer îi aruncă o privire aspră şi continuă. Kate oftă.

— Oamenii care-şi petrec foarte mult timp studiind spaţiul cosmic nu mai au niciun dubiu în privinţa faptului că stelele şi galaxiile nu se deplasează pe orbite aşa cum ne-am aştepta. Noi bănuim că există ceva, dincolo de puterea noastră de percepţie şi înţelegere, care afectează traiectoria stelelor. Imaginează-ţi, de exemplu, că suntem în luna ianuarie, sezonul reducerilor în magazinele din strada Oxford, şi tu te plimbi prin mijlocul unei imense mulţimi de oameni. N-ai cum să mergi în linie dreaptă, nu-i aşa? Eşti ba înghiontit, ba împins la o parte şi trebuie să te

strecori printre trecători, altfel te-ai ciocni de ei. Să presupunem acum că toţi ceilalţi au devenit deodată *invizibili.* Masele de oameni sunt tot acolo, forfotind ca într-un furnicar, îmbrâncindu-te şi călcându-te pe picioare, numai că tu nu i-ai putea *vedea.* Acum, imaginează-ţi că te privesc nişte oameni de pe puntea de sus a unui autobuz cu etaj. Ce-ar zice ei despre tine?

— Că sunt nebun sau beat, cred... presupuse Peter.

— De acord... dar, dacă oamenii din autobuz te studiază cu toată atenţia şi constată că nu eşti nici nebun, nici beat, cum ar putea să-şi explice acest fapt? Îţi dai seama că ar putea ajunge la concluzia că te mişti în felul acesta ciudat datorită unor forţe invizibile? Cu alte cuvinte, ei ar putea presupune existenţa unei mulţimi de oameni, datorită modului cum reacţionezi *tu* la ea. Ce zici, are vreun sens toată teoria asta?

— Cred că da.

— Ei bine, noi bănuim că o forţă invizibilă şi misterioasă influenţează traiectoria stelelor, tot aşa cum mulţimea din strada Oxford ţi-ar schimba felul tău obişnuit de a merge. Credem că aceasta alcătuieşte peste nouăzeci la sută din universul nostru şi este denumită de astronomi *materia neagră.*

— Uau! se minună Peter. Ce credeţi că este, de fapt? Şi se află aici, în jurul nostru? întrebă el, strângând aerul în pumni şi holbându-se apoi la mâinile lui goale.

— Tare-aș vrea și eu să știu, îi răspunse doctorul Dyer râzând. Dar, crede-mă, aceasta este cea mai palpitantă perioadă a istoriei științei, în care merită pe deplin să trăiești. Până când tu și Kate veți ajunge niște bătrâni brăzdați de riduri, vor mai fi descoperite o mulțime de lucruri uluitoare. Cine știe, poate că și voi veți avea contribuția voastră!

Un bâzâit prelung, acompaniat de un țăcănit metalic, îl făcu pe Peter să întoarcă capul spre Kate. Ea învârtea, cu toată puterea de care era în stare, o manivelă atașată de o cupolă. Se opri să-și tragă sufletul.

— Crezi că este îndeajuns, tati?

— Bine, bine, Kate, hai să facem chestia cu Van der Graaf-ul... Peter, ia vezi ce se întâmplă când îți pui mâinile pe cupola de metal.

Peter se conformă. Se duse lângă cupolă și își puse cu grijă mâinile pe aceasta. O clipă mai târziu, fu străbătut în creștetul capului de o senzație bizară, ca un fel de furnicătură, și o auzi pe Kate hohotind de râs.

Ridică mâna ca să-și pipăie părul, în mod normal moale și șaten, care i se făcuse măciucă. Kate făcea atâta gălăgie, că Molly se ridicase pe labele din spate, sprijinindu-și botul pe pervazul ferestrei, să vadă ce era cu toată agitația aia.

— E rândul meu! țipă Kate.

Doctorul Dyer luă locul ei, iar Kate își lipi palmele de cupolă. Părul fetei, roșcat și strălucitor, care-i ajungea aproape de talie, începu să plutească ușor în sus. Apoi, doctorul Dyer mări viteza. El învârtea manivela atât de repede, încât mâinile lui ajunseseră să-și piardă contururile și să semene cu un vârtej. Pe măsură ce o pătrundea electricitatea statică, părul lui Kate se ridică la o jumătate de metru deasupra ei, până când ajunse în poziție perfect verticală. Arăta ca și cum ar fi fost spânzurată cu capul în jos, numai că stătea pe picioarele ei. Kate își dădu ochii peste cap, ca efectul special să fie total, iar Peter și tatăl ei îl dublară cu râsetele lor. Molly însă nu găsea spectacolul nici pe departe amuzant. Își arăta colții și mârâia amenințător. Pe neașteptate, sări prin fereastra deschisă. Dintr-un salt, ateriză lângă generatorul Van der Graaf, gata de atac. Kate își luă imediat o mână de pe cupolă.

— Nu-i nimic, Molly, sunt bine.

Întinse o mână spre labradorul auriu, cu cealaltă fiind încă pe generator.

— N-o atinge! strigă doctorul Dyer, dar prea târziu.

Datorită electricității statice, care se transmitea din generatorul Van der Graaf prin corpul lui Kate, firele de păr din blana aurie a lui Molly se zbârliră ca la arici. Bietul animal scheună de spaimă și țâșni ca din pușcă pe ușa laboratorului, ieșind afară, pe coridor, înainte să apuce cineva s-o oprească.

— Repede! Să n-o lăsăm să ne scape! strigă doctorul Dyer. Dumnezeu știe în ce bucluc mai poate intra pe-aici.

Se năpusti spre ușă, dar în graba lui se împiedică de o cutie cu hârtie de copiator. Se lovise tare și se ținea de genunchi, chircindu-se de durere. Peter și Kate dădură fuga să-l ajute.

— Lăsați-mă pe mine. Duceți-vă după câine!

O luară la fugă după Molly, auzind scrâșnetul ghearelor ce patinau pe linoleumul gri. În timp ce alerga, lui Peter îi flutura înaintea ochilor părul roșcat al lui Kate, clătinându-se dintr-o parte în alta, ca într-o scenă filmată cu începătorul și, din când în când, zărea, în treacăt, forma lui Molly care gonea în fața lor. Abia dacă-și dădea seama că, în fuga lui, se tot izbea de pereții coridorului. Apoi coborî, clătinându-se, pe scările ce duceau la subsol și dădu buzna pe ușa pe jumătate deschisă. Tot ce știa era că trebuia să țină pasul cu Kate, până când, de la o secundă la alta, viața lui luă cu totul alt curs și se transformă, pe neașteptate, în... nimic. Lumea se dezintegră pentru Peter. Orice senzație dispăru. Nu mai era durere. Nu mai era niciun zgomot. Nu mai era căldură. Nu mai era lumina magnifică. Nu se întâmplase nimic din ceea ce te-ai fi așteptat să marcheze un astfel de eveniment memorabil. Nu era altceva decât un VID instantaneu, inexplicabil și cavernos.

M-a cuprins o spaimă teribilă pe când stăteam pitit printre tufe. Deși eram bine ascuns, era mai mare chinul să fiu atât de aproape de acea creatură respingătoare, care fusese pe urmele mele de atâtea zile. L-am urmărit pe Omul de Smoală cum își cercetează comoara proaspăt găsită, cu nelipsita-i pălărie unsuroasă cocoțată pe scăfârlia lui diformă. Nu pot să neg faptul că am fost extrem de tentat să fug în timp ce Omul de Smoală era ocupat cu prada lui picată din cer. Cu toate acestea, am rămas pe loc, acolo jos, la adăpostul tufelor spinoase de păducel, hotărât să ascult de glasul rațiunii și să rămân cu copiii, până când aceștia aveau să fie în afara oricărui pericol, deoarece știam ce înseamnă să ai remușcări. Învățasem lecția asta cu multă vreme în urmă.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

CAPITOLUL 3

Tricornul

În care Peter se trezește într-o situație pe
cât de uluitoare, pe atât de primejdioasă

Peter era fie adormit, fie inconștient, cert este însă faptul că nu avea nici cea mai mică idee de pericolul în care se afla. În visul său, era absorbit în vârtejul unui tunel adânc și întunecos, care nu avea nici început, nici sfârșit. Spirale de lumină pluteau prin el și tot corpul îi tremura, de parcă ar fi fost dizolvat în șerbet. Avea senzația că se învârtea într-un carusel la iarmaroc și ar fi vrut să se rotească în cerc la nesfârșit.

Nu sesiză când vaca bălțată, cu coarne lungi, își făcu apariția și începu să-i lingă sarea de pe pleoape cu limba ei cărnoasă și rozalie. Dungi de salivă i se scurgeau pe obraji. În somn, Peter o dădu pe Coarne Lungi la o parte. Speriată de mișcarea lui bruscă, vaca se îndepărtă, aruncându-i la răstimpuri priviri piezișe.

Şi nu sesiză nici apariţia unei figuri ameninţătoare la vreo cinci metri în spatele său, deşi altcineva din preajma lui o zări: era vorba de un bărbat tânăr, blond, care, temător, stătea ghemuit la pământ, într-un tufiş de păducel, la o oarecare depărtare. Individul înspăimântător, ale cărui mişcări erau urmărite cu atenţie de tânăr, era un bărbat înalt, bine legat, purtând un palton enorm, numai zdrenţe, şi o pălărie neagră în formă de triunghi. Capul său era înclinat într-un unghi ciudat, iar umerii lui pătraţi erau aplecaţi asupra unei cotigi de lemn, la care era înhămat un cal pag. Blestema şi răsufla sacadat, în timp ce se chinuia să ridice un obiect greu, pentru a-l aşeza în cotigă, unde să-l lege cu nişte capete de funie. Obiectul părea a fi un soi de maşinărie. Deodată, omul sări înapoi, departe de cotigă, de parcă s-ar fi electrocutat. Apoi rămase pironit locului timp de câteva minute, în mod evident prea speriat ca să mai facă vreo mişcare. În cele din urmă, îşi luă curaj să se mai apropie încă o dată de obiectul cu pricina.

Nu era greu de văzut de ce se speriase: pe toată partea dreaptă, frânghiile pătrunseseră în baza maşinii de parcă s-ar fi îngropat în noroi. Şi, mai mult, tot pe această parte, dar nu şi pe cealaltă, maşina însăşi începuse să devină transparentă, ca o sticlă fumurie sau ca o melasă. Omul scoase la iveală un cuţit fioros şi, cu o mână tremurătoare, lovi partea solidă a obiectului, care scoase un sunet ascuţit

și răsunător. Apoi lovi partea transparentă. De data aceasta, lama se afundă instantaneu și fără zgomot în obiect, rămânând înțepenită acolo de parcă ar fi fost implântată în piatră. Omul trase de cuțit cu toată puterea, încercă să-l smucească brusc, dar degeaba. Înciudat, dădu drumul mânerului și se scărpină în cap a nedumerire. Pe când stătea acolo, holbându-se la mașină, cuțitul începu să alunece ușor, parcă fără voia lui, ca și cum ar fi fost respins de însăși materia din care era alcătuită mașina.

Între timp, Peter începuse să iasă din lumea viselor și să devină conștient de cumplita durere care-i pulsa în cap. Avea senzația că îi crescuse prea mult creierul ca să-i mai încapă în craniu și-i apăsa fruntea din interior. Stătea întins pe spate fără să scoată nici cel mai mic sunet, incapabil să se miște, devenind treptat conștient de razele soarelui ce-i luminau fața și de briza răcoroasă ce-i răvășea părul. Se chinui să se rostogolească de pe ceea ce i se părea lui a fi o piatră ce-i străpungea coastele. Nimic din ceea ce i se întâmpla nu avea vreun sens, dar Peter era prea amețit și prea confuz ca să-i mai pese de ceva. Asculta păsările ciripind și greierii țârâind. Când auzi un fel de sforăit zgomotos, încercă să arunce o privire în jur, dar pleoapele lui refuzară să se deschidă, rămânând strâns lipite. Apoi își dădu seama că și în picioare avea o senzație ciudată, aproape că nu le simțea deloc, de parcă n-ar mai

fi fost la locul lor. Şi îşi dorea tare mult să bea ceva. O Coca-Cola ar fi fost bună acum! O, da, o Coca-Cola rece ca gheaţa ar fi fost perfectă! Îşi trecu limba peste buzele arse şi hotărî să meargă la bucătărie să vadă ce putea găsi.

În timp ce Peter se concentra cu toată fiinţa lui să-şi deschidă pleoapele, o durere ascuţită şi înţepătoare îl făcu să-şi dea seama că acestea erau strâns lipite una de alta şi acoperite cu o crustă dintr-o materie lipicioasă. Încercă să adune ceva salivă din biata lui gură uscată şi şi-o scuipă în palme. Apoi se frecă la ochi cu înverşunare. Lumea i se dezvălui privirilor, scăldată în lumina orbitoare a soarelui. Închise şi deschise ochii până când aceştia încetară să lăcrimeze şi reuşi să vadă cu claritate. Ochii i se măriră. Aceasta nu era casa lui, nu era nici Londra, nu era deloc ceea ce se aşteptase să vadă. Nu, în mod categoric *nu* era nimic din ceea ce se aşteptase să vadă.

Vaca stătea chiar în faţa lui, rupând smocuri mari de iarbă şi fornăind zgomotos pe nări în timp ce mesteca. Dădea din coadă şi îşi făcea muşchii să tresară pentru a izgoni roiul de muşte ce-i dădea târcoale. În spatele animalului, cât vedeai cu ochii, se întindea o vale frumoasă. Iarba înaltă se transformase în fân, iar prin aer pluteau seminţe de păpădie şi de scaieţi. Încă destul de buimac ca să-i fie teamă cu adevărat, Peter gândi că visul continua. Soarele i se părea extrem de puternic, aşa că îşi puse un braţ drept pavăză peste ochi.

Apoi, pe neașteptate, fără ca el să aibă timp să reacționeze măcar, două mâini butucănoase și jegoase aterizară pe pieptul său și începură să-l pipăie și să-l apese pe hanoracul său vătuit, de parcă ar fi fost un suspect percheziționat de poliție. Mâinile i se plimbară din creștet până-n vârful degetelor de la picioare, iar degetele abile i se strecurară în fiecare buzunar și-i cercetară fiecare cută. Peter simți cum străinul îi trage fularul de lână de la gât și auzi clinchetul monedelor pe care i le luă din buzunarul de la pantaloni. Numai instinctul de conservare îl opri să nu țipe. Îngheță. Avu inspirația să închidă ochii și să stea nemișcat, când simți că bărbatul îi ridică brațul de pe față. Stăpânul acelor unghii murdare îl studie cu atenție și-l ciupi de obraz. Peter reuși să rămână nemișcat, își ținu respirația și făcu pe mortul. Un miros pătrunzător de tutun, bere și sudoare îl îngrețoșă, dar rezistă impulsului de a vomita. Inima îi bubuia atât de tare încât era convins că omul putea s-o audă, numai că, o secundă mai târziu, acesta îi lăsă brațul să-i cadă la loc peste ochi.

Își dădu drumul la respirație, pe cât putu de ușor și fără zgomot, și întredeschise ochii cu multă precauție. Acum era rândul lui Peter să-l studieze pe atacator pe sub brațul care-i acoperea fața. Omul stătea ghemuit lângă el și inspecta monedele pe care le furase, încercându-le pe rând cu dinții. Apoi își îndreptă toată atenția asupra pantofilor de sport ai lui Peter, pipăind materialul, examinând

tălpile și trăgând de șireturi. Inima lui Peter începu să-i bată și mai tare. Ce-o fi găsit atât de interesant la încălțările lui? Era un hoț de-adevăratelea sau un biet nebun? Omul avea nasul mare și coroiat, iar părul său negru îi atârna ca niște cozi de șobolan de sub pălăria lui ciudată, triunghiulară. Dar ceea ce-i atrase atenția lui Peter în mod special era o cicatrice înfricoșătoare, de un alb izbitor în contrast cu pielea lui tuciurie, arsă de soare și bătută de vânt, care îi șerpuia pe față ca o Lună Nouă, începând de sub sprânceana lui dreaptă și ajungându-i până sub falcă. Mai era ceva în neregulă și cu gâtul lui, deoarece își ținea tot timpul capul aplecat într-o parte.

Omul se ridică și păși peste picioarele lui, dar nu înainte de a-i arde o lovitură zdravănă la țurloaie. Peter intră în panică, deoarece abia dacă simți vreo durere. Prin minte îi trecură tot felul de gânduri cumplite: *Am fost victima unui accident? Oare mai sunt în stare să merg?*

— Să nu mai încerci vreodată în viața ta să tragi pe sfoară pe unul mai șmecher decât tine, îl avertiză omul, cu o voce calmă și hârâită. Știu că ești treaz.

Străinul se aplecă și-i trase lui Peter brațul de pe față. Soarele era la asfințit, iar când băiatul deschise ochii, fu orbit de strălucirea lui. Își mijì pleoapele să-l vadă mai bine pe atacatorul său care îngenunchease acum la picioarele lui și cerceta cu toată atenția un smoc de păr roșcat, lung și strălucitor. Peter se chinui să se proptească în coate ca

să vadă de unde provenea părul acela și văzu corpul unei fete zăcând peste gleznele sale. Abia se abținu să nu scoată un strigăt de groază. *Cine era oare?* Omul o trăgea vârtos de păr, ridicându-i capul așezat pe iarbă. Îi examină fața cu un calm imperturbabil, după care îi dădu drumul să cadă la loc, în noroi. Peter privi cu groază cum omul scoate un cuțit lung și trage încă o dată de părul lung al fetei.

— Nu! Nu! strigă Peter. Vă rog să nu faceți asta!

Bărbatul se întoarse către Peter cu chipul său înspăimântător și-l privi drept în ochi. Peter își dădu seama pe loc, fără nicio umbră de îndoială, că omul era în stare de orice.

— Viața nu e blândă cu noi, tinere domnișor. Nici dreaptă. N-ai aflat asta până acum? Nu te aștepta la bunătate de la unul ca mine, care n-a avut parte de așa ceva.

Omul izbucni în râs și-l ciupi din nou pe Peter de obraz. De data asta, Peter îi dădu mâna la o parte. Omul mai hohoti încă o dată și ridică câteva șuvițe din părul mătăsos al fetei, le frecă între degete, le tăie și le dădu drumul să plutească spre pământ.

— M-aș putea ospăta pe cinste timp de o lună de pe urma unui păr de o asemenea calitate. Făcu o pauză, după care continuă: Nu ai de ce să te temi de mine, nu atâta timp cât ești dispus să-mi dai informații. Dacă voiam să te

omor, erai de mult la poarta raiului. Dar, ia spune-mi şi mie, rogu-te, ce fel de drăcovenie de maşină mai e şi asta, care scuipă copii mai mult morţi decât vii în acest loc uitat de lume?

Din spatele lor, o mână nevăzută, ascunsă după o tufă mare de păducel, aruncă cu o piatră spre coastele calului pag. Piatra nimeri la ţintă şi iapa bătrână începu să necheze de durere şi de sperietură. Se opinti să tragă după ea cotiga grea în sus, pe povârniş, şi, pornind-o într-un galop mic, dispăru cât ai bate din palme peste creasta dealului. Maşinăria ciudată se clătina periculos de tare, la fiecare zdruncinătură.

Bărbatul îşi tot muta privirea de la Peter la animalul care fugea înnebunit, neputându-se hotărî ce să facă. Până la urmă, sări în picioare şi se repezi într-o goană nebună după cal şi cotigă. Era un alergător puternic şi surprinzător de agil. Peter avu impresia că, în ciuda feţei lui mutilate, era încă destul de tânăr. Când omul ajunse în vârful dealului, se întoarse către Peter şi strigă la el cu atâta putere, încât ecoul vocii sale răsună de jur împrejurul văii:

— Am alte treburi mai urgente de făcut acum. Mă găseşti la Taverna „Leul Negru" din Covent Garden, asta dacă mai vrei să-ţi vezi maşinăria ta infernală vreodată şi, dacă ai ceva bun-simţ în tine, nu veni cu mâna goală.

Întreabă de Blueskin*, deşi mulţi îmi spun Omul de Smoală.

Acestea fiind zise, Omul de Smoală se făcu nevăzut după deal, iar Peter rămase locului, ascultând huruitul cotigii, care se auzea din ce în ce mai slab în depărtare. Îşi lăsă din nou capul să cadă într-un pâlc de flori de piciorul-cocoşului. Îi era rău, se simţea sleit de puteri, iar durerea de cap devenise aproape insuportabilă. *Omul de Smoală — ce nume o mai fi şi ăsta?* se întrebă el în sinea lui. *Şi despre ce maşinărie infernală e vorba?* Rămase holbându-se la un uliu care plutea pe deasupra lui, pe cerul azuriu, cu mintea golită de orice gând. Corpul inert al fetei era tot grămadă peste gleznele sale, iar părul ei strălucitor era răsfirat pe jos, în noroiul de lângă picioarele lui. Peter pierdu contactul cu lumea reală, leşinând din nou. De data aceasta, visă că era un păianjen ţinut prizonier pe fundul unui pahar şi, ori de câte ori încerca să se caţere pe marginea paharului ca să iasă afară, se trezea alunecând la loc.

Când doctorul Dyer reuşi să se adune de pe jos şi ajunse în subsol, nu văzu nici urmă de copii pe nicăieri. Molly îşi făcu în curând apariţia, tremurând încă de frică din toate mădularele.

---

* Piele albastră.

— Kate! Peter! strigă doctorul Dyer cât îl ţinu gura. Plutea o liniște ciudată în aer.

Doctorul Dyer simţea un gol în stomac, având sentimentul că se întâmplase ceva teribil de înspăimântător. Se îngrozi şi mai tare când aruncă o privire în laboratorul lui Tim. Maşina antigravitaţională dispăruse! Pentru o clipă, avu senzaţia ciudată că, în locul unde ar fi trebuit să fie maşina, vede lama unui cuţit, cu vârful în jos, plutind prin aer. Îşi scutură capul şi privi din nou. Dispăruse.

— Kate! Peter! strigă el din nou. Molly este aici, cu mine. Unde aţi dispărut? Se răceşte mâncarea!

CAPITOLUL 4

Un urlet de lup

În care poliția și Kate trag niște concluzii în privința situației primejdioase în care se află, iar copiii își petrec noaptea în pădurea de mesteceni

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!

Peter se trezi instantaneu. Se ridică, sprijinindu-se pe coate, și se uită ca prostul la fata străină a cărei siluetă se profila pe cerul purpuriu, în timp ce ultimele raze ale soarelui luminau valea ce se întindea cât vedeai cu ochii. Țipetele ei erau reluate de ecou și reverberau în toată valea, sărind din pantă în pantă până când fiecare se repeta, de trei-patru ori, asurzitor de tare. Peter se uita la fata care privea îngrozită o șuviță groasă de păr pe care o ținea în mână. La vederea părului roșcat, își aminti de ceva... amintirea îi trecu fulgerător prin minte, ca apoi să dispară la fel de repede. Pe Peter îl durea și mai tare capul în poziția în care stătea, așa că se lăsă să cadă din nou în iarba înaltă.

Mai speriată ca niciodată, Kate se uita înnebunită în jurul ei, incapabilă să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. *Unde mă aflu oare? Și ce nenorocit mi-o fi tăiat o ditamai suviță de păr? Și unde-o fi persoana aceea acum?* Dădu drumul mănunchiului de păr care zbură mânat de vânt spre un ciulin uriaș, unde șuvițele lungi se agățară de spini precum părul de cal în sârma ghimpată. Privelișteа aceasta era ciudat de tulburătoare. Fata urlă din nou.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!

Peter își astupă urechile cu mâinile. Capul îl durea prea tare ca să mai suporte și țipetele ei.

Fata nu prea avea de gând să se oprească din țipat, căci, după aceea, trebuia să se decidă ce altceva să mai facă și, ce-i drept, nu era lucru ușor. *Unde e tatăl meu? Unde e Molly? Ce...*

— Taci din gură! strigă Peter atât de tare cât să acopere hărmălaia pe care-o făcea ea.

Kate rămase cu gura căscată, fără să mai scoată vreun sunet, în timp ce-și coborî privirea și dădu cu ochii de băiatul slăbănog care se holba la ea nedumerit. Părul lui închis la culoare era zbârlit ca țepii unui arici, iar pe obraji avea lipite petale de piciorul-cocoșului Părea la fel de înspăimântat ca și ea.

— O, nu se poate! Tu erai! exclamă ea. În părul ei încâlcit erau agățate bucățele de paie și cocoloașe de noroi uscat.

— Nu te cunosc! se răsti Peter la ea. Cine eşti tu? Şi ce mi-ai făcut?

Kate se îndreptă spre Peter, nesigură pe picioare. Se lăsă în genunchi lângă el, îşi dădu la o parte părul care-i căzuse peste faţă, scoţând astfel la iveală o grămadă de pistrui ce acopereau un chip palid şi speriat, cu ochi cenuşii. Răguşise de cât ţipase.

— Cum adică, nu mă cunoşti? Doar am fost nevoită să-mi petrec o jumătate de dimineaţă cu tine, doar că era iarnă, iar acum este vară, şi eram împreună cu tatăl meu, iar acum suntem... în acest loc. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că n-o să ne aduci decât necazuri.

Peter o privea mut de uimire. Era atât de ameţit că nu-şi putea da seama dacă visa sau dacă toate acestea i se întâmplau cu adevărat. Fata îi părea cunoscută, însă nu-şi putea aminti cine era.

— Te simţi bine? îl întrebă ea. Eşti tare palid la faţă. Ştii că ai o vânătaie mare pe frunte? Îl atinse pe tâmplă, în locul unde îi înflorea o pată mare, purpurie, şi Peter tresări de durere. Şi am pierdut-o pe Molly! O, Molly, Molly, pe unde umbli?

Kate era gata să izbucnească din nou în lacrimi, dar îşi întoarse repede capul ca să n-o vadă Peter, îşi scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul zgomotos. Apoi rămase o clipă în linişte ca să-şi revină. *Trebuie să fie o explicaţie logică pentru tot ce ni se întâmplă acum!* cugetă

ea. *Numai că, deocamdată, n-o știu... Și trebuie să fie din pricina faptului că Peter s-a lovit la cap și nu-și mai amintește cine sunt eu...*

Peter se întoarse și o văzu pe Kate cum se ridică în picioare cu un scop anume. O luă la fugă pe panta din spatele lui, punându-și o mână pavăză la ochi și scrutând orizontul în speranța că va vedea un semn de viață pe undeva. Apoi fluieră printre dinți, așa cum fac fermierii la concursurile de câini ciobănești.

— Molly, vino-aici! strigă ea. Molly, aici!

Peter stătea și privea detașat scena din fața lui, de parcă ar fi vizionat un film la cinematograf. Începuse să creadă că toate acestea se întâmplau altcuiva, când, deodată, o durere atroce îl înjunghie în picioare, scuturându-l ca și când ar fi fost curentat. Se încovrigă de durere, rostogolindu-se când pe-o parte, când pe alta, în iarba înaltă, și ținându-se strâns de gambe. Venise rândul lui Peter să scoată un strigăt ascuțit care ricoșă în peisajul liniștit. Încercă să se ridice în picioare, dar căzu imediat la loc. Când atinse pământul cu umerii, se auzi un sunet suspect, ca și cum ar fi strivit ceva. Peter însă era chinuit de o durere mult prea mare ca să-și dea seama pe moment și de acest lucru.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! Au, au, auuuu...

Kate veni imediat lângă el.

— Şi-acum, ce-ar trebui să fac? ridică ea glasul.

Stătea acolo şi se uita la el cum se zvârcolea, cu fălcile încleştate şi cu buzele strânse. Cu toate gemetele lui Peter, ea începu să se înseninеze la faţă.

— Ştiu ce-ai păţit, îi zise ea. M-am trezit zăcând peste gleznele tale. Ai înţepenit şi simţi mii de ace în picioare, atâta tot.

Kate începu să-l maseze zdravăn pe picioare, însă nu cu atâta forţă cum o făcea când o ajuta pe mama ei să le şteargă pe Milly şi pe Sean după o bălăceală în mare.

— Tropăie din picioare, îi sugeră ea. Apropo, ştii că stai într-o balegă de vacă?!

Mai trecură câteva minute până când Peter suportă să pună piciorul pe pământ. Kate se lăsase acum pe vine în iarbă şi stătea cu ochii în gol. Era, în mod evident, cufundată în gânduri. Peter se ridică în picioare şi îşi curăţă hanoracul de iarbă, uitându-se îndelung, cu o căutătură piezişă, la fata aceea necunoscută. Fata îl observă la rândul ei şi se încruntă, ridicând o sprânceană, ceea ce-i dădu chipului ei un aspect asimetric. Peter îşi aduse deodată aminte cine era fata. Ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o găleată de apă rece peste el. O recunoscu şi îşi aminti de tatăl ei, de toţi fraţii şi surorile ei, apoi de generatorul Van der Graaf şi de faptul că el şi Kate o urmăreau pe Molly de-a lungul coridoarelor. Ceea ce nu-şi putea aminti, nici pricepe, era *cum* de se treziseră amândoi aici, în valea asta frumoasă şi pustie.

— Tu eşti Kate, grăi el.

— Da, ştiu şi eu asta, îi răspunse ea. De ce nu-mi spui mai bine ceva ce nu ştiu, de exemplu, cum am ajuns noi aici?

— Pentru că nu ştiu, replică Peter. Nu-mi amintesc nimic.

— Ei bine, mai încearcă, îl îndemnă Kate. Întoarce-te în timp. Încearcă să rememorezi tot ce s-a întâmplat începând de azi dimineaţă până la ultimul lucru de care îţi aduci aminte şi caută indicii. Asta încerc să fac şi eu acum. Astăzi ni s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Măcar unul dintre noi trebuie să-şi dea seama ce anume.

Molly nu putea fi convinsă cu niciun chip să părăsească laboratorul lui Tim. Când doctorul Dyer încercă s-o scoată afară cu forţa, ea îşi arătă colţii şi începu să mârâie la el de parcă ar fi fost un străin. Alarmat şi înspăimântat deopotrivă, o lăsă acolo şi fugi afară, la lumina soarelui cu dinţi.

— Kate! Peter! strigă el, iar şi iar, până când răguşi.

Dar singurul zgomot care se auzea era cel al pinilor foşnind în bătaia vântului. Dădu fuga înapoi, în laboratorul lui Tim, unde Molly urla aşa cum n-o mai auzise niciodată până acum. Urletele lugubre ale animalului îi dădură fiori pe şira spinării mai ceva decât vântul de-afară. Ce i s-o fi putut întâmpla lui Molly de scotea nişte urletele de disperare atât de sfâşietoare?

După vreo jumătate de oră, doctorul Dyer se hotărî să-i dea telefon soţiei lui. Se strădui din răsputeri să-şi mascheze panica crescândă, dar doamna Dyer îşi dădu seama imediat că ceva era în neregulă. Sosi la laborator în mai puţin de zece minute şi, când văzu expresia întipărită pe chipul soţului ei, îi îngheţă sângele în vine.

— O, nu! îngăimă ea cu un firicel de glas. O, nu!

După încă o serie de căutări zadarnice, agenţii de pază chemară poliţia. Părinţii lui Kate stăteau unul lângă altul în camera gardienilor, răvăşiţi de o teamă de-a dreptul bolnăvicioasă, pe care nu s-ar fi crezut vreodată în stare s-o suporte. Şi ce puteau să-i spună tatălui lui Peter? Băiatul fusese lăsat în grija lor... Nu scoteau o vorbă şi erau atât de împietriţi de durere că nu puteau nici măcar să plângă. Ori de câte ori piuia un pager sau suna un telefon, săreau amândoi în picioare, ca să se prăbuşească apoi din nou pe scaunele lor, căci de fiecare dată nu era ceea ce şi-ar fi dorită să audă.

Poliţiei îi trebuiră două ore ca să dea de tatăl lui Peter. Le mai luară apoi câteva minute ca să-l facă să priceapă ce voiau să-i spună, după care acesta sări în maşină şi conduse din centrul Londrei până în Derbyshire fără nicio oprire. Pe drum îşi făcea curaj singur, spunându-şi că, atunci când va ajunge la fermă, îl va găsi pe Peter teafăr şi nevătămat. Dar dacă nu va fi aşa? Ce mult regreta acum că nu-i serbase ziua, aşa cum băiatul îşi dorise de-atâta vreme,

în loc să meargă la acea întâlnire inutilă. Ce n-ar fi dat ca ultimele cuvinte ale lui Peter din acea dimineaţă să nu fi fost: „Te urăsc"!

Poliţia sosi la trei fără un sfert la laboratoarele NCRMD, cu o întreagă desfăşurare de forţe. Girofarurile portocalii luminau fulgii turtiţi de zăpadă, înainte ca aceştia să se aşeze pe capotele maşinilor de poliţie înşiruite una după alta. Şase ofiţeri de poliţie îmbrăcaţi în uniforme cercetară cu minuţiozitate laboratoarele şi terenurile înconjurătoare şi interogară tot personalul, dar nu găsiră nici urmă de cei doi copii şi nici nu aflară vreun indiciu în privinţa locului unde s-ar putea afla.

Când domnul Schock apăru la ora cinci şi jumătate şi află că Peter nu fusese încă găsit, îi telefonă soţiei lui, care se afla în California. O trezi din somn, dându-i cumplita veste. Mama lui Peter îşi manifestă dorinţa de a se urca în primul avion, dar soţul ei o opri spunându-i că, la urma urmelor, era posibil ca băiatul să apară, teafăr şi nevătămat, de îndată ce va închide telefonul. Ea consimţi să-şi amâne întoarcerea cu trei ore, dar nu mai mult de-atât.

Între timp, o poliţistă o condusese pe doamna Dyer înapoi la fermă, iar doctorul Dyer fusese dus la secţia de poliţie din Bakewell, unde şi rămase pentru următoarele trei ore. Au fost alertate atât presa locală, cât şi cea

națională, iar până la ora șase cazul fusese deja dat spre rezolvare unui ofițer superior de poliție.

Inspectorul Wheeler*, scoțian de origine, era în prag de pensie. Avusese parte, la viața lui, de numeroase investigații care fuseseră în centrul atenției publicului și al mass-mediei, inclusiv câteva cazuri de persoane dispărute, cărora le găsise rezolvarea, fie ea fericită ori tragică. Era o persoană care se bucura de mult respect. De asemenea, era bine-cunoscut pentru temperamentul său vulcanic, pentru încăpățânarea împinsă la extrem și pentru devotamentul față de meseria aleasă.

Când doctorul Tim Williamson confirmă faptul că prototipul mașinii antigravitaționale, la care lucra în cadrul unui proiect NASA, dispăruse, se sugeră ipoteza că cei doi copii ar fi fost răpiți de hoții care erau pe cale să fure dispozitivul. Doctorul Williamson îi contrazise, afirmând că această mașină n-avea nicio valoare. De ce ar fi încercat cineva să fure un aparat aflat abia în faza de testare? Inspectorul Wheeler ajunse, în sinea lui, la concluzia că mașina asta însemna mai mult decât era dispus doctorul Williamson să recunoască. Instinctul îi spunea că nu avea să fie deloc un caz simplu, dar adora provocările mai mult ca orice.

---

* Și acest nume are o rezonanță aparte, însemnând *timonier, cârmaci, conducător*, aluzie la rolul pe care îl joacă inspectorul în această investigație.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu părul meu? întrebă Kate.

— Aşadar, n-am visat! exclamă Peter, căruia începuseră, în sfârşit, să i se limpezească gândurile.

Îi relată lui Kate, atât cât putu să-şi amintească, despre Omul de Smoală şi conversaţia lor.

— Avea de gând să-mi *vândă* părul? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Şi cum zici că arăta drăcovenia aia de maşină?

— N-am văzut-o prea bine. Am zărit-o doar în spatele cotigii trase de cal la galop. Ar fi putut fi orice. Era ca un fel de cub. În fine, un cub care era mai mult înalt decât lat.

— Adică un cuboid, specifică Kate.

Peter înălţă din umeri.

— Aşa o fi cum spui tu.

— Nu cumva era maşina antigravitaţională a lui Tim?

— Se prea poate...

— Care-i ultimul lucru de care-ţi aminteşti înainte de a te trezi aici? vru ea să ştie.

— Eram pe urmele câinelui tău pe coridor. Tu erai în faţa mea. Cred că cineva m-a lovit în cap. Tu ce-ţi aminteşti?

— Că alergam după Molly, ca şi tine. Ea se îndrepta spre laboratorul lui Tim. Apoi mi-au apărut în faţa ochilor nişte spirale, cred... Da, erau spirale luminoase ce pluteau în aer. Poate că am fost şi eu lovită în cap. Îşi pipăi capul să vadă dacă avea vreun cucui.

Peter și Kate stăteau tăcuți în valea peste care pogora întunericul, absorbiți fiecare în propriile sale gânduri, încercând să înțeleagă situația pe cât de periculoasă, pe atât de deconcertantă în care se aflau. Amândoi erau obosiți, storși de vlagă și înfometați, mai ales Peter, a cărui față era cenușie de epuizare. Totuși, nu se puteau hotărî să se așeze, căci amândoi așteptau ceva. Așteptau să țopăie și să dea din mâini la sosirea salvatorilor ce aveau să vină cu un elicopter sau cu o mașină a poliției. La urma urmelor, nădăjduiau să fie doar o chestiune de timp.

Kate se aplecă să culeagă un mac roșu, catifelat, și o albăstrea. Cum se explica faptul că la prânz fusese în vacanța de Crăciun, iar după-amiaza târziu se trezise în toiul verii? Și ce loc uitat de Dumnezeu mai era și ăsta? Era obișnuită să trăiască la țară, dar nu fusese niciodată atât de izolată: nu se auzea zgomotul traficului, nu erau stâlpi de electricitate, nu erau drumuri, nici măcar o dâră de fum lăsată de vreun avion pe cer. Și ceea ce o enerva la culme era că nu-și amintea ce se întâmplase în timp ce alerga după Molly pe coridor. De ce, ori de câte ori încerca să-și amintească ce urmase după aceea, îi apăreau în fața ochilor acele spirale lungi de lumină, ce pluteau libere prin aer și păreau că trec chiar prin ea? Și, la urma urmei, cine era acest Om de Smoală?

Se uită la Peter care azvârlea cu piciorul bulgări de pământ în aer. Își înfundase adânc mâinile în buzunare și

arăta jalnic cu capul lăsat în jos. *Oare ne-o folosi la ceva fasolea încolțită de pe aici?* își zise ea în gând.

— Știi ce cred? rosti Kate cu glas tare.

— Ce?

— Cred că am fost loviți în moalele capului de niște hoți. Probabil că au furat mașina din laborator și s-au văzut nevoiți să ne ia și pe noi cu ei pentru că am fost martori la furtișag. Presupun că am fost aduși în Australia.

— Australia! Fii serioasă!

— Sau poate Noua Zeelandă... Păi, cum altfel îți explici că este vară pe-aici? Doar n-oi crede c-am zăcut inconștienți timp de șase luni?

Peter se scărpină în cap.

— Hm... dar dacă au furat mașina, de ce au aruncat-o tocmai aici? Ca s-o găsească Omul de Smoală?

— Păi, asta n-am de unde s-o știu, răspunse Kate. Poate că n-au putut să care totul cu ei. Sau poate că-i incomoda.

— Și de ce ne-au adus până aici doar ca să se descotorosească de noi? Dacă tot ne-au lovit în cap, de ce nu ne-au lăsat, pur și simplu, în laboratorul tatălui tău? întrebă Peter.

— Ei bine, nu știu. Dar cred totuși că suntem în Australia. Sunt ferm convinsă că trebuie să stăm aici până va veni cineva să ne salveze. Ne vor căuta peste tot, desigur.

Peter dădu din cap.

— Ar fi bine s-o facă... N-ai nimic de băut la tine, nu-i așa?

— Nu crezi că ți-aș fi dat și ție dacă aș fi avut... ce fel de persoană oi fi crezând că sunt?

Peter nu-i dădu niciun răspuns.

Din nou se lăsă tăcerea între ei.

— Poate că ar trebui să strigăm după ajutor, sugeră Kate după o vreme. La urma urmelor, Omul de Smoală trebuie să fie destul de departe acum. Poate o fi altcineva prin apropiere...

Peter ridică din umeri.

— Cum vrei... merită să faci o încercare.

— Ajutor!!! răcni Kate.

Peter tresări.

— Ai o voce puternică, nu glumă, constată el.

— Mulțumesc, dar n-ai de gând să mi te alături? replică Kate.

— Ajutooor! începură să strige amândoi într-un glas. Ajutooor!

Ori de câte ori se opreau, liniștea părea mai adâncă și mai înfricoșătoare. Descurajat, Peter se apucă, în schimb, să intoneze un iodler.

— YO-DEL-AY-EE-O! YO-DEL-AY-EE-O! Yo-del-ay-ee-o! Yo-del-ay-ee-o!

Pentru prima oară de când se trezise în acest ținut ciudat, Kate zâmbi cu gura până la urechi. Se alătură și ea vacarmului asurzitor făcut de Peter. Răcniră din toți bojocii, din ce în ce în ce mai repede, până când nu mai

putură de durere în gât. După aceea, Peter începu să strige orice-i venea în minte:

— Tottenham Hotspur! Conductor electric! Diplodocus!

Fiecare cuvânt se întorcea înapoi la el ca un bumerang, purtat pe aripile ecoului.

Kate îi răspundea:

— Manchester United! Supercallifragilisticexpialidocious*!

Ascuns într-un desiș încâlcit de păducel și puieți de mesteacăn, tânărul străin se trezi din somnul lui adânc din pricina zarvei făcute de copii. Trase cu ochiul prin frunziș. Luna Nouă, în formă de corn, își făcuse apariția pe cerul nopții. Doi ochi albaștri îi fixară pe copii, iar fața străinului se lăți într-un zâmbet.

De-acum copiii se apucaseră să imite diverse animale: Kate mugea ca o vacă la vremea mulsului, iar Peter răgea ca un leu, apoi urla ca un lup:

— Aa-uuuuu!

În aer se înălță, în chip de răspuns, urletul unui alt lup, al cărui ecou răsună de-a lungul văii:

— Aa-uuuu!

---

* Cântec scris de Robert B. Sherman pentru filmul lui Walt Disney, *Mary Poppins*. Cuvântul este folosit ca o formulă magică ce te ajută să ieși dintr-o situație dificilă sau să te înveselești atunci când ești trist sau abătut.

Era un urlet puternic și sălbatic.

— Tu ai făcut așa? întrebă Peter.

— Nu, răspunse Kate. Ai de gând să mă sperii?

— Nu, nu glumesc deloc. Nu te mai prosti. Tu erai, nu-i așa?

— Nu, nu eram eu, insistă Kate.

— Aa-uuuu!

Un nou urlet se desprinse de pe buzele străinului, reverberând în peisajul pașnic.

O clipă mai târziu, Peter și Kate o luară orbește la fugă în josul pantei abrupte, acoperite cu iarbă, cu mâinile întinse ca să-și mențină echilibrul. Alergau la vale de le sfârâiau călcâiele, gâfâind și speriind iepurii care mâncau iarbă și, în cele din urmă, se opriră, cutremurându-se de frică, în fundul văii, la marginea unei pădurici. Se aruncară la pământ, incapabili să facă altceva decât să respire adânc pe gură.

În pădure era întuneric beznă. Scoarța albă a mestecenilor ce creșteau la lizieră părea să strălucească în lumina lunii. *Dacă sus, pe deal, sunt lupi, aici, jos,* se întreba Kate, *peste ce creaturi om da?* Era sigură că trebuiau să fie păianjeni ucigași și șerpi otrăvitori. *Nu* va intra în pădure decât dacă nu va avea încotro. După aceea se uită în urmă, la panta întunecată pe care abia o coborâse. Înlemni la gândul că va trebui să sară în spinarea vreunui lup ca să scape de colții lui albi, puternici. Se și văzu trăgând de blana flocoasă și viguroasă, dând din picioare cu toată puterea,

făcând orice ca să împiedice colții aceia ascuțiți s-o înhațe și să-i sfâșie carnea moale și fragedă! Acolo, în fundul văii, în întuneric, totul o apăsa. Își acoperi ochii cu palmele, în încercarea de a se separa de lumea înconjurătoare, iar lacrimi tăcute începură să i se prelingă printre degete. *Unde ești, tati, unde ești tu acum?*

Între timp, Peter își încorda și el auzul, ca să prindă din zbor orice ar fi sugerat zgomotul unui lup pornit la vânătoare pe urmele lor. Ascultă cu o intensitate împinsă aproape până la durere. La început, nu putu auzi altceva decât gâfâitul lui Kate. Treptat, totuși, începu să perceapă sunetul frunzelor foșnind în adierea ușoară a vântului și, totodată, să distingă un alt fel de zgomot... era sigur că putea deslușì susurul unui pârâiaș.

— Apă! răcni el și, înșfăcând-o pe Kate de mânecă, o trase după el prin întunericul pădurii.

Apa nu mai avusese niciodată până acum pentru ei un gust atât de proaspăt și de răcoritor. Se așezară pe burtă, cufundându-și fețele în undele reci ca gheața. Peter înghițise cu lăcomie atât de multă apă că auzea cum îi chiorăie mațele.

— Haide, îl îndemnă Kate. Se pare că n-avem șanse să ne dibuiască cineva în seara asta. Trebuie să găsim ajutor cât mai repede, dacă nu vrem să ne petrecem noaptea sub cerul liber.

Încercară să înainteze prin pădurea întunecată, împiedicându-se de bușteni și dând peste ramuri invizibile care-i biciuiau peste față. Ori de câte ori Kate simțea atingerea unei frunze sau a unui fir de iarbă pe piele, era convinsă că era vorba de un păianjen și se oprea brusc, frecându-se înnebunită de frică și plesnindu-se peste blugi, pentru orice eventualitate.

— Of, n-avem nicio șansă! răbufni Peter, după o vreme. Nu văd nimic, am putea foarte bine să ne învârtim și în cerc, până una, alta.

— Bine, oftă Kate. Hai să poposim aici peste noapte. Dar n-am de gând să dorm, să știi.

— Eu, unul, da.

Peter se prăbuși pe jos de oboseală. Capul îi zvâcnea și era slăbit de foame. Se uită în sus, printre ramuri, la cerul întunecat, ce arăta ca un covor stropit cu stele albe ca laptele, atârnând deasupra văii. Era oare cu putință să se afle în Australia? Încercă să se convingă că firmamentul nopții era răsturnat cu susul în jos.

Kate ezită puțin înainte de a vorbi.

— Mai devreme, când am spus că, de cum te-am văzut, am știut că nu ne vei aduce decât necazuri...

— Da...

— Ei bine, cred am fost un pic nedreaptă cu tine.

— Ah, nu face nimic.

Kate se așeză lângă el, pe pământul gol.

— Întoarce-te pe-o parte, îl sfătui ea. Cred că ar trebui să stăm spate-n spate, nu numai ca să ne ţinem de cald unul altuia, dar şi pentru siguranţa noastră.

— Nici vorbă! se revoltă Peter. N-am de gând să dorm lângă o fată.

Kate era prea obosită ca să mai discute cu el în contradictoriu, aşa că se rezemă cu spatele de un fag. Abia dacă-l putea zări pe Peter în lumina lunii, acoperită parţial de nori.

— Tatăl meu ne va găsi, îţi garantez eu. Este tare deştept şi n-o să mă lase să păţesc niciun rău. Va face orice ca să ne aducă înapoi, ştiu eu că aşa va fi.

Kate se simţea şi ea mult mai rău decât era dispusă să admită. Avea senzaţia că n-ar mai putea să se ridice acum în picioare, chiar dacă ar vrea.

Peter se întrebă dacă îndrăznise careva să-l deranjeze pe tatăl său din importanta lui întrunire de afaceri ca să-i spună că fiul său dispăruse.

— Mda, zise el. Sunt convins că aşa va fi.

Kate nu-i mai răspunse, căci adormise deja.

CAPITOLUL 5

Păstrăvi la grătar

În care Peter merge la pescuit, iar Kate îl sperie de moarte pe tovarășul ei de drum

Zorii zilei veniră împreună cu soarele care-și trimitea razele încetișor, în jos, peste pantele acoperite de iarbă ale văii. Și mai jos încă, un abur alb, fantomatic, stătea agățat deasupra cursului de apă, dându-i în vileag traseul ce trecea drept prin mijlocul pădurii în care Peter și Kate mai dormeau încă, la adăpostul mestecenilor argintii.

Kate dormea buștean, încolăcită în jurul trunchiului mesteacănului, cu fața mânjită de noroi amestecat cu lacrimi. Peter însă începu să dea semne de viață. Deschise ochii și se uită în jurul său. Totul era împodobit cu mărgele de rouă care străluceau în semiobscuritate. Ce înțepenit și pătruns de umezeală până la oase era după o noapte petrecută direct pe pământul gol! Tricoul i se lipise de spate și un iz vag de balegă de vacă îi ieșea din hanorac, aducându-i aminte de evenimentele zilei anterioare.

Se uită înspre Kate, a cărei spinare se ridica și cobora ușor, în ritmul respirației, semn că dormea încă.

Se hotărî să n-o trezească și să plece singur în explorarea împrejurimilor. Deodată, îl fulgeră un gând: niciodată nu se trezise singur-singurel, fără să aibă vreun adult prin preajmă care să-i spună ce are de făcut. Ce libertate pe capul lui! Parcă era în vacanță. O porni de-a lungul malului pârâiașului, croindu-și drum printre ferigi. În dimineața aceasta, nu știa nici el din ce cauză, nu se mai simțea deloc speriat sau disperat. Era în stare să pună pariu că lupul, pe care-l auziseră cu o seară înainte, nu fusese decât un câine de talie mare, lăsat afară peste noapte. Și chiar dacă rămânea încă un mister pentru ei modul în care ajunseseră aici, nu aveau decât să găsească un telefon, să sune acasă și va veni imediat cineva să-i ia.

Se lăsă pe vine, făcându-și palmele căuș ca să poată bea niște apă. Dacă nu aveau nimic de mâncare, cel puțin aveau apă pe săturate. *Pleosc!* Peter zări cu coada ochiului un pește care sări din apă să prindă o muscă. Băiatul se ridică în picioare, încetișor și fără zgomot, vrând să vadă dacă mai erau și alți pești pe sub luciul apei. Inima îi zvâcni în piept în timp ce numără cinci, șase, șapte frumuseți de păstrăvi bruni înotând împotriva curentului, printre algele de un verde strălucitor ce pluteau ca părul lung și unduitor în curenții lini de apă. Spinările lor gri-maronii

nu se distingeau prea bine, dar îi trădau părţile laterale lucioase, stropite cu pete roşii, verzi şi cenuşii. Pentru un băiat care prinsese primul păstrăv cu mâinile goale în râul Frome, înainte chiar de a învăţa să citească, micul dejun îi apăru deodată ca o posibilitate certă.

Prinderea păstrăvilor cu mâna, aşa cum învăţase de la bunicul său, era un lucru dificil, care necesita o răbdare infinită. Cu toate acestea, de mic copil fusese tentat să încerce şi, odată pornit să facă ceva, Peter nu se dădea bătut aşa uşor. Drept care se aşeză pe burtă, strecurându-şi mai întâi mâna, apoi tot braţul în apa rece ca gheaţa. Rămase aşa, nemişcat şi tăcut, devenind una cu apa curgătoare, cu pietrişul din albia pârâului şi cu clipocitul valurilor care se spărgeau de mal. După o vreme, un păstrăv pestriţ şi dolofan se apropie de mâna lui. Peter începu să-l mângâie pe burtă încetişor, cu mare dexteritate. După câteva minute, păstrăvul se relaxă, intrând parcă în transă. Când socoti că sosise momentul potrivit, Peter azvârli peştele pe malul acoperit de iarbă. Îl ridică de jos şi-l omorî cu îndemânare, dintr-o singură lovitură, izbindu-l cu capul de o piatră, aşa cum îl învăţase bunicul său. În timp ce se pregătea să-şi mai încerce norocul o dată, auzi o creangă trosnind în spatele lui şi se răsuci pe călcâie să vadă despre ce era vorba. Toate simţurile îi erau în alertă. Mai era cineva cu el în pădurea împestriţată de

razele soarelui? În cele din urmă, ajunse la concluzia că trebuia să fi fost vreun animal, așa că se întoarse la treburile lui.

După vreo jumătate de oră, Peter o porni în căutarea lui Kate, foarte mulțumit de sine, având înghesuiți în buzunarele hanoracului trei păstrăvi bruni alunecoși, înveliți în frunze de măcriș. Îi dădu prin minte s-o trezească în urlete de lup și, la acest gând, un zâmbet răutăcios i se așternu pe față. Dar, amintindu-și cât de înspăimântată fusese în seara precedentă, se răzgândi.

Când ajunse lângă Kate, văzu că fata dormea făcută covrig, la fel ca mai înainte, cu gluga trasă peste cap și cu genunchii îndoiți în jurul trunchiului subțire al mesteacănului. De sub glugă îi ieșiseră câteva șuvițe de păr, care-i fluturau ușor în bătaia vântului. Peter se ghemui la pământ, încercând să nu facă niciun zgomot și își înclină capul într-o parte ca să-i poată vedea mai bine fața. Avea chipul palid, pătat de pistrui și o mină încruntată. Se întristă când o văzu atât de neliniștită, chiar și în somn. Era pe punctul de a-i pune mâna pe umăr s-o trezească, când se întâmplă ceva inexplicabil. Fata păru că începe să dispară sau să se dezintegreze în aer. Peter se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Clipi și se frecă la ochi. Corpul fetei arăta ca un spectru, nu avea nici cel mai mic dubiu în această privință. Se uită de jur împrejurul său, la

pământul acoperit cu frunze galbene moarte, la furnica ce mărșăluia spre pantoful lui, la uriașa pânză de păianjen, în centrul căreia stătea la pândă un păianjen mare și gras. Toate celelalte lucruri se vedeau în mod distinct, doar biata Kate era ca imaginea tremurată și înceţoșată a unui televizor dereglat. De fapt, putea să vadă prin trupul ei, devenit transparent, trunchiul copacului în jurul căruia era încolăcită. Peter fu cuprins de o panică nebună. Oare urma să dispară cu totul?

— Kate! o strigă el. Trezește-te!

La auzul vocii lui, ea se reintegră pe loc, devenind la fel de solidă ca mai înainte. O Kate în carne și oase sări în picioare într-o clipită.

— Ce s-a întâmplat? rosti ea cu respirația întretăiată. Au venit lupii?

— Nu... nu. Doar că arătai... ciudat.

— Ai țipat la mine în halul ăsta pentru că arătam ciudat! Ești mai rău decât Sam. M-ai speriat de moarte. Credeam că urma cel puțin să fim tăiați în bucăți sau așa ceva... Kate făcu o pauză ca să-și recapete suflul. Încă mai avea pumnii încleștați și arunca flăcări din priviri. Cum adică, arătam *ciudat?*

Nu mai era nici pe departe imaginea tremurătoare și înceţoșată dinainte, iar Peter începu să se îndoiască de ceea ce văzuse mai devreme. Putea oare foamea să-ți

provoace iluzii optice? Hotărî ca, deocamdată, să nu dea prea mare importanţă acestei întâmplări.

— Contururile tale nu erau prea clare, aşa am avut impresia, atâta tot, îi explică el, nereuşind însă să pară degajat. Alternanţa de lumini şi umbre trebuie să-mi fi jucat vreo festă.

Kate îl privi neîncrezătoare.

— Contururi neclare, zici. Ai de gând să-ţi baţi joc de mine? Să ştii că n-o să-ţi meargă.

Peter era prea preocupat, ca să mai observe că biata Kate era gata să izbucnească în lacrimi. *Trebuie să mă conving că este încă în stare solidă*, îşi zise el în sinea lui, hotărând să facă cel mai simplu lucru cu putinţă, adică să se lovească de ea, ca din întâmplare. Kate îl urmări bănuitoare, în timp ce el se tot învârtea în jurul ei, împiedicându-se cu bună ştiinţă de o rădăcină de copac şi trântind-o la pământ, ca un luptător profesionist. Kate începu să-l lovească cu pumnii şi-l împinse cu brutalitate la o parte.

— Ce te-a apucat, idiotule? se burzului ea.

Lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji, picurându-i pe dosul palmelor, în timp ce-şi frământa batista în mâini. Umerii i se zguduiau de hohote înăbuşite de plâns. Peter îşi puse stângaci mâna pe braţul ei.

— N-ar fi trebuit să te răstorn la pământ. Îmi pare rău. N-am crezut că te vei supăra atât de tare.

Kate trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Nu eşti doar tu de vină, îl lămuri ea. Când m-am trezit, am crezut că mă aflam în bucătăria mea de acasă. O vedeam pe Milly stând pe jos, lângă aragaz, scriind ceva pe nişte fâşii rupte din ziar şi îndesându-le în pantofii fiecăruia. Face asta destul de des. Bineînţeles că nu ştie să scrie, căci are doar doi ani, dar se preface. Apoi Molly, câinele meu, a intrat tropăind înăuntru. Stătea acolo, părând că se uită la mine, dar n-a sărit pe mine şi nici nu m-a lins pe faţă. Nu făcea nimic altceva decât să scâncească, de parcă ar fi ştiut că eram acolo, dar nu putea să mă vadă. Şi nici Milly nu m-a băgat în seamă. A fost groaznic... Şi nu era un vis. Jur că nu era un vis. Eram chiar acolo.

Peter nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. Kate se şterse pe faţă cu batista. Insectele roiau în jurul lor, iar mestecenii foşneau în adierea vântului. Apoi Peter îşi aminti de păstrăvi.

— Uite pe ce-am pus mâna! zise el, scoţând peştii din buzunare. Păstrăvi bruni. Absolut delicioşi!

— Uau! Tu i-ai prins?

Peter încuviinţă din cap.

— Ştii cum să-i cureţi? îl luă ea la întrebări. Ai un cuţit?

— Nu, n-am, răspunse Peter.

— Ai ceva cu care să aprinzi focul? Nu mai părea chiar atât de impresionată ca la început.

— Nu, dar trebuie să găsim noi o soluție.

— Înțeleg, nu putem nici să-i curățăm, nici să-i gătim. Și atunci, cum o să-i *mâncăm*? O să-i sugem ca pe acadele?

Peter abia se abținu să n-o repeadă spunându-i ceva de genul: „Atunci n-ai decât să-ți găsești singură micul dejun", dar era mulțumit că, cel puțin, se oprise din plâns.

Dacă Peter avea idee cât de cât cum să-și confecționeze un cuțit din cremene, abandonă în curând ideea, căci, explorând cu minuțiozitate împrejurimile, nu reuși să încropească decât o colecție de pietre rotunjite și netede. Între timp, Kate își jupuise pielea de pe mâini încercând să frece două bețe unul de celălalt ca să facă focul.

— Gata, m-am săturat până peste cap de toate astea. Hai să căutăm un telefon, propuse ea.

Lăsară păstrăvii în seama păsărilor cerului și se deciseră să urmeze cursul pârâului în sus, spre deal. Odată ieșiți din pădure, soarele le încinse spinările, așa că își scoaseră hanoracele de pe ei și le legară de talie. Urcușul era greu, iar când ajunseră aproape de vârful dealului, Kate se prăbuși la pământ, gâfâind de efort. Peter o urmă, dându-și la o parte părul umed de pe frunte. Privi distrat înspre pădurea unde își petrecuseră noaptea precedentă. Mirosul îl alertă, mai degrabă decât văzul. În aerul limpede se ridica o coloană de fum cenușiu.

— Privește! exclamă el. Cineva a aprins un foc.

Pentru a doua oară de când sosiseră aici, Peter și Kate o luară la goană spre fundul văii. Pe când se apropiau de sursa de foc, auziră un bărbat cântând.

— Iubita mea m-a cerut de bărbat, Tra-la-la-la-la-la, Iubita mea dragoste mi-a jurat, Tra-la-la-la-la-la-la!

Cei doi copii nu se opriră până nu ajunseră într-o poieniță, unde îi întâmpină un miros îmbietor de păstrăv la grătar, care le lăsă gura apă. Un bărbat cu părul legat într-o coadă de cal la spate își făcea de lucru în jurul focului. Auzind zgomot de pași, se întoarse spre ei. Ochii-i erau de un albastru intens și calmi, iar chipul, senin și plăcut la vedere. Nu părea deloc surprins de prezența lor acolo. Pentru o secundă, Peter avu impresia că-l recunoaște, dar se răzgândi imediat.

Străinul făcu câțiva pași înspre copii și trase o plecăciune grațioasă.

— Numele meu este Gideon Seymour. Sper să vă fiu întrucâtva de folos, având în vedere necazul de care ați dat. În orice caz, mi-am luat libertatea să vă gătesc păstrăvul.

CAPITOLUL 6

Pierduți în timp

În care Peter și Kate descoperă că
necazurile lor de-abia au început

Gideon dădu fiecărui copil câte un păstrăv cu crustă crocantă, înfipt într-o țepușă lungă. Apoi îi pofti să se așeze, făcându-le un semn cu mâna.

— Mâncați mai întâi, căci aveți mare nevoie, le spuse el. După aceea, putem sta de vorbă.

Se așezară toți trei în jurul focului care trosnea, fericiți că aveau cu ce să-și potolească foamea. Peter și Kate îi mai aruncau din când în când câte-o privire piezișă lui Gideon. Bărbatul îi intimida cu aerul său calm, plin de demnitate. Își mânca peștele în liniște și, când interceptă una dintre privirile curioase aruncate de Peter, îi zâmbi cu sinceritate și căldură.

Gideon roase apoi și ultimele bucățele de carne rozalie, aruncă oasele în foc și se șterse la gură cu dosul palmei. Purta o cămașă largă, uzată și terfelită, ca după câteva zile

petrecute pe drum, o pereche de cizme ponosite, acoperite cu o crustă de noroi uscat, ce-i veneau până aproape de genunchi și din care ieșeau niște pantaloni strâmți pe picior. O crăcuță de spini se prinsese de părul lui blond, strâns în coadă de cal. Pe jos, lângă el, zăcea o pălărie în trei colțuri, nu atât de jegoasă ca și celelalte haine ale sale, dar asemănătoare ca formă cu cea purtată de Omul de Smoală. Peter se întrebă de ce ambii bărbați pe care-i întâlnise de când sosise aici arătau și vorbeau ca oamenii îmbrăcați în costume de epocă, văzuți în filmele de la televizor. Îi trecu o explicație prin minte, dar nu-i dădu importanță, părându-i-se prea ridicolă ca s-o ia măcar în considerare.

— Mulțumesc pentru micul dejun, tinere domnișor. V-am urmărit cum ați prins peștii cu mâna. Aș putea spune că aveți un talent destul de rar.

Peter se uită la el cu surprindere.

— M-ați văzut?

— Când am remarcat modul în care v-ați făcut apariția pe aceste meleaguri, a trebuit să mă asigur, mai întâi, că n-are de ce să-mi fie teamă de dumneavoastră. Și cred că avem un dușman comun.

— Of, Doamne, vă rog frumos! izbucni deodată Kate. Trebuie să dau un telefon acasă. Numele meu este Katherine Dyer și părinții mei trebuie să fie înnebuniți de îngrijorare. Aveți cumva vreun telefon mobil?

Gideon o privi perplex.

— Sau poate ştiţi de vreo cabină telefonică, pe undeva, prin apropiere?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, domnişoară Kate.

Kate îşi frângea mâinile de disperare.

— *Cum* am sosit? îl întrebă Peter. Despre ce duşman este vorba?

Gideon le cercetă chipurile curioase şi îngrijorate. *Ce-o să mă fac cu copiii ăştia?* se întrebă el în sinea lui. Se aflau cu toţii într-o situaţie de-a dreptul ciudată. Privi la soarele care urca din ce în ce mai sus pe cer şi se ridică în picioare, mânat de un scop anume.

— Doriţi să veniţi cu mine? Vreau să ajung la destinaţie înainte de lăsarea serii. Îşi aruncă o traistă voluminoasă peste umăr şi, îndesându-şi uşor pălăria pe cap, privi spre Peter: Pot să vă întreb cum vă numiţi *dumneavoastră*, tinere domn?

— Numele meu este Peter, Peter Schock.

— Spuneţi-mi, continuă Gideon, e posibil ca drumurile noastre să se mai fi încrucişat până în această zi? Când v-am zărit pentru prima oară chipul, am avut senzaţia că cineva a păşit peste mormântul meu. Pe faţă îi trecu o umbră de îngrijorare. Nu sunteţi... *fantome*, nu-i aşa? râse el, încercând, astfel, să înveselească oarecum atmosfera.

Peter şi Kate nu scoaseră nicio vorbă, neştiind dacă omul făcuse doar o glumă sau vorbise serios. Peter dădu

din cap neîncrezător. Gideon, vădit stânjenit, o porni în sus pe pantă, într-un ritm destul de alert, după părerea copiilor. La început, trebuiră practic să alerge ca să se poată ține după el, dar, când Gideon observă că nu păreau obișnuiți să reziste la drum întins, își încetini pasul. În cele din urmă, de parcă ar fi chibzuit în sinea lui ce să facă, ce să spună sau ce să creadă din toată povestea asta, Gideon îi răspunse lui Peter.

— Dușmanul comun despre care vorbeam este Omul de Smoală. El v-a furat avutul, nu-i așa? Și eu mai am, ca să spun așa, niște socoteli de încheiat cu el. Mă urmărește de șase zile-ncoace, de când am plecat din Highgate. Și dacă n-ați fi sosit dumneavoastră chiar la țanc, făcându-l să uite cu totul de prezența mea, cu siguranță că ar fi pus mâna pe mine. Știam că aproape mă ajunsese din urmă și, cum mă lăsaseră puterile, m-am ascuns în tufișul de păducel de acolo. Gideon se opri din relatarea lui, arătând cu mâna înspre panta nordică a văii, unde se treziseră copiii prima dată. Curând, și-a făcut și Omul de Smoală apariția, pe culmea dealului. Apoi, în timp ce el mă căuta, iar eu trăgeam cu ochiul din tufiș, am fost martori la apariția dumneavoastră din senin, asemenea unor fantasme. La început m-am temut că sunteți morți amândoi, pentru că erați legați, parcă cu niște sfori invizibile, de obiectul acela nepământean, iar capetele și membrele vă atârnau moi, fără vlagă, de arătați ca niște păpuși din zdrențe. Nu mă

puteam mișca din loc, deoarece nu voiam să dau nas în nas cu Omul de Smoală. S-a așezat pe cotiga lui și, după toate aparențele, era la fel de înspăimântat ca și mine. O clipă mai târziu, o forță malefică v-a azvârlit departe de drăcovenia aia de mașină cu atâta forță, că ați aterizat la vreo zece pași mai încolo. Mare noroc că ați scăpat așa de ușor, căci puteați s-o pățiți mult mai rău. Am auzit cum domnișorul Peter s-a izbit cu capul de-o piatră.

Peter și Kate se opriseră din mers, iar Peter ridică mâna să-și pipăie vânătaia, care devenise acum galben-purpurie. Să fii răpit de hoți era una, dar ceea ce li se întâmplase părea să fie cu mult mai îngrozitor. Apoi, în timp ce Peter și Kate se uitau îngroziți unul la celălalt, expresiile de pe fețele lor se schimbară subit, căci fiecare știa ce gândea celălalt, și anume că Gideon era fie nebun, fie mințea, ori, pur și simplu, se înșelase, că totul nu fusese nimic altceva decât o iluzie optică și că trebuia să existe o explicație logică pentru toate aceste întâmplări ciudate. Bineînțeles că nu-i împărtășiră și lui Gideon gândurile lor.

Kate își ridică o sprânceană.

— Și ce s-a mai întâmplat cu, ăăă..., mașinăria aceea despre care tocmai ne povesteați? îl descusu ea.

— Omul de Smoală a încărcat-o în cotiga lui. La un capăt arăta normal, ca un obiect oarecare, de culoare gri și fără niciun fel de ornament. La celălalt capăt însă avea

o chestie argintie care semăna, pentru noi pământenii, cu o pară uriaşă...

Peter îi aruncă lui Kate o privire cu subînţeles.

— Maşina antigravitaţională, rosti el tare şi răspicat.

Kate încuviinţă cu o aplecare a capului.

— Cu toate acestea, avea ceva magic în ea, reluă Gideon firul povestirii, deoarece, atunci când a încercat s-o lege cu nişte frânghii, a început parcă să se topească în aer, căci puteam să văd cotiga prin ea. Devenise sticloasă, ca o apă adâncă şi liniştită. Dacă Omul de Smoală nu s-ar fi dat înapoi, speriat de mama focului, nu mi-aş fi crezut ochilor.

— Aşadar, cufărul magic a început să aibă contururile oarecum neclare, nu-i aşa? vru să se lămurească Peter.

— Neclare, da. Şi transparente, ca o sticlă groasă. Iar când mi-am aruncat o privire înspre dumneavoastră, domnişorule Peter, am constatat că începuseraţi să vă topiţi în acelaşi mod nefiresc ca şi maşinăria dumneavoastră.

— Eu! exclamă Peter! Nu, nu e posibil aşa ceva!

— Jur că tot ce vă spun este adevărul-adevărat, replică Gideon. Aproape că aţi dispărut cu totul în lumina strălucitoare a soarelui şi nu ştiu cum aţi venit înapoi.

— Nu poate fi adevărat, mormăi Peter în barbă.

Kate îl apucă de braţ, disperată.

— Nu-ţi băteai joc de mine mai devreme, nu-i aşa? Mi s-a întâmplat şi mie, nu-i aşa? îl întrebă ea în şoaptă.

— Uite ce e, domnule Gideon, zise Peter, făcând câțiva pași spre el, fără să reușească să-și mascheze tulburarea, vă suntem recunoscători pentru ajutorul dat, dar n-ați putea, vă rog, să ne duceți în orașul cel mai apropiat, deoarece trebuie să dăm un telefon urgent.

— Telefon? Cine sau ce este acela un telefon? Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Haide, nu se poate să nu știți, zise Peter dezamăgit, ducând o mână făcută căuș la ureche și pretinzând că stă de vorbă cu cineva. Te-le-fon... Toată lumea știe ce-i acela un telefon.

— V-am spus că eu, unul, nu știu, se revoltă Gideon, ridicându-și glasul, plin de nervozitate.

— O să vă arătăm noi un telefon când om da de el, rosti Kate în grabă. Vă rog să ne iertați, nu prea suntem în apele noastre. Ați putea să ne spuneți, vă rog, unde ne aflăm? Ce parte a Australiei este aceasta? Sau e Noua Zeelandă?

Gideon rămase blocat o clipă, după care se întoarse s-o privească cu luare-aminte și, văzând cât de serioasă e, izbucni în râs.

— Credeți că suntem în Austria? Nicidecum, domnișoară. Aceasta nu este Austria.

Kate era pe cale să riposteze, spunând că se referise la Australia și nu la Austria, când Gideon continuă:

— Suntem la o aruncătură de piatră de Dovedale. În linie dreaptă, sunt mai puțin de două ore de mers pe jos până la Bakewell.

— Dovedale! Bakewell! exclamă Kate, radiind de bucurie. Dar suntem aproape de casă! O, Peter, îți dai seama c-o să ajungem acasă până la prânz!

— Vă rog să ne scuzați o clipă, spuse Peter, trăgând-o pe Kate deoparte, ca să nu-i audă Gideon, apoi îi șopti repede la ureche: Știu că vrei să ajungi acasă, dar dacă suntem în Derbyshire, cum se face că-i vară? Uite ce e, îmi place de Gideon, dar cum putem s-avem încredere în el când nici măcar nu știe ce-i un telefon? Și nici nu sunt prea convins că a auzit de Australia vreodată.

Kate trase adânc aer în piept, deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și dădu din cap.

— Nu știu ce să zic. Sunt atât de derutată... Și nici nu știu ce să cred. Să jucăm după cum ne cântă el până dăm de un oraș?

Peter încuviință cu o aplecare a capului. Gideon mărșăluia în sus și-n jos nerăbdător, așteptându-i să pornească din nou la drum. Părea ofensat.

— Am de gând să ajung la Bakewell până la căderea nopții. Dacă doriți să vă duc acolo, ar fi bine să plecăm de-acum. Pot să vă însoțesc până la locuința viitorului meu stăpân, căruia îi voi cere permisiunea să rămâneți să vă

odihniți acolo peste noapte, ca a doua zi s-o porniți spre Londra.

— Londra? repetă Peter. De ce tocmai la Londra?

— N-aveți nevoie de cufărul magic ca să vă întoarceți de unde ați venit? Omul de Smoală v-a spus doar că-l duce în Covent Garden. Locuiește, dacă nu mă înșel, în Drury Lane. Își duce veacul la Taverna „Leul Negru", unde l-am văzut adeseori bând împreună cu banda lui Carrick. Vă sfătuiesc să-l găsiți dumneavoastră, înainte de a se hotărî el să vă găsească. Omul de Smoală va cădea greu la învoială, de asta puteți fi siguri. Iar dacă are de gând să dea marfa furată stăpânului său... asta înseamnă că necazurile voastre abia au început. Stăpânul său este un om care are nevoie în permanență de distracții și este atras de lucrurile misterioase. Așa că, dacă-i place de un anume lucru, puteți să fiți siguri că n-o să-l mai căpătați niciodată înapoi, va fi pierdut într-un pariu, ori va fi dat drept plată croitorului sau peruchierului, sau vă va cere pe el un preț atât de mare, încât nu veți fi niciodată în stare să-l plătiți. În orice caz, va nega că are cunoștință de așa ceva. Credeți-mă pe cuvânt, căci v-o spun din proprie experiență, nu există un mincinos mai mare în tot regatul.

Gideon așteptă un răspuns pe care nu-l primi însă. Nici Peter, nici Kate n-aveau habar cum să răspundă atâtor informații uluitoare la un loc. Se vedea însă cât se poate de clar că Gideon ajunsese la capătul răbdărilor.

— M-aţi făcut să întârzii destul de mult. Am plecat spre Bakewell. Ori veniţi cu mine, ori rămâneţi aici, după cum vă este voia.

O porni peste culmea dealului fără să se uite înapoi. Kate şi Peter o luară la fugă după unica lor speranţă de a ajunge în lumea civilizată. În curând, Gideon dispăru în valea învecinată.

— Nu-mi pasă deloc de cufărul ăla stupid, se oţărî Kate. Nu vreau decât să ajung acasă.

Kate se întoarse să arunce o ultimă privire asupra văii şi lăsă să-i scape un suspin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Aceasta *este* valea mea, rosti ea cu glas tremurat. Aseară credeam că era doar o iluzie. Pe aici ar trebui să treacă autobuzul şcolii. Acum mi-am dat seama, privind de aici, de sus. Casa mea ar trebui să fie lângă pârâul unde ne-am petrecut noaptea sub cerul liber. Aceasta este valea mea, dar nimic din ceea ce cunosc nu există aici. Nu se vede nimic în jur!

Peter îl văzu pe Gideon aruncând o privire peste umăr şi îşi dădu seama că n-avea de gând să-i aştepte. Kate stătea acolo nemişcată, cu mâna la gură şi cu ochii ei cenuşii înlăcrimaţi. O trase de braţ, încercând s-o liniştească, în timp ce n-o slăbea din mers.

— Cum se poate una ca asta? zise el. Cred că văile astea seamănă tare mult unele cu altele.

— Ce știi tu? se burzului Kate. Doar ești băiat de oraș! Crezi că nu sunt în stare să-mi recunosc propria vale?

— Bine, bine, cum vrei tu. Nu e nevoie să țipi. Mai ai puțină răbdare până găsim un telefon. Un singur apel și lucrurile se vor rezolva de la sine.

Își continuară drumul fără să-și mai vorbească, având grijă să nu-l scape din ochi pe Gideon. Înaintau prin pășunile înverzite punând un picior în fața celuilalt, călcând sub tălpi, la întâmplare, iarbă verde proaspătă, trifoi sau flori de câmp și dorindu-și din tot sufletul pe cineva care să-i scoată din coșmarul acesta.

Duminică, mama lui Peter luă avionul și zbură din California înapoi în Anglia. Sosi luni, dis-de-dimineață, ajungând chiar la timp pentru conferința de presă organizată în grabă în sala de festivități de la școala lui Kate. Întoarcerea acasă era încărcată de tristețe.

Camerele de televiziune îl luară în prim-plan pe inspectorul Wheeler, care anunță presa că cei doi copii dispăruseră fără urmă, în miezul zilei, cu patruzeci și opt de ore în urmă, de la institutul de cercetări aflat la o distanță de șase mile*. Declară însă că nu erau motive serioase de îngrijorare cu privire la soarta lor. Doctorul Dyer, soția acestuia, domnul și doamna Schock stăteau cu toții la o

* Milă = unitate de măsură pentru lungimi, egală cu 1609,3 m.

masă lungă, simțindu-se tare stingheri și disperați. Să stea, în asemenea împrejurări, în același loc de unde o urmărise pe Kate cântând din toată inima la concertul de colinde de Crăciun, numai cu o săptămână în urmă, era mai mult decât putea suporta doamna Dyer.

Numerele de telefon ale poliției și imagini cu cei doi copii erau proiectate pe un ecran panoramic și transmise posturilor de televiziune din toată țara. Era o poză de-a lui Peter făcută la școală în semestrul trecut, în care băiatul zâmbea prostește, și un film video în care Kate o învăța pe Molly să dea laba în chip de salut.

La sfârșitul conferinței de presă, părinții lui Peter și ai lui Kate dispărură în grabă din lumina reflectoarelor, ca să rămână singuri cu durerea lor. În timp ce cameramanii își împachetau echipamentul, inspectorul Wheeler privea în gol pe fereastră, rozând capătul creionului său. Părea de-a dreptul uluit. Ca polițist experimentat, se baza pe instinctul său sănătos, dar, în cazul de față, indiciile erau total confuze. Când i-a văzut pe părinții lui Peter pentru prima dată, mirosul inconfundabil al banilor care plutea în jurul lor l-a făcut să creadă că putea fi vorba de o răpire. Cu toate acestea, nu primiseră nicio cerere de răscumpărare, cel puțin după știința lui. Să fie posibil ca domnul și doamna Schock să ascundă ceva? Și apoi, mai era mașina doctorului Williamson, ca să nu mai vorbim de reprezentanții NASA trimiși aici de la Houston. De ce ar face ei una

ca asta pentru un echipament fără nicio valoare? Şi, în mod bizar, inspectorul Wheeler, nutrea convingerea că cei doi copii erau teferi şi nevătămaţi şi că, mai devreme sau mai târziu, îşi *vor face* apariţia. I-ar fi plăcut să împărtăşească aceste gânduri optimiste părinţilor disperaţi, dar cum putea să le spună să nu mai fie îngrijoraţi doar pentru că el avea o presimţire ciudat de caraghioasă, că Peter şi Kate sunt bine sănătoşi?!!

Rodea în continuare creionul şi privea absent terenul de joacă din curte. Soarele cu dinţi topise aproape toată bruma din noaptea precedentă, dar, ici şi colo, mai rămăseseră câteva petice de gheaţă pe sub ramurile cedrilor bătrâni ca vremea, ce străjuiau terenurile de fotbal. Ceva îi atrase atenţia poliţistului, care-şi întoarse privirea spre stâlpii porţii din capătul îndepărtat al terenului. Soarele, aflat la asfinţit, îl orbea cu lumina sa, dar era sigur că deslușea o siluetă întinsă pe jos, chiar în poartă. Îşi miji ochii să vadă mai bine. Zări o fată care purta ceea ce părea a fi o rochie lungă de seară, de culoare verde. Stătea pe spate, cu genunchii îndoiţi în sus şi cu rochia înfăşurată în jurul picioarelor. Părul lung şi roşcat i se revărsa în valuri pe jos, în noroi.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el cu accentul său moale, tipic locuitorilor Edinburghului. Arată ca fata lui Dyer!

Lăsă să-i cadă creionul din mână și, în aceeași clipă, ieși în fugă din școală, năpustindu-se spre terenul de fotbal și strigând după doi agenți de poliție să-l urmeze. Până când au ajuns la poarta de fotbal, fata dispăruse deja. Inspectorul Wheeler se întoarse încet, învârtindu-se în cerc, scoțând aburi pe nări în aerul răcoros, în timp ce scruta atent cu privirea fiecare bucățică de teren, dar nu mai era nici urmă de fata care semăna cu Kate. Se aplecă să caute urme proaspete pe pământul pe jumătate înghețat dintre stâlpii porții și simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

După două ore de mers întins sub soarele fierbinte, Gideon se opri.

— Râul Wye, le arătă el cu degetul. Vom ajunge la Bakewell în mai puțin de-o oră. Gideon privi fețele arse de soare și strălucitoare, precum și umerii căzuți ai celor doi copii. Putem face un scurt popas ca să bem apă și să ne odihnim puțin, îi anunță el.

Îi duse pe malul acoperit de iarbă. Libelule de un albastru metalic zburau razant deasupra apei. Kate își azvârli cât colo pantofii de sport, scoțându-și șosetele din picioarele care o dureau îngrozitor. Peter făcu și el la fel. Amândoi începură să-și bălăcească tălpile în apa rece. Gideon umplu cu apă un clondir îmbrăcat în piele și le oferi copiilor să bea, înainte de a bea el însuși. Apoi se întinse și își acoperi fața cu tricornul.

— Vom ajunge în curând la podul Sheepwash, dacă nu mă înșel, rosti Gideon de sub pălărie.

La auzul acestor vorbe, Kate sări în picioare ca arsă și începu să-și tragă șosetele pe picioarele ude.

— Știu podul Sheepwash. Este la Ashford-on-the-Water. Prietena mea Megan locuiește acolo. Putem să dăm telefon de la ea de-acasă!

O rupse la fugă, în timp ce Peter se chinuia să-și tragă încălțările la loc.

— Domnișoară Kate! strigă Gideon după ea. Ashford este în partea aceea.

Kate se răsuci pe călcâie și începu să alerge în direcția indicată de Gideon. Uitase cu totul de oboseală și alerga în salturi prin iarba moale. Peter o ajunse repede din urmă și, după zece minute, zăriră în fața lor mai multe case de piatră înghesuite una-ntr-alta și un pod destul de mare ce se-ntindea peste un râu.

— Privește! exclamă Kate. Acela este podul Sheepwash.

Nu-și încetiniră pasul până când nu se văzură pe pod, unde amândoi se opriră brusc.

— O, nu! rosti Kate descurajată. Nu se poate să ni se întâmple așa ceva.

Se aflau pe o piatră de râu. De la pod pornea un drum de țară, plin de noroi, ce traversa satul Ashford-on-the-Water, pe care Kate credea că-l cunoaște așa de bine. Câteva dintre căsuțele de piatră, plăcute la vedere, i se

păreau familiare, dar atât și nimic mai mult. Nu o neliniștea doar absența asfaltului, a indicatoarelor rutiere, a stâlpilor rețelei de lumină electrică, a trotuarelor, a mașinilor și a hotelului unde servise cândva masa, ci și înfățișarea sătenilor înșiși. Văzură un bătrân într-o șaretă trasă de un cal. Părul său alb, ca puful de pe sămânța scaiului, îi trecea de umeri. Purta o pălărie mare, cu boruri moi, o haină neagră jegoasă și pantaloni până la genunchi. Pantofii lui ponosiți erau încheiați cu niște catarame enorme. Trei copii desculți, îmbrăcați în zdrențe, zădăreau o pisică pe care o înghesuiseră în pragul unei uși. Pisica dădea înapoi, scuipându-i. O femeie cu o bonetă de paie și cu o rochie lungă, cu un decolteu adânc ce-i scotea pieptul amplu în evidență, căra un coș cu morcovi. În curând, toți sătenii își lăsară treburile deoparte ca să caște gura la cei doi străini de pe pod. Dacă Peter și Kate gândeau că oamenii aceia arătau ciudat, cu siguranță, tot același lucru credeau și sătenii despre ei.

Este un platou de filmare. Trebuie să fie un platou de filmare, își zise Peter în sinea lui, care, din când în când, o mai văzuse pe mama lui la lucru, pe platouri. Căută din priviri echipa de filmare.

— Trebuie să vă găsesc niște haine respectabile, dacă nu vreți să vă dați în spectacol, le șopti Gideon, care se afla în spatele lor. Lăsați-mă pe mine să merg înainte.

Își făcu loc printre ei și trecu în față, după care se înclină, pe rând, în fața femeii cu morcovi și în fața bătrânului din șaretă.

— Ziua bună, domniilor voastre, îi salută el, scoțându-și pălăria. Ce vreme frumoasă, nu-i așa?

Peter se uită în jos, complexat de tricoul și de blugii lui, potrivindu-și mai bine hanoracul pe care-l legase în jurul taliei. Amărâta de pisică scăpase din mâinile tinerilor călăi care fuseseră și ei luați prin surprindere de sosirea străinilor. Dar, trecând destul de repede peste momentul de uimire generală, începură să-i arate cu degetul pe Kate și pe Peter și să facă glume pe socoteala lor. Gideon trecu printre ei, amenințând că-i dă unuia un bobârnac după ureche și prefăcându-se că-i arde altuia un șut în fund.

— Aveți grijă cum vă purtați, dacă nu vreți să simțiți o cizmă în dos, îi amenință el.

Peter așteptă până când ajunseră în celălalt capăt al satului, înainte de a pune întrebarea care era pe buzele ambilor copii:

— Ce dată e azi, domnule Gideon?

— Trebuie să fie a optsprezecea, ba nu, a nouăsprezecea zi a lui iulie.

— Și anul, în ce an suntem?

— Anul?

— Da, anul.

— Păi, suntem în anul Domnului o mie șapte sute șaizeci și trei.

— O mie șapte sute șaizeci și trei, articulă Kate fără glas.

Șocul era mult prea mare pentru Peter ca să înțeleagă pe moment întreaga situație și pentru o clipă nu simți nicio emoție. Deși îl apucase o poftă nebună să chicotească, se trezi că se prăbușește la pământ. Kate își tot repeta, la nesfârșit, 1763, de parcă ar fi vrut să înțeleagă semnificația cuvântului „acasă". Se făcu albă ca varul la față.

— Mă simt un pic amețită, mai apucă ea să spună înainte de a leșina la picioarele lui Gideon.

Am fost copleșit de uimire când Peter mi-a spus pentru prima dată că venea din viitor. Apoi am văzut teama întipărită pe chipul său și mi-am dat seama că această călătorie în timp îl transformase într-un orfan, tot așa cum eu devenisem orfan în urma epidemiei de scarlatină.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

CAPITOLUL 7

Ospitalitatea onorabilei doamne Byng

În care Peter și Kate fac cunoștință cu familia Byng, iar Peter își etalează talentele de fotbalist

Kate rămase inconștientă numai vreo treizeci de secunde. Când se trezi din leșin, era trasă la față și albă ca varul. Se simțea rău, fără puteri și nu-și dorea decât să închidă ochii și să scape de o realitate cu care nu era pregătită să se confrunte, cel puțin, nu deocamdată. Gideon o luă pe Kate în brațe și o duse la umbră, departe de drum, așezând-o cu grijă în iarbă. Scoase o cămașă din traista lui, o împături și i-o puse drept pernă sub cap. Apoi îi dădu sticla lui cu apă lui Peter, spunându-i:

— Rămâneți aici, cu ea. Suntem aproape de Baslow Hall, conacul colonelului Byng. Mă duc să iau un cal și mă întorc cât pot de repede.

Peter puse mâna pe sticlă ca un somnambul. Lumea lui îi dispăruse din minte și nădăjduia ca, deocamdată, lucrurile să rămână așa.

— Peter, zise Gideon, punându-i o mână pe umăr ca să-i atragă atenția. Pot să-ți spun Peter, da? De unde ai venit?

Peter își ridică privirea, dându-și seama că trebuia să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul lui Gideon. Putea oare să aibă încredere în el? Se hotărî să facă așa cum îi dicta instinctul.

— Dacă suntem, într-adevăr, în o mie șapte sute șaizeci și trei, rosti Peter cu ezitare în glas, atunci toți cei pe care-i știu trăiesc cu sute de ani mai mult în viitor. Kate și cu mine venim din secolul douăzeci și unu. Nu înțeleg cum de am ajuns aici. Și nici nu văd cum ne vom întoarce înapoi. Eu...

Peter nu-și mai găsi cuvintele. Deodată, se simți cuprins de disperare.

Gideon nu lăsă să se vadă pe chipul său ceea ce gândea. Dădu din cap încetișor, făcu câțiva pași înainte și înapoi, după care îi răspunse:

— Nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect spunând că nu prea îmi vine să cred că ceea ce mi-ai spus este adevărat, și totuși... inima îmi spune că nu minți. Soarta m-a adus în tufa aceea de păducel ca să fiu martorul sosirii voastre. Îți promit că voi face tot ce-mi stă în puteri să vă redau atât pe tine, cât și pe domnișoara Kate familiilor voastre.

Peter fu năpădit de un val de ușurare și de recunoștință. Lacrimile îi jucau în ochi.

— Mulțumesc, rosti el, într-un final. Nu te mint deloc, Gideon. Nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea, dar jur că nu te mint.

Peter îl privi pe Gideon cum se îndrepta cu pași mari spre Baslow Hall. Gândurile îi zburară la mama lui, aflată în California, atât de departe în timp și spațiu. Se întrebă dacă fusese anunțată de dispariția fiului ei și cum avea să reacționeze. N-o mai văzuse de aproape două luni. Va lăsa oare totul baltă, spunându-le celor de la studioul de filmări să se descurce fără ea, și se va urca în primul avion? Îi va simți ea lipsa, dacă va rămâne definitiv ancorat în anul 1763? Apoi îi trecu prin minte ideea că, dacă tatăl său și-ar fi ținut promisiunea, n-ar fi ajuns acum într-o asemenea situație.

Umbrele înserării începeau să se întindă peste pământ, când Kate se ridică cu greu pe coate și bău niște apă.

— Te simți bine? vru să știe Peter.

Kate dădu din cap.

— Pierdută în timp, mărturisi ea. Cum de nu mi-am dat seama mai repede? Toată lumea îmbrăcată în costume de epocă și vorbind așa de caraghios...

— Credeam că așa vorbesc oamenii din Derbyshire, comentă Peter, având un zâmbet larg.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză Kate. Şi, înainte de a mai întreba ceva, află că tatăl meu şi doctorul Williamson *nu* încearcă să inventeze călătoria în timp. Asta se întâmplă doar în poveşti. Ei, de fapt, studiază modul cum funcţionează gravitaţia.

— Vor studia, o corectă Peter. Ei *vor* studia cum funcţionează gravitaţia.

Cei doi copii îl aşteptau pe Gideon. Totul în jur li se părea atât de nefiresc şi ireal, în după-amiaza aceea târzie de vară, călduţă şi liniştită. Peter împăturea şi despăturea obsesiv o bucată de hârtie pe care o găsise în buzunarul hanoracului.

— Eşti ca Sam, n-ai astâmpăr deloc! îl repezi Kate, iritată. Şi ce tot ai cu hârtia aia până la urmă?

Peter desfăcu hârtia acoperită cu un scris neglijent şi citi:

— *Temă de Crăciun. De predat domnului Carmichael, pe 8 ianuarie, o compunere de 500 de cuvinte cu titlul: „Vacanţa mea ideală".*

Izbucniră amândoi în râs, dar se potoliră repede. Soarta îi aruncase împreună aici şi, fie că le plăcea sau nu, acum depindeau unul de altul. Se cunoşteau de mai puţin de o zi şi jumătate aşa că, bineînţeles, niciunul nu câştigase încă încrederea celuilalt.

După o vreme, Peter spuse:

— Ştii, cred că trebuie să fie ceva în legătură cu maşinăria aia despre care ne-a povestit Gideon. Poate că nu e

maşina timpului, dar e singurul lucru de care ne putem agăţa acum. Şi vom fi nevoiţi să-l găsim pe Omul de Smoală, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să spun, ezită Kate. Poate ar fi mai bine să aşteptăm aici... Tatăl meu îşi va da seama ce s-a întâmplat. Sunt sigură de asta. Nu va avea linişte până nu ne va găsi.

Peter nu era la fel de optimist în privinţa capacităţii doctorului Dyer de a călători înapoi în timp. Cu toate acestea însă, simţea cum îl roade gelozia. Şi-ar fi dorit ca sentimentele pe care le încerca faţă de tatăl lui să nu fie aşa de contradictorii.

— Nu mi-am pierdut conturul când am leşinat, nu-i aşa?

— Nu, de ce?

— Voiam să ştiu, atâta tot.

Gideon sosi, nu călare, ci într-o trăsură fără coviltir, trasă de doi cai murgi, bine ţesălaţi. Lângă el stătea o femeie tânără, de vreo douăzeci de ani, frumuşică şi durdulie, îmbrăcată într-o rochie sobră, alb cu negru. De sub boneta de bumbac i se revărsau nişte bucle aurii care îi încadrau obrajii rumeni. Pe genunchi ţinea un coş acoperit cu o pânză de muselină. Vizitiul era cocoţat pe o capră din lemn. Stătea cu spatele drept, ca un soldat la paradă, şi plesnea din bici peste capetele cailor care se opinteau pe panta abruptă.

Când se opriră, Gideon o ajută pe tânăra femeie să coboare din trăsură, după care se îndreptară amândoi în grabă spre Peter și Kate. Femeia le făcu celor doi o scurtă reverență.

— Aceasta este Hannah, o prezentă Gideon, camerista personală a doamnei Byng. V-a adus niște gustări și câte o mantie pentru fiecare, ca să vă acoperiți veșmintele barbare. Apoi, fixându-i cu ochii lui de un albastru închis, își ridică glasul și le vorbi răspicat, pe un ton apăsat: I-am povestit doamnei Byng despre faptul că ați sosit în Anglia din țări străine și de cumplita voastră întâlnire cu un tâlhar de drumul mare înarmat, din Dovedale, care v-a furat toate hainele și toată avuția. De asemenea, i-am adus la cunoștință doamnei Byng intenția voastră de a călători la Londra. I-am explicat cum v-ați rătăcit de unchiul vostru, care, la ora aceasta, a ajuns, neîndoios, în Covent Garden, unde are afaceri urgente.

— Da, așa este, confirmă Peter cu o voce atât de prețioasă, încât Gideon trebui să se întoarcă cu spatele să-și ascundă zâmbetul de pe buze. Un hoț de drumul mare, teribil de înfricoșător, ne-a furat toate hainele în Dovedale.

— Sărmanii de voi, îi compătimi Hannah din toată inima. Domnul Seymour mi-a spus că ați fost nevoiți să vă îmbrăcați cu ce-ați avut la îndemână, dar trebuie să admit că n-am mai văzut în viața mea o ținută atât de ciudată. Vai de mine, orice persoană s-ar jena să fie văzută în asemenea

haine într-o companie respectabilă. Dar, domnișoară Kate, nu vă simțiți bine deloc. Lăsați-mă să vă ajut să urcați în trăsură. Așa, dați-mi mâna și sprijiniți-vă de mine.

Kate făcu întocmai cum i se spusese și aruncă peste umăr o privire amuzată lui Gideon și lui Peter. Gideon se aplecă să-i șoptească lui Peter la ureche:

— Nu cred că ar fi înțelept să fiți deschiși în legătură cu situația delicată în care vă aflați. Mi-e teamă că o jumătate dintre oameni v-ar crede nebuni, iar cealaltă jumătate ar fi convinși că vi s-au făcut oarece farmece.

Înfășurați până la gât cu mantiile de lână și legănați de trăsura în mișcare, Peter și Kate ascultau scârțâitul roților și tropăitul ritmic — clop! clop! clop! — al potcoavelor. Peisajul sălbatic al ținutului Derbyshire, înmuiat în lumina blândă a soarelui la asfințit, părea să alunece pe lângă ei. Coșul lui Hannah, încărcat cu bucăți mari de pâine, brânză sărată și pui fript, se dovedi îndestulător pentru foamea de lup a celor doi copii, deși femeia considera că le servise doar o mică gustare. Voia să știe dacă tâlharul era arătos și dacă nu cumva îl chema Ned Porter. Gândindu-se la Omul de Smoală, Peter îi relată că era urât ca un porc mistreț, cu nasul mare, cu părul negru, unsuros și că mai și puțea, pe deasupra. Hannah păru tare dezamăgită.

*

Când li se înfăţişă vederii solemna faţadă de piatră a clădirii Baslow Hall, Peter o auzi pe Kate trăgând aer în piept cu un şuierat şi-i simţi mâna pe braţul lui. Conacul, o apariţie impresionantă în lumina asfinţitului, era la fel de simetric şi de bine proporţionat ca o casă pentru păpuşi. O alee lungă şi şerpuită traversa un parc imens, străjuit de numeroşi ulmi maiestuoşi, care adăpostea aproximativ o mie de oi.

— Aceasta este şcoala mea! exclamă ea încetişor la urechea lui Peter. Acesta este locul unde merg eu la şcoală. Nu-mi vine să cred!

Trăsura se opri scârţâind din încheieturi în faţa unei scări ce ducea spre o impunătoare pereche de uşi aurite.

— Oho! se minună Kate. Nu mai arată aşa de bine acum.

— Nu *va arăta* aşa de bine... o corectă Peter.

— *O să* devii tare enervant dacă o vei ţine tot aşa, îi întoarse ea vorba, tot în şoaptă.

În timp ce coborau din trăsură, un băieţel cu păr blond, îmbrăcat într-un costum de catifea, apăru de după colţul clădirii gonind după o minge şi se opri brusc pe pietrişul aleii. Schiţă cu buzele un „*O*" de surpriză, lăsând să-i scape mingea de piele, de o formă ciudată, care se rostogoli înspre Peter şi Kate.

— Avem musafiri, conașule Jack, strigă Hannah. Nu vreți să vă apropiați și să le urați bun venit?

Micuțul, mereu cu ochii pe străini, începu să bată în retragere, vrând să dispară din nou după colț.

— Bună, îl salută Kate, îngenunchind ca să fie la aceeași înălțime cu el. Numele meu este Kate și acesta este Peter.

Peter se îndreptă spre mingea băiatului.

— Pot să-ți împrumut mingea pentru o clipă?

Își azvârli mantia de pe el, ridică mingea și o lăsă să cadă cu grijă pe vârful piciorului drept. Întinse brațele ca să-și mențină echilibrul, aruncă mingea în sus, la nivelul ochilor, și continuă s-o mențină în aer timp de două minute sau chiar ceva mai mult, lovind-o mai întâi cu piciorul, apoi cu genunchiul, iar, în cele din urmă, o aruncă spre spate, se aplecă în față, tot cu brațele întinse, și o prinse cu agilitate pe ceafă. Conașul Jack încremenise locului de uimire, căci nu mai văzuse pe cineva lovind mingea cu atâta talent. Kate era și ea impresionată, cu toate că nu prea-i dădea inima ghes să i-o spună în față.

Jack alergă să înhațe mingea de pe grumazul lui Peter.

— Îmi place jocul tău, declară el. Vreau să mă joc și eu acum.

Când îi zâmbi lui Peter, îi apărură două gropițe în obrajii lui bucălați. După aceea, își îndreptă atenția spre hanoracul lui Peter și întinse mâna să-l atingă.

— Ce este acesta? îl întrebă el mirat, mângâind nailonul portocaliu și trecându-și degetul mare în susul și-n josul fascinantului fermoar de metal.

— Unde-ți sunt bunele maniere, Jack? îl admonestă o voce de femeie rafinată. Musafirii noștri au fost atacați de un tâlhar de drumul mare, care le-a furat toate hainele lor cele bune.

— Bieții de voi, îi compătimi Jack cu toată sinceritatea, după care adăugă, zâmbind cu gura până la urechi: Mi-ar plăcea să întâlnesc un tâlhar de drumul mare.

— Taci, Jack, replică o voce de femeie. Să nu-ți dorești vreodată așa ceva!

Peter se îndreptă să vadă cui aparținea vocea. Văzu două femei apropiindu-se de ei: una frumoasă și demnă, îmbrăcată într-o superbă rochie albastră de mătase, iar cealaltă, pășind în urma ei, era o doică având în brațe un bebeluș înfășat într-un șal de dantelă. Rochia doamnei era de un volum de-a dreptul șocant. *Trebuie să cântărească vreo tonă*, gândi Peter. Dacă stătea pe alee, nu mai avea nimeni loc de ea. Peter deveni agitat. Aceasta trebuia să fie stăpâna lui Gideon, onorabila doamnă Byng. Ce putea el să-i spună unei asemenea doamne impunătoare? Cum era de așteptat să se poarte? Din fericire, Gideon și Kate i se alăturaseră între timp și acum stăteau toți trei, înșirați la rând, așteptând să fie băgați în seamă.

— Înclinați-vă! le șuieră Gideon.

Peter făcu o reverență oarecare, neștiind prea bine cum să-și țină mâinile și picioarele. Dacă observase, doamna Byng avea destul tact încât să se prefacă că nu văzuse nimic. Kate se descurcă mai bine, având picioarele ascunse sub mantia ei lungă: își îndoi ușor ambii genunchi, după care reveni la poziția verticală.

— Bine ați venit la Baslow Hall, le ură onorabila doamnă Byng. Regret că stăpânul casei, colonelul Byng, nu poate să vă întâmpine personal. A plecat de curând în America, unde urmează să se alăture regimentului său. Un ținut necivilizat, dar trebuie să-și facă datoria în slujba Angliei și a regelui George, iar noi suntem nevoiți să ne descurcăm fără el, cum știm mai bine. Haideți, domnule Seymour, faceți prezentările.

— Permiteți-mi să vi-i prezint pe domnișoara Kate și pe domnișorul Peter Schock, începu Gideon. Din nefericire, un tâlhar de drumul mare i-a deposedat de tot ce aveau, iar acum sunt total lipsiți de orice mijloc de trai. Acel om le-a furat un obiect de mare valoare, pe care trebuie să-l recupereze neapărat. Cei doi s-au rătăcit de unchiul lor, despre care avem motive să credem că s-a dus la Londra, unde are afaceri urgente de rezolvat.

— O poveste tristă, într-adevăr. Vărul meu, pastorul Ledbury, ia masa cu mine în seara aceasta. Trebuie să-i dați o descriere detaliată a omului care a comis această fărădelege. Din nefericire, în zilele noastre, prin

Derbyshire mișună tot felul de tâlhari de drumul mare, hoți și răufăcători. Și totuși, după cum bine spune pastorul Ledbury, nu trebuie să ne încuiem în casă de frică, doar pentru că țara este împânzită de ticăloși. Dacă-mi permiteți să vă întreb, sunteți frate și soră?

— Nu! Kate și Peter aproape că strigară într-un glas.

— Domnișoara Kate și domnișorul Peter sunt veri, interveni repede Gideon.

— Înțeleg. Și unde locuiesc familiile dumneavoastră?

Copiii și Gideon schimbară o privire între ei. Fiecare aștepta ca celălalt să ia primul inițiativa.

— Noi... ăăă... avem proprietăți în Germania, lângă Frankfurt și, de asemenea, în nordul Scoției, bălmăji Peter, gândind că, cu cât denumirile sunau mai pompos, cu atât erau mai credibile.

— Familia mea se trage din Scoția, zise doamna Byng. Poate că știu pe unde se află moșia voastră. Cum se numește cel mai apropiat oraș?

— Ăăă... făcu Peter, cuprins de panică. Glanadarry.

Spera din tot sufletul să nu existe un asemenea loc.

— Nu, nu știu unde este. Din păcate, colonelul Byng nu se află cu noi. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu dumneavoastră în germană. Este foarte talentat la limbi străine.

— Da, ce păcat, minți Peter, care n-avea habar de limba germană.

Tânărul Jack îi salvă la timp de alte întrebări jenante. Plictisit de atâta vorbărie, băiatul încerca să imite giumbuşlucurile făcute de Peter. Îi dădu mingii un şut în aer, prea sus, însă, căci aceasta ricoşă într-o fereastră. Din fericire, sticla nu se făcu ţăndări, iar mingea fu prinsă în cădere de un băiat înalt cu părul negru, care tocmai apăruse dinspre partea laterală a casei.

— Jack Ketch*, călăul, va veni să te ia dacă spargi vreo fereastră, se adresă băiatul înalt lui Jack, cu o voce tărăgănată.

Apoi mimă că-şi pune ştreangul de gât. Se strânse de beregată cu ambele mâini, prefăcându-se că nu mai are pic de aer. Pretinse că se sufocă, îşi lăsă limba să-i atârne afară din gură şi îşi dădu ochii peste cap, până când i se văzu albul ochilor. Jack alergă spre mama lui, îngropându-şi capul în fustele ei lungi şi foşnitoare, iar băiatul cu păr negru începu să râdă. Lui Peter îi displăcu pe loc, cu toate că trebuia să-i recunoască măiestria de mim.

— Sidney, aş vrea să nu te mai amuzi atâta pe seama fraţilor şi surorilor tale, speriindu-i de moarte. Spartul unei ferestre nu este nicidecum un delict pentru care să ajungi la spânzurătoare şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai băga tânărului Jack în cap una ca asta. Femeia se întoarse apoi înspre Gideon: Nu sunteţi de acord cu mine,

---

* Călău englez (?–1686), al cărui nume, devenit poreclă, este folosit pentru a desemna călăii în general.

domnule Seymour, că o asemenea pedeapsă ar fi mult prea aspră?

— Ba da, doamnă, deşi am văzut mulţi oameni săraci şi necăjiţi spânzuraţi la Tyburn, chiar pentru mai puţin de-atât.

— Văd că spuneţi lucrurilor pe nume, domnule Seymour. Este o calitate pe care o voi aprecia în mod deosebit, în cazul în care mă veţi ajuta să mă ocup de administrarea moşiei în absenţa colonelului. Fratele meu, Richard, mi-a scris că sunteţi un om plin de ingeniozitate, pe care te poţi baza la nevoie şi că inspiraţi încredere oamenilor. Sunt fericită că i-am urmat sfatul de a vă oferi o slujbă aici. Puteţi să discutaţi chestiunea salariului cu pastorul Ledbury. Presupun că sunteţi gata să vă preluaţi neîntârziat îndatoririle, nu-i aşa?

— Desigur, doamnă. Vă sunt extrem de recunoscător.

Pe faţă i se lăţi un zâmbet, şi Gideon îi apucă pe la spate braţul lui Peter, strângându-i-l de bucurie. *Trebuie să-şi fi dorit tare mult slujba asta,* cugetă Peter.

Doamna Byng făcu o pauză ca să caute ceva într-o pungă strânsă cu un şiret, confecţionată din aceeaşi mătase albastră ca şi rochia ei. Scoase un bilet împăturit şi pecetluit cu ceară, pe care i-l dădu lui Gideon.

— Iată scrisoarea despre care v-am vorbit mai devreme. A sosit chiar ieri.

Gideon o primi cu o scurtă plecăciune şi o îndesă în buzunar ca s-o citească mai târziu.

— Să înțeleg că mergeți adeseori în Tyburn, domnule Seymour?

— Lordul Luxon, fostul meu stăpân, nu ratează nicio condamnare la moarte prin spânzurătoare. Dânsul spune că, ori de câte ori vede un om murind, simte cu mai multă intensitate ce înseamnă să trăiești. Închiriază locuri în tribunele acoperite, iar treaba mea era să am grijă de nevoile numeroșilor săi distinși invitați. Bucătarul-șef francez al lordului Chesterfield pregătea dulciuri și vinuri dintre cele mai bune, ca să le ofere oaspeților.

— Ce fascinant! Nu prea ai parte de o asemenea distracție palpitantă în Bakewell, din păcate. Aici, locuim în bună pace, mult prea pașnic după gustul unora. Spunând aceste vorbe, se uită drept în ochii lui Sidney.

— Aș fi tare mulțumit doamnă, dacă n-aș mai călca prin Tyburn câte zile oi avea, replică Gideon.

— Atunci, sper, pentru binele dumitale, că n-o să ai ocazia s-o faci, conchise onorabila doamnă Byng. După care se adresă din nou celor doi copii: Sunteți mai mult decât bine-veniți la Baslow Hall și puteți să trimiteți vorbă unchiului vostru că vă aflați aici. Oricum, poimâine, pastorul Ledbury îi va duce pe Sidney și pe tânărul Jack în vizită la fratele meu, care locuiește în Lincoln's Inn Fields*,

* Cea mai mare piață publică a Londrei, al cărei nume este dat după una dintre cele patru școli de drept (the Inns of Court) aflate acolo.

o proprietate situată într-o zonă foarte respectabilă. Dacă doriţi, puteţi să călătoriţi la Londra împreună cu ei. Este suficient loc în trăsură pentru şase persoane

— O, mulţumim! exclamă Kate. Ar fi a-ntâia! Da, vă rog!

— Da, ar fi super, comentă Peter şi, văzând expresia de stupefacţie întipărită pe chipul doamnei Byng, continuă: Vreau să spun că suntem recunoscători să acceptăm generoasa dumneavoastră ofertă de... ăăă... a ne duce cu trăsura.

Doamna Byng se uita la ei, întrebându-se din ce parte anume a Scoţiei răsăriseră copiii aceştia.

— Bun, rămâne stabilit, aşadar, rosti ea. Îi voi da de ştire pastorului Ledbury că va mai avea doi pasageri.

— Mama, o întrerupse Sidney. Dacă este vreo zi de spânzurătoare în timpul şederii noastre la unchiul Richard, aş putea să-i cer pastorului să mă ducă la Tyburn?

— Nu, Sidney, ripostă mama lui. Îţi interzic cu desăvârşire să faci aşa ceva.

Doamna Byng îi dădu poruncă lui Hannah să se ocupe de aranjarea camerelor pentru oaspeţi, iar bucătarului să pregătească o cină uşoară. Un lacheu cu o perucă albă cu bucle strânse îi conduse pe Peter şi pe Kate prin spaţiosul hol de la intrare până în sufrageria placată cu lambriuri de stejar. Lacheul se aşeză într-o parte a camerei, rămânând la dispoziţia lor. Nici Peter, nici Kate n-aveau de unde să

ghicească dacă acesta se aştepta ca ei să-i facă conversaţie. Kate încercă să-i întâlnească privirea şi să-i zâmbească, dar el privea drept înainte, aşa că rămaseră cu toţii în tăcere. În curând îşi făcu apariţia o servitoare de la bucătărie, purtând un şorţ alb, apretat, peste o rochie gri destul de uzată. Ducea în mâini o tavă de argint încărcată cu farfurii. Deşi tava strălucea de-ţi lua ochii, Kate nu putu să nu observe că servitoarei i-ar fi trebuit o baie ca lumea. În timp ce se apleca să aranjeze farfuriile cu mâncare în faţa lor, Kate observă o dâră neagră de murdărie pe deasupra gulerului. Servitoarea făcu o plecăciune, după care ieşi din cameră, închizând uşa după ea. Peter şi Kate nu scoteau niciun cuvânt, simţindu-se stingheri şi neştiind dacă să înceapă să mănânce sau să aştepte să fie poftiţi să se servească. În faţa lor era un castron cu varză aburindă, o plăcintă cu crustă aurie şi un vas drăguţ de porţelan în care era un fel de tocană sau de ghiveci: nişte bucăţi de carne de un gri deschis pluteau într-un fel de sos la fel de gri. Când Peter observă grăsimea sleită care se arătase la suprafaţă, se gândi să aleagă mai bine o bucată de plăcintă. Lacheul se apropie şi ridică o lingură mare pentru servit. Se întoarse spre Kate.

— Crap înăbuşit sau plăcintă, doamnă? întrebă el cu o plecăciune a capului.

Kate privea nehotărâtă.

— Mmm... tu ce vrei, Peter? întrebă ea.

— Știu ce este crapul, doar am prins o mulțime, deși n-am mâncat niciodată. Cred că trebuie să aibă puțin gust de mâl... rosti el în șoaptă.

— Plăcinta arată bine, se adresă ea cu vioiciune lacheului. Din ce este făcută?

— Din cap de vițel, doamnă. Este unul dintre felurile preferate ale familiei Byng.

Kate simți că i se pune un nod în gât și schimbă priviri disperate cu Peter.

— Puteți să-mi dați varză cu pește, vă rog?

— Și mie la fel, vă rog, se grăbi Peter să spună.

Mâncară fără să-și vorbească, deoarece, în parte, prezența lacheului îi intimida, dar mai ales datorită faptului că erau storși de vlagă din pricina emoțiilor prin care trecuseră în acea zi. Crapul era comestibil, dar nici pe departe gustos. Kate reuși să-l înghită, însă Peter îl tot învârti cu furculița prin farfurie până când renunță să mai pretindă că avea de gând să-l mănânce și-l împinse deoparte. Plăcinta era ceva mai bună. Servitoarea de la bucătărie apăru cu o cremă de ouă în formă de cupolă, în care erau înfipte atâtea migdale încât arăta ca un arici. În timp ce o aducea la masă, tremura atât de tare că pe Kate o umflă râsul.

— E vie! spuse ea, după care întrebă, plină de suspiciune: Din ce este făcută?

Odată terminată cina, se simțiră ușurați când o urmară pe Hannah spre dormitoarele lor. În timp ce urcau scara în spirală, de unde puteai îmbrățișa cu privirea holul cu pardoseala lui în marmură albă și neagră, membrii familiei Byng îi urmăreau tăcuți din portretele lor cu rame aurite. *Ce păcat,* gândi Kate, *că, peste două sute cincizeci de ani, pardoseala va fi toată înlocuită cu un linoleum gri, de-a lungul pereților vor fi fixate șiruri întregi de vestiare, iar pe jos va fi aruncat un morman de încălțări ale nimănui.*

Singur în mansarda lui și cu stomacul plin pentru prima oară în ultima săptămână, Gideon își trase cizmele din picioare, după care se aruncă pe pat. Își întinse oasele cu voluptate și, deodată, își aduse aminte de scrisoarea pe care i-o dăduse doamna Byng. Se așeză pe marginea patului și o citi la lumina lumânării. Treptat, chipul său obosit și mulțumit de sine se întristă, ca apoi să se întunece de furie. Mototoli scrisoarea și dădu cu ea de perete.

CAPITOLUL 8

Povestea Omului de Smoală

În care Peter și Kate plantează un cedru de Liban,
iar Gideon le spune povestea Omului de Smoală

La micul dejun, lui Peter îi curse untul topit de pe chifla fierbinte taman pe vechea jachetă roșie de vânătoare, pe care i-o găsiseră de îmbrăcat. Încercă să șteargă pata de grăsime pe furiș, cu un șervet de pânză, dar nu reuși decât s-o întindă și mai tare pe manșeta plisată a cămășii. Din când în când, trăgea, vizibil jenat, de gulerul pe care Hannah îl strânsese cu o fundă înzorzonată. Prin ferestrele înalte se vedea soarele trimițându-și razele ca niște sulițe pe pajiștile întinse, deja pârjolite de arșița verii. Doar nu se așteptau ca el să poarte o astfel de îmbrăcăminte într-o zi călduroasă de vară? Deja fierbea în suc propriu, iar pantalonii îl tăiau în spatele genunchilor. Ce găseau ei atât de *barbar* la tricoul lui? Nici Sidney, nici Jack nu păreau să se simtă prea lejer în ținutele lor, dar presupunea că ei trebuiau să se fi obișnuit cu o asemenea rigoare.

Nu era niciun adult la masă, iar Peter numără opt copii ai familiei Byng, fără să pună la socoteală bebelușul pe care-l văzuse cu o zi înainte. I se făcuse cunoștință cu toți, dar uitase repede care cine era. Toate aceste fete guralive, pe care le-o chema Emma, Sophia, Elisabeta, Rachel, erau un pic cam prea mult pentru el. O mică armată de servitoare trebuie să se fi ocupat de aranjarea tuturor buclelor, fundelor și valurilor de dantele. În ciuda faptului că se parfumaseră din abundență cu lavandă, nu reușiseră să acopere mirosul persistent de trupuri nespălate din sufrageria aglomerată. Peter începu să-și dea seama că, în epoca anterioară deodorantelor și dușurilor, era firesc ca fiecare să aibă mirosul său personal.

Cele șase surori Byng îl salutaseră pe Peter cu destulă amabilitate, întrebându-l cum a dormit și dacă fusese educat în străinătate, deoarece avea un mod ciudat de a vorbi, dar, după ceva vreme, nu-i mai dădură nicio atenție, preferând să vorbească despre chipeșul domn Seymour, care urma s-o ajute pe *mama,* cât timp *papa* avea să stea în America.

Cel mai mare dintre copii Byng, Sidney, stătea în capul mesei, privind pe fereastră cu ochii pe jumătate deschiși. Pe fața lui se vedea clar că toată această pălăvrăgeală a fetelor nu-l interesa câtuși de puțin. Tânărul Jack Byng era așezat vizavi de Peter, absorbit fiind în urmărirea firelor de praf dansând în aer, într-o rază de soare ce trecea pe

deasupra capului său. Își tot înfigea un deget durduliu în fasciculul de lumină, ca să vadă cum afecta acest fapt traiectoria particulelor de praf. Lui Peter îi veniră în minte cuvintele doctorului Dyer, referitoare la materia neagră.

Când Hannah și o servitoare de la bucătărie, care nu avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani, intrară, aducând cu ele alte chifle calde, fetele le întrebară unde urma să stea Gideon. Hannah le răspunse că, probabil, avea să stea la Baslow Hall, până când urma să fie gata Hawthorn Cottage.

Sidney luă cuvântul pentru prima dată în acea dimineață:

— Nu știu de ce voi, fetelor (pronunța de fapt *fetilor*), faceți atâta tărăboi din pricina acestui domn Seymour. Nu este un *gentleman*. E doar ceva mai mult decât un servitor obișnuit. *Papa* spune că oamenii din înalta societate trebuie să țină la rangul lor și să evite contactul în exces cu... cei de condiție socială inferioară.

Dacă una dintre fete n-ar fi roșit de stinghereală și n-ar fi exclamat: „Sidney", Peter nu și-ar fi dat seama că Sidney se uita fix la el. Voia să spună oare că nici el, nici Gideon nu erau demni de a sta laolaltă cu onorabila familie Byng?

Înainte ca Peter să-și dea seama cum ar trebui să reacționeze, Sidney își aruncase șervetul de la gât și se ridicase de la masă.

— Te las în compania domnişoarelor, i se adresă el lui Peter, cu o uşoară înclinare a capului.

Cine s-o fi crezând, mă rog? reflectă Peter. *Şi de ce-o fi vorbind de parcă ar avea o minge de ping-pong în gură? N-am de gând să stau lângă el pe timpul călătoriei la Londra.*

— Te rog să nu-l bagi prea mult în seamă pe fratele nostru, îl sfătui una dintre *fetile* de la masă. Când *papa* este plecat, îşi ia în serios atribuţiile de cap al familiei.

— Lui Sidney nu-i ajungi niciodată cu prăjina la nas! se revoltă o alta. Fie că *papa* este sau nu aici. Celelalte surori îi făcură semne disperate să tacă.

— Sunt sigur că Sidney n-a fost rău intenţionat, minţi Peter.

Peter începea să se simtă depăşit de adunătura asta de fete guralive din secolul al optsprezecelea şi se întrebă ce-o fi făcând Kate. Uşa se deschise, iar Hannah dădu buzna înăuntru şi, anunţându-le pe fete că guvernanta era gata să înceapă lecţiile, le îmbulzi pe uşă afară.

— Puteţi să vă terminaţi micul dejun în linişte, conaşule Peter, îi spuse ea. Tânărul Jack vă va ţine companie până când va sosi şi domnişoara Kate. Am răscolit prin toată casa să găsim un corset care să i se potrivească.

— Ce-i acela un corset? îl întrebă Peter pe Jack, după ce Hannah ieşi din cameră.

Jack râse pe înfundate, ascunzându-şi faţa în şervetul de pânză.

Când Kate își făcu apariția, Peter și Jack ședeau la capetele opuse ale mesei lungi din sufragerie, aruncând cu cocoloașe de pâine într-un ulcior de lapte gol. În momentul în care copiii secolului douăzeci și unu văzură cum era îmbrăcat fiecare, îi umflă râsul.

— Uite, zise Peter, n-au putut să găsească încălțări pe măsura mea. Așa că sunt nevoit să port pantofi de sport, cu ciorapi albi, lungi, și pantaloni strâmți, până la genunchi. Ai mai văzut vreodată așa o combinație stupidă?

Kate își ridică poalele fustelor sale lungi ca să-i arate că purta și ea pantofi de sport. Peter pufni în râs.

— Lacheul voia să știe de ce se numesc pantofi de instrucție*, zise el. A întrebat dacă e vreun soi de pedeapsă.

— Și ce i-ai spus?

— I-am zis că așa este. Copiii răi din familia noastră trebuie să-i poarte ca să învețe cum să se comporte civilizat.

— Nu mă face să râd, că și-așa de-abia pot să-mi trag sufletul! rosti ea respirând cu greutate. M-au încins cu chestia asta din piele și mi-au strâns șireturile la spate. Cred că-mi vor plesni coastele.

— Ah, ăsta trebuie să fie corsetul.

— De unde știi cum se cheamă? întrebă Kate.

— Păi, toată lumea știe, îi răspunse Peter.

---

* Joc de cuvinte bazat pe sensurile diferite ale cuvântului *trainers* = pantofi de sport și instructor, antrenor.

— Este vreo oglindă pe-aici? se interesă Kate. Vreau să văd cum arăt.

Se uită prin camera de servit micul dejun și văzu o oglindă mare, aurită, deasupra șemineului. În timp ce trăgea un scaun pe care să se urce ca să ajungă la oglindă, Jack declară cu vocea lui piţigăiată:

— Arăţi minunat, draga mea.

— Aşa îi spune tatăl tău mamei tale? îl întrebă Kate, străduindu-se să fie cât mai serioasă.

— Da.

Şi apoi, spre consternarea lui Kate, mutriţa i se zbârci şi începu să plângă.

— Vreau să vină *papa* acasă, rosti el între două hohote de plâns.

Kate îl luă pe după umeri.

— Înţeleg, îl îmbărbătă ea.

— Câţi ani ai, Jack? îl întrebă Peter.

— Cinci ani. Sunt foarte bolnav.

— Da? se miră Peter. Dar nu *pari* bolnav.

Jack îl apucă brusc pe Peter de mână şi i-o puse în partea laterală a gâtului ca să se convingă. Într-adevăr, acolo avea o mică umflătură.

— Am boala regelui*, rosti el cu mândrie.

---

* *King's evil,* în traducere literală înseamnă „boala regelui", dar ca expresie înseamnă scrofuloză.

Peter își luă repede mâna de pe gâtul lui și se uită la Kate să vadă dacă știa la ce se referă Jack. Ea își scutură capul.

— Te doare?

— Nu.

— Păi, tot e ceva, comentă Peter.

Kate își ridică poalele fustelor și se cocoță pe un scaun, chinuindu-se să-și mențină echilibrul, pentru a se studia în oglindă. Purta o rochie de mătase verde, moale, iar corsajul era brodat cu trandafiri roz și tivit cu dantelă bej. Părul îi fusese ridicat în creștetul capului într-un coc din care-i atârnau șuvițe ondulate, aranjate cu măiestrie, încadrându-i chipul în mod artistic. Arăta chiar bine.

— Aș vrea să am un aparat de fotografiat la mine. Mi-ar plăcea să-i arăt o poză mamei. Încearcă tot timpul să mă convingă să port rochii. Vocea lui Kate își schimbă brusc timbrul. Crezi că vom ajunge vreodată...

— O *vei revedea*, bineînțeles, se grăbi s-o asigure Peter. Vom găsi noi o cale de ieșire din situația asta.

Peter nu-și dorea câtuși de puțin ca fata să înceapă iar să plângă. N-avea nimic împotriva ei atâta timp cât nu plângea sau nu făcea pe șefa.

Kate dădu din cap și încercă să schițeze un zâmbet.

— Cred că și tu duci dorul familiei tale.

— Firește... numai că mama și tata sunt mai tot timpul plecați în călătorii de afaceri.

— Şi nu ţi-e urât? Cum te descurci?

— M-am învăţat să-mi port singur de grijă.

— Am vorbit cu *au pair* a dumneavoastră, domnişoara Stein, zise inspectorul Wheeler. Mi-a spus că Peter era extrem de supărat în dimineaţa în care a dispărut.

Îşi dăduse întâlnire la prânz cu domnul şi doamna Schock la hotelul Peacock, unde aceştia din urmă locuiau. Realiză, în curând, că făcuse o greşeală. Deşi îi era o foame de lup, abia dacă reuşi să înghită câteva îmbucături din friptura lui cu cartofi prăjiţi, când văzu că domnul şi doamna Schock îşi împinseseră deoparte farfuriile, fără să se fi atins măcar de mâncare.

— Ar fi fost bine să-mi fi spus de la bun început de cearta pe care aţi avut-o cu fiul dumneavoastră. În lumina celor arătate de domnişoara Stein, cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea fugii de acasă a băiatului dumneavoastră.

Doamna Schock îl privi pe soţul ei de-a dreptul alarmată.

— Ce ceartă? îi ceru ea socoteală. Despre ce anume este vorba?

Domnul Schock îşi încleştă maxilarele într-un efort zadarnic de a-şi păstra calmul.

— Am avut o întrunire de la care n-am putut să lipsesc. A trebuit să amân tratatia lui Peter de ziua lui... din nou.

N-am avut încotro. Peter n-a primit prea bine vestea. Mi-a spus că mă urăşte... Nu te mai uita la mine aşa! Dacă n-ai fi plecat la Los Angeles fără să-ţi pese de ce laşi în urmă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Doamna Schock lăsă să-i cadă mâinile în poală şi îşi îngropă bărbia în piept. Închise ochii. Apoi soţul ei îşi puse mâinile peste ale ei.

— M-a luat gura pe dinainte. Îmi pare rău. Totul e numai din vina mea. Ştiu că aşa este.

Doamna Schock dădu din cap şi îşi ridică privirea înspre inspectorul Wheeler.

— Îmi cunosc fiul, îl încredinţă ea. Nu cred că Peter ar fi putut să fugă de acasă. Se enervează uşor, ca şi tatăl său, apoi ţine supărarea în el. Dar nu dă bir cu fugiţii. Nu e genul lui. Nu cred asta.

După masa de prânz, doamna Byng îi poftise pe Peter şi pe Kate să meargă în grădină.

— Este un obicei al familiei noastre, le explică ea, să sădim un copac în onoarea naşterii fiecăruia dintre copiii noştri.

Bebeluşul Alexander Byng, în vârstă de trei luni, era şi el prezent la ceremonie, în braţele doicii. Doi grădinari ţineau un copăcel peren drept în sus, în timp ce fiecare copil aruncă, pe rând, câte o lopată de pământ în gropiţa care fusese săpată special pentru el.

— Colonelul l-a însărcinat pe domnul Powell din Holborn* să ne trimită pomul. N-am mai văzut până acum un cedru de Liban ajuns la maturitate, dar domnul Powell l-a asigurat pe colonel că acești copaci trăiesc mult și devin, de-a lungul timpului, niște exemplare maiestuoase. Ne-a garantat că acest cedru va avea viață mai lungă decât noi toți.

— Desigur, cuvântă Kate, cu tristețe în glas, peste sute de ani de-aici încolo, copiii încă se vor mai juca la umbra coroanei lui bogate și frumoase. Își vor servi gustarea de prânz, sprijinindu-se de trunchiul său masiv. Și, dacă vor reuși s-o facă fără să fie prinși, își vor scrijeli chiar inițialele în scoarța lui groasă. Parcă văd aievea scena asta.

— Îți mulțumesc pentru frumosul discurs, domnișoară Kate, rosti doamna Byng. Iar acum trebuie să mă ocup de pregătirile pentru călătoria voastră de mâine. Hannah vă va găsi niște costume de schimb pe care să le luați cu voi la Londra. Între timp, vă sugerez să vă relaxați în grădină. Călătoria de mâine va fi lungă și deloc confortabilă.

În timp de doamna Byng se îndrepta spre casă, copiii îl zăriră pe Gideon apropiindu-se de ea. Își scoase tricornul și se aplecă până-n pământ. Părea preocupat de ceva și tare îngrijorat. O văzură pe doamna Byng cum îl ascultă cu

* Zonă din centrul Londrei.

atenţie. Nu-l puteau auzi pe Gideon, căci era cu spatele la ei şi vorbea cu glas scăzut, dar auziră foarte bine vocea clară şi răsunătoare a doamnei Byng, plutind până la ei pe aripa vântului.

— O, ce veste neplăcută, domnule Seymour! Se apropie vremea recoltei şi mă bazam pe ajutorul dumneavoastră. Treburile dumneavoastră nu mai suferă nicio amânare?

Gideon îşi scutură capul şi vorbi din nou.

— În acest caz, trebuie să plecaţi, firește. Aş fi ultima persoană care să vă sfătuiască să faceţi altfel. Dar întoarceţi-vă cât puteţi de repede.

Gideon îi sărută mâna.

— Cel puţin, continuă doamna Byng, mă consolez la gândul că grupul de copii va mai avea încă un însoţitor pe drum. Nervii mei au fost cam zdruncinaţi în ultima vreme din pricina tuturor zvonurilor astea despre tâlharii de drumul mare. Pastorul Ledbury este neînfricat ca un leu, dar, cu toată vitejia lui, mi-e teamă că nu poate face faţă unui individ înarmat. Iar Sidney, cu toate aerele care şi le dă, nu e decât un copil.

Doamna Byng dispăru în casă. Gideon se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre locul unde stăteau Peter şi Kate. Bărbatul părea să nu-şi piardă calmul niciodată. Chiar şi atunci când se grăbea, dădea senzaţia că face totul pe îndelete.

— Am auzit fără să vreau, se confesă Peter. Chiar vii la Londra cu noi?

— Da, se pare că urmează s-o pornim pe-același drum încă o dată. Doamna Byng este de-a dreptul fericită că vă însoțesc.

— Da! strigă Peter, lovind aerul cu pumnul.

— Uraaa! exclamă Kate.

Gideon dădea impresia că era mulțumit.

— Mă bucur că vom călători împreună. Ți-ai revenit, domnișoară Kate?

— Da, mă simt mult mai bine. Mulțumesc de întrebare.

— Îmi pare bine. Rochia doamnei Byng ți se potrivește de minune. Iar, pe tine, Peter, aproape că nu te-am recunoscut. Arăți ca un gentleman, cu toate că o pereche de cizme cuviincioase ți-ar îmbunătăți imaginea!

— Mă bucur că gândești așa, fiindcă, la micul dejun, Sidney mi-a dat de înțeles că nu sunt demn să stau la aceeași masă cu el.

Gideon izbucni în râs.

— Familia Byng este veche și respectabilă, cu toate acestea nu apare pe listele de invitați a cel puțin jumătate dintre familiile nobile cu care am avut eu de-a face în Londra. Este de înțeles că fiului cel mare îi place să-și declare superioritatea atunci când crede de cuviință că poate s-o facă.

— Deci nici tu nu crezi că sunt un gentleman? vru să știe Peter. Începuse să se simtă un pic cam abătut.

Ochii lui Gideon scânteiară, dar el se mărgini să spună:

— Caracterul unui gentleman adevărat se dovedeşte prin faptele sale. Vom afla în curând...

— Gideon, întrebă Kate, cine este acest Om de Smoală de care trebuie să dăm în Londra?

Lui Gideon îi pieri zâmbetul de pe buze şi oftă. Simpla pomenire a numelui părea să-i fi aruncat un văl de umbră pe chip, schimbându-i starea de spirit.

— Este un om rău. Dar de-atâta lucru v-aţi dat şi voi seama până acum. Toţi cei care-l cunosc se tem de el, şi asta pe bună dreptate. Este mâna dreaptă a unui... om influent. Dacă trebuie să găsească pe cineva, îl va găsi cu siguranţă. Şi atunci când o va face, se va juca cu el puţin, de-a şoarecele şi pisica, după cum îi e obiceiul... Şi este insistent. Doamne, cât de perseverent poate fi! Odată pornit să facă ceva, nu se lasă până nu reuşeşte. Voi doi nu prea aveţi de ce să vă temeţi de el, atât timp cât îi daţi ceea ce vă cere, dar, orice-ar fi, nu încercaţi să-l trageţi pe sfoară.

— Dar e îngrozitor! se plânse Kate. Şi acesta-i omul pe care spui că trebuie să-l găsim? Dar, dacă n-avem ceea ce vrea el? Ce-o să ne facem în acest caz? Nu e bine, nu e bine deloc.

— Mă ia cu fiori numai când mă gândesc la el, afirmă Peter la rândul său. Nu mai vreau să-l văd niciodată, dacă se poate.

— Îi cunosc povestea, mărturisi Gideon. Nu e deloc surprinzător că e pornit împotriva întregii lumi.

— De ce? Ce-a păţit?

— Nu mă îndeamnă inima să pomenesc de o poveste înfiorătoare, într-o zi aşa de frumoasă şi de însorită.

— O, dar trebuie să ne-o spui şi nouă, neapărat! îi ceru Peter.

Gideon n-avea pic de tragere de inimă, dar Kate, care era destul de insistentă de felul ei, reuşi până la urmă să-l convingă să le spună adevărul, căci, altfel, spunea ea, puteau avea coşmaruri imaginându-şi tot felul de lucruri cumplite.

Cei trei se aşezară pe iarbă, lângă un gard viu de tisă, iar Gideon începu să le relateze povestea Omului de Smoală.

Acesta se născuse şi trăise într-un sătuc, fiind fiul cel mai mare al unei familii numeroase, iar viaţa lui nu fusese deloc uşoară. În zilele acelea avea şi el un nume, ca toţi ceilalţi oameni: Nathaniel. Tatăl lui murise la o vârstă încă tânără, iar după aceea, singurii bani pe i-au mai avut proveneau din talentele de lenjereasă ale mamei sale. Nathaniel a fost aproape lăsat de izbeliţte şi s-a văzut nevoit să se descurce singur. Fiindu-i mai mereu foame, s-a apucat destul de curând să fure mâncare şi, până la vârsta adolescenţei, a devenit un abil hoţ de mărunţişuri. Nu era

lacom, iar, pe deasupra, se arăta mult prea viclean și ascuns ca să fie prins — câțiva bănuți de ici, de colo, o haină mai veche ca să-i țină de frig, o găină pentru masa de prânz. Oamenii îl bănuiau însă pe Nathaniel, căci privirea lui întunecată și ursuză îl dădea de gol.

Într-o noapte de ianuarie, un străin a fost atacat și jefuit lângă sat și lăsat să zacă acolo inconștient. Când acesta și-a revenit, l-a acuzat pe Nathaniel de delict. Nathaniel a jurat că nu-l mai văzuse pe omul acela în viața lui. Cu toate acestea, în ciuda lipsei de probe, Nathaniel a fost judecat, găsit vinovat și condamnat la spânzurătoare. Dorind să-și protejeze copiii de rușinea și oroarea unei asemenea fapte, mama lui n-a venit la execuție. Așa că, la frageda vârstă de paisprezece ani, urma să facă față, de unul singur, acelei cumplite încercări din viața lui.

Era un frig teribil în ziua aceea de ianuarie când Nathaniel a fost spânzurat. Călăul, răcit cobză, n-a avut răbdare să aștepte cele treizeci de minute regulamentare înainte de a tăia știreangul. Corpul lui Nathaniel a fost legat și acoperit cu o pânză înmuiată în catran, iar, la căderea serii, a fost dus cu căruța pe islazul satului, unde a fost atârnat de un stâlp în chip de avertisment pentru ceilalți răufăcători.

De cealaltă parte a islazului, sătenii dansau și se veseleau într-un hambar luminat de lumânări. Afară bătea un

vânt aspru și o ploaie necruțătoare răpăia pe pervazurile ferestrelor. Un fermier obosit, care se întorcea călare de la târg, a auzit niște gemete în timp ce trecea pe lângă Nathaniel. Omul a încercat să străpungă întunericul cu privirea și, dând cu ochii de creatura aceea macabră, acoperită cu smoală lipicioasă, care se legăna în rafalele puternice de vânt, a scos un urlet de groază. Era grozav de tentat să meargă mai departe, dar s-a gândit că, cel puțin, putea să taie frânghia și să-i dea drumul jos de pe stâlp nenorocitului acela agățat acolo. Așadar, cu stomacul în gât, fermierul și-a adus calul sub el și a tăiat funia cu care era legat. Nathaniel a alunecat la pământ, iar fermierul a slăbit nodurile frânghiei care-i intrase în carnea de la mâini și de la picioare. A fost momentul când fermierul și-a pierdut cumpătul și a pornit-o la galop spre casă.

Mai mult mort decât viu și pe jumătate orbit de catran, Nathaniel a reușit să se ridice în picioare. Atras de lumina lumânărilor și de tropăitul picioarelor în ritmul muzicii scripcarului, și-a croit drum prin iarba islazului și a intrat în hambar, clătinându-se pe picioare. Muzica s-a oprit dintr-odată, tot așa și rumoarea veselă a sătenilor. În schimb, s-au auzit țipete și urlete, după care s-a lăsat tăcerea. Printre șiroaiele de catran ce-i curgeau pe față, Nathaniel s-a văzut încercuit de sătenii îngroziți (pe majoritatea dintre ei îi știa de-o viață întreagă), care

dădeau, pe rând, înapoi din fața lui. Pe chipurile lor citea doar oroare și repulsie. Gâtul lui Nathaniel, care în mod miraculos, nu se rupsese, era grav rănit, iar capul îi atârna grotesc într-o parte. Îi era aproape imposibil să vorbească din pricina durerii atroce. Dar a încercat totuși. A deschis gura să implore ajutor, întinzându-și mâinile acoperite cu catran spre vecinii săi. Nimănui, dar absolut nimănui nu i s-a făcut milă de el și, în curând, toți sătenii fugiră, cât de repede îi țineau picioarele, în noaptea înghețată, cât mai departe de monstrul care venise în mijlocul lor. Nathaniel a fost lăsat singur, urlându-și durerea unei lumi nemiloase.

Când Gideon își termină povestirea, copiii rămaseră ceva vreme pe gânduri, înfiorați, în lumina călduță a soarelui.

— De aceea i se spune Omul de Smoală, trase Gideon concluzia. Presupun că nu mai are teamă de nimeni și de nimic, având în vedere că s-a confruntat cu moartea și a supraviețuit. Nu l-am văzut vreodată să-i fie frică de un alt muritor, nici nu l-am văzut să aibă milă sau compasiune pentru cineva. Nu-mi place să-mi amintesc de faptele lui, la care am fost martor. Pungașii nu sunt, în marea lor majoritate, chiar lipsiți de inimă, dar inima lui este îngropată atât de adânc, încât mă îndoiesc că va mai vedea vreodată lumina zilei. Feriți-vă din calea lui, copii. Este

întotdeauna cu doi pași înaintea voastră, chiar și atunci când pare că este cu doi pași în urmă. Apoi, individul mai are și legături sus-puse.

— Pari să știi destul de multe despre el, constată Kate. Cum ai ajuns să-l cunoști?

— Cred că am spus destule povești pe ziua de azi, evită răspunsul Gideon.

— Unora le place să facă pe misterioșii, ripostă Kate.

— Iar altora le place să facă pe impertinenții, replică Gideon.

Kate își scoase acele care îi intrau în pielea capului și își scutură părul ei lung, răsuflând ușurată.

— Așa e mai bine, afirmă ea și se întinse pe spate, înfășurându-și poalele rochiei ei voluminoase în jurul genunchilor. Își dorea să poată dezlega și corsetul.

Probabil că n-ar trebui să stau întinsă pe iarbă cu rochia asta, gândi ea, *dar nu cred că mai sunt în stare să mă ridic în picioare acum.* Căscă și pleoapele îi căzură grele.

— Crezi că Omul de Smoală l-a jefuit pe bărbatul acela? întrebă Peter.

— Nu, spuse Gideon. Nu el a fost. El insistă că e nevinovat și îl cred. Nedreptatea aceea încă îl mai roade. L-a îndepărtat de familie și i-a distrus viitorul. Dar a fost despăgubit pentru toate astea cu vârf și îndesat.

— Ce vrei să... Peter se întrerupse brusc. O, nu, strigă el, privește-o pe Kate!

Gideon se întoarse imediat și constatară amândoi cum conturul lui Kate se topea în fața ochilor lor.

— Hai, repede! îl îndemnă Gideon. Să ne așezăm în fața ei ca să nu poată fi văzută din casă.

Peter și Gideon se așezară picior peste picior lângă ceea ce mai rămăsese din Kate, ascunzând-o astfel vederii.

— Kate! o chemă Peter pe cât de tare îndrăzni. Vino înapoi!

Preț de câteva minute, se uitară la forma transparentă și tremurătoare, ca un spectru fluid de chihlimbar în lumina puternică a soarelui. Peter putea să vadă margaretele prin ea. Deodată forma aceea se mișcă și, cu toate că era încă transparentă, își dădură seama că fata se ridica în coate. Avea ochii deschiși și striga ceva în direcția casei. Se uita drept prin ei. Peter era îngrozit și disperat în același timp.

— Kate, strigă el cât îl ținu gura, nu mă lăsa aici de unul singur!

Într-o clipă, fata își reveni la forma ei solidă dinainte. Sări drept în picioare și zise:

— Mi-am pierdut conturul, nu-i așa?

Peter dădu din cap.

Gideon arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Reuși însă să-i vorbească fetei:

— Cum te simți, domnișoară Kate?

— Am fost înapoi la școală, se smiorcăi ea. Stăteam în poartă, pe terenul de fotbal. Cedrul de Liban era acolo, mult mai înalt decât casa. Și mai erau trei oameni care alergau spre mine cât îi țineau picioarele. Doi dintre ei erau îmbrăcați în uniforme de polițiști. Puteau să mă vadă, sunt sigură de asta. Trebuie să li se fi părut că sunt o fantomă. O viitoare fantomă. Am strigat după ajutor. Of, de ce m-ai chemat înapoi? Eram acasă! Nu vreau să fiu aici! Vreau doar să mă duc acasă la mine!

CAPITOLUL 9

Începutul călătoriei

În care redutabilul pastor Ledbury îl insultă pe Gideon și începe călătoria spre Londra

Kate era tare deprimată după episodul dezintegrării ei. În acea seară, mâncă împreună cu Peter și cu copiii familiei Byng. Sidney nu era însă prezent, fiind invitat să ia masa mai târziu împreună cu mama lui, cu pastorul Ledbury și câțiva prieteni invitați la o cină de rămas-bun.

Bucătăreasa pregătise tot felul de bunătăți și pentru copii, iar masa gemea sub greutatea cărnurilor făcute la frigare, a peștelui înăbușit, a tartelor cu cremă de vanilie, cu brânză dulce de vaci, cu nucșoară și frișcă, a cremelor și a plăcintelor. Muștele bâzâiau peste tot, iar petele negre din foitaj se dovediră a fi gărgărițe de făină prăjite, dar nimănui nu părea să-i pese. Kate abia dacă scotea vreo vorbă. În ciuda prezenței ei fizice, mintea îi era, cu siguranță, în altă parte. Peter simți că trebuie să vorbească de două ori mai mult, ca să acopere tăcerea ei.

S-au dus devreme la culcare, ca să se odihnească în vederea lungii lor călătorii. Își luară la revedere de la doamna Byng înainte de a urca sus și Peter ținu chiar un mic discurs de mulțumire. Kate încercă să i se alăture, dar, văzând-o atât de tristă și de abătută din pricina faptului că tânjea de dorul celor de acasă, doamna Byng o opri.

— Draga mea, grăi ea, trebuie să dăm urgent de unchiul tău, ca să te trimită cât mai curând acasă la tine. Cred că pățania cu tâlharul de drumul mare te-a bulversat, ca pe oricare altă fată de vârsta ta, de altfel.

Grija plină de solicitudine a doamnei Byng aproape provocă lacrimile de care Peter spera, din tot sufletul, să nu mai aibă parte. Băiatul stătea acolo, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce Kate era îmbrățișată matern de stăpâna casei.

— Mulțumesc, îi spuse Kate doamnei Byng, cu o expresie de recunoștință în ochi ce ținea loc de vorbe de prisos.

De ce oare, se întrebă Peter în sinea lui, *o fi trebuind să plângă* tot *timpul?*

În noaptea aceea, Kate avu parte de un somn profund și fără vise, în timp ce Peter dormi agitat, cu intermitențe. În vise îi năvăleau tot felul de creaturi monstruoase din care curgea catran și care zbierau ca scoase din minți. Zgomotul vocilor de-afară îl trezi după vreo oră. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră.

Era o noapte fierbinte. Abia dacă se simțea câte o adiere de vânt, iar cerul senin era spuzit de stele. Când Peter se cocoță pe pervazul înalt al ferestrei camerei lui de la mansardă, dădu cu ochii de o priveliște uluitoare. Vreo douăzeci-treizeci de torțe luminau grădina, făcând ca umbrele întunecate ale copacilor să se alungească nefiresc de mult în spatele lor. Jos, pe pajiște, chiar sub geamul lui, era amplasată o masă lungă, scăldată în lumina atâtor lumânări că părea o insulă de lumină pe iarba întunecată. Peter putea distinge cu ușurință perucile mesenilor, fețele lor pudrate și somptuoasele lor costume în nuanțe de turcoaz, piersică și auriu. Sidney, care purta și el o perucă ridicol de lungă, părea pe jumătate adormit. Stătea lângă mama lui, care-l lovea zdravăn cu evantaiul pe spate ori de câte ori îi cădea capul. Lachei cu mănuși albe în mâini se învârteau prin spatele mesenilor, reumplând paharele și servind musafirii din platouri de argint, încărcate cu tot felul de cărnuri fripte.

Peter ascultă murmurul de voci punctat din când în când cu hohote de râs. Una dintre voci, mai sonoră, se distingea dintre celelalte, înălțându-se în aer și lovindu-se de ziduri, ecoul ei reverberând în noapte.

— La naiba, domnule! exclamă un bărbat îndesat și robust, în timp ce-și scotea peruca spre a-și șterge chelia cu o batistă de dantelă. Pariez pe zece, nu, pe douăzeci de

sticle din cel mai bun vin de Porto al meu că iapa murgă va rămâne grea înaintea surorii ei.

— Accept pariul, părinte Ledbury, iar întreaga adunare ne este martoră, declară bărbatul care stătea faţă în faţă cu el. Şi, dacă tot te lauzi că ai cea mai bună cramă din împrejurimi, am un motiv în plus să aştept cu nerăbdare să-mi consum câştigul.

— Domnilor, le spuse doamna Byng pe un ton de reproş, sper să nu ajungeţi, din pricina pasiunii dumneavoastră pentru jocurile de noroc, ca prietenul soţului meu, lordul Arlington. A pierdut o avere fabuloasă luna trecută, pariind că o anume picătură de ploaie va ajunge pe pervazul ferestrei înaintea alteia.

Pastorul Ledbury hohoti admirativ.

— Cum ar fi viaţa fără niciun risc? Tare tristă, aş zice eu, stimată doamnă. Şi cât a pierdut tânărul domn?

— Trei mii de guinee*.

Uau, se minună Peter în sinea lui. *Chiar că sunt înnebuniţi după pariuri.*

Pastorul se lovi cu palma peste coapsă.

— Sidney, exclamă el, strângându-l pe băiat de braţ cu mâna lui durdulie, după expresia de dezaprobare de pe chipul iubitei tale mame, cred că începe să aibă dubii în

---

* Monedă de aur de 21 şilingi = unitate monetară de o liră si un şiling.

legătură cu încredințarea bijuteriilor pe mâinile mele. Draga mea Charlotte, doar nu mă crezi capabil să pun drept zălog colierul tău de diamante într-un pariu pe o picătură de apă?

Doamna Byng râse.

— Tot ce-ți cer este să-i repari închizătoarea cum trebuie și să-mi aduci colierul înapoi, în deplină siguranță, până la Balul Recoltei. În orice caz, dacă n-aș avea încredere să-ți dau colierul pe mâini, cu atât mai puțin aș avea curajul să-ți încredințez neprețuitii mei fii.

Chipul rotofei al pastorului înflori într-un zâmbet strengăresc.

— Îți înțeleg punctul de vedere, verișoară, cu toate că mi se pare că Sidney, aici de față, este un tânăr bine făcut. Acum, când în Londra s-a împământenit obiceiul să pui rămășag pe rudele tale când ai punga goală, ce m-ar putea opri să-ți pierd fiul și moștenitorul într-un pariu?

Ofensat, Sidney țâșni în picioare, și toți mesenii izbucniră în hohote de râs.

— Pastorul vrea doar să te necăjească, Sidney, îi vorbi mama lui cu blândețe. Știi că nu poate fi serios mai mult de cinci minute la rând.

Peter chicoti cu mâna la gură. Vedea un Sidney total diferit de băiatul pe care-l văzuse la micul dejun dându-și aere de stăpân față de surorile lui. Pastorul Ledbury îi

dădu, prietenește, un ghiont în umăr, făcându-l să-și verse paharul de vin. Peter bănui că asta și intenționase, de fapt. Un lacheu apăru din umbră să strângă mizeria, iar Peter observă că nimeni nu catadicsi să-i mulțumească.

Peter văzu cum pastorul devine dintr-odată serios și se apleacă spre doamna Byng. Deși își coborâse glasul său ca un bubuit de tunet, toată lumea îl putea auzi perfect:

— Sper că nu-i vei spune domnului Seymour despre colier, având în vedere trecutul său.

Peter își ciuli urechile. *Ce-are pastorul împotriva lui Gideon?* se întrebă el, nedumerit.

— Fratele meu mi-a spus că suntem norocoși să-l avem, replică doamna Byng. A administrat o casă respectabilă din Londra și o proprietate de o mie de acri din comitatul Surrey. Richard susține că este un om bun, de care lordul Luxon n-a știut cum să profite.

— Lupul își schimbă părul, dar năravul ba, doamnă. Nu am încredere în el și nici nu-mi place deloc. Voi fi cu băgare de seamă, de asta poți să fii sigură.

— Ești prea aspru, consideră doamna Byng. Cred că domnul Seymour este un om cumsecade.

— Ce-a făcut domnul Seymour, mamă? o descusu Sidney.

— Nimic, dragule, chiar n-a făcut nimic. Era vorba de un lucru fără importanță.

Pastorul mârâi ceva în barbă. Peter era atât de curios să afle ce vorbeau despre Gideon, că, la un moment dat, își pierdu echilibrul, se izbi cu barba de pervazul de lemn al ferestrei și își mușcă limba. Simțind că se sufocă de durere, trase aer în piept și inhală tot praful care se adunase în colțul ferestrei. Praful îi irită nasul și Peter dădu drumul unei serii de strănuturi explozive, care răsunară în toată grădina. Când deschise ochii, toate privirile mesenilor erau îndreptate în sus, spre el. Se gândi că ar fi bine să le facă cu mâna și să spună ceva.

— Noapte bună! strigă Peter la cei de jos. Se pare că aveți o petrecere pe cinste.

Acestea fiind zise, trânti zgomotos fereastra și sări în pat, acoperindu-și fața cu cearșaful. Dar chiar și așa, hohotele de râs ale pastorului Ledbury încă îi mai răsunau în urechi.

Masa de adio se terminase de ceva vreme și conacul Baslow Hall se cufundase în liniște. Din când în când, se mai auzea țipătul vreunei bufnițe. Doar Gideon Seymour mai era treaz la ora aceea. Pe pat zăcea scrisoarea mototolită. Bărbatul stătea nemișcat în cadrul ferestrei deschise deasupra grădinii înmiresmate cu parfum de lavandă și de trandafiri. Discul rotund al lunii era brăzdat de siluetele liliecilor care zburau ușor și fără zgomot, țâșnind de sub streșini.

— Şi când te gândeşti c-am scăpat din ghearele lui ca să aflu una ca asta!

Ochii lui Gideon scăpărau de ură cu atâta intensitate, încât ai fi putut crede că se înfrunta aievea cu cineva. Cu toate acestea, Gideon vorbea de unul singur în noaptea adâncă şi orice-o fi văzut el cu ochii minţii, în mod evident, îl tulbura nespus de mult.

— El minte, Joshua! Minte! Nu are niciun pic de respect faţă de tine, o face numai ca să mă ademenească *pe mine* înapoi. Asta urmăreşte, nimic altceva! strigă Gideon. Oare nu va avea Luxon odihnă până când nu-mi va fi luat totul? De ce nu m-o lăsa în pace?

Peter îi visa pe tatăl şi pe mama sa. Încerca să le spună ceva, dar ei nu-l auzeau, oricât de tare le-ar fi vorbit.

— Peter! Peter! Trezeşte-te!

Cineva îl zgâlţâia de umăr. Deschise ochii, clipi să-şi limpezească privirea şi văzu camera goală, zugrăvită în alb.

— Ah, tu erai, zise el şi se cufundă din nou cu capul în pernă.

— Peter, pot să dispar dacă vreau, îl anunţă Kate. Avea părul desfăcut şi încă mai purta cămaşa lungă de noapte. Faţa îi radia de încântare. Priveşte numai.

Închise ochii şi se scutură din tot corpul, până când membrele începură să-i atârne moi. Peter stătea în pat, urmărind-o cu privirea. Arăta atât de caraghioasă în

poziția aceea, în mijlocul camerei, încât, după ce așteptă câteva minute, fără să se întâmple nimic, Peter începu să chicotească.

— Of, m-ai întors înapoi și acum trebuie s-o iau de la început, se burzului Kate. E o chestie de îndemânare. Sunt convinsă că voi reuși s-o fac din ce în ce mai bine. Tot exersez de când s-a crăpat de ziuă. E la fel ca în pozele acelea tridimensionale: la început totul ți se pare plat, dar, dacă te relaxezi și continui să cercetezi cu atenție, după o vreme, contururile în relief îți sar în ochi și nu-ți poți imagina cum de nu le-ai văzut înainte.

Kate se duse la fereastră și se scăldă în lumina soarelui care-i dădea părului ei roșcat o tentă strălucitoare.

— Nu mă mai întrerupe de data asta, zise ea pe un ton poruncitor, încercând din nou să se relaxeze.

Închise ochii și își aplecă ușor capul. Acest tablou îi evocă lui Peter imaginea unui înger cufundat în meditație.

O clipă mai târziu, Kate păru că se topește în aerul dimineții.

Soarele îi venea lui Peter drept în față. Își puse mâna pavăză la ochi. În clipa următoare, Kate dispăru cu totul.

O muscă mare, albastră se rotea în zigzag, bâzâind în spațiul luminos unde stătuse Kate până mai adineaori.

— O, nu! Kate! o strigă Peter. Nu!

Inima începu să-i bată nebunește și un al șaselea simț, care îți spune dacă mai ești în prezența cuiva sau nu, îi

dădu de veste, chiar înainte de a se uita în jurul său să verifice, că încăperea era goală. Se îngrozea la gândul că rămăsese singur-singurel, prizonier în anul 1763. O fi având ea defectele ei, dar erau, cel puțin, împreună și nu se putea să-l abandoneze așa, fără de veste. Peter se aruncă pe pat, cuprins de disperare, și începu să izbească perna cu pumnii iar și iar, strigând: *Nu,* la fiecare lovitură.

— Ușurel! Ușurel! îl temperă Kate din ușa dormitorului.

Peter rămase cu pumnul în aer și se holbă la ea cu gura căscată de uimire.

— Cum ai făcut-o?

— M-am plimbat, îi răspunse ea, chicotind.

— Termină cu râsul și spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Peter exasperat.

Dar Kate nu se putea opri din râs și se prăbuși pe pat, ținându-se cu mâinile de burtă și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ce față aveai! zise ea cu respirația întretăiată. Și ce mutre făceau fetele! Își îngropă capul în așternut, dar corpul încă i se mai zguduia de râs.

— Ce fete? Of, Kate, stăpânește-te odată!

Kate se ridică încet, străduindu-se din răsputeri să nu râdă.

— M-am plimbat pe toată lungimea clasei... începu ea, dar nu reuși să termine, căci o umflă din nou râsul.

Cu cât Peter se bosumfla mai mult, cu atât râdea ea mai tare.

De ce trebuie să fie așa de enervantă? cugetă el. Uitase deja cât de încântat fusese s-o revadă. În cele din urmă, fata se opri.

— Știi că stai în dormitorul comun al unei clase a XI-a? Era plin de monitoare* cu aere de șefe, îmbrăcate în salopete și cu perii de frecat în mâini. Cineva mâzgălise pe pereți niște comentarii insolente la adresa profesorilor, iar ele trebuiau să le șteargă. Domnișoara Gunn, directoarea adjunctă, o femeie tare severă, era și ea acolo. Stătea pe un scaun, citind un ziar. Din când în când, se uita pe deasupra ochelarilor și spunea: „Haideți fetelor, mai cu elan. Și eu sunt în timpul meu liber, dacă vreți să știți". Căpitanul de echipă se afla chiar lângă mine. M-a lovit cu o minge de mi-a tăiat respirația, chiar săptămâna trecută, doar pentru că visam cu ochii deschiși. Când și-a întors privirea către mine, am scos limba la ea. A fost tare grozav. A început să urle non-stop. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, de fapt, toate fetele arătau așa.

— Păi, au cam văzut-o, ca să zic așa, replică Peter.

— Dar n-am murit, îl contrazise Kate veselă.

---

* Eleve din clasele superioare care supraveghează disciplina.

— De unde să știe ele? Noi suntem dați dispăruți și se presupune că am fi morți deja. Și uită-te cum ești îmbrăcată: porți o costumație perfectă pentru o fantomă.

Lui Kate îi căzu fața.

— Le vor spune părinților că sunt o stafie, iar ei vor crede că am murit. Of, Doamne, ce-am făcut?

— Va trebui, așadar, să te întorci și să le spui că suntem în viață, nu-i așa? interveni Peter repede, de teamă ca ea să nu se lase copleșită din nou de emoții. Știi, continuă el, a fost destul de greu să-mi dau seama ca lumea din pricina luminii puternice, dar cred că ai dispărut aproape cu totul, de data asta. Păreai în stare solidă în clasă?

— Nu sunt sigură, fiindcă nu mă puteam vedea. Dar reușeam să văd lucrurile din jur prin brațele mele. Cred că trebuie să fi arătat ca învăluită în ceață, cu contururi oarecum nedeslușite. Dar erau toate atât de îngrozite încât îmi vine să cred că arătam, într-adevăr, ca o fantomă. Partea caraghioasă e că, deși mă aflam acolo tot timpul, eram conștientă și de prezența ta aici, în cameră. Era ca și cum aș fi avut un picior în trecut și unul în viitor.

— De ce te-ai întors? întrebă Peter. Nu puteai să stai acolo, dacă voiai?

— Cât timp am stat acolo, am simțit cum se scurge toată energia din mine, în efortul de a rămâne pe loc. Nu știu cum să-ți descriu mai bine... Era ca și cum aveam un

elastic gigantic legat de talie, care era agățat de un cârlig de-aici, din trecut. Puteam să mă depărtez, întinzând elasticul, și bănui că puteam să merg mai departe și să stau mai mult, dar mai devreme sau mai târziu aveam să ajung, dintr-un salt, la loc, tot așa cum se comprimă un elastic întins când îi dai drumul din mână.

Peter lovea scheletul patului cu piciorul, fiind cu gândurile aiurea.

— Nu mai face așa. O să-l zgârii, îl mustră Kate.

Peter îi aruncă o privire și se potoli.

— Mă întreb dacă ai fost întotdeauna capabilă să-ți pierzi conturul și să te evaporezi, chiar dacă nu aveai habar de asta. Sau poate că ceea ce ni s-a întâmplat te-a schimbat cumva.

Kate dădu din umeri.

— Aha! exclamă ea pe neașteptate. Voi scrie: „Nu sunt moartă" pe un bilet și-l voi lua cu mine data viitoare. Atunci vor ști că sunt teafără și nevătămată.

Peter se gândi puțin, după care se strâmbă.

— O fantomă care să spună: „Nu sunt moartă"? Nu sună prea convingător.

Kate oftă.

— Mda, bine... dar o să continui să exersez chestia cu dispărutul, oricum. Dacă o repet de mai multe ori, poate aflu cum să scot elasticul din cârlig și, atunci, adio o mie șapte sute șaizeci și trei!

— Crezi că aș putea să-mi pierd și eu conturul?

— Gideon a afirmat că ai făcut-o și tu.

— Eu, unul, nu-mi amintesc.

— Încearcă! Întinde-te pe pat, relaxează-te și lasă-ți gândurile să zboare acasă. Gândește-te la chipul mamei tale și dă-ți voie să pleci.

— Bine, rosti Peter fără convingere. Hai să încerc și eu.

Se întinse pe pat, străduindu-se să nu-și mai încordeze mușchii. Încercă să și-o imagineze pe mama lui aducându-i un pahar de lapte, seara, la culcare și așezându-se pe marginea patului ca să stea de vorbă cu el în timp ce-l bea. Își încleștă pumnii încercând să evoce chipul ei, dar nicio imagine nu-i venea în minte.

Avea senzația că se sufocă. Deveni agitat și intră în panică. De ce nu putea oare s-o vadă?

— De ce nu pot nici măcar să-mi amintesc cum arată? izbucni Peter.

Kate îl privi îngrijorată. Părea dat peste cap.

— Bine, bine... atunci gândește-te la dormitorul tău, îi sugeră ea. Cred că este foarte important să nu fii stresat.

Peter trase aer adânc în piept și-i dădu drumul încetul cu încetul. Se gândea că stătea întins pe plajă, așa cum îl învățase Margrit odată. Își imagină vuietul valurilor ce se spărgeau de țărm și dintr-odată simți cum umerii, gâtul, apoi brațele și picioarele i se îngreunează și încep să se afunde în nisip. Acum era calm. Prima dată îi apăru în

minte cuvertura sa în dungi. Încercă să păstreze imaginea cât mai clară, dar, în curând, mintea îi era plină de dungi bleumarin pe un fond alb. Erau surprinzător de liniștitoare și, în curând, dungile începură să se vălurească și să vibreze ușor, de parcă ar fi fost puse în funcțiune de un motor aflat undeva, în depărtare. După o vreme, dungile se transformară în spirale, care deveniră din ce în ce mai luminoase. Peter avea senzația că treceau chiar prin corpul său și că lăsa această lume în urma lui. Apoi, pe neașteptate, îi apăru în fața ochilor chipul drăgălaș și zâmbitor al mamei sale. Îi dădea părul la o parte din ochi. Se simți năpădit de un val de fericire la vederea ei. Cât de mult îi simțise lipsa și de cât timp nu-și mai îngăduise să se lase pradă dorului sfâșietor de ea, ce-i dădea târcoale uneori. Toată tristețea și tot aleanul îi răbufniră într-un geamăt profund de durere. Tresări și se ridică în capul oaselor.

— Ai început să păleşti pentru o clipă, îl asigură Kate. Cred că poți s-o faci, Peter. Poți să dispari și tu.

Sosi și ora plecării. Întreaga familie Byng și majoritatea servitorilor acestora se agitau, încă de dimineață, după terminarea micului dejun, prin curtea exterioară, acoperită cu pietriș. Soarele de iulie își trimitea deja săgețile necruțătoare de foc pe pământ. Peter și Kate ardeau de nerăbdare să plece la drum, iar toată această așteptare li se

părea interminabilă. Lui Peter îi șiroia transpirația pe spinare, dar nu îndrăznea să-și scoată jacheta. Kate suferea și ea sub povara veșmintelor sale împopoțonate și își făcea vânt de zor cu evantaiul pictat, pe care i-l dăduse doamna Byng. Aceasta din urmă îi explicase limbajul evantaielor: dacă îl țineai într-o anumită poziție, însemna „îmi place de tine", iar într-alta, semnifica „pleacă de-aici". Orice ar fi dat de înțeles zbaterea frenetică a evantaiului manevrat de Kate, mesajul era clar: „Mă sufoc, *vă rog* lăsați-mă să-mi desfac corsetul acesta înfiorător".

În curte fusese trasă o trăsură de un negru strălucitor, la care erau înhămați patru armăsari murgi vânjoși. Caii stăteau liniștiți, mușcându-și zăbalele, în timp ce lacheii se cățărau pe acoperișul caleștii să lege strâns cuferele de călătorie. Unuia dintre ei îi alunecă o ladă din mână și era cât pe-aci să se facă zob de pământ. Dinăuntru se auzi un clinchet de sticle, chiar în momentul în care el plonjă, reușind s-o prindă la timp.

— Bravo, Andrew! strigă doamna Byng. Ar fi fost o adevărată nenorocire, remarcă ea, adresându-se copiilor. În ladă e provizia de vin de Porto a pastorului Ledbury. Este convins că toți hangiii, de aici și până la Londra, îndoiesc vinul cu apă.

Peter văzu un băiat de la grajduri sosind cu doi cai. Gideon, care până atunci supraveghease aranjarea cuferelor, se apropie de cai, se învârti încet în jurul lor,

mângâindu-i pe cap și vorbindu-le liniștit. Le examină ochii și copitele, le dezveli gingiile ca să se uite la dinți. După aceea, îl puse pe grăjdar să alerge cu caii, ținuți lejer în frâu, în jurul curții, ca să-i vadă galopând.

— Am să iau armăsarul negru, îi aduse el la cunoștință băiatului. Cum îl cheamă?

— Miez de Noapte, domnule. Vă asigur că este iute și puternic, replică băiatul, dar niciunul dintre grăjdari n-a scăpat de copitele lui.

— Bun! zise Gideon. Îmi plac animalele cu atitudine de luptător.

Bietul Jack Byng nu părea prea entuziasmat de ideea unei călătorii la Londra. În ciuda eforturilor disperate ale surorilor lui de a-l înveseli, băiatul se agăța de fustele mamei sale, ca un marinar de catarg pe timp de furtună.

— Unchiul Richard mi-a scris că te va duce într-o plimbare cu barca pe insula Eel Pie și că vei călări un măgăruș în parcul Vauxhall, unde te vei întâlni cu domni și doamne distinse, încercă să-l convingă una dintre surori. Noi, fetele, suntem toate geloase, deoarece ne dorim din tot sufletul să plecăm într-o asemenea călătorie.

— Iar regele George te va atinge și te va vindeca de gâlci, îi spuse o alta.

— Am început deja să mă vindec, protestă micuțul Jack dintre câteva rânduri de fuste.

Refuza cu încăpățânare să se desprindă de mama lui, iar doamna Byng se văzu nevoită să-l tragă cu forța după ea, de parcă ar fi avut un al treilea picior de lemn. Numai atunci când Peter îi propuse să joace mingea împreună, își scoase capul dintre faldurile rochiei mamei sale. Jack îl urmă pe Peter, care începuse să dribleze cu mingea pe pajiște, vrăjit fiind de jocul abil de picioare al acestuia. Doamna Byng îi transmise un „mulțumesc" din vârful buzelor și îi sugeră lui Sidney să intre în joc. Sidney se mulțumi să stea în așteptare, cu un aer de superioritate amabilă, luând o poză teatrală cu un picior înainte, cu o mână pe șold și cu bărbia ridicată în vânt. *Ce imbecil,* gândi Peter, dând un șut mingii drept spre el, ca s-o poată prinde.

— Fir-ar să fie, domnule! exclamă Sidney contrariat. Era să-mi murdărești vesta!

Jack imită pe dată poza arogantă a fratelui său mai mare și repetă cu glasul său pițigăiat:

— Fir-ar să fie, domnule! Era să-mi murdărești vesta!

Toate surorile izbucniră în hohote prelungi de râs, iar servitorii se văzură nevoiți să-și muște buzele ca să nu râdă și ei, în timp de Sidney, furios nevoie mare, plecă spre casă călcând apăsat.

La un moment dat, Peter simți mâna lui Kate pe brațul său.

— Mă-ntorc într-o clipă, îi șopti ea la ureche.

— De ce? Ce ai de gând să faci?

— Vreau să las un indiciu prietenei mele, Megan, îi explică Kate.

— Cum adică? întrebă Peter.

— Lasă, n-are nicio importanţă. Poate că nu va ieşi nimic până la urmă...

Kate se îndreptă spre partea din spate a casei şi găsi scările ce duceau în pivniţa de cărbuni. Se strecură tiptil în josul scărilor, pipăind zidurile zgrunţuroase de cărămidă şi minunându-se cât de noi şi de curate erau. Ea le ştia înnegrite de praful veacurilor şi umede de igrasie. Kate îşi aminti de ziua când venise pentru prima dată aici. Se întâmplase după ce o gaşcă de fete răutăcioase dintr-a opta se purtaseră urât cu ea. Fetele îi spuseseră că îşi dădeau seama după mirosul ei că locuia la o fermă şi că pantofii ei cu şireturi erau atât de demodaţi, că nici măcar bunicile lor nu i-ar purta. Megan fusese cea care o găsise, într-un târziu, aici. În cele din urmă, amândouă au ajuns să chiulească de la ora de ştiinţe şi au fost pedepsite, fiind oprite la şcoală după cursuri. Aceasta devenise ascunzătoarea lor secretă. Se lăsă pe vine chiar în locul în care ea şi Megan obişnuiau să se aşeze pe ghiozdanele lor când voiau să fie singure.

Kate îşi scoase un ac din păr, şi o şuviţă lungă de păr roşcat îi căzu pe umeri. Începu să zgârie cărămida moale cu acul, muşcându-şi buzele de atâta concentrare. Din când

în când, sufla praful ca să-și cerceteze lucrarea. *Of, Megan, ce-ai zice dacă m-ai vedea în rochia asta idioată?* cugetă ea. *Aș vrea să fii aici... Nu, n-aș vrea. Atunci ai fi și tu captivă în 1763...* Kate termină de scrijelit mesajul, după care își șterse praful roșiatic de pe mâini.

— Mă bazez pe tine, Megan, rosti ea cu glas tare. Spune-i tatei!

Toate pregătirile de plecare luaseră sfârșit până la întoarcerea lui Kate. Abia atunci își făcu apariția în cadrul ușii de la intrarea principală și pastorul Ledbury, vesel și rumen la față. Stătea la soare, ștergându-se cu batista la gură ca să îndepărteze rămășițele de la micul dejun. Le ură tuturor bună dimineața și se făcu că n-o aude pe doamna Byng spunându-i că-i este recunoscătoare pentru faptul că se trezise *așa de devreme.*

— Minunat! comentă el, trecând în revistă trăsura încărcată cu bagaje și provizii, precum și cei doi cai bine țesălați. Ce poate fi mai frumos decât perspectiva unei călătorii pe o vreme atât de frumoasă și într-o companie atât de plăcută? întrebă el retoric. Ai grijă la conducătorul atelajului, îl sfătui el pe vizitiu, căci luna trecută s-a speriat de o găină și aproape că ne-a azvârlit în șanț.

Când doamna Byng îi făcu cunoștință cu Peter și cu Kate, pastorul se plecă adânc în fața lui Kate și îi strânse mâna lui Peter un pic cam tare.

— Sper că ţi-a mai trecut răceala, domnişorule Schock, deşi, dacă stau bine să mă gândesc, strănuţi atât de tare, încât ne-ai fi de folos pe timp de ceaţă ca să-i avertizezi pe ceilalţi călători de prezenţa noastră.

Peter se înroşi puţin la faţă, iar pastorul îi dădu un ghiont prietenesc în spate, de era mai-mai să vină în nas.

— Mare ghinion că v-aţi întâlnit cu ticălosul acela în Dovedale. Dar, oricum, trăsnetul nu loveşte de două ori în acelaşi loc.

Pastorul Ledbury se aplecă şi-l luă pe umeri pe micuţul Jack, care se aşeză fericit în cârca bărbatului masiv, pretinzând că e călare pe un cal.

— Ei bine, continuă pastorul, se pare că suntem un grup de oameni respectabili, care-o pornesc la drum spre Londra, şi pot să spun că regret doar faptul că drumul este greu şi destul de periculos. Le vom arăta noi cine suntem tuturor borfaşilor, tâlharilor de drumul mare şi hoţilor de buzunare cu care ne vom încrucişa cărările, nu-i aşa? În acel moment, se opri să-i arunce lui Gideon o privire ucigătoare. Avem destule „popouri" pentru o mică armată, ce zici, domnişorule Jack? răcni el, hohotind de râs.

Micuţul Jack îşi astupă urechile cu mâinile. Peter şi Kate se uitară unul la celălalt, zâmbind dezaprobator.

— „Popouri"? repetă Peter nedumerit.

— Nu ştii ce este acela un „popou"? exclamă pastorul. Din ce loc uitat de lume oi fi venind? Dacă n-ai „popou",

domnule, vei ajunge în curând cu fața la zid. „Popou" înseamnă *curaj*. Și mă aștept ca fiecare membru al grupului nostru să-și pună „popoul" la bătaie în această călătorie.

Pastorul îl coborî pe Jack de pe umerii săi și se îndreptă spre Gideon, lăsându-i pe Kate și pe Peter să râdă pe înfundate de calitatea pe care trebuiau să și-o arate pe timpul călătoriei.

Îl văzură pe Gideon privindu-l cu luare-aminte pe pastorul care nici nu se înclină în fața lui, nici nu-i întinse mâna, în schimb, i se adresă cu o voce calmă și extrem de serioasă, pe care o auziră toți cei de față:

— Nu uita, domnule Seymour, că sunt cu ochii pe dumneata. Ai câștigat încrederea doamnei Byng, dar nu și pe a mea. Un pas greșit și vei regreta ziua când ai pus piciorul în Derbyshire.

Copiii văzură cum lui Gideon îi fuge culoarea din obraji și o auziră pe doamna Byng trăgând aer în piept cu un șuierat puternic. Pentru o clipă, crezură cu toții că Gideon îl va lovi pe pastor, și o tăcere de moarte se lăsă asupra întregii adunări. Gideon reuși să se stăpânească, dar nu-l slăbi nicio clipă pe pastor din ochi.

— Dumnezeu îmi este martor, declară Gideon, că familia Byng, care a fost atât de generoasă cu mine, nu se poate aștepta din partea mea decât să dau dovadă de devotament și loialitate. Și, de dragul doamnei Byng și al onorabilului dumneaei frate, sir Richards, de data aceasta nu voi

lua în considerare această amenințare neîntemeiată. Dar, să știți, părinte Ledbury, că eu nu dau socoteală decât bunului Dumnezeu și conștiinței mele. Dacă mă mai insultați vreodată de o asemenea manieră, să fiți pregătit să suportați consecințele.

Gideon se întoarse cu spatele la pastor și își făcu de lucru în continuare cu șaua lui Miez de Noapte. Pastorul se înapoie la trăsură, și toată lumea începu să vorbească în grabă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Doamna Byng, totuși, îi aruncă o privire amenințătoare vărului ei, după care se duse să stea de vorbă în liniște cu Gideon. O clipă mai târziu, Gideon încălecă armăsarul negru și o porni la galop de-a lungul aleii.

— Vei fi încântat să afli, vere, îl anunță doamna Byng cu iritare în glas, că domnul Seymour preferă să *nu* călătorească la Londra împreună cu voi, având în vedere împrejurările date, și că intenționează să meargă de unul singur.

— Sunt convins că domnul Seymour nu va ezita să ne prostească în față, de teamă să nu aflăm adevărul.

— Unde îți este mila creștină, vere? îl întrebă doamna Byng. Va trebui oare să fie judecat până la adânci bătrânețe pentru o faptă petrecută pe când era un biet copilandru? De altfel, nu te bazezi în afirmațiile tale pe nimic altceva decât pe simple zvonuri și speculații. Nu e drept să-l bagi în aceeași oală cu lordul Luxon...

— Atunci poți să-mi spui și mie de ce individul trebuie să fie atât de misterios în privința motivelor care-l fac să se întoarcă atât de urgent la Londra, când abia a sosit aici?

— Nu a fost deloc misterios *cu mine,* îi luă apărarea doamna Byng, dar nu am găsit cu cale să dezvălui motivele sale lumii întregi, din moment ce m-a rugat să fiu discretă.

Pastorul păru să fie un pic stânjenit, pentru prima oară de când cu toate aceste discuții.

— Îmi pare rău, doamnă, dacă, în entuziasmul meu de a te proteja, m-am purtat într-o manieră care să îți displacă.

Doamna Byng ezită puțin, apoi îi întinse mâna zâmbind.

— Fie precum spui, vere. Știu că ești animat de bune intenții. Ai un drum lung de parcurs, așa că, măcar *noi* doi să nu stricăm acum prietenia ce ne leagă.

Peter și Kate se priveau reciproc, plini de dezamăgire. Cum aveau să-l găsească pe Omul de Smoală fără Gideon? Ce se vor face când vor ajunge la Londra?

Surorile Byng își luară la revedere de la Sidney și reușiră să-l smulgă pe Jack din îmbrățișarea mamei lui și să-l așeze în poala lui Hannah. Doamna Byng îi rugă pe Peter și pe Kate să-i scrie după ce vor ajunge în deplină siguranță la unchiul lor și le ură tuturor drum bun.

Pastorul şi Sidney se înghesuiră pe capra îngustă, alături de vizitiu. Pastorul Ledbury insistă să ia hăţurile, iar vizitiul dădu bice cailor şi-i îndemnă la drum, plescăind din limbă. Ceilalţi luară loc pe banchetele alunecoase din piele ale trăsurii îmbâcsite, care porni la drum scârţâind din toate încheieturile. Osiile gemeau, iar sticlele de Porto ale pastorului Ledbury zdrăngăneau în ritmul hurducăturilor. Se aplecară cu toţii în afara portierelor ca să facă cu mâna în chip de rămas-bun. Baslow Hall, silueta elegantă a doamnei Byng, precum şi şirul de surori fluturându-şi batistele rămaseră încet în urmă, iar Peter îşi dădu seama acum ce noroc avuseseră să dea peste asemenea oameni cumsecade. Caii îşi intrară în ritm, iar roţile mari ale caleştii uruiau pe drumul pietruit, trecând pe lângă ulmi maiestuoşi sau rostogolindu-se printre câmpurile înverzite pe care păşteau numeroase turme de oi. În curând, se aflau pe drumul spre Londra.

Vânticelul cald de iulie pătrundea pe geamul deschis, bătându-l pe Peter drept în faţă. El nu avea ochi pentru peisajul de o frumuseţe răpitoare, ce aluneca pe lângă ei în goana trăsurii, fiind cu gândul la Gideon, care nici măcar nu catadicsise să-şi ia la revedere. Şi le promisese că îi va ajuta. Nu era decât încă un adult care una spunea şi alta făcea...

Capitolul 10

Atacați!

În care doctorul Dyer se întâlnește cu oamenii de știință de la NASA, iar călătorii noștri au parte de o întâlnire neplăcută

Un strat gros de nori atârna deasupra văii la lăsarea întunericului. La fermă, ticăitul neîntrerupt al pendulei măsura secundele care trecuseră de când familia Dyer o văzuse pentru ultima oară pe fiica lor cea mare. Deși era abia patru fără un sfert, aproape că se înnoptase. Afară, în curte, rămasă să-i ajute, putea fi auzită Margrit numărând până la o sută, în timp ce patru dintre copii, cei mai mici, evident, mișunau în căutarea unei ascunzători în bătaia rece a vântului. Un firicel de lumină gălbuie se strecura în amurg de la o fereastră de la etaj. Sam, care avea aproape zece ani, refuzase, încă de la prânz, să iasă din camera lui, iar părinții săi consideraseră că cel mai bine ar fi să nu-l forțeze.

Doctorul Dyer sparse tăcerea:

— Este aproape cea mai lungă noapte a anului.

Doamna Dyer ședea la fereastra din față, privind fix peisajul cenușiu cu ochii înroșiți de plâns.

— Și săptămâna viitoare, pe vremea asta, va fi Crăciunul...

Ridică ceașca din fața ei, vrând să bea o gură de ceai, dar se opri la jumătatea drumului și o puse la loc pe farfurioară, de parcă faptul că stătea sprijinită de scaunul cu spătar înalt îi consumase toată energia. Ceașca se abătu greoi și zgomotos peste farfurioară, iar ceaiul se vărsă. O împinse deoparte. Dispariția lui Kate o afectase atât de tare încât resimțea o durere aproape fizică. Instinctul matern o îndemna să plece în căutarea fiicei ei, să o apere de primejdii și s-o protejeze din calea răului, să bată ținutul în lung și-n lat până când va putea să-i mângâie din nou minunatul ei păr roșcat. Dar nu putea face nimic altceva decât să îndure chinurile așteptării. Tot ce-i rămânea era să aștepte și să spere. Mai presus de toate însă, nu trebuia să înceteze să spere, de dragul tuturor, nu trebuia să-și piardă speranța.

— Crezi, *într-adevăr,* că Peter era atât de nefericit încât să fugă de-acasă? îl întrebă doamna Dyer pe soțul ei.

— Nu mi-a dat impresia că ar fi fost indispus peste măsură... dar nici nu-l cunosc prea bine. Margrit mi-a spus că părea mai supărat ca niciodată în dimineața aceea. Sunt sigur că detectivul Wheeler are dreptate să ia acest aspect în considerare. Dar nu văd niciun motiv pentru

care Kate ar fi fugit cu el. Nici măcar nu s-ar fi dus după Peter să-l oprească, înainte de a se întoarce să-mi spună și mie mai întâi.

— Nu, bineînțeles că nu, confirmă doamna Dyer. Are prea mult bun-simț ca să nu facă una ca asta.

— Și amândoi păreau atât de veseli cu o clipă înainte, făcând haz de Molly și de generatorul Van der Graaf. De ce să-și aleagă Peter tocmai un asemenea moment să fugă, într-o clădire înconjurată de agenți de pază și de garduri de protecție? Nu, nu pot să înțeleg.

Rămaseră în tăcere, ascultând vuietul vântului prin hornul șemineului. Când sună telefonul din hol, amândoi săriră ca arși în picioare.

— Trebuie să fie vreun alt reporter, presupuse doamna Dyer, încercând cu disperare să nu-și pună prea mare nădejde, deoarece la fiecare apel se aștepta ca inspectorul să-i anunțe, cu vocea lui aspră, că, în cele din urmă, o găsiseră pe Kate.

Doctorul Dyer se duse să răspundă. Doamna Dyer îl auzi spunând:

— Da, bineînțeles. Voi veni îndată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă soția lui, cu chipul luminat de speranță.

El scutură repede din cap.

— Nu, n-am nicio veste încă. Era Tim. Oamenii de știință de la NASA sunt la laborator. Voiau să știe dacă

putem sta de vorbă. S-au oferit să vină aici, dar m-am gândit că nu prea ai chef de musafiri.

Oamenii de știință de la NASA, doctorul Jacob, un bărbat tânăr și blond, cu un început de chelie, și doctorul Pirretti, o femeie brunetă și elegantă de aproape patruzeci de ani, erau îmbrăcați formal în semn de respect, dar nu se simțeau în largul lor în costumele închise la culoare. Bronzul auriu și puternicul lor accent vestic le dădeau o notă exotică în acest laborator rece din Derbyshire. Se aflau într-o situație delicată, fiindcă se văzuseră nevoiți să-l deranjeze pe tatăl lui Kate într-un asemenea moment și nu mai știau cum să se scuze. Au ținut să spună cât de rău le părea de dispariția celor doi copii, după care s-au interesat de familia Schock și s-au oferit să ajute în măsura posibilităților. În cele din urmă, doctorul Dyer le-a întrerupt tirada.

— Trebuie să fi avut un motiv serios să zburați până aici cu avionul ca să vorbiți cu mine. Spuneți-mi, vă rog, despre ce este vorba, deoarece nu vreau s-o las pe soția mea prea mult singură în asemenea momente.

— Îmi pare rău, își ceru din nou scuze doctorul Pirretti. Voi trece direct la subiect. Ca să înțelegi despre ce este vorba, trebuie să încep prin a-ți spune că Tim Williamson a lucrat la un proiect antigravitațional similar unuia din Statele Unite, motiv pentru care am fost

deosebit de încântaţi să finanţăm cercetarea de aici. Speram ca proiectele să fie complementare. Oricum, Russ Merrick, de la MIT*, a construit o maşină diferită ca design de a lui Tim, dar cu un scop aproape similar. Amândoi au lucrat pornind de la premisa că *efectul casimir*** nu este teorie pură, deşi Russ folosea plăcuţe metalice statice în interiorul camerei vidate, spre deosebire de cureaua de transmisie în oglindă, acţionată la mare viteză, utilizată aici. Russ, la fel ca şi Tim, avea senzaţia că nu va ajunge la niciun rezultat imediat cu acest experiment. Nu a reuşit să genereze nicio cantitate măsurabilă de antigravitaţie. Dar iată şi motivul pentru care ne aflăm aici. Acum câteva luni ne-a contactat să ne spună că maşina a dispărut. Russ a presupus că cineva a pătruns prin efracţie şi a furat-o, cu toate că nu-şi putea imagina de ce hoţul ar fi riscat să pătrundă într-un laborator de maximă securitate, pentru un experiment asupra căruia nu s-a făcut niciun fel de vâlvă. Totuşi, chiar în aceeaşi noapte, unul dintre oamenii de la întreţinere, care, conform graficului, trebuia să facă curat în laboratorul lui

---

* Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology = Institutul de (înaltă) tehnologie din Massachusetts.

** Forţă de atracţie între două plăci conductoare, neîncărcate electric, amplasate în vid, care se produce în timpul fluctuaţiilor de energie.

Russ, a dispărut fără urmă. Până acum, nu am făcut nicio legătură între cele două evenimente și, probabil, sunt șanse să nici nu fie vreuna. Dar dacă totuși există vreo legătură, am vrea s-o știm și noi.

Doctorul Dyer făcu ochii mari.

— Inspectorul Wheeler a aflat de asta?

— Nu. Și dacă nu îți cerem prea mult, am vrea să rămână totul între noi. Asta doar în cazul în care nu apar niște dovezi concludente. Sunt sigură că înțelegi...

— Nu sunt sigur că înțeleg, ripostă tatăl lui Kate. Ce credeți că s-ar fi putut întâmpla? De ce nu vreți să afle și poliția?

— În mod evident, *nu știm* ce s-a întâmplat, dar, până nu vom fi investigat noi înșine aceste incidente, preferăm să nu amestecăm poliția, care, cu tot respectul ce i-l datorăm, poate să ne împiedice în ancheta noastră. Ne dorim tare mult să ne putem baza pe sprijinul tău la nevoie... asta în cazul în care ar apărea ceva.

— Da, bineînțeles că vom coopera, confirmă doctorul Dyer. Ce motiv aș avea să n-o fac? Dar, vă implor, spuneți-mi, ce credeți că s-ar fi *putut* întâmpla?

Doctorul Jacob își drese glasul și o privi pe doctorul Pirretti drept în ochi.

— Să-i spunem?

Doctorul Pirretti încuviință cu o aplecare a capului.

— Este doar o ipoteză, înțelegi, dar am ajuns să ne punem întrebarea dacă aceste dispariții au vreo legătură între ele sau nu...

— Cum ar putea să aibă vreo legătură?

— Ce-ar fi dacă s-ar confirma teoria conform căreia minigăurile virtuale de vierme* sunt create și distruse spontan într-un cuantum de vid?

— Vă referiți la spuma spațiu-timp**?

— Da. Ei bine, să presupunem că vrem să transformăm o gaură de vierme virtuală într-una reală... Teoretic vorbind, deși nu s-a dovedit niciodată în practică, ar fi nevoie de *antienergie*. Am luat în calcul posibilitatea ca atât mașina lui Russ, cât și a lui Tim să fi furnizat antienergia necesară să facă acest lucru...

Doctorul Dyer se încruntă și dădu din cap.

— Nu înțeleg. Cum de o mașină la scară subatomică *poate* avea vreun efect asupra găurilor de vierme, provocând dispariția oamenilor?!

— Să spunem doar că ne gândim în termenii relației dintre *gravitație* și *timp*.

---

* O structură ipotetică, sub forma unui tunel lung și subțire, care face legătura între două puncte de spațiu-timp; obiectele care trec prin ea pot fi proiectate în trecut sau în viitor.

** O structură a spațiului compusă din bule cu aspect de spumă, care permit particulelor virtuale să se genereze și să se anihileze continuu.

Doctorul Dyer se lăsă să cadă pe un scaun cu o bufnitură surdă.

— Dar e ridicol! Ar fi nevoie, cu siguranță, de cantități uriașe de antienergie ca să creezi o gaură de vierme destul de mare, încât să intri în tunelul timpului. Doar nu vorbiți serios, nu-i așa?

Doctorul Pirretti dădu încet din cap.

— Cum să-ți spun, nu este vorba chiar de o *călătorie* prin tunelul timpului, dar să știi că vorbim cât se poate de serios...

— Doamne, Dumnezeule! exclamă doctorul Dyer. Îmi dau seama că...

— Russ își reconstruiește echipamentul în Houston chiar acum, îl informă doctorul Jacob. Și am dori ca Tim să se întoarcă în State cu noi, să refacă experimentul. Trebuie să facem toate testele posibile cu aceste mașini. Este o pistă falsă, mai mult ca sigur, dar nu putem să o nesocotim, cel puțin deocamdată.

Doctorul Pirretti puse mâna pe brațul doctorului Dyer.

— Ne putem baza pe discreția ta? Ne-am gândit că îți datoram o explicație, dar trebuie să te rugăm insistent să nu vorbești despre aceste lucruri cu nimeni, nici chiar cu soția ta. Chiar dacă este puțin probabil ca această ipoteză gravitație-timp să se dovedească vreodată a fi adevărată, ne dăm cu toții seama că, dacă ar ajunge la urechile ziariștilor, s-ar dezlănțui iadul pe pământ.

— Îți poți imagina titlurile, adăugă doctorul Jacob. „NASA asaltată de cereri din partea celor care doresc să fie piloți de încercare în călătorii în timp", „Paleontologii cerșesc o nouă șansă de a-și dovedi teoriile", „Mai puternică decât bomba atomică! Salvați-ne istoria!", „Demonstrații pe mapamond împotriva noii invenții"!

Doctorul Dyer încuviință din cap.

— Înțeleg la ce vă referiți. Nu, nu trebuie să vă faceți griji. Nu voi spune nimic nimănui. N-am să-i spun soției mele ceva care ar afecta-o și mai mult decât este acum. Pe deasupra, tot ce-mi spuneți mi se pare atât de exagerat, încât mi-e tare greu să vă împărtășesc temerile.

Când doamna Dyer auzi cheia răsucindu-se în broască, alergă în întâmpinarea soțului ei. El își dădu seama imediat că soția lui plânsese și că acum se străduia din răsputeri să se abțină.

— Ce s-a întâmplat? strigă el precipitat, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

— Adineauri a sunat Megan, prietena lui Kate. Mi-a spus că jumătate din monitoarele clasei a unsprezecea au făcut crize de isterie azi de dimineață la școală, deoarece au văzut o stafie plimbându-se prin dormitorul lor comun.

Doamna Dyer își acoperi fața cu mâinile.

— O stafie! Dar tu nu crezi în stafii! exclamă doctorul Dyer. Și ce-are a face o stafie cu noi?

— Au jurat toate că era stafia lui Kate şi au mai spus că purta o rochie lungă, albă.

Kate căscă de-i trosniră fălcile, întinzându-şi braţele deasupra capului. Sunetul ritmic al celor şaisprezece potcoave tropăind pe pământul crăpat de secetă, milă după milă, era hipnotic. Era tot ce putea să facă ca să stea trează în căldura aceea înăbuşitoare, căci Peter adormise pe bancheta din faţă, iar Hannah sforăia uşurel lângă ea. Atât ea, cât şi Jack renunţaseră să mai scoată capul afară, pe geam, deoarece praful stârnit de roţi îi făcea să lăcrimeze. Kate îl poftise pe Jack să i se aşeze pe genunchi. Apropierea caldă a băieţelului aşezat în poala ei făcu să i se strângă inima de dorul familiei sale. Rareori putea să se uite în tihnă la televizor sau să se odihnească duminica dimineaţă, fără ca Milly, Sean sau gemenele să nu i se cuibărească în braţe. Şi bietul Sam, câte griji îşi făcea în privinţa ei! Dacă întârzia zece minute de la şcoală, începea s-o piseze pe mami să sune la secretariatul şcolii. Acum, probabil că-şi ieşise din minţi de durere. Jack îi simţi tristeţea şi se întoarse s-o privească. Rămase cu ochii pironiţi pe o lacrimă micuţă ce i se prelingea fetei pe obraz.

— De ce plângi, domnişoară Kate?

— Mi-a intrat nişte praf în ochi. Ce-ar fi să-mi spui şi mie poeziile pe care le-ai învăţat, Jack?

Kate nu auzise de unele dintre cântecelele pe care Jack îi ceruse să i le cânte. Amândoi știau *Trei șoareci orbi**, deși nu cădeau de acord asupra cuvintelor. Cu încăpățânarea caracteristică unui puști de cinci ani, Jack susținea că versiunea lui Kate nu numai că era diferită, dar era și greșită. În cele din urmă, Kate învață versiunea lui ca să nu-l mai audă protestând. Cel puțin, melodia era aceeași:

Trei șoareci orbi, trei șoareci orbi,
Draga mea, draga mea,
Morarul și vesela-i nevastă cu păr nins,
Ce-a răzuit mațele cu cuțitul pe care voi l-ați lins,
Trei șoareci orbi, trei șoareci orbi!

Kate era o bună cântăreață și vocea ei melodioasă de soprană se înalță până sus, pe capră, unde se afla pastorul Ledbury, care începu și el să cânte în canon, reluând fiecare vers în momentul în care Kate și Jack îl încheiau. Li se alătură și vizitiul, iar împreună alcătuiră un cor plăcut ce răsuna prin tot ținutul Derbyshire.

Kate și Jack tocmai trăgeau adânc aer în piept ca să reia cântecelul de la capăt, când Jack scoase un strigăt ascuțit.

---

* Legenda spune că acest cântecel se referă la regina Maria I a Angliei, care a executat trei episcopi protestanți. Cu toate acestea, în prima variantă, adică cea de față, nu se pomenește nimic despre uciderea celor trei șoareci orbi, fiind scrisă cu mult după moartea reginei Maria I.

Kate își ridică privirea și văzu motivul spaimei lui. Chiar vizavi de ei, contururile corpului lui Peter, care încă mai dormea, începuseră să se estompeze. Îngrozit dar fascinat, în același timp, Jack își îngropă capul în umărul lui Kate, dar nu rezistă tentației de a mai trage cu ochiul printre gene în direcția lui Peter.

— De ce face asta? rosti pe un ton plângăreț, îndreptând un deget acuzator înspre Peter, ale cărui forme pâlpâiau, fluidizându-se. Nu-mi place!

Dându-și seama că Hannah începuse să se foiască în somn, Kate, cuprinsă de panică, îi arse un picior lui Peter, care zâmbea acum de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și se uita când pe un geam al trăsurii, când pe celălalt, de parcă ar fi admirat peisajul. Când piciorul ei pătrunse în zona aparent ocupată de piciorul stâng al lui Peter, Kate avu o senzație intensă de frig, de parcă o forță necunoscută i-ar fi absorbit, dintr-odată, toată căldura corpului. Simți cum laba piciorului îi era respinsă cu destulă putere de trupul lui Peter, care dispărea încetul cu încetul, iar genunchiul îi zvâcni în aer, într-o mișcare de recul. În același timp, spirale luminoase începură să-i joace prin fața ochilor. Era copleșită de o dorință aproape irezistibilă de a i se alătura, de a se detașa de această realitate și...

— Fă-l să înceteze! țipă Jack.

Pastorul tot mai cânta *Trei șoareci orbi* sus, pe capră. Kate strigă cât de tare îndrăzni:

— Peter! Peter, întoarce-te!

Hannah deschise ochii chiar în momentul în care Peter, al cărui chip devenise livid, cu tente alb-verzui, rosti:

— Cred că mi se face rău.

Scoase imediat capul pe geam și rămase agățat acolo, în timp ce toată lumea din trăsură privea neputincioasă cum i se zguduia spatele cu fiecare icnitură.

— O, bietul de el! exclamă Hannah și bătu repede în acoperișul trăsurii. Cu permisiunea dumneavoastră, părinte Ledbury, conașului Schock îi este rău. Vreți să opriți, rogu-vă, trăsura cât puteți de repede?

Jack o trase pe Hannah de fuste.

— Hannah, vorbi el, Peter a devenit tare ciudat în somn.

— Ei, domnișorule Jack, așa li se întâmplă uneori persoanelor care fac călătorii lungi, îl lămuri ea. Ai noroc că nu ți s-a întâmplat și ție.

Jack făcu ochii mari.

Toți călătorii coborâră să-și dezmorțească picioarele. Peter se așezase la umbra unor tufe, palid la față și tremurând din toate încheieturile.

— Arăți groaznic, îi spuse Kate.

— Mulțumesc frumos, zise Peter la rândul său.

Hannah se apropie de băiat și îi turnă, dintr-o sticlă cam murdară, un lichid limpede, de culoarea chihlimbarului,

într-un pahar drept, fără picior, îndemnându-l să-l dea peste cap.

— Te va face să-ţi revii, susţinu ea. Peter privi lichidul cu suspiciune, dar făcu precum i se spusese.

După ce îl bău, îi reveni, într-adevăr, culoarea în obraji, dar asta nu însemna că se simţea, la drept vorbind, mai bine. Se apucă cu mâinile de burtă.

— Nu prea eşti obişnuit cu balansul trăsurii, nu-i aşa, domnişorule Schock? i se adresă pastorul Ledbury, fără să manifeste cine ştie ce simpatie faţă de băiat. Poate că ar fi mai bine să stai sus, la aer, atât timp cât poţi să-ţi păstrezi conţinutul stomacului la locul lui!

Peter sări în tufe.

— Pe onoarea mea, drumul până la Londra îi va părea îngrozitor de lung bietului băiat.

— Cât timp va dura călătoria? vru să ştie Kate.

— Nu va dura prea mult cu asemenea armăsari de rasă, declară pastorul, bătând pe coapse pe unul dintre caii săi murgi. Păi, miercuri seara veţi servi cina la Lincoln's Inn Fields.

— Două zile şi jumătate! exclamă Kate.

— Exact, fu de acord pastorul. Surprinzător de puţin, nu-i aşa?

Kate dădu din cap.

— Surprinzător...

Kate avu destul tact încât să aştepte puţin, înainte de a merge să vadă cum se simte Peter.

— Te rog să nu mai faci asta niciodată, dar niciodată, o imploră el. Credeam că am să mor. Când piciorul tău a intrat în mine, am avut senzaţia că parcă mă întoarce cineva pe dos. Nu mai râde! Vorbesc serios. Ceea ce am simţit a fost de-a dreptul periculos. M-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva aveam să explodez. Era ca şi cum fiecare moleculă din mine nu era sigură încotro s-o apuce.

— Îmi pare rău, mărturisi Kate. N-am vrut să se întâmple aşa ceva. Ţi-ai pierdut contururile în mod intenţionat sau a fost doar o întâmplare?

— Doar nu sunt atât de tâmpit să încerc să mă evapor într-o trăsură plină cu oameni! o repezi Peter, care încă mai era destul de verde la faţă.

— Bine, bine, n-are niciun rost să te superi aşa de tare! i-o întoarse Kate. Şi, totuşi, unde ai fost? La un moment dat păreai că te distrezi de minune.

— Mda, aşa e. De fapt, a fost grozav. Pluteam pe deasupra unui drum de ţară cu aceeaşi viteză ca şi trăsura, numai că nu eram în ea. Aveam senzaţia că zbor. Dar s-a dus toată distracţia, când m-a zărit un fermier şi a insistat să meargă cu tractorul chiar pe lângă mine. Ca să nu mai spun că stătea şi cu gura căscată, cam aşa...

Peter îşi luă un aer de prostănac, lăsând să-i atârne falca de jos. Kate chicoti.

— Şi, atunci, te-ai hotărât să-mi invadezi spaţiul ocupat de corpul meu, continuă el, încruntându-şi sprâncenele. M-a durut atât de tare că mi s-a întunecat privirea. După toate probabilităţile, fermierul trebuie să fi ajuns în vreun şanţ.

— Uite ce e, ţi-am spus că-mi pare rău. N-o să mai fac asta niciodată, îţi promit. Haide, e timpul să ne înapoiem la caleaşcă.

— Kate...

— Da?

— N-am să mai îndrăznesc să adorm de-acum încolo.

— Nu ţi se întâmplă de fiecare dată, dar ştiu ce vrei să spui. Dacă tot urmează să te evapori, vrei să fii conştient de acest lucru, afirmă Kate.

— Ce-o să ne facem?

— Nu ştiu. Ne vom duce la culcare doar când vom fi foarte obosiţi. Cu cât găsim maşina mai repede, cu atât mai bine.

— Numai s-o putem face să funcţioneze, remarcă Peter.

— Hm, păi nu prea cred că avem de ales, deşi, cine ştie, într-una din dăţile când ne vom dezintegra şi vom ajunge din nou în viitor, poate că vom rămâne definitiv acolo. Atunci nu va mai avea nicio importanţă dacă ne va vedea careva.

— E ca şi cum am avea un dispozitiv de-ntors acasă, nu-i aşa? reflectă Peter. La fel ca şi câinii care se rătăcesc de

stăpânii lor în vacanță și apoi străbat sute de mile ca să ajungă înapoi acasă.

— Sau poate că mașina ne-a dereglat cumva, adăugă Kate. Nu știu ce să zic. Dar pun pariu că tatăl meu a descoperit deja cauza. Va veni după noi să ne ia acasă, ai să vezi tu că așa va fi. Acum însă, ar fi cazul să ne întoarcem.

Peter nu înțelegea de ce era atât de iritat când Kate vorbea în termeni atât de elogioși despre tatăl ei, dar până la urmă avu o revelație. *Dacă e așa de extraordinar precum spune ea, de ce ne-a lăsat să pățim o asemenea grozăvie, mai întâi de toate?* medită el în sinea lui.

Odată porniți din nou la drum, pastorul Ledbury îi anunță:

— Știu un han acceptabil la vreo trei-patru mile de aici. Nevasta hangiului e urâtă ca necuratul, dar gătește ca un înger. M-am ospătat pe cinste cu un platou de măruntaie, data trecută când am fost aici.

— Ce sunt măruntaiele? o întrebă Peter în șoaptă pe Kate.

— Crede-mă că ar fi mai bine să nu știi, mai ales dacă îți mai este încă rău de la stomac, ocoli ea răspunsul.

Jumătate de oră mai târziu, se aflau la masa lungă de lemn din salonul de la New Inn. În comparație cu căldura înăbușitoare de afară, înăuntru, din fericire, era o atmosferă răcoroasă și confortabilă. Era o încăpere spațioasă, cu

tavanul jos, susținut cu bârne din stejar, și cu talaș împrăștiat peste podeaua proaspăt frecată, în care se aflau înghesuite cam o jumătate de duzină de mese mari, la care ei erau singurii clienți, deocamdată. O servitoare tânără aduse ulcioare de bere cu gulere de spumă și carafe cu apă. Pastorul îi șopti ceva la ureche care o făcu să zâmbească și s-o șteargă iute, roșind, la bucătărie. Hangiul se ocupa cu aranjatul sticlelor în pivniță, iar prin trapa deschisă se auzeau, în ecou, acordurile vesele ale cântecului său, cu toate că își pierdea suflul de la o notă la alta, cântând pe alocuri și în falset. Așa că nevasta hangiului fu cea care-i servi cu o pulpă întreagă de porc făcută la cuptor, cu garnitură de cartofi. Avea un păr blond, frumos, și ochi albaștri, la fel de frumoși, dar toată pielea îi era ciupită de vărsat. Până și pe pleoape, chiar și în palme avea niște găuri oribile, precum craterele unui peisaj lunar. Jack nu-și putea lua ochii de la ea. Hannah se străduia din răsputeri să-i abată atenția, dar în zadar. Ochii lui albaștri nu se dezlipeau de chipul desfigurat al femeii.

— Nu vă mai agitați atâta, cucoană, din pricina băiatului. Dacă era să mă simt jignită, nu mai ieșeam niciodată din bucătărie. Nu sunt mulți cei care să fi avut vărsat de vânt într-o formă atât de gravă și să mai fie în viață la ora asta, ca să stea de povești cu dumneavoastră. Mama mea i-a pierdut pe cei doi frați ai mei și pe unica mea soră în același timp. Când am început să-mi plâng de milă, mi-a

tot repetat să-mi intre bine în cap: „Mai bine să arăți ca un fagure de miere decât să fii la șase picioare sub pământ". Și, bineînțeles, că avea dreptate. Bucură-te de fiecare binecuvântare, căci nu se știe niciodată dacă nu va fi ultima.

— Frumos ați vorbit, doamnă! o lăudă pastorul Ledbury, căruia i se înnoda grăsimea de porc în barbă. Sunteți un exemplu pentru noi toți. Viața este așa cum și-o face omul. Dar, spuneți-mi, de ce este așezământul dumneavoastră mai liniștit ca niciodată? Nu-mi amintesc să-l fi văzut atât de gol ca acum. Nădăjduiesc că soțul dumneavoastră nu s-a apucat să le cânte oaspeților hanului.

Femeia râse.

— Nu, domnule. Oricât de mult l-aș iubi, afacerile sunt afaceri și nu l-aș lăsa pentru nimic în lume să mi le strice. Nu asta e cauza, ci tâlharul acela de drumul mare. În ultimele două săptămâni, a dat lovitura de cinci ori între Derby și Lichfield. Oamenii cred că este vorba de Ned Porter, cu toate că tot ei susțin că ar fi și o bandă blestemată de hoți de drumul mare prin împrejurimi. Vă sfătuiesc să vă luați toate măsurile de precauție, chiar să vă și înarmați, pentru orice eventualitate.

Pastorul își trase o bâtă din lemn de la cingătoare și o învârti prin aer.

— Aveți vreun pistol, domnule? întrebă nevasta hangiului. Răufăcătorul acela e înarmat până în dinți, după cum spun oamenii.

Se opriră cu toţii din mâncat. Peter şi Kate se uitară unul la altul alarmaţi, iar Hannah îl strânse pe Jack în braţe. Sidney se ridică pe neaşteptate în picioare, strigând:

— Nu vă fie teamă! Pastorul şi cu mine vom fi necruţători cu orice vagabond care va fi atât de nesăbuit încât să ne aţină calea.

— Bravo, băiete! strigă pastorul.

— Da, tinere domn, vă admir „popoul", rosti nevasta hangiului, neluând-o în seamă pe Kate, care râdea pe înfundate. În caz că vă răzgândiţi, este un magazin de arme în sat.

— Nu crezi că suntem într-un real pericol? îl întrebă Kate pe Peter cu glas scăzut.

Peter dădu din umeri.

— De unde vrei să ştiu? Dar nu mi-aş face griji în locul tău, doar îl avem pe Sidney cu noi să ne apere!

Până după-amiază târziu, părăsiseră dealurile şi văile din comitatul Derbyshire şi intraseră în pădurea Needwood, din Staffordshire. Timp de două ore, străbătură pădurea umedă, prin care roiau nori de musculiţe pe sub umbra bălţată a pomilor. Drumul de pământ bătătorit era flancat de ferigi înalte, iar fluturi mari şi albaştri — cum Kate şi Peter nu mai văzuseră niciodată — îşi fâlfâiau aripile irizate, scăldându-se în cele câteva raze de soare care pătrunseseră printre ramurile copacilor. În liniştea

pădurii, roţile trăsurii uruiau ca tunetul pe pământul tare, făcându-le cunoscută prezenţa de la o poştă.

Pastorul Ledbury, mai tăcut decât de dimineaţă, tulburat fiind, nu era dispus să accepte veştile pe care le aflase despre tâlharii şi hoţii de drumul mare din comitat. Când trăsura ajunse la o răscruce, îl puse pe vizitiu s-o oprească. Un negustor ambulant vindea linguri şi tigăi de alamă. Îi strigă de la înălţimea caprei, întrebându-l dacă ştia unde duce drumul mai îngust. Negustorul îi răspunse că drumul principal ducea drept la Lichfield prin Kings Bromley, dacă acolo voiau să ajungă, deşi auzise el că nici nu trecuseră bine două zile de când unui domn i-a fost retezat gâtul chiar pe acel drum, iar drumeagul mai îngust ducea şi el tot la Lichfield, dar mai ocolea prin câteva sate. Apoi încercă să-l îmbie pe pastor să cumpere un set de cratiţe, dar acesta dădu din mână de parcă ar fi alungat o muscă şi nu-i mai acordă nicio atenţie. Negustorul, vădit iritat, îi aruncă pastorului o privire vicleană, dar le ură călătorilor drum bun, după care dispăru în pădure.

— N-o să prea vândă cine ştie ce pe-aici, zise Kate. Mai bine şi-ar aşeza taraba într-un sat, decât în mijlocul pustiului.

Pastorul Ledbury îşi smulse peruca de pe cap şi se şterse de transpiraţie cu batista. Îşi înfundă mâna în buzunar ca să pipăie preţiosul colier al doamnei Byng, apoi

mângâie cârlionții aurii, încinși de soare, ai micuțului Jack și oftă adânc. O bună bucată de vreme, rămase cu privirea încruntată. Jack îl luă pe pastor de mâna lui fierbinte și durdulie.

— I-am promis mamei tale, i se adresă pastorul lui Jack, că vă voi duce în deplină siguranță la Londra, fără ca cineva să vă clintească măcar vreun fir de păr din creștet. Și eu sunt un om de cuvânt. Așa că am decis să fiu prudent. Vom evita drumul principal spre Lichfield și, ca o măsură de precauție, o vom lua pe drumul secundar. Călătoria va dura mai mult, dar un tâlhar de drumul mare este de așteptat să stea la pândă pe drumul principal în așteptarea unei prăzi ușoare. Așa că vom fi mai isteți decât el și o vom lua pe drumul ocolitor. Ar trebui, în orice caz, să ajungem la George Inn până la căderea nopții.

Hannah era îngrijorată de faptul că Jack stătuse prea mult în bătaia soarelui, așa că pastorul îl ridică de pe capră și îl expedie, cu capul în jos, prin geamul trăsurii. Jack chicoti de plăcere. Vizitiul nu era însă la fel de fericit. Măsură cu privirea starea drumului îngust ce traversa pădurea și inima i se făcu cât un purice. Cu toate acestea, știa prea bine că nu trebuie să-și dea cu părerea în fața superiorilor săi, așa că pocni din bici și mână caii pe drumeagul năpădit de vegetație, ce ducea în inima pădurii, probabil inaccesibil pe timp de iarnă. Acum, trăsura se hurduca pe drumul desfundat, plin de hârtoape,

azvârlind pasagerii în aer și trântindu-i la loc pe banchetele de piele, în vreme ce roțile se înfundau adânc în făgașele făcute de trăsurile care trecuseră pe acolo înaintea lor. Era o călătorie istovitoare pentru toți, în special pentru cai, dar nu se puteau opri dacă voiau să ajungă la han înainte de lăsarea întunericului. În câteva rânduri, găsiră calea blocată de crengi căzute din copaci, iar vizitiul se văzu nevoit să coboare și să le dea la o parte din drum. După o oră, pastorul îi lăsă pe vizitiu și pe Sidney pe capră și veni în trăsură, alături de Hannah și de copii. Cerul începuse să capete tente purpurii, iar aerul înmiresmat devenea din ce în ce mai răcoros și mai umed. Călătorii din trăsură obosiseră să tot cânte și să stea de vorbă, așa că, în cele din urmă, se cufundară în tăcere. Până și Jack renunțase să mai întrebe cât mai aveau până la destinație și stătea proptit acum de Hannah, pe jumătate adormit. Peter și Kate încercau cu disperare să rămână treji în trăsura aglomerată, în care se sufocau de căldură, urmărindu-se reciproc încontinuu, de teamă ca nu cumva vreunul dintre ei să aţipească și să înceapă să se evapore. Apoi, fără de veste, trăsura se zgudui violent și se opri, aruncându-i pe toți cu capul înainte. Pentru o clipă, singurele zgomote care sparseră tăcerea apăsătoare fură doar răsuflarea grea a cailor și zornăitul metalului pe harnașamentul de piele.

— Ce s-a mai întâmplat acum? zbieră pastorul. N-o să regret deloc când o să scap de drumul ăsta infernal. Mai bine să dau nas în nas cu un tâlhar de drumul mare, decât să-mi mai zgâlțâi oasele într-o altă groapă!

Capul vizitiului se ivi brusc în cadrul geamului. Le trebui tuturor o fracțiune de secundă să-și dea seama că îi curgea sânge dintr-o rană din vârful capului și că fusese luat pe sus și proptit de partea laterală a trăsurii precum un sac de cartofi.

— O, părinte Ledbury, izbucni Hannah, șoptind înspăimântată. Cred că ar trebui să aveți grijă ce vă doriți.

Cineva trase de portieră cu putere și vizitiul inconștient se prăbuși la picioarele lor. Cu toții se uitau când la omul rănit, când înapoi la portiera deschisă. Nimeni, nici chiar Hannah, căreia îi venea să țipe ca din gură de șarpe, nu scoase nici cel mai mic sunet. O pereche de ochi verzi, impertinenți, îi fixa din cadrul ușii deschise. Era un bărbat cu obraji rumeni, îmbrăcat ca un gentleman, care nu reușise să-și schimbe hainele de o săptămână. Avea întipărit pe buze zâmbetul răutăcios pe care trebuie să-l fi aruncat lupul cel rău Scufiței-Roșii, când aceasta intrase în casa bunicii ei și-l găsise în pat. Își scoase tricornul și rămase în fața lor cu capul ușor plecat, într-o atitudine ce ar fi putut fi luată drept respectuoasă, dacă pistolul său strălucitor n-ar fi fost îndreptat spre pieptul pastorului.

— Îmi pare rău că trebuie să fac apel astfel la mila dumneavoastră creştină, rosti el apucându-l pe Jack de sub bărbie.

Hannah smuci copilul de lângă el şi-l aşeză în poala ei. Bărbatul se uită la ea, studiind-o din cap până-n picioare, iar Hannah îi întoarse o privire sfidătoare până când el îi trimise o sărutare din vârful buzelor, moment în care ea îşi lăsă ochii în pământ.

— Nu te ambala, coniţă. Nu-mi face nicio plăcere să fac uz de violenţă, dacă nu e cazul. Pur şi simplu, am rămas fără bani de buzunar în această seară. Sper, din tot sufletul, că nu vă cer prea mult dacă vă rog, oameni buni, să-mi faceţi onoarea de a-mi acorda un împrumut modest.

— La naiba, cu împrumutul dumitale cu tot! se împăună pastorul Ledbury, deşi vocea îi tremura uşor. Blestemat să fii în veci, domnule! Presupun că eşti ticălosul de Ned Porter. Oi avea dumneata o reputaţie notorie, dar pe mine nu mă păcăleşti aşa uşor! Nu eşti altceva decât un hoţ de rând!

Acestea fiind zise, îşi trase ciomagul de la cingătoare şi-l roti cu putere în aer, vrând să-l pălească pe tâlhar. Numai că acesta reacţionă iute ca fulgerul, izbindu-l pe pastor cu patul pistolului peste încheieturile degetelor şi deposedându-l astfel cu uşurinţă de bâta lui. Pastorul urlă din pricina durerii atroce şi îşi muşcă buzele ca să nu zbiere şi mai tare. Îşi obloji degetele însângerate cu mâna

teafără. Peter sări în picioare din pricina şocului avut, dar şi din dorinţa de a-l ajuta pe pastor. Nu ştia ce să facă, dar încercă să abordeze o atitudine cât se poate de provocatoare. Ned Porter se prefăcu speriat de moarte, după care râse din toată inima şi îşi îndreptă arma spre Peter. Cu cealaltă mână ţinea ciomagul aplecat ameninţător deasupra scăfârliei pastorului.

— Nu te mai prosti, băiete, îi spuse tâlharul lui Peter, cu o voce calmă şi molatică. Ar fi păcat să părăseşti lumea asta, fără să deprinzi gustul bărbăţiei mai întâi. Ai un chip plăcut. Gândeşte-te numai câte puicuţe drăguţe ai putea să curtezi înainte de a da colţul.

Peter se uită la tâlhar cu ochii scăpărând de mânie şi cu obrajii arzând ca focul. Se simţea ca un idiot mic şi neajutorat, dar nu voia să se dea bătut cu una, cu două. Pastorul îi făcu semn lui Peter să se aşeze, iar băiatul se conformă fără tragere de inimă, nu înainte de a face o pauză pe cât îndrăzni de lungă.

— John! strigă tâlharul de drumul mare. Vrei să vii şi să-i ajuţi pe oamenii aceştia cumsecade să-şi amintească unde şi-au pus lucrurile de valoare?

— N-am cum, Ned, decât dacă te ocupi tu de ăsta de aici, replică o voce dogită.

Ned făcu un pas înapoi, iar călătorii îl văzură pe Sidney ţinut cu forţa de un bărbat costeliv, pe care Kate îl recunoscu de dată.

— Privește, șopti ea, este negustorul ambulant pe care l-am văzut la răscruce.

John, complicele lui Ned, avea mâna cu unghii murdare încleștată pe gura lui Sidney, ținându-l cu capul dat pe spate, ca să-l aibă sub control. În același timp, îl ținea strâns cu cealaltă mână și, după strigătele înăbușite care se auzeau, era clar că Sidney trecea prin chinuri groaznice.

— Dă-i drumul băiatului, ticălos împuțit ce ești! rosti pastorul Ledbury cu o voce tunătoare. Vei ajunge în streang pentru asta!

John trebuie să fi slăbit strânsoarea, fără să vrea, preț de o secundă, suficient cât Sidney să apuce să-l muște de mână, dându-i sângele. În clipa următoare, John începu să blesteme de mama focului și îl scăpă pe băiat. Sidney se chinui să-și recapete echilibrul și, după aceea, o porni împleticindu-se până la trăsură. Ned Porter așteptă să se apropie și îi administră calm o lovitură brutală la tâmplă, cu patul pistolului. Hannah și Kate începură să țipe, în timp ce pastorul, cuprins de groază, se ridică în picioare, vrând să coboare din trăsură. Sidney se prăbuși inconștient pe pământul bolovănos, cu fața în jos.

— Stați pe loc! ordonă Ned Porter. Următoarea persoană care îmi va pune răbdarea la încercare se va trezi cu un glonț drept în inimă. Goliți-vă buzunarele!

Peter și Kate se uitară la pastor, așteptând ca acesta să le spună ce să facă.

— Vai de mine, vai de mine, verişoară, ce-am făcut? îşi şopti în barbă pastorul, înmărmurit de groază. După care zise cu glas tare: Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă să văd ce e cu băiatul!

Ned îndreptă arma spre capul pastorului, cu degetul pe trăgaci. Pastorul îşi duse mâna la buzunar şi scoase o pungă doldora cu monede de aur. Tâlharul i-o smulse din mâini şi o cântări apreciativ într-o mână, înainte de a i-o pasa lui John, care-şi sugea sângele din rana făcută de dinţii lui Sidney. Ned îşi îndreptă apoi atenţia spre Hannah. Bietul vizitiu încă mai zăcea grămadă la picioarele ei, gemând uşurel. Pe podeaua trăsurii se făcuse o băltoacă de sânge, care începuse să se îmbibe în poalele fustelor lui Hannah şi Kate.

— Şi matale, coniţă, cu ce comori vrei să mă ispiteşti?

Hannah îşi îndesă iute mâna în punguţa strânsă cu şiret, ţinându-l pe Jack ocrotitor la pieptul său. Peter îşi ridică privirea înspre pastor, al cărui chip era neobişnuit de palid şi strălucitor de transpiraţie. Atenţia îi fu atrasă deodată de ceva ce scânteia pe fruntea pastorului. Îi aluneca foarte încet de sub perucă, aidoma unui şarpe strălucitor. *O, nu!* strigă Peter în gând, dându-şi seama că pastorul ascunsese colierul de diamante al doamnei Byng sub perucă!

Hannah pescui din săculeţ o batistă simplă din bumbac, un pieptene şi câteva monede pe care le întinse

tâlharului de drumul mare să le cerceteze. Peter încercă să-i atragă atenţia pastorului, înghiontind cu piciorul trupul inert al vizitiului.

— Ţine-ţi bănuţii, draga mea, îi spuse Ned lui Hannah, şi batista. Aş prefera o sărutare. Şi încă una de la roşcata cu părul de foc pe care o ai în custodia ta.

Ned o sfredelea cu privirea pe Kate, care încerca să se ascundă într-un colţ al trăsurii. În cele din urmă, Peter îi surprinse privirea pastorului şi încercă cu disperare să-i atragă atenţia asupra primejdiei care-l păştea, fixând cu privirea şiragul de diamante ce-i atârna pe frunte. Faptul că pastorul, cuprins de panică, s-a pocnit din senin pe frunte, nu i-a scăpat tâlharului de drumul mare, trezindu-i bănuielile. Ned îi dădu cu brutalitate mâna la o parte şi toţi cei prezenţi văzură diamantele doamnei Byng strălucind precum o constelaţie de stele în miniatură pe fruntea brăzdată de cute a pastorului.

Tâlharul trase vârtos de capătul colierului, care îi căzu drept în palmă.

— John, strigă el, încântat la culme, atârnând giuvaierul pe ţeava pistolului. Astăzi ne-a zâmbit Zeiţa Norocului.

Când toţi se aşteptau mai puţin, trăsăturile tâlharului se contorsionară de durere. Spre nedumerirea lor, cei cinci pasageri speriaţi de moarte văzură cum un braţ îmbrăcat într-o cămaşă albă alunecă în jurul beregatei tâlharului, strângându-l cu putere.

— Nu fi prea sigur de asta, se auzi un glas familiar. Am impresia că Zeița Norocului s-a cam răzgândit.

Văzură cum un bărbat cu părul blond înșfăcă pistolul lui Ned și-l trânti pe bandit cu forța la pământ, făcându-l să dispară din raza lor vizuală. Peter se aplecă pe geam ca să vadă pe nimeni altcineva decât pe Gideon Seymour, luptându-se să-l imobilizeze pe tâlharul de drumul mare.

— Gideon! strigă Peter, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie.

— Ajută-mă! răcni Gideon. Așază-te pe el!

Peter sări jos din trăsură și făcu precum i se spusese. Gideon își îndreptă pistolul spre John și trase un foc. Rată ținta. Se auzi imediat un șuierat de glonț în chip de răspuns. Un proiectil se înfipse în portiera trăsurii, la câțiva centimetri de capul lui Kate, răspândind în jur un miros înțepător de praf de pușcă. O clipă mai târziu, se auzi un cal îndepărtându-se la galop, semn că John fugea cât de repede putea, cu aurul pastorului cu tot. Kate, Hannah, Jack și pastorul se îngrămădiră să se dea jos din trăsură și tăbărâră, cu nespusă plăcere, asupra tâlharului care se zbătea, încercând să scape.

— Ești un om foarte rău, îl certă Jack care se așezase fără menajamente pe capul lui Ned.

— Gideon! exclamă Peter, care era tot numai zâmbete. Te-ai întors!

— O, domnule Seymour! zise Hannah, lăsând să-i scape un oftat. Ne-aţi salvat.

— N-aş zice chiar aşa, replică Gideon, deoarece ar fi trebuit să ajung aici *înainte* să fiţi atacaţi.

Gideon dădu fuga la Sidney, pe care îl întoarse cu grijă cu faţa în sus. Avea gura însângerată, dar începuse să dea semne de viaţă. Gideon ridică ceva de jos între degetul mare şi cel arătător, după care zise:

— Va scăpa cu viaţă, dar mi-e teamă că a pierdut câţiva dinţi.

— Am scăpat şi eu cu viaţă, rosti vizitiul, care cu greu reuşea să se ţină de portiera trăsurii. Dar am de gând să-l uşurez pe ticălosul ăsta de câţiva dintre dinţii *lui*.

Se îndreptă împleticindu-se spre locul unde Ned Porter stătea culcat la pământ, imobilizat sub greutatea reunită a călătorilor. Ned privi cu ochi înspăimântaţi cum piciorul şovăielnic al vizitiului încerca să-şi nimerească ţinta.

— Hai, prietene, încercă să-l potolească Gideon, apucându-l de braţ. Va atârna oricum în ştreang până la sfârşitul lunii. Lasă-i dinţii întregi, ca să poată ţine un discurs frumos celor pe care-i lasă în urmă.

Ned Porter închise ochii, răsuflând uşurat, dar făcu o grimasă de durere când Jack ţopăi pe creştetul său cu toată puterea.

Gideon îi ajută pe Sidney și pe vizitiu să se urce în trăsură, rugând-o pe Hannah să aibă grijă de ei. Apoi descâlci colierul de diamante dintre firele înalte de iarbă unde căzuse și, fără nicio vorbă, i-l dădu pastorului.

Pastorul Ledbury îl luă și-l puse în buzunar.

— Îți mulțumesc, domnule Seymour, și îți rămân îndatorat, grăi pastorul Ledbury.

CAPITOLUL 11

Tragedia lordului Luxon

În care inspectorul Wheeler intră la bănuieli,
iar Gideon povestește cum l-a cunoscut pe lordul Luxon

— E plăcut să vezi, în sfârșit, un petic de soare, comentă inspectorul Wheeler.

— Da, confirmă tatăl lui Kate, cu gândurile aiurea.

Inspectorul Wheeler și doctorul Dyer se plimbau de-a lungul pârâiașului care susura în inima văii.

— Locuiți într-o zonă frumoasă, doctore Dyer.

— Da.

— Uitați cum stă treaba, începu inspectorul cu stângăcie. Nu prea știu cum să vă spun și îmi cer scuze dacă vă provoc o suferință și mai mare, dar o colegă de școală a lui Kate susține cu tărie că a văzut o fantomă ieri, o siluetă de fată îmbrăcată într-un soi de rochie lungă, albă. A mai afirmat că apariția era chiar fantoma... Mă scuzați. M-a luat gura pe dinainte. Vreau să spun că semăna foarte mult cu... Kate.

— Știu, spuse doctorul Dyer. Mi-a ajuns și mie zvonul acesta la ureche. Nu cred în fantome, domnule inspector. Nu pot să găsesc vreo explicație logică pentru această apariție, dar asta nu înseamnă că o să renunț la speranța de a-mi găsi fiica în viață în baza mărturiei unei fete isterice.

— Nu. Nu e chiar așa. Pare ciudat, dar, cu toate acestea, un număr total de cinci fete pretind că au văzut-o pe Kate. Profesoara care era de față n-a văzut nimic, în schimb. Poate că e, așa cum spuneți dumneavoastră, pur și simplu, un caz de isterie în masă. Directoarea a afirmat că întreaga școală a fost șocată de dispariția lui Kate. După spusele unei fete, Kate, vreau să spun fantoma, a scos limba la ea.

Doctorul Dyer își ridică o sprânceană.

— Ce-ați zice, continuă inspectorul, dacă v-aș spune că, după conferința de presă de luni, eu, împreună cu doi ofițeri de poliție, am văzut o fată care corespundea descrierii lui Kate, zăcând întinsă pe jos între stâlpii porții de pe terenul de fotbal al școlii? Oricine o fi fost, ne-a speriat destul de tare, deoarece, deși se afla practic în acel loc, totuși nu era acolo întru totul, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu am de gând să folosesc cuvântul fantomă, cu toate că acesta ar fi termenul cel mai potrivit. Din păcate, a dispărut înainte ca noi să ajungem până la ea.

Doctorul Dyer îi acorda acum întreaga lui atenție inspectorului Wheeler.

— Şi ce s-a întâmplat? Unde s-a dus? rosti tatăl lui Kate dintr-o suflare. A spus ceva? Era îmbrăcată în alb?

Inspectorul Wheeler îl privi pe doctorul Dyer cu coada ochiului.

— Am zărit-o de la distanţă. Avea părul roşcat şi părea că poartă o rochie lungă, verde. O îmbrăcăminte neobişnuită, nu că mă pricep eu prea tare la modă, dar părea mai degrabă un costum de epocă decât o rochie de seară. În mod cert, nu era genul de haine pe care te-ai aştepta să le poarte o fată de doisprezece ani. Oricum, dacă ofiţerii de poliţie n-ar fi văzut-o, aş fi putut crede că n-a fost decât rodul imaginaţiei mele. Am cercetat împrejurimile, dar n-am dat de urma ei. Doctore Dyer, doriţi să-mi spuneţi ceva în legătură cu acest caz? Ceva ce aţi omis să-mi declaraţi până acum?

— Nu. De ce?

— Păi, credeam că mi-aţi spus că nu credeţi în fantome.

— Nu, nu cred, ceea ce nu mă opreşte să trec mărturiile prin filtrul meu personal şi să trag propriile mele concluzii.

— Bine, se pronunţă inspectorul, dacă ajungeţi la vreo concluzie, sper să mi-o împărtăşiţi şi mie. În mod evident, atât dumneavoastră, cât şi familia Schock veţi afla primii noutăţile survenite pe parcursul anchetei.

— Mulţumesc, domnule inspector.

O oră mai târziu, inspectorul primi un telefon din partea unui membru al echipei de supraveghere a laboratorului NCRDM. Îl anunță că doctorul Dyer fusese, într-adevăr, acolo și fusese văzut intrând în biroul doctorului Williamson, unde se afla, în prezent, baza oamenilor de știință de la NASA.

Inspectorul Wheeler își rodea creionul, adâncit în gânduri. *Or fi ei reputați oameni de știință,* își zise el în sinea lui, *dar greșesc teribil de mult crezând că pot ține un secret față de Dan Wheeler.* După aceea, inspectorul se sui în mașină și se duse la un supermarket din apropiere, să-și refacă stocul din congelator, cu casolete de mâncare gata preparată pentru o singură persoană.

Cu infinită răbdare, Gideon convinse armăsarii să se întoarcă pe drumeagul sinuos și întunecat, ca să ajungă, astfel, la drumul principal. Dacă doamna Byng ar fi văzut în ce stare jalnică se aflau cei dragi ei, după doar o zi de călătorie, ar fi insistat să se întoarcă cu toții neîntârziat la Baslow Hall. Hannah deja făcuse tot ce putuse pentru Sidney, pentru pastorul Ledbury, cât și pentru vizitiu. Îl înfășurase pe Jack în pelerina ei cu glugă și îl ținea în poală. După toată emoția prin care trecuse, micuțului îi clănțăneau dinții în gură de frig și de oboseală. Era un copil care nu se plângea niciodată și aproape că uitai că e bolnav. Sidney și vizitiul adormiseră îndată ce trăsura o

pornise la drum. Pastorul Ledbury însă stătea tăcut în întuneric, marcat, în mod evident, de ceea ce se întâmplase cu oamenii daţi în grija lui. După o jumătate de oră, întinse mâna după una din sticlele lui cu vin de Porto şi, în scurtă vreme, începu să se mai înveselească. Rezistă tentaţiei de a-i oferi un pahar de vin lui Gideon. *O fi sosit el chiar la ţanc,* îşi zise pastorul în sinea lui, *dar domnul Seymour nu e decât servitorul doamnei Byng şi nu poţi avea încredere în el. Nu, pe Dumnezeul meu, lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba.*

Cum Peter şi Kate scăpaseră din această grea încercare aproape nevătămaţi, se urcaseră sus, pe capră, împreună cu Gideon. Sarcina lor era să scruteze întunericul şi să se ferească de crengile înalte care i-ar fi putut biciui peste faţă sau dărâma de pe locurile lor. Ori de câte ori trăsura se afunda într-un făgaş de roţi, Ned Porter, care fusese legat fedeleş, ca un balot, scotea un geamăt involuntar. Legănatul aproape că o adormise pe Kate, care se rezema acum cu toată greutatea de Peter. Pe băiat nu-l deranja, căci îi ţinea de cald. Respiră adânc aerul nopţii, răcoros şi înmiresmat după arşiţa zilei, şi privi în sus, spre cer. Printre frunzele tremurătoare ale mestecenilor, zări bolta cerului spuzită de stelele ce străluceau până la el din cealaltă parte a universului şi îşi aminti ce-i spusese doctorul Dyer despre materia neagră. Apoi Peter se uită la chipul calm şi concentrat al lui Gideon, care ţinea hăţurile

în echilibru între degetul mare și arătător, îndemnând caii la drum. *Aceasta nu este epoca mea,* reflectă Peter. *N-ar trebui să fiu aici. Dar nu vreau să mă întorc, cel puțin deocamdată.*

— Mă bucur că am ajuns să călătorim din nou împreună, Gideon, îi mărturisi Peter.

Gideon se repezi să rupă o creangă care s-ar fi izbit altfel de obrazul lui Peter.

— Am promis că vă voi ajuta, afirmă el.

Odată ajunși pe drumul principal spre Lichfield, trăsura începu să se deplaseze mult mai ușor. Lui Peter începu să i se facă somn. Ajunse la concluzia că această călătorie întrecea cu mult un drum parcurs într-o mașină plicticoasă, pe o șosea la fel de plicticoasă, care strălucea tot timpul din pricina luminii portocalii a sistemului de iluminat.

Trebuie să fi aţipit, deoarece sări ca ars datorită unui bubuit metalic infernal. Lângă el, Kate tresări și ea brusc din somn. Când deschise ochii, i se păru că vede lumea printr-un geam fumuriu.

— Peter! strigă Kate. Ne dezintegrăm amândoi în același timp. Da, asta trebuie să fie! Ne întoarcem!

La început, Peter văzu un caroiaj de linii galbene desenate pe asfalt. Apoi, în momentul în care își ridică privirea,

își dădu limpede seama unde se afla. Întâlni privirea îngrozită a unei mame care tocmai dăduse drumul din mână cărucior ului de la supermarket, supraîncărcat cu pachete, ce se izbi de partea laterală a unei mașini sport de un roșu strălucitor. Copilașii ei, care abia învățaseră să meargă, arătau cu degetul înspre Peter și Kate, încântați nevoie mare. Încântarea nu era însă și primul sentiment încercat de adulți la vederea lor. Șoferul scos din sărite țâșni afară din mașină și începu să zbiere la mama copiilor.

— Ar trebui să se elibereze carnete de conducere și pentru cărucioarele astea! De ce nu te uiți pe unde...?

În momentul în care atenția îi fu atrasă de un băiat și o fată îmbrăcați în costume din secolul al optsprezecelea, plutind la un metru înălțime deasupra parcării magazinului Sainsbury's, se opri în mijlocul propoziției și rămase cu gura căscată, arătând de-a dreptul respingător. Kate nu se putu abține să nu-i facă cu mâna.

Peter se uită în jur cu luare-aminte: la cerul mohorât, cu nori grei de zăpadă, la șirul de brazi artificiali așezați pe acoperișul supermarketului, la cumpărătorii din ce în ce mai numeroși care rămăseseră înțepeniți locului, holbându-se la bizara apariție a celor doi copii. Cineva începu să țipe. Un bărbat își scoase aparatul de fotografiat din buzunar și îi luă în obiectiv. Kate își întoarse brusc capul, chiar în clipa în care se declanșă blițul. Și apoi, ca și cum cineva ar fi folosit o telecomandă să schimbe canalele de

televiziune, Peter își concentră atenția asupra unei alte scene, care îi dăduse întotdeauna târcoale în subconștient. Era o scenă în care se vedea un cer înstelat deasupra copacilor ce se legănau în vânt și se auzeau caii fornăind și tropăind. Preț de o clipă a fost în stare să penduleze în voie între noaptea de vară și parcarea înghețată a supermarketului. Apoi îi răsună în urechi o voce neliniștită:

— Domnișorule Peter! Domnișoară Kate! Ați început să dispăreți cu totul. Dacă intenția voastră este să părăsiți această lume, atunci cu bine... Vă doresc călătorie plăcută.

La auzul vocii lui Gideon, Kate și Peter fură absorbiți prin tunel înapoi în 1763, clătinându-se ametitor și aterizând cu un zgomot înfundat. Gideon oprise trăsura și se zgâia la ei, așteptând ca formele să li se întregească și să revină la normal.

— Nu se poate! strigă Kate pe un ton acuzator. De ce ne-ai chemat înapoi?

— Îmi pare tare rău, domnișoară Kate, se scuză Gideon, voiam doar să-mi iau rămas-bun.

— Ce-ți veni să-i reproșezi așa ceva? îi șuieră Peter. Doar n-a fost vina lui.

Kate nu părea prea convinsă, așa că nu-i răspunse. Gideon plescăi din limbă și trase de hățuri, iar cei patru cai se opintiră să urnească din nou trăsura. Rămaseră în tăcere multă vreme. La un moment dat, Ned Porter vorbi

și toți trei întoarseră capul, tresărind. Aproape că uitaseră de prezența lui aici. Vocea îi era înăbușită, căci nu-și putea ridica capul mai mult de-un țol*.

— Am presimțit eu că despre aceștia doi era vorba. Mi s-a spus să fiu cu ochii în patru după ei. Carevasăzică, ai o încărcătură extrem de valoroasă... domnule Seymour...

— Cine ți-a...?

Gideon se opri în mijlocul propoziției.

Ned izbucni în râs.

— Deci *dumneata* ești acela. Ești tare căutat, după cât se pare, domnule Seymour, cel puțin în unele cercuri. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul dumitale, nici chiar pentru o casetă plină cu diamante.

— Mai deschide doar o singură dată gura, că ai să te și trezești cu un căluș în ea, îl avertiză Gideon.

Cu toate acestea, Ned nu putea fi redus la tăcere.

— Sper că ai motive întemeiate să-i tragi pe sfoară pe Recuperator și pe mâna lui dreaptă, dar nu văd ce șanse de scăpare ai avea. Omul de Smoală a promis să sucească gâturile tuturor bandiților dintre Lichfield și Covent Garden, dacă nu te vor da pe mâna lui. Și, cu toate că un anume colier de diamante ar putea fi suficient să mă convingă să-mi țin gura...

— Destul! i-o reteză Gideon.

---

* Un țol = 2,54 cm.

Ned nu mai scoase niciun cuvințel, iar Peter nu luă în seamă expresia amuzată ce se deslușea pe chipul tâlharului de drumul mare, în lumina intermitentă a razelor de lună.

Kate se aplecă ca să-i șoptească lui Peter la ureche:

— Ce-a vrut să spună? *Cine* este Gideon, de fapt? Pastorul Ledbury a avut suspiciuni în privința lui. Crezi că *putem* avea încredere în el?

Peter se întoarse spre ea, cu chipul răvășit de furie.

— Cum poți să mai afirmi așa ceva, după tot ce-a făcut pentru noi? îi spuse el iritat, cu glas scăzut și aspru.

— Bine, bine, rosti Kate ridicându-și mâinile, împăciuitoare. Îmi pare rău c-am început discuția. Și ce este un recuperator, de fapt?

— Nu știu! Și nici n-am de gând să-l întreb pe Gideon acum.

Când au ajuns la Lichfield, Gideon îl rugă pe paznicul de noapte, un bărbat adus de spate și ramolit, care abia ar fi fost în stare să țină piept unui copil, darămite unui răufăcător înrăit, să-l îndrume spre casa judecătorului de pace.

Trecuse de miezul nopții când ajunseră la o casă solidă, cu patru etaje, construită din cărămidă roșie. Pastorul Ledbury bătu ferm în poartă cu pumnul său puternic. Cum nu veni nimeni să deschidă, răcnetele lui ca bubuitul de tunet răsunară în ecou prin curticica din față. De data

aceasta, reuși să-l trezească pe judecător — un om iute la mânie — din somnul său adânc. O pereche de obloane din lemn se deschiseră la etajul al doilea.

— Cine dracu face așa o hărmălaie la ora asta? strigă o voce dinăuntrul casei cufundate în beznă.

Obloanele scârțâiră, închizându-se din nou, și auziră ceva mișcare în casă, după care zăriră lumina unei lumânări printre șipcile de lemn. Călătorii așteptară în tăcere, extenuați de-atâta amar de drum. Deasupra lor străluceau un milion de stele pe un cer pe care un vânticel cald dinspre sud-vest îl măturase de nori. Cele trei turle ale catedralei Lichfield, negre ca smoala în întunecimea nopții, își profilau siluetele ascuțite în universul sclipitor al miriadelor de stele. Judecătorul își făcu destul de repede apariția în cadrul ușii. Scrută întunericul cu ochii încă împăienjeniți de somn. Purta o cămașă lungă de noapte, iar pe cap avea o scufie. Lângă el apărură soția lui, micuță de statură, și un servitor mătăhălos care ținea un felinar în mână. Toți trei se înghesuiau unul într-altul de frică.

Judecătorul își pusese mâna pavăză în dreptul lumânării din care picura ceară, ca să n-o stingă vântul, și privea afară cu suspiciune.

— Seară bună, domnule, i se adresă pastorul, făcând un pas înainte, spre el. Am fost atacați de un tâlhar de drumul mare, pe care l-am capturat și pe care vrem să vi-l dăm în custodie.

— Un tâlhar la drumul mare, chiar așa? Ia să-l văd pe ticălos. Dă-mi făclia încoace.

Servitorul luă lumânarea stăpânului și-i dădu făclia de alamă, cu care judecătorul începu să treacă în revistă fiecare călător în parte, de parcă ar fi fost la o paradă militară. Le lumină fețele, pe rând, iar când ajunse la Kate, acesteia îi veni să pufnească în râs văzând chipul bănuitor al judecătorului, ce semăna tare mult cu un uliu. Se abținu însă și rămase nemișcată ca o statuie, până când acesta trecu mai departe să cerceteze chipul însângerat al lui Sidney, după care, fiind la adăpostul întunericului, își permise să chicotească pe înfundate și puțin cam isteric, din pricina oboselii. Judecătorul se opri când ajunse la tânărul legat ca o găină, de aripi și de picioare, cu o frânghie uzată.

— El e? Ăsta e tâlharul de drumul mare? întrebă.

Când i se confirmă faptul că acela era, într-adevăr, abominabilul Ned Porter, judecătorul abia își mai încăpu în piele de bucurie.

— Măi, să fie! exclamă el. Ned Porter este căutat în cinci comitate. Ce captură grozavă mi-ați adus, doamnelor și domnilor!

Ned rămase la fel de surâzător și amabil când fu aruncat cu brutalitate în pivnița întunecoasă a judecătorului, fără să i se dea o lumânare, măcar, ba chiar și atunci când vizitiul îl scuipă drept în față. Apoi le ură tuturor noapte

bună, în timp ce chepengul pivniței era zăvorât deasupra capului său.

— Ce poate fi mai dezgustător, explodă pastorul Ledbury, decât un criminal josnic care maimuțărește bunele maniere ale oamenilor de rang superior! Cu cât lumea va scăpa mai repede de Ned Poter, cu atât va fi mai fericită. Când este următoarea zi de spânzurătoare, dacă îmi permiteți întrebarea, domnule?

— Mai este și o mică chestiune de amănunt, părinte. Trebuie să fie judecat mai întâi, comentă Gideon.

Pastorul îi aruncă o privire ucigătoare, după care se întoarse spre judecător.

— Voi reveni mâine dis-de-dimineață să vă relatez în detaliu cum acest ticălos a atentat la bunurile și la viața noastră. Și acum, cu permisiunea dumneavoastră, ne vom căuta un adăpost pentru noapte. Dacă se poate, am dori ca servitorul dumneavoastră să ne arate drumul până la George Inn.

Judecătorul le ură noapte bună, părând tare mulțumit de captura lui neașteptată, și îi porunci servitorului, care era îmbrăcat tot în cămașă de noapte, să-i conducă pe călători la hanul situat pe Bird Street.

Au dormit cu toții până dimineața târziu. Ploaia torențială, care le tulburase somnul pe parcursul nopții, nu se oprise încă. Hanul nu avea condiții de cazare de lux,

dimpotrivă, nu oferea nici măcar un minim de confort. Nu era nici deosebit de curat. Fuseseră nevoiți să împartă camerele, chiar și paturile. Pastorul Ledbury, Sidney și Peter se treziră înghesuiți într-o cameră, iar Hannah, Jack și Kate, într-alta. După vreo jumătate de oră, chiorăitul mațelor goale ale pastorului, ca să nu mai vorbim de sforăitul și șuieratul printre dinții lipsă ale lui Sidney, îl făcură pe Peter să se strecoare afară din cameră și să coboare alături de Gideon și vizitiu, care dormeau în grajd, cu caii. Cu toate că aici era un miros atât de înțepător că-i dădeau lacrimile, cel puțin scăpase de ce era mai rău: de purici și de răpăitul constant al ploii pe acoperișul spart.

— Pâinea asta are mai mult gust de cretă și de cenușă decât de făină, bodogăni pastorul Ledbury.

Gideon și însuși vizitiul, în ciuda rănilor sale, vedeau de cai. Restul călătorilor, aplecați deasupra unei mese de lemn, fără față de masă, luau un mic dejun sărăcăcios. Se aflau într-o stare de spirit jalnică. Pastorul era buhăit și palid la față, iar mâna îi era umflată rău. Se scărpinau cu toții până la sânge. Jack își ridicase cămașa și se holba la urmele roșii de mușcături de pe tot pieptul, care-l mâncau îngrozitor.

— Arătați mai rău decât o hoardă de maimuțe, zise pastorul.

Încercă să râdă, dar nu-i prea dădea inima ghes. Îl urmărea pe Sidney, care stătea lângă un oberliht din sufrageria întunecoasă cu tavan jos, ce mirosea puternic a

igrasie. Se uita într-o oglindă micuță, studiindu-și falca rănită și dinții, sau mai bine zis lipsa acestora. Fața lui era, în mod vizibil, făcută harcea-parcea. Sidney era rănit în amorul său propriu. Până și lui Peter îi era milă de el. Pastorul se ridică de la masă, răsuflând din greu, și se îndreptă cu pași mari spre fereastră. Îl bătu pe Sidney pe spate în felul lui grosolan.

— Nu te mai necăji atâta, băiete. Știu eu un magazin în St James, unde se fac la comandă dinți din lemn, mai frumoși chiar decât cei pe care i-ai pierdut. Iubita ta mamă nu va observa niciodată diferența.

Sidney dădu din cap, dar era dificil de precizat care dintre ei era mai supărat: Sidney sau pastorul, care se învinovățea că nu reușise să ocrotească familia verișoarei sale, așa cum promisese.

Apariția lui Gideon și a vizitiului îl smulseră pe pastor din starea lui de deznădejde, căci nu era genul de om care să se lase doborât de necazuri pentru mult timp. Se întoarse spre ei să-i salute.

— Ce-ți face capul în dimineața aceasta, Martin? se interesă el.

— Nu mă simt mai rău decât dacă aș fi dat pe gât o jumătate de galon* de cidru, domnule, răspunse vizitiul. Pe deasupra, am ce povesti copiilor despre aventurile mele.

---

* Măsură pentru lichide și capacități: în Anglia 4,54 litri; în S.U.A. 3,78 litri.

— Că bine zici, Martin. Vei primi un șiling* în plus la sfârșitul lunii.

— Mulțumesc, părinte, rosti Martin, ducându-și mâna la pălărie în semn de mulțumire. L-am dovedit noi, până la urmă, nu-i așa, domnule?

— Da, chiar așa am făcut, Martin.

Mulțumită lui Gideon, își zise Peter în sinea lui, de-a dreptul indignat.

— Mare păcat că nenorocitul acela cu care era în cârdășie a fugit cu aurul dumneavoastră, domnule, adăugă vizitiul.

Pastorul se lovi peste coapsă.

— Ha! Ha! hohoti el. Nu trebuie să-ți faci griji în această privință, căci iată ce am eu aici!

Pastorul scoase o pungă doldora de monede din buzunarul de la vestă și o zornăi ca toată lumea să audă clinchetul lor metalic.

— *Acesta,* sublinie el, este aurul meu. Complicele lui Ned a fugit cu monede contrafăcute pe care le-am procurat în mod expres pentru o astfel de eventualitate. Monedele acelea nu au nicio valoare. Ți-am spus doar că suntem mult mai șireți decât orice aventurier.

Toată lumea râse, îl ovație și bătu cu mâinile în masă. Gideon nu păru însă dornic să se alăture bucuriei generale.

---

* Monedă englezească de argint, egală cu a douăzecea parte din lira sterlină = 12 penny.

— Ce-i cu mutra asta acră, domnule Seymour? Să nu-mi spui că tocmai dumneata nu eşti de acord cu noi.

Gideon îşi stăpâni furia.

— Cu tot respectul, domnule, în afara faptului că se pedepseşte cu moartea, există vreo metodă mai bună decât aceea de a purta la dumneavoastră monede false, dând astfel de ştire lumii întregi că aveţi, într-adevăr, ceva ce merită să fie furat?

— Pfui! Îţi faci griji mai rău ca o babă, domnule. Cu Ned Porter în spatele gratiilor, complicele său nu va îndrăzni să se apropie la mai puţin de-o milă de noi.

— Atunci să sperăm că nu are niciun prieten...

— Aşadar, domnule Seymour, după dumneata ar fi fost mai bine să-i dau acelui bandit aurul câştigat cu atâta trudă?

— În ce împrejurări aţi fi dispus, domnule, să recunoaşteţi că sunt ocazii în care chiar şi oamenii de bună-credinţă se văd nevoiţi să încalce legile împământenite din moşi-strămoşi?

Pastorul nu-i răspunse.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, continuă Gideon, aş vrea s-o pornesc călare înaintea dumneavoastră, să cercetez ţinutul. Sunt convins că Ned Porter nu este singurul răufăcător din împrejurimi.

— Pot să merg şi eu? interveni Peter.

— O idee excelentă. Ia-l pe băiat cu tine să facă puţină mişcare, spuse pastorul. Restul grupului se poate odihni

până îmi rezolv eu treburile cu judecătorul. Ne întâlnim aici înainte de prânz.

— Dar... îngăimă Kate, uitându-se stăruitor la Peter.

— Gideon nu poate să ne ia pe amândoi călare pe calul său, încercă el s-o lămurească.

Kate îi aruncă o privire încruntată.

— Dar ești orășean. Habar n-ai să călărești...

Se uitară cu toții atât de neîncrezători la ea, de parcă ar fi spus că Peter nu știe să se folosească de cuțit și de furculiță.

— Îmi pare rău, se grăbi Kate să spună. Am glumit, bineînțeles. Voiam să merg și eu, atâta tot.

— Mi-ar face plăcere să îți țin eu companie, domnișoară Kate, se oferi Sidney, zâmbindu-i cu gura lui știrbă.

Kate ridică din sprâncene către Peter, dându-i de înțeles că o să-și primească el porția pentru asta.

Peter nu era sigur dacă Gideon își ferise privirea din bun-simț sau de amuzament în momentul în care încercă să-l încalece pe Miez de Noapte. Îi luă cinci minute bune până când reuși, dar Miez de Noapte îl aruncă imediat jos din șa. *Of, of, of,* cugetă Peter, *de ce oare părinții mei n-au fost niciodată de acord să iau lecții de călărie?* Lui Gideon i se făcu, în cele din urmă, milă de el. Încălecă, după care îi întinse mâna lui Peter să-l tragă sus, în șa. Când Gideon îi propuse să se prindă de el, dacă simțea că nu se poate ține bine în șa, băiatul refuză categoric,

spunând că își putea menține echilibrul fără nicio problemă. Totuși, în momentul în care Miez de Noapte o porni la galop, Peter se apucă vârtos de cămașa lui Gideon. După cinci mile, Peter avea deja picioarele țepene și dureroase, întinse fiind de-o parte și de alta a spinării musculoase a lui Miez de Noapte. Pe deasupra, îi era un pic și greață, de parcă ar fi avut rău de mare. Cu toate acestea, începuse să se deprindă cu călăritul și chiar îi prinsese gustul.

— Imaginează-ți o trăsură care merge de una singură, fără să fie trasă de cai, doar că mult, mult mai repede, îi relată Peter lui Gideon. Și, apoi, imaginează-ți drumuri netede și tari, care nu se înnămolesc niciodată. Când am călătorit de la Londra la Derbyshire, ne-a luat mai puțin de trei ore și asta se întâmpla în mijlocul iernii.

Gideon păru destul de impresionat.

— Și, dacă în vremurile noastre am fi atacați de un tâlhar, tot ce-am avea de făcut ar fi să sunăm la 999 și, în câteva minute, ar veni o mașină cu girofar și sirenă, plină cu polițiști înarmați care ne-ar salva.

— Și ce-ar face cu tâlharul de drumul mare? întrebă Gideon. L-ar duce la judecătorul de pace sau l-ar spânzura?

— Să-l spânzure? O, nu! Nimeni nu mai e spânzurat în ziua de azi. Nici criminalii. Nici măcar criminalii în serie. Poliția l-ar duce la închisoare. Și, probabil, va trebui să-și petreacă acolo tot restul vieții.

— Am avut odată prilejul să vizitez închisoarea Newgate. Dacă închisorile voastre sunt tot atât de jalnice ca Newgate, ar fi mai bine să aveţi milă de el şi să-l spânzuraţi.

— De ce? Cum e acolo?

— Este iadul pe pământ. În aer pluteşte o duhoare care-ţi întoarce stomacul pe dos, oricât de insensibil ai fi... Şi se aud nişte strigăte şi gemete de-ţi îngheaţă sângele-n vine de spaimă. Dar cel mai cumplit lucru este privirea acelora care au stat acolo o vreme... Să mă ferească Dumnezeu să mai am vreodată ocazia să ajung pe-acolo. Dar, spune-mi, chiar e adevărat că, în vremurile tale, autorităţile nu pot să spânzure *pe nimeni*, orice crimă ar fi comis?

— Da, răspunse Peter.

— Dar dacă oamenii răi nu mai au frică de Jack Ketch şi de ştreangul său, străzile nu sunt împânzite de asasini?

— Nu cred. Ce să zic, eu n-am văzut niciunul.

Gideon căzu pe gânduri. Călăriră până la un loc înalt, de unde puteau îmbrăţişa cu privirea împrejurimile până hăt departe. Miez de Noapte gâfâia de efort şi îi ieşeau aburi prin piele în aerul răcoros şi înceţoşat. Descălecară să-i dea un răgaz de odihnă. Deşi se adăpostiseră de ploaie sub un stejar uriaş, stropi mari le picurau pe spate. Deodată, Gideon scoase un strigăt care răsună de-a lungul câmpurilor stropite cu maci:

— Nouă! Nouă! Nouă!

Peter începu să râdă pe înfundate, dar când Gideon se întoarse spre el și comentă că degeaba *strigi** după 999 să-ți vină în ajutor în vremurile lui, izbucni în hohote nestăvilite de râs. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și abia mai putea respira. Ofensat pe moment, Gideon îi dădu un brânci lui Peter în iarba umedă.

— Asta-i doar pură fantezie! strigă el, râzând la rândul său. Nu e nimic altceva decât imaginația afurisită (cu aceste vorbe, îl dădu de-a rostogolul cu vârful cizmei) a unui tânăr (îl dădu din nou de-a rostogolul) strengar!

— Dar e adevărat! Îți jur că e adevărat! Am vrut să spun că chemi 999 la telefon...

— Iar vorbești de te-li-fo-nul ăla al tău! spuse Gideon prefăcându-se exasperat. La naiba cu toate te-li-foa-ne-le!

— Nu e așa de greu de înțeles, începu să-i explice Peter, mimând în același timp. E nevoie doar să formezi un număr, 999, de exemplu, dacă vrei serviciul de urgență, dar fiecare persoană are un număr special, numărul său, apoi pui telefonul la ureche și vorbești cu cineva care este... în altă parte.

Gideon se prăpădea de râs.

— Destul! Viitorul este un teritoriu necunoscut pentru mine. Nu pot să cred până când nu văd cu ochii mei.

---

*Joc de cuvinte bazat pe sensurile diferite ale cuvântului „call": a chema pe cineva, sau a striga după cineva și a chema la telefon.

— Dar abia am început, protestă Peter. Nu ți-am povestit încă despre televiziune, jocurile pe computer, ADN, telescopul Hubble și nanotehnologie*...

Deodată, Gideon se schimbă la față și-și ridică mâna, făcându-i semn lui Peter să tacă din gură.

— Fum de lemne arse, îi aduse el la cunoștință.

Peter îl urmă pe Gideon care o luă în jos pe pantă, lăsându-l pe Miez de Noapte să pască în iarba înaltă. Acolo jos, într-o văgăună adâncă, în care te puteai adăposti de cele mai aspre vânturi și aprige ploi, dădură peste jeraticul unui foc zdravăn, ce ardea mocnit. De jur împrejur, iarba și ferigile fuseseră culcate la pământ într-un cerc imens. Carcase dezgolite de iepuri și oarece păsări, probabil porumbei, făcuți la frigare, zăceau împrăștiate pe jos. Două cufere mici de lemn, golite de conținut, cu excepția unei cămăși de noapte murdare și rupte, păreau abandonate acolo.

Gideon aruncă priviri grăbite în jur, cercetând fiecare detaliu. Ridică o butelcă și o mirosi:

— Rachiu, zise el. Și nici urmă de cai... trebuie să fi fost o bandă de hoți de drumul mare, de data asta. Cel puțin șase, după câte îmi dau eu seama.

— Care-i diferența între tâlhari și hoți de drumul mare? întrebă Peter.

* Prelucrarea materialelor la o scară foarte redusă, pentru a construi aparate microscopice.

— Tâlharii de drumul mare umblă, în general, călare și sunt înarmați. Ei le ațin calea drumeților, îi amenință cu armele lor și îi jefuiesc. Hoții de drumul mare bântuie de colo-colo prin țară, în cete, pe jos, în căutarea călătorilor inocenți. Sunt, de cele mai multe ori, chiar mai periculoși decât tâlharii de drumul mare, pentru că atacă în grup și sunt mult mai brutali, căci, fără cai, nu pot să-și ia repede tălpășița, așa că trebuie să-și copleșească victimele numeric ca să le poată prăda.

— Dar cum de poți fi sigur că acestea sunt urme de hoți de drumul mare? Poate că n-au fost decât niște turiști care au ieșit la un picnic.

Gideon îl privi nedumerit.

— Turiști? Picnic?

— Lasă, nu contează, zise Peter. Poate că erau doar niște călători care s-au oprit să ia micul dejun.

— Ce călător ar lăsa în urma lui așa bunătate de cufere? Nu, domnișorule Peter, acești oameni au fost interesați numai de conținutul lor. Am descoperit o bandă de hoți de drumul mare.

Privirea lui Gideon căzu asupra unei zdrențe de pânză pe care se aplecă și o ridică, ținând-o de un colț. O dâră de sânge ieșea dintr-un pliu făcut în mijlocul materialului.

— Să nu lași sângele altui om să se atingă de lama cuțitului tău, comentă Gideon cu o voce profundă, și ciudată, de parcă s-ar fi gândit la cineva anume.

Lui Peter îi veni în minte imaginea Omului de Smoală. Gideon azvârli cârpa în mijlocul tăciunilor aprinși. Peter se cutremură.

— Să sperăm că Ned Porter și complicele lui n-au nicio legătură cu acești indivizi, rosti Gideon. Haide, trebuie să ne întoarcem să-l informăm pe pastor. Astea zic și eu știri.

Miez de Noapte îi duse înapoi la Lichfield prin burnița ce se cernea din cer. Stăpânul îi transmisese și calului starea sa de spirit. Nările catifelate ale patrupedului palpitau și tot trupul i se încorda într-o așteptare nervoasă. Gideon scruta în permanență orizontul, cu toate simțurile în alertă, căutând atent orice eventual semn al trecerii hoților. Dar, dacă hoții de drumul mare erau acolo, stând la pândă pitiți pe după copaci, prin tufișuri sau întinși tacticos pe fundul vreunui șanț, preferară să rămână ascunși vederii. Peter se ținea strâns de Gideon și simțea cum i se încorda spinarea din pricina tensiunii ce se acumula în el ori de câte ori traversau la galop câte un loc împădurit sau un crâng și cum se detensiona imediat ce ajungeau din nou pe teren deschis, teferi și nevătămați.

— Sunt undeva pe aici. O simt cu toată ființa mea, se pronunță Gideon.

— Dar nu suntem în siguranță, călare fiind? întrebă Peter.

— E mai ușor decât ți-ai putea imagina pentru o asemenea bandă să trântească un călăreț, cu cal cu tot. Iar picioarele cailor nu sunt deloc greu de rupt. După care, adăugă repede: Nu-ți fie teamă, domnișorule Peter. Din nefericire, am fost nevoit să învăț cum să mă țin bine în șa ca să mă pot apăra de răufăcători.

Cu toate acestea, Peter nu era așa de speriat cum credea Gideon. Și de ce ar fi, stând călare pe acest magnific cal, în compania unui om care a învins de unul singur un notoriu tâlhar de drumul mare?

Când se apropiară la mai puțin de o milă de Lichfield, drumurile deveniră mai populate, iar Gideon gândi că era puțin probabil să mai fie atacați acum. Miez de Noapte își încetini galopul, iar cei doi călăreți începură să stea din nou la taifas.

— Cred că domnișoara Kate suferă tare mult din pricina faptului că a fost smulsă de lângă familia ei. Nu te apucă și pe tine dorul de casă din când în când?

— Ba da... dar, în orice caz, eu nu îmi petreceam prea mult timp cu familia mea. Mama și tata lucrează, în cea mai mare parte a timpului, în străinătate. Margrit, care este *au pair* a noastră, are grijă de mine cât timp sunt ei plecați.

— Mama ta lucrează?

— Da. Multe mame lucrează în vremea mea.

— Și totuși, aveți o servitoare?

— Da, îi răspunse Peter nedumerit. Într-un fel. De ce n-am avea?

— Dacă aveţi bani să plătiţi o servitoare, de ce mai trebuie să lucreze mama ta?

— Nu munceşte doar pentru bani, ci şi pentru că îi place.

— Pesemne că munca este cu totul altfel în epoca ta. Şi servitoarea este irlandeză? Îmi plac irlandezii. Sunt întotdeauna dispuşi să cânte sau să spună o vorbă de duh.

— Nu înţeleg.

— Domnişoara O'Pear. Este irlandeză, nu?

— Ăăă... *au pair* a noastră este nemţoaică, dacă la asta te referi. Oricum, Kate este într-o situaţie cu totul diferită. E greu de explicat. Ea provine dintr-o familie numeroasă. Sunt cu toţii destul de apropiaţi, din câte mi-am dat eu seama. Părinţii mei au slujbe foarte importante şi stresante, în acelaşi timp. Cred că, de cele mai multe ori, sunt prea ocupaţi ca să-şi dea seama că mai sunt şi eu prin preajmă.

— Câteodată, îmi mai aduc şi eu aminte de mama în momentele mele de răgaz, rosti Gideon cu blândeţe. Cred că este în firea lucrurilor ca părinţii să fie întotdeauna ocupaţi. Îi arătă lui Peter rândunelele zburând razant deasupra câmpurilor, printre roiurile de insecte. Priveşte cum umblă păsările în căutarea hranei din zori şi până-n

noapte, ca să-şi sature puii flămânzi. Părinţii n-au prea mult timp liber să stea cu copiii lor. De aceea ai fraţi şi surori, ca să te joci cu ei.

— Eu sunt singur la părinţi.

— Ah... rosti Gideon cu subînţeles. Lord Luxon, continuă el, pe care l-am slujit aproape şapte ani, a fost şi el singur la părinţi. Tatăl său era atât de bogat, încât toată viaţa lui n-a avut altceva de făcut decât să stea de pomană. Şi, cu toate acestea, de fiul său nu s-a ales mare lucru.

— Nu cumva este persoana despre care i-ai povestit doamnei Byng? Domnul acela care mergea la Tyburn să asiste la spânzurarea răufăcătorilor?

— Chiar el. Când lordul Luxon a ajuns în pragul maturităţii, adică era puţin mai în vârstă decât tine, se afla, într-o zi, la masă cu tatăl său, când acesta din urmă a tăiat un măr roşu pe din două şi a văzut că fusese mâncat pe dinăuntru de un vierme. Tatăl său fusese întotdeauna dur cu el. Fără niciun avertisment, s-a întors spre el şi i-a aruncat următoarele vorbe, pline de obidă, în obraz: „Şi tu eşti la fel ca mărul ăsta, putred pe dinăuntru. Mă îndoiesc profund că voi putea fi vreodată mândru de tine".

— Dar ce făcuse ca să-l supere în aşa hal pe tatăl său?

— Nu ştiu. Povestea asta am auzit-o de la un servitor. Dar ce băiat n-a făcut ceva la viaţa lui de care să-i fie ruşine? Nu este neobişnuit nici faptul că un părinte îi cere

unui copil să înfăptuiască ceva peste puterile sale. Şi se pare că băiatul cel mai mare este cel care suferă în acest mod. Din păcate, tatăl lordului Luxon a murit la puţină vreme după aceea. Este greu să pierzi respectul unui tată. Acest lucru l-a afectat profund pe lordul Luxon. Cred că, de fapt, asta este tragedia vieţii lui.

— De ce ai lucrat pentru lordul Luxon, dacă este un bărbat atât de rău? îl chestionă Peter.

— Pentru că n-am avut de ales în această privinţă.

— Nu vrei să-mi povesteşti şi mie?

Gideon clătină din cap.

— Dacă vrei tu. Dar să nu te-aştepţi la vreo poveste extraordinară. Mulţi copii au avut parte de o soartă mult mai rea.

Gideon tăcu câteva clipe ca să-şi adune gândurile. Peter spera să nu ajungă la Lichfield înainte de a auzi sfârşitul povestirii.

— Tata, mama şi opt din cei nouă fraţi şi surori ale mele sunt morţi, începu el.

— Dar e îngrozitor, rosti Peter, trăgând zgomotos aer în piept.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Şi atunci, cine te-a crescut?

— Mama mea, până la vârsta de zece ani şi, apoi..., cineva despre care n-am niciun motiv să-mi amintesc cu afecţiune.

Gideon îi relată lui Peter cum tatăl său, un talentat tâmplar de mobilier de lux, murise pe când el avea doar doi anișori, iar mama sa rămăsese singură, cu o familie numeroasă în grija ei. La puțină vreme, unul dintre frații săi mai mari a murit pe neașteptate, iar întreaga familie a plecat din Somerset și s-a stabilit în comitatul Surrey, într-un sătuc numit Abinger, unde locuia singura soră în viață a mamei sale. Mama lui s-a recăsătorit cu un bărbat din Abinger, Joshua Seymour, iar împreună au avut doi copii: un băiat, Joshua, și o fată. Într-o zi de martie, pe când Gideon avea zece ani, în sat a izbucnit o virulentă epidemie de scarlatină. După o iarnă grea, în care mâncarea fusese pe sponci și bronșita zdruncinase deja sănătatea câtorva membri ai familiei, scarlatina picase cum nu se putea mai rău. Numai Gideon, în vârstă de zece ani pe-atunci, și fratele său vitreg, Joshua, de șase ani și jumătate la vremea aceea, au supraviețuit. Cei doi băieți au văzut cum zece membri ai familiei lor au fost înmormântați în aceeași săptămână. Pe patul de moarte, doamna Seymour i-a scris parohului, implorându-l să le găsească un cămin celor doi copii ai ei. Erau amândoi, scria ea, băieți cinstiți, cu frica lui Dumnezeu, care știau să citească și nu se temeau de munca grea.

Și așa se întâmplă că stăpânul domeniului de prin partea locului se alese cu doi sclavi, pe care doar că nu-i numea așa. Băieții au avut parte de o copilărie nefericită,

căci munceau fără să fie plătiți, erau bătuți cu regularitate și aproape tot timpul le era foame și frig. Dar, cel puțin, se aveau unul pe celălalt. Doar când moșierul călătorea cu afaceri sau duminica — când erau îmbrăcați frumos și duși la biserică, să vadă lumea ce stăpân generos este el —, aveau și ei parte de oarecare odihnă.

Când a împlinit cincisprezece ani, bucătarul i-a dat lui Gideon o cană metalică înaltă, cu capac, plină cu cidru, ca să-și serbeze ziua. Neobișnuit cu băuturile tari, lui Gideon i-a scăpat din mână un vas japonez care s-a făcut țăndări de pardoseala din dale de piatră a holului de la intrare, tocmai în momentul în care stăpânul său se întorcea cu mâna goală de la o frustrantă partidă matinală de pescuit cu sulița. Nobilul l-a târât afară, i-a rupt cămașa din spinare și l-a bătut până i-a dat sângele, iar când Gideon a leșinat, a turnat o găleată de apă rece ca gheața peste el ca să-și revină. Bietul Joshua privise neputincios toată scena, de la fereastra oficiului pentru spălat vase, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

În noaptea aceea, Gideon s-a jurat că va fugi și va începe o nouă viață, promițându-i solemn tânărului Joshua că se va întoarce după el îndată ce va avea ocazia.

— Dar de ce nu l-ai spus cuiva? vru Peter să știe. În mod sigur, fie poliția locală, fie judecătorul de pace, sau cum i-oi spune tu, i-ar fi interzis să te mai bată în continuare.

Este ilegal să baţi copiii în halul ăsta în vremurile mele. Te-ar duce la închisoare dacă te-ar prinde.

— Împotriva legii! Dacă ar fi legea la noi aşa cum spui tu, ar fi mai mulţi oameni în închisoare decât în libertate. Dar ce minunăţii îmi este dat să aud: nu tu spânzurătoare, nu tu bătăi. Păi, ce să mai zic, viitorul se anunţă a fi raiul pe pământ, nu alta!

— Ei, nici chiar aşa... Şi ai scăpat, până la urmă? îl descusu Peter.

— Am fost nesăbuit. Am fugit chiar în noaptea aceea. Ar fi trebuit să aştept până în primăvară. Am pornit-o spre Londra, dar n-am ajuns nici măcar până la Esher.

Gideon îi istorisi cum şi-a terminat destul de repede proviziile de pâine şi de brânză pe care le luase cu el. A ocolit drumurile bătute, pentru cazul în care oamenii nobilului ar fi pornit în căutarea lui. S-a rătăcit de-a binelea tot tăindu-şi drum prin pământurile nesfârşite ale fermierilor, sub un cer mohorât, fără soare şi nu mai avea mult până să moară de frig, căci dormea pe pământul gol, adăpostindu-se pe sub gardurile vii acoperite de promoroacă. În două rânduri, a cerşit unor fermieri săraci ceva de mâncare, dar, în ambele dăţi, a fost alungat de pe proprietatea lor. În cele din urmă, după zece zile, scuturat de febră şi lihnit de foame, a luat o decizie. Avea de ales: fie să fure ceva de mâncare, fie să moară. S-a lăsat în genunchi pe iarba îngheţată şi s-a rugat pentru iertarea

păcatului ce avea să-l comită. S-a gândit la faptul că-i promisese lui Joshua să-l salveze și, dacă el murea, fratele său rămânea pentru totdeauna la cheremul nobilului.

Ajungând la o mică fermă de lângă Oxshott, Gideon a cercetat casa de la distanță până când l-a văzut pe fermier ieșind la plimbare pe câmp, împreună cu câinele său. S-a dus pe furiș până în curtea fermei și, atras de mirosul îmbietor de bunătăți coapte, s-a trezit la ușa bucătăriei. Cu inima bătându-i nebunește în piept, Gideon a tras cu ochiul prin fereastra murdară. Pe masa de lemn, frecată temeinic cu peria de curățat, erau trei plăcinte aburinde. Nu se vedea nimeni în jur. Gideon a împins ușor ușa, care, spre disperarea lui, a început să scârțâie și s-a strecurat în bucătărie. Aproape că s-a răzgândit pe moment și tocmai se pregătea să fugă afară, când și-a adus aminte de Joshua. A înșfăcat una dintre plăcinte. Fiind proaspăt scoasă din cuptor, l-a fript și s-a văzut nevoit să-i dea drumul din mână, iar plăcinta a căzut pe masă, bufnind destul de zgomotos. Convins că atrăsese tuturor celor din casă atenția asupra prezenței sale acolo, Gideon a înțepenit locului, așteptându-se să audă zgomot de pași, dar ferma era învăluită în liniște. După aceea, a înhățat o lingură de pe bufetul de bucătărie și a străpuns cu ea crusta groasă de grăsime. Din plăcintă au început să iasă aburi fierbinți și o aromă irezistibil de savuroasă. A luat o lingură plină de carne și de sos gros, a dus-o la buze și a început să sufle în

ea ca s-o răcească. Era o adevărată binecuvântare să simtă mâncare caldă în stomacul său gol. A înfulecat încă o lingură plină, apoi încă una și încă una, conștient fiind de faptul că trebuia să fugă cât mai avea timp.

Prima dată a auzit mârâitul răgușit al câinelui. Soția fermierului, care fusese în grajd să îngrijească un vițel bolnav, îl văzuse pe Gideon intrând în bucătărie și a alergat să-l aducă înapoi pe soțul ei, ca să dea piept cu musafirul nepoftit. Acum fermierul stătea în ușa bucătăriei, având o coasă într-o mână și cu cealaltă ținându-și de curea câinele, gata de atac. Câinele, o corcitură mare cu blană mițoasă, își dezvelise colții și se smucea în lesă să sară la beregata lui Gideon.

— N-am mai pus mâncare în gură de cinci zile! Aveți milă de mine! a strigat Gideon.

Fermierului i-a trebuit o jumătate de secundă să ia o hotărâre, după care a dat drumul câinelui din lesă. Gideon a azvârlit un taburet din lemn înspre animal și a țâșnit în hol, apoi s-a năpustit afară pe ușa principală. S-a îndreptat spre grajd și a sărit pe o stivă de lemne pentru foc, clădită la un capăt al construcției. Câinele era chiar la călcâiele lui, și, străbătut de un fior de spaimă, își făcu vânt și reuși, dintr-un salt, să se agațe de una dintre grinzile de rezistență. Picioarele i se bălăbăneau primejdios de aproape de fălcile câinelui, care clămpăneau în aer. După câteva încercări, a reușit să se balanseze suficient de tare

încât să ajungă cu ambele picioare la grinda de lemn. Şi-a încrucişat picioarele în jurul grinzii şi a început să se ridice, alunecând ţol după ţol, spre cel mai apropiat colţ al grajdului, unde se vedeau câteva raze de lumină ce pătrundeau prin spărturile din plăcile dure de ardezie ale acoperişului.

Fermierul, cu faţa îmbătrânită înainte de vreme din pricina unei vieţi pline de vicisitudini, a început să-i strige lui Gideon să coboare, spunându-i că nu are nicio scăpare şi că-i va da el o lecţie de-o să-l ţină minte pentru că i-a furat mâncarea.

— Ce face cu acoperişul nostru? a ţipat nevasta fermierului cu glas ascuţit, în timp de Gideon, disperat, lovea cu pumnul plăcile de ardezie.

Au auzit cum a plesnit mai întâi una, apoi încă vreo trei-patru, izbindu-se toate de pavajul din curtea de dedesubt. Gideon s-a strecurat afară prin gaura pe care o făcuse şi s-a căţărat pe acoperişul ţuguiat, înclinat în pantă. A încălecat coama acoperişului şi s-a uitat în jos la fermierul furios, încercând, între timp, să-şi recapete suflul. Afurisitul de câine lătra încontinuu. Apoi, Gideon a observat două lucruri în succesiune rapidă. L-a văzut pe fermier aplecându-se, luând o piatră de jos şi ţintind înspre el. În acelaşi timp, a zărit, pe pajiştea îngustă din faţa fermei, o siluetă elegantă a unui domn călare, îmbrăcat într-o splendidă jachetă azurie. Atenţia gentilomului fusese

evident atrasă de toată agitația aceea. Piatra a vâjâit prin aer, aflându-și ținta. Dacă nimerea cu o jumătate de țol mai sus, Gideon și-ar fi pierdut un ochi. L-a lovit însă în obraz și l-a făcut să-și piardă echilibrul. Gideon a alunecat în jos pe acoperiș și s-a agățat de marginea găurii pe care o făcuse în cădere. Ardezia ascuțită îi tăia degetele și dădea disperat din picioare în încercarea de a-și găsi un punct de sprijin.

La un moment dat, două plăci de ardezie au cedat sub greutatea lui. Gideon a alunecat și mai jos pe acoperiș, zgâriind ardezia cu unghiile, în timp ce bâjbâia cu degetele după ceva de care să se agațe. *Ăsta e sfârșitul,* a gândit el atunci. *Îmi voi frânge gâtul. Asta-i pedeapsa pentru păcătoșenia mea.*

Timpul a început parcă să se scurgă cu încetinitorul și, în acele momente, Gideon a văzut totul cu o luciditate înfricoșătoare: câinele era acolo, spumegând, înnebunit de furie, în așteptarea prăzii; lângă el, fermierul, cu o expresie triumfătoare întipărită pe chip, își întindea gâtul ca să-l vadă mai bine. Și, apoi, mai era tropotul potcoavelor iepei negre ce intra în curtea pavată, purtându-l în spinare pe tânărul și distinsul domn... Chiar în acea clipă, Gideon a dat cu ochii de un scripete ruginit, legat de o bară de metal, ce ieșea din peretele grajdului. A întins brațul instinctiv și s-a agățat de bară. Se legăna ca un

pendul, la vreo șase picioare* deasupra curții. Acum îi venise rândul câinelui să-și încerce norocul. A făcut un salt, și-a înfipt colții în gamba stângă a lui Gideon, făcându-i o rană deschisă din care țâșni sângele, după care a căzut din nou la pământ. Urlând de durere, Gideon s-a chinuit să-și ridice genunchii, astfel încât câinele să nu mai ajungă până la el.

— Ia câinele de pe el, domnule, a strigat tânărul gentilom. Băiatul nu poate să se apere!

Surprins de apariția bruscă a tânărului domn, fermierul s-a întors să-l privească.

— Și de ce v-ar păsa dumneavoastră de el, domnule? Hoțul ăsta mi-a furat mâncarea pentru cină!

— Și trebuie s-o plătească cu propriile-i picioare? Uite, ia banii ăștia. Îți vei cumpăra cu ei o duzină de mese.

Gentilomul a aruncat pe jos, în curtea plină de noroi, o mână de monede, pe care fermierul și soția lui s-au repezit să le adune.

— Potolește-ți imediat câinele, dacă nu vrei să-ți mângâi spinarea cu biciul.

Fermierul s-a încruntat la gentilom, dar n-a făcut nicio mișcare. Gideon, care abia se mai putea ține de bară, nu mai avea puterea să stea cu genunchii ridicați. Câinele l-a atacat din nou, de data aceasta la celălalt picior. Gideon a

* Un picior = 30,5 cm.

scos un țipăt sfâșietor în momentul în care colții i-au sfârtecat carnea. Gentilomul a tras cu pistolul un foc în aer, iar detunătura l-a făcut pe câine s-o rupă la sănătoasa, înnebunit de spaimă. Tânărul domn și-a poziționat calul chiar sub Gideon și i-a ordonat să-și dea drumul să cadă.

— Ar fi mai bine să vii cu mine. Știi să călărești?

— Era lordul Luxon? întrebă Peter.

— Da, el era. Mi-a salvat viața.

— Nu se poate să fi avut un suflet chiar atât de rău, dacă a fost în stare să facă așa ceva.

— Atât în ziua aceea, cât și în multe alte ocazii, l-am văzut manifestându-se ca un om de caracter. Când l-am întrebat, mai târziu, de ce a fost atât de bun cu mine, mi-a răspuns: „Până și un imbecil își putea da seama că erai mort de foame. Nu te condamn pentru că ai încercat să supraviețuiești, deși sunt unii care ar face-o cu dragă inimă". N-am să uit vorbele lui niciodată. Plânge sufletul în mine când mă gândesc că am fost martor la felul în care lordul Luxon și-a irosit calitățile nobile cu care s-a născut.

— Cât de tare te-a rănit câinele? se interesă Peter.

Gideon își dădu jos ciorapul lung ca să-i arate lui Peter o cicatrice urcându-i pe gambă ca o frânghie albă.

Peter înghiți în sec.

— Ce cicatrice urâtă! Urâtă de tot, chiar. Ești mai curajos decât mine. Eu n-aș fi putut să suport așa ceva.

— Nu-i adevărat. Durerea fizică se uită în momentul în care n-o mai simți deloc. Alte dureri însă se vindecă mai greu.

Cele trei turle ale catedralei Lichfield se ridicau maiestuos deasupra pășunilor înverzite. Trecură de heleșteul de lângă catedrală, îndreptându-se spre George Inn. Pe când intrau în curte, Kate alergă în întâmpinarea lor.

— Pastorul s-a întors cu vestea că Ned Porter a scăpat astă-noapte din închisoarea judecătorului!

Eram mort de foame. N-am mai simțit așa o foame cumplită nici înainte, nici după aceea. Cine nu i-a simțit gheara scurmând prin intestine cu atâta intensitate încât să i se facă teamă că o să-și piardă mințile, nu poate înțelege prin ce-am trecut eu. Cred că aș fi fost în stare de orice pentru o bucată din plăcinta aceea cu carne de vită. Știam că era mâncare pregătită de o mână străină, care nu avea nicio intenție să mă hrănească pe mine, dar tentația a fost mult prea mare.

Nu mă mai gândisem la mama mea din ziua în care fugisem și totuși chipul ei era acela care mi se înfățișa privirii în acele momente. Peste o clipă, mi-am zis eu în sinea mea, voi fi un hoț. Iartă-mă, Doamne! Apoi mi-am adus aminte de Joshua și am mâncat.

M-am întrebat de multe ori, de-atunci încoace, care ar fi fost soarta mea dacă aș fi rezistat ispitei, deoarece o fărădelege atrage după sine o alta. Aș fi murit oare în iarna aceea cumplită sau aș fi dus o viață mai bună?

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

CAPITOLUL 12

Parlamentul ciorilor de câmp

În care inspectorul Wheeler este tulburat din pricina unei fotografii, Kate stă de vorbă cu un faimos om de știință, iar Peter este teribil de șocat la vederea cuiva

Mama lui Peter discuta cu directorul studiourilor de film Hollywood, finanțatorul filmului la care lucra ea, aducându-i la cunoștință faptul că nu se putea întoarce în California până când Peter nu va fi găsit. Ascultă ce avea directorul de spus la toate acestea, apoi puse receptorul în furcă încet, cu un țăcănit ușor.

Domnul Schock o aștepta în mașină, în fața hotelului, cu motorul pornit. Urmau să se întâlnească cu inspectorul Wheeler la ferma familiei Dyer, la ora două și jumătate.

— Cum a primit vestea? întrebă tatăl lui Peter când plecară la drum.

— Ei bine, a jucat teatru atât cât trebuie, transmițându-mi toată compasiunea lui, dar întârzierea filmărilor l-a

costat deja un sfert de milion de dolari. Se pare că stau o mulțime de oameni la coadă, gata să-mi ia locul.

— Cred și eu, fu de acord domnul Schock. M-am gândit eu că nu va trece mult până când vulturii vor începe să dea târcoale.

Drumul îngust era parcă agățat de-a lungul unei creste înalte și, deodată, o splendidă panoramă li se înfățișă privirilor. Zăpada din noaptea trecută mai era încă aninată de culmi, deși soarele strălucea sus, pe cer, iar vântul rece și aspru bătea în rafale, izbindu-se de mașină. Doamna Schock încercă să nu se gândească la Peter și Kate, care puteau fi undeva, sub cerul liber, pe o asemenea vreme, sau chiar mai rău.

— Mi-a spus că, din moment ce, timp de cinci ani, filmul acesta a fost practic viața mea, nimeni nu mă va putea înlocui cu adevărat. Ceea ce nu l-a împiedicat însă să-mi rezilieze contractul. Va numi un nou producător de film chiar în după-amiaza asta.

— Îmi pare rău, spuse domnul Schock, punând o mână peste a ei, în chip de consolare.

— Da? Nu credeam că o să-ți pară rău deloc. Mie chiar nu-mi pasă. Poți înlocui un producător, dar nimeni nu poate lua locul unei mame. Filmul acesta practic i-a răpit lui Peter mama de la vârsta de șapte ani. Se străduiește din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi, dar nu reușește. Îmi doresc acum să fi stat acasă, cu el, să-l fi dus la școală, să-i

fi invitat prietenii la ceai și să le fi făcut prăjiturele cu ciocolată și nucă, iar acum... acum s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, ca să-i spun cât de rău îmi pare că nu am fost o mamă bună.

Frânele scrâșniră. Domnul Schock trase mașina pe marginea drumului pustiu și opri motorul.

— Nu mai vorbi așa! țipă el la soția lui. *Nu* trebuie să renunțăm să sperăm. Peter se află pe undeva. Nu știu unde, dar important este faptul că e în viață. Și tu *nu* ești deloc o mamă rea. Desigur, nu ne-a fost deloc ușor să avem o relație normală de familie din pricina carierei tale, dar, pe de altă parte, dacă ai fi stat acasă, cu Peter, ți-ai fi pierdut mințile. Nu te mai tortura în halul ăsta. Niciunul dintre noi nu este părintele perfect pentru el, dar îl iubim și am făcut tot ce-am crezut că-i mai bine, având în vedere împrejurările date. Știu că îți simte lipsa, dar este și tare *mândru* de tine. Îl *vei revedea* pe Peter și, când va crește mare, *va înțelege*.

Pastorul Ledbury și Gideon stăteau de vorbă, îngrijorați, în curtea pavată din spatele hanului, sub cerul mohorât, acoperit de nori. Peter și Kate erau cocoțați fiecare pe câte un pilot, un stâlp scund de care erau priponiți caii la intrarea pe aleea îngustă ce dădea în Bird Street. Cele trei turle ale catedralei Lichfield se înălțau pe deasupra acoperișurilor. Peter îi povestise lui Kate despre

tabăra abandonată a hoților de drumul mare, iar Kate, la rândul ei, îi relatase cum judecătorul le dăduse șocanta veste că tâlharul de drumul mare evadase la câteva minute după plecarea lui Gideon și a lui Peter.

— Așadar, Ned a reușit să iasă din celulă? Nu avea nicio fereastră, nu-i așa?

— Nu, iar trapa era încuiată cu lacăt pe dinafară. Judecătorul a luat cu el în pat singura cheie pe care o avea. E un adevărat mister, remarcă Kate.

— Și n-a auzit nimeni nimic?

— Nu.

— Dacă am fi fost noi doi închiși acolo, pun pariu că ne-am fi evaporat și am fi ieșit afară, remarcă Peter.

— Ai dreptate! Ce chestie grozavă! Am s-o încerc când voi avea ocazia... Apropo, tu nu te-ai mai dezintegrat de la episodul cu supermarketul, așa-i?

— Nu, replică Peter.

— Nici eu, mărturisi Kate. Ciudat. Începusem să cred că se întâmplă doar atunci când suntem pe cale de a adormi sau de a ne trezi. Dar nu mi s-a întâmplat nici aseară, nici azi de dimineață.

— Ai mai încercat s-o faci dinadins? se interesă Peter.

— Nu, pentru că am avut întotdeauna pe cineva în preajmă. Sper să reușim să ne dezintegrăm și să plecăm de-aici fără ajutorul mașinii, fiindcă, să-ți spun drept, prefer să nu mai dau ochii cu Omul de Smoală, dacă se poate.

— Când vom ajunge înapoi, în vremurile noastre, crezi că vom începe să ne evaporăm din nou şi să ne trezim iar în secolul al optsprezecelea?

— Vai de mine! se înspăimântă Kate. Nu m-am gândit la asta...

— Ar fi grozav la lecţiile de istorie, sugeră Peter. „Cine poate să-mi spună data Revoluţiei Franceze, băieţi?" „Dacă mă lăsaţi doar un minut, domnişoară profesoară, mă duc înapoi în timp să verific. Aţi vrea să mai aflaţi şi altceva, dacă tot mă duc acolo?".

Kate deveni dintr-odată serioasă.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă le-am da de înţeles că ştim ce se va petrece în viitor? De exemplu, îţi aminteşti cum vorbea doamna Byng despre America, de parcă ar fi fost o ţară sălbatică, fără nicio importanţă? Spunea că singura parte bună a Americii este că le face economie la banii pentru închisori, deoarece acolo poţi să trimiţi, pur şi simplu, puşcăriaşii, să lucreze pe plantaţii.

— Credeam că prizonierii erau trimişi în Australia, remarcă Peter.

— Aşa e, dar căpitanul Cook nu cred să fi descoperit Australia încă. Îţi imaginezi ce-ar spune membrii familiei Byng dacă le-am spune că America va deveni una dintre marile puteri ale lumii, că va trimite oameni pe Lună şi va fi cea mai bogată ţară de pe pământ? Ar leşina.

— Pastorul Ledbury nu ne-ar crede, presupuse Peter. Am auzit părerea lui despre America. Peter imită vocea lui profundă și bombastică: „Colonia aceea turbulentă ne aduce numai necazuri și nu valorează nimic. O fi regele George teribil de legat de ea, dar eu vă spun că, în ziua în care America va valora mai mult decât o ceapă degerată, îmi voi mânca pălăria".

Kate pufni în râs.

— Chiar așa a zis? întrebă ea, râzând cu gura până la urechi.

— Da.

— Of, ce mi-ar plăcea să-i spun toate aceste lucruri. Ar fi grozav să văd ce mutră ar face.

— Poate că ar fi mai bine să nu vorbim deloc despre viitor, o temperă Peter. Dacă vom începe să le povestim tot felul de lucruri, vor crede că am înnebunit și apoi cine știe ce repercusiuni ar putea fi.

— Mda, fu de acord Kate. Ar fi mai bine să ne ținem gura. Cu toate acestea, e atât de tentant...

Oh, nu, se autoînvinui Peter în sinea lui, *poate că n-ar fi trebuit să-i spun lui Gideon despre telefoane, mașini de poliție și toate celelalte. Ei bine, e prea târziu acum.*

Hannah își făcu apariția la scurt timp după această conversație, ieșind pe ușa grajdului din spatele hanului, cu micuțul Jack ținându-se de fustele ei. Avea un lighean în mână.

— Ah, v-aţi întors, conaşule Peter, i se adresă ea, zâmbindu-i prietenos. Aţi picat numai bine să serviţi nişte plăcintă cu carne de porc împreună cu noi. Hannah se uită la conţinutul vasului pe care-l avea în mâini, apoi la Kate şi la Peter. Sper că nu aveţi stomacurile prea delicate. Aţi face bine să vă feriţi privirea, căci doctorul a crezut de cuviinţă să le ia sânge atât lui Sidney, cât şi vizitiului.

Hannah se îndreptă spre şanţul de scurgere din fundul curţii. Bineînţeles că, la auzul acestor vorbe, Peter, Kate şi Jack se luară după ea, urmărind-o cum varsă conţinutul ligheanului, adică o cantitate impresionantă de sânge roşu închis la culoare, în apa stătută de ploaie care mai rămăsese încă pe fundul jgheabului. O mulţime de viespi şi muşte apărură ca din pământ, bâzâind deasupra băltoacei însângerate.

— Le-a luat sânge?!! exclamă Kate, plină de dezgust.

— A fost o măsură de precauţie, având în vedere faptul că amândoi au suferit lovituri puternice la cap. Mai bine să previi decât să-ţi pară rău după aceea. Jack a ţinut vasul doctorului, nu-i aşa micuţul meu stăpân? întrebă Hannah.

— Le-a înţepat vinele până când sângele a început să curgă *pic, pic, pic,* în lighean, comentă Jack, foarte serios şi mândru de sine. L-am ţinut pe Sidney de mână.

— Se numesc vene, ve-ne, nu vine, domnişorule Jack, îi explică Hannah.

— O, ce scârboşenie, exclamă Kate, iar ecoul vocii ei răsună de jur împrejurul curţii, în timp ce privea cum se scurge sângele în jgheabul cu apă băltită. Ce lucru îngrozitor le-a făcut bieţilor oameni care şi aşa erau suferinzi! E doctor de-adevăratelea?

Peter o trase pe Kate de mânecă. Ea se întoarse spre el şi băiatul îi făcu un semn discret cu capul să se uite în spatele lor.

Pastorul Ledbury şi Gideon se aflau în direcţia indicată de el, împreună cu un tânăr domn durduliu, care purta o perucă pudrată din abundenţă şi o cămaşă albă ca zăpada. Acel domn se ştergea pe mâini cu un şervet şi avea un aer calm şi competent.

— Sper că veţi scuza impertinenţa tinerei mele protejate, rosti pastorul Ledbury. Nu pricepe cât de onoraţi suntem că beneficiem de asemenea îngrijiri medicale din partea dumneavoastră.

— Vă asigur că nu mă simt câtuşi de puţin ofensat, părinte Ledbury, îl linişti tânărul domn. Vederea sângelui îi face să intre în panică pe cei neobişnuiţi cu o asemenea privelişte.

— Domnişorule Peter, domnişoară Kate, îi anunţă pastorul Ledbury cu emfază, acest domn nu este nimeni altul decât doctorul Erasmus Darwin, ale cărui cunoştinţe medicale sunt atât de vaste, încât până şi regele Angliei l-ar accepta drept doctorul său personal.

Gideon, care stătea în spatele doctorului și al pastorului, îi făcu semn lui Peter să facă o plecăciune, ceea ce acesta și făcu. Kate, care rămăsese pironită locului, cu gura căscată de uimire, nu făcu nicio reverență și nici nu scoase vreo vorbă.

— Mă bucur de cunoștință, copii, și sunt în măsură să vă asigur că tânărul Sidney și vizitiul se simt foarte bine și, după vreo oră sau două de odihnă, vor fi gata să-și reia călătoria.

— Dumneavoastră sunteți doctorul Erasmus Darwin? întrebă Kate, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Doctorul dădu nedumerit din cap, în semn de încuviințare și îi zâmbi:

— Chiar eu în persoană.

— O, ce plăcere le-ar face părinților mei să vă cunoască! I-am dat numele dumneavoastră unei vaci de la ferma noastră, domnule.

Auzind aceste vorbe, atât pastorul, cât și doctorul râseră din toată inima.

— Asta zic și eu onoare, nu-i așa părinte? grăi doctorul Darwin. Sper că e bună de lapte.

— Și, continuă Kate, veți deveni un reputat om de știință și inventator, iar nepotul dumneavoastră, pe care îl va chema Charles, va descoperi ceva ce va schimba lumea, o dată pentru totdeauna.

— Uf, mormăi Peter în barbă. Uite c-a făcut-o.

Doctorul Darwin se opri din râs și, luat oarecum prin surprindere, studie cu atenție chipul lui Kate. Pastorul nu-și mai găsea cuvintele, ceea ce nu-i stătea în fire. Gideon însă făcu un pas înainte.

— Unii membri ai familiei lui Kate au darul clarviziunii. Ei pot prezice viitorul. Cu toate acestea, sunt sigur că însăși domnișoara Kate ar fi prima care să admită că nu toate previziunile lor se adeveresc.

Kate se uită la Gideon, își scutură capul de parcă abia s-ar fi trezit din somn și ar fi vrut să-și limpezească gândurile, după care, pe neașteptate, se fâstâci toată.

— O, îmi pare rău, îi ceru ea scuze doctorului Darwin. Vă rog să nu luați în seamă spusele mele. Nu știu ce mi-a venit. Ce prostie din partea mea!

Doctorul Darwin îi zâmbi și, ca să treacă peste momentul de stânjeneală, îngenunche lângă Jack și începu să stea de vorbă cu el.

— Așadar, domnișorule Jack, speri să-l vezi pe rege și să-l convingi să pună mâna pe tine ca să te vindece de gâlci?

— Da, domnule, am boala regelui.

Doctorul Darwin îi palpa ușor gâtul băiatului în timp ce vorbea cu el:

— O ai, într-adevăr, Jack, dar sunt fericit să-ți spun că nu este o formă gravă. Bănuiesc că tu nu cedezi așa ușor în fața bolii. Am îngrijit-o pe mama doctorului Samuel Johnson, care a locuit în Lichfield până și-a dat obștescul

sfârșit, adăugă doctorul Darwin. Dânsa mi-a spus că și renumitul ei fiu a suferit de boala regelui pe când era copil. Dar, spre deosebire de tine, doctorul Johnson a suferit cumplit din pricina bolii. Nu se poate să nu-i observi cicatricele cu care a rămas pentru tot restul vieții. Când era chiar mai tânăr decât tine, adică avea vreo doi anișori, cam așa ceva, mama lui l-a dus la Londra ca să-l atingă regina Ana. Maiestatea Sa i-a dat o amuletă de aur pe care o mai poartă la gât și în ziua de azi. Și iată că a devenit un respectat om de litere, autorul primului dicționar al limbii engleze și, după unii, cu toate că *eu* trebuie să mă conving cu proprii mei ochi mai întâi, una dintre cele mai strălucite minți din Londra.

— Uite că așa am aflat cine a fost doctorul Johnson, adică cine este, vreau să spun, îi șopti Peter lui Kate. Autorul primului dicționar. Margrit mi-a spus că îmi va cumpăra un cadou atunci când voi afla cine a fost doctorul Johnson.

— *Toată lumea* știe asta, ripostă Kate, tot în șoaptă.

— Chiar așa? Ei, bine, n-oi avea eu habar cine este acest doctor Johnson, dar măcar știu când să-mi țin gura... i-o întoarse Peter.

Kate făcu fețe-fețe.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut stăpâni. N-o să se mai întâmple altă dată. Oricum, pun pariu că știu ce cadou îți va face Margrit.

— Ce anume?

— Un dicţionar.

Peter se strâmbă.

Doctorul Darwin încă mai stătea de vorbă cu Jack, care se ghemuise pe pavaj, lângă el.

— Sidney spune că m-ar vindeca şi sudoarea unui om spânzurat. Vrea să mergem la Tyburn să facem rost de aşa ceva, îi relată Jack.

— Nu te-aş sfătui, domnişorule Jack. N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru el. Dar trebuie să mergeţi neapărat la St James Court*. Îţi va plăcea de regele George şi sunt aproape sigur că şi lui îi va plăcea de tine. Şi nu uita să-i spui că domnişoara Kate a numit-o pe una dintre vacile ei doctorul Darwin din Lichfield. Se va amuza copios. Îi place atât de mult agricultura, încât unii dintre curtenii săi îi spun *fermierul George*.

— Ştii ceva, conaşule Jack? interveni Hannah. Ai putea să-i povesteşti regelui despre straturile tale de varză şi cum ai speriat iepurii, împreună cu mama ta. Apoi i se adresă doctorului Darwin cu glas scăzut, de teamă să n-o audă Jack: Cât de bolnav este, doctore?

— Umflăturile de pe gâtul lui sunt mici şi nu prezintă ulceraţii. Băiatul are o culoare normală şi nici nu este prea slab. Trebuie să mănânce bine, să se ducă devreme la

* Curtea regală.

culcare, să facă mişcare moderată şi băi reci, asta în cazul în care-l puteţi convinge. Dacă transpiră prea mult noaptea, atunci trebuie să-i luaţi sânge. Nimic nu e sigur pe lumea asta, dar se pare că boala regelui nu l-a doborât pe Jack.

— E adevărat că atingerea reginei Ana l-a vindecat pe bunul doctor Johnson, la fel ca şi pe tatăl doamnei Byng?

— N-aş putea să fac o asemenea afirmaţie, draga mea, replică doctorul. Ce ştiu însă este că acea atingere i-a adus multă alinare doamnei Johnson. În orice caz, toată lumea ştie că Samuel Johnson, în ciuda faptului că are faţa plină de cicatrice, nu vede cu un ochi şi nici nu aude cu o ureche, a realizat într-o viaţă ceea ce alţi oameni ar fi făcut în vreo şase vieţi, cu sau fără gâlci!

Doctorul Darwin îşi luă la revedere de la călători şi le ură drum bun. Pastorul îi strânse mâna cu căldură. În mod evident, avea un respect deosebit pentru reputatul doctor din Lichfield. Când doctorul Darwin, care se îndrepta spre aleea îngustă ce dădea în Bird Street, ajunse în dreptul lui Peter şi Kate, se opri pentru o clipă ca să vorbească cu Kate.

— Vă rog frumos, domnişoară, spuneţi-mi ce prevedeţi că va descoperi distinsul meu nepot?

— Chiar vreţi să ştiţi?

— Desigur.

Kate ezită o clipă şi îi aruncă o privire piezişă lui Peter.

— În acest caz, trebuie să juraţi că nu veţi spune nimănui, cuvântă ea.

— Foarte bine. Jur!

— Charles Darwin a descoperit ceva ce se numeşte *evoluţie*. A descoperit că oamenii n-au fost creaţi, ci au *evoluat* din maimuţe. Odată făcută această descoperire, totul s-a schimbat.

Doctorul Darwin se uită la ea de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Înghiţi în sec şi întrebă:

— De ce-ai spus că *a schimbat* totul, în loc de *va schimba* totul?

Peter, exasperat, îşi dădu o palmă peste frunte.

— Din greşeală, se repezi Kate să spună. V-am spus că sunt obosită.

În timp ce serveau un prânz frugal, pastorul îi anunţă că, având în vedere evadarea lui Ned Porter şi descoperirea urmelor lăsate de hoţii de drumul mare, intervenise o schimbare de planuri. Intenţionase să meargă cu trăsura doamnei Byng până acasă la fratele ei, în Chiswick, dar, în împrejurările date, credea că ar fi mai bine să se îndrepte spre Birmingham şi să ia de acolo diligenţa de Londra, care făcea curse directe, fără oprire. Era o variantă mai rapidă, deoarece caii se schimbau regulat la staţiile de poştă, şi mai sigură, deoarece vizitiii diligenţelor erau

înarmați cu espingole*. În timp ce ascultă, Gideon dădea din cap, manifestându-și acordul. Călătoria de la Lichfield la Birmingham nu trebuia să le ia mai mult de două ore, îi asigură el. Urmau să plece la șase, ca să le dea lui Sidney și vizitiului răgaz să-și mai revină cât de cât.

Soarele își făcu apariția după prânz și, cu excepția lui Gideon și a celor doi invalizi, călătorii se hotărâră să facă o plimbare prin Lichfield. Un vânt călduț și aprig se stârni în timp ce umblau pe străzile primitoare, înțesate de locuitorii pașnici ai orășelului. Copiii se amuzară teribil văzând ce putea face o rafală puternică de vânt: ba smulgea tricornurile sau perucile bărbaților de pe cap, ba ridica poalele fustelor de lățimea unei mașini mici. Mai-mai că se așteptau ca unele dintre doamnele mai elegante să fie luate pe sus și purtate pe aripi de vânt, până în înaltul cerului, ca niște baloane uriașe, viu colorate.

Pastorul Ledbury le făcu turul catedralei Lichfield. Vocea lui, aproape la fel de bubuitoare ca întotdeauna, răsuna cam indecent în acest lăcaș sfânt, cufundat într-o tăcere cucernică. Apoi, Kate se opri în Capela Sfintei Fecioare, scăldată în lumina razelor de soare multicolore ce se revărsau în valuri prin vitraliile bogat ornamentate, și înălță o rugă tăcută pentru întoarcerea acasă, în vremurile lor, în deplină siguranță.

* Pușcă de epocă, având țeava scurtă și răsfrântă, ca o pâlnie.

Ieşiră prin curtea catedralei şi trecură de casa doctorului Darwin, îndreptându-se spre eleşteul Minster. Era lucrul cel mai firesc pe care-l făcuseră copiii de când sosiseră în secolul al optsprezecelea, căci atât Kate, cât şi Peter erau obişnuiţi să fie târâţi de la un obiectiv turistic la altul pe timpul vacanţelor. Din nefericire însă, aici nu aveau de unde să-şi cumpere o îngheţată sau o băutură răcoritoare, aşa că traseul li se păru de-a dreptul obositor.

Peter rămăsese în urmă, convins că văzuse o ciocănitoare într-un ulm uriaş, ale cărui ramuri atârnau deasupra iazului. Rămase cu ochii pironiţi pe ramurile maiestuoase, cu mâna pavăză la ochi, până când nişte hohote de râs îi atraseră atenţia. Privind către tovarăşii săi de drum, văzu că vântul îi smulsese pălăria de pe cap pastorului Ledbury şi i-o azvârlise în iaz, împingând-o mai departe de mal cu fiecare clipă. După ce îşi dădu seama că cel mai lung băţ pe care-l găsise era prea scurt, pastorul intră, fără cea mai mică ezitare, în eleşteu, cu ciorapii săi albi şi cu pantofii cu catarame cu tot. Înaintă cu greu prin apă şi prin mâl până când îşi recuperă pălăria, punându-şi-o înapoi pe cap. Apa îi şiroia pe faţă, iar de ciorapi i se agăţaseră alge. Cu toate acestea, părea tare încântat de sine.

— Pe onoarea mea, apa asta răcoreşte de-a binelea, râse el.

Îşi scoase din nou pălăria, o umplu cu apă din eleşteu, după care şi-o turnă pe cap. Hannah, îmbujorată la faţă,

țipa și se tăvălea de râs, iar Jack îl implora pe pastor să-l lase și pe el în apă, ceea ce ar fi și făcut, dacă Hannah nu s-ar fi împotrivit vehement:

— Nu, domnule, în niciun caz, având în vedere sănătatea lui șubredă. Ar putea să răcească pe vântul ăsta!

Peter, aflat la o distanță de vreo 50 de yarzi* în spatele lor, participă și el la veselia generală, până când văzu ceva ce-i tăie brusc pofta de râs. Făcu un pas în spatele falniculului ulm și mai privi încă o dată ca să-și confirme bănuielile. Pe malul celălalt al eleșteului, pitulat între două tufe, ca să nu fie văzut de grupul ce se distra copios, dar perfect vizibil din locul unde se afla Peter, stătea Omul de Smoală. Peter se retrase după trunchiul copacului, cu inima bubuindu-i în piept. Își suci gâtul până când reuși să-l zărească din nou și, tremurând ca varga, trase cu coada ochiului, pe malul de vizavi, la omul pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată în viața lui. Îi studie cicatricea ca o Lună Nouă, ce ieșea în mod izbitor în evidență chiar și de la o asemenea distanță, haina neagră și murdară, dar, mai ales, aerul acela de cruzime detașată și concentrare totală asupra prăzii. Lui Peter îi veni în minte imaginea unui leu bătrân și viclean stând la pândă pe malul unei ape din savană, gata să se repeadă asupra victimei sale inocente, care nu bănuia primejdia.

---

* Un yard = 0,91 m.

Înainte de a-şi da bine seama ce face, Peter se pomeni fugind către prietenii săi, agitându-şi braţele în aer şi răcnind ca din gură de şarpe:

— Veniţi să vedeţi ciocănitoarea! Când aruncă din nou o privire peste eleşteu, Omul de Smoală dispăruse.

Inspectorul Wheeler le dădu familiei Dyer şi familiei Schock câte o fotografie color mărită s-o studieze, după care se lăsă pe spate pe un scaun uzat de bucătărie, aşteptând reacţia lor. Fotografia înfăţişa un băiat şi o fată în haine din secolul al optsprezecelea, plutind la vreun metru deasupra pământului, în parcarea unui supermarket.

— O, Dumnezeule! rosti doamna Dyer cu o voce gâtuită. Este Kate!

— Ce se întâmplă? vru să ştie doctorul Dyer. Când şi unde a fost făcută această fotografie?

— Vreţi să spuneţi că acesta ar putea fi Peter? exclamă doamna Schock.

Vorbeau cu toţii în acelaşi timp.

— Cred că ar fi mai bine să ne spuneţi despre ce este vorba, domnule inspector, interveni domnul Schock.

— Sincer, aş vrea şi eu să vă *pot* spune ce-i cu toată povestea asta, începu inspectorul. Dar mi-aţi răspuns deja la o întrebare, doamnă Dyer. Fata din poză pare să fie fiica dumneavoastră. Şi, totuşi, este, în mod categoric, o imagine

oarecum neobișnuită pe care am fi luat-o drept farsă, doar că, după toate aparențele, au existat și o serie de martori cu acest prilej.

Polițistul observă cum cele patru capete se pleacă deasupra mesei de bucătărie. Era un caz ciudat, fără nicio urmă de îndoială. Ajunscse să excludă răpirea. Familia Schock era înstărită, dar nu suficient de bogată și, în plus de asta, dacă cei doi copii ar fi fost răpiți, ar fi trebuit să apară și o cerere de răscumpărare. Cealaltă ipoteză, și anume că Peter ar fi fugit, nu putea fi exclusă cu totul, deoarece băiatul era aproape la fel de supărat pe ambii părinți. Dar nu mai fugise niciodată până acum și ce motiv ar fi avut s-o ia cu el pe Kate, o fată pe care abia o cunoscuse? Nu, n-avea nicio logică. Apoi, mai era teoria unui psihopat oarecare, căruia îi venise deodată ideea de a face rău unor copii nevinovați, ascunzându-i pe undeva și apoi ieșind din laborator fără să fie văzut de nimeni, și toate astea într-un interval de cât... două, trei minute, cel mult? Dar asta întrecea orice imaginație. Și, de fiecare dată, se ajungea la aceeași concluzie: copiii ăștia se evaporaseră, pur și simplu.

Fotografia era primul indiciu în acest caz. Și ce indiciu! Ce concluzii logice putea să tragă din poza asta bizară? Și, cu toate acestea, avea o presimțire pe care nici nu și-o putea explica, și nici n-o putea împărtăși cuiva, anume că cei doi copii erau teferi. Era, de asemenea, din ce în ce

mai convins că tatăl fetei îi ascundea ceva și, de aceea, urmărea mai atent reacțiile acestuia.

— Dar unde a fost făcută fotografia? Cum ați intrat în posesia ei? Unde este fata mea acum?

Doamna Dyer devenea din ce în ce mai agitată. Doctorul Dyer o luă pe după umeri. Inspectorul Wheeler se uită în ochii lui. *Pare șocat,* își zise el în sinea lui, *dar și agitat. Foarte agitat, chiar. Ce secret anume oi fi ascunzând, doctore Dyer?*

— Redactorul unui ziar local din Staffordshire mi-a trimis-o prin fax azi de dimineață. Aveau de gând să publice un articol despre o presupusă apariție a unor fantome...

La auzul acestor vorbe, doamna Schock izbucni în lacrimi.

— Îmi cer scuze că vă tulbur, doamnă Schock, afirmă inspectorul. Îmi permiteți să continui?

— Desigur, îmi pare rău. Continuați, vă rog, replică ea.

— Nu sunt prea multe de spus în momentul de față. Bărbatul care a făcut fotografia jură că a văzut două fantome în parcarea supermarketului Sainsbury's. Redactorul ziarului a avut impresia că o recunoaște pe Kate și mi-a trimis poza spre confirmare, înainte de a o publica. I-am confiscat fotografia și negativul, dând de înțeles că există o explicație logică pentru toate acestea. Sunt sigur că sergentul meu va găsi o explicație plauzibilă, care să-i satisfacă

pe moment... Trei ofiţeri sunt chiar acum în drum spre Staffordshire. Vă asigur că veţi fi informaţi imediat ce vom afla noutăţi în acest caz.

— Dar ar putea băiatul acesta să fie Peter? întrebă tatăl lui. Şi cum pluteau ei în aer? Şi ce naiba făceau îmbrăcaţi în costume din secolul al optsprezecelea?

— Exact asta m-am întrebat şi eu, îi confirmă spusele inspectorul Wheeler. Aş fi mai mult decât încântat dacă ne-ar putea explica cineva, deoarece, deocamdată, dacă nu sunt de acord şi, categoric, nu sunt, că aceste apariţii sunt nişte fantome, nu am nici cea mai vagă idee ce-i cu această fotografie.

— Pot să păstrez fotografia? întrebă doctorul Dyer.

— Vă rog, replică inspectorul. Poftim un plic, s-o puneţi înăuntru. Am rugămintea să păstraţi discreţia, totuşi. N-aş vrea ca presa să pună mâna pe ea înainte de a avea ocazia să-mi desfăşor ancheta aşa cum se cuvine.

În timp ce pleca cu maşina de la ferma familiei Dyer, inspectorul îi dădu un telefon ofiţerului însărcinat cu supravegherea centrului NCRDM.

— Anunţă-mă în cazul în care doctorul Dyer îşi face apariţia acolo în această după-amiază. Aş fi interesat să aflu dacă are un plic mare maro cu el.

*

Vizitiul refuză oferta pastorului de a sta împreună cu ei, în trăsură, spunând că se simțea mai în largul său călătorind sus, pe capră. Înghesuit între vizitiu și Gideon, Peter vedea cum vizitiului îi pica capul de amețeală și, în curând, adormi, legănat de balansul vehiculului. Abia când începu să sforăie ușurel, îndrăzni Peter să-i spună lui Gideon ce avea pe suflet.

— L-am văzut pe Omul de Smoală în timp ce ne plimbam în după-amiaza aceasta. Ne spiona. Apoi, pe când eram în drum spre Lichfield, am trecut pe lângă o tavernă și sunt sigur că l-am zărit din nou. Stătea la o masă, înconjurat de o mulțime de oameni. Dar poate că mi s-a părut...

Gideon se schimbă la față. După un moment de tăcere, îi zise:

— Mă întrebam eu de ce tot te uiți peste umăr. Ai mai văzut ceva?

— Nu, nimic. I-am spus și lui Kate să fie cu ochii-n patru.

— Credeam că este deja în Londra, prea departe ca să ne mai poată pricinui vreun rău, rosti Gideon. Pe de altă parte însă, stăpânul lui are o sută de informatori plătiți, care ar putea să dea de urma noastră de la Land's End până la John O'Groats dacă chiar ar vrea.

— Gideon... Peter ezită înainte de a-i pune întrebarea, de teamă să nu-l ofenseze. Gideon, spune-mi și mie, dacă nu te deranjează, de ce te urmărește Omul de Smoală?

Pentru *cine* lucrează el? Şi ce-a vrut Ned Porter să spună atunci când ţi-a zis că n-ar vrea să fie în locul tău nici măcar pentru o casetă plină cu diamante?

— Ha! Ned Porter! mârâi Gideon. Am eu o teorie despre ticălosul ăla alunecos ca un ţipar, acum că ştiu că Omul de Smoală a fost în Lichfield. Pun pariu că miraculoasa evadare a lui Ned Porter are de-a face cu extraordinarul talent al Omului de Smoală de a deschide lacătele cu şperaclul. Omul de Smoală a dat cu siguranţă sfoară-n ţară că va răsplăti orice vagabond care-i va da informaţii despre un anume domn Seymour şi doi copii cu puteri magice. Iar Ned a văzut cum voi doi v-aţi evaporat...

— Dar nu avem puteri magice! Nu-i adevărat! Nu suntem vrăjitori sau mai ştiu eu ce, se revoltă Peter.

— Ştiu, domnişorule Peter, însă dacă Omul de Smoală urmează să ia bani frumoşi pe captura lui, îşi va da tot interesul să stârnească curiozitatea oamenilor în privinţa cutiei magice.

— Dar a declarat că ne-o va vinde nouă înapoi!

— Ha! Chiar crezi că ţi-o va vinde ţie dacă ar putea obţine un preţ mai bun în altă parte?

— Atunci ce sens mai are să mergem la Londra? Neavând niciun ban, nu ne-o va da niciodată. Cum o să mai ajungem Kate şi cu mine acasă?

Pentru prima oară de când se afla aici, Peter simţi cum îl cuprinde o panică ce pornea din străfundurile fiinţei

sale. Până acum nu luase în serios eventualitatea că nu se va mai putea întoarce niciodată acasă. Acum însă îi zvâcni inima-n piept la gândul că era rupt de lumea lui, departe de casă, de prieteni, de școală, izolat de toate ființele și lucrurile la care ținea. Nu mai avea să simtă vreodată gustul înghețatei sau al sendvișurilor cu unt de arahide, nu mai avea să se uite la televizor sau să meargă cu autobuzul cu etaj, nu mai avea să citească ultimele cincizeci de pagini din *Stăpânul inelelor* sau să vadă vreun avion cu reacție zburând peste Richmond Green... mama lui nu-i va mai lua niciodată capul în mâini ca să-l sărute înainte de culcare. Apoi își aminti că ultimele cuvinte pe care i le adresase tatălui său fuseseră „te urăsc". Simți că i se pune un nod în gât și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Se uită drept înainte fără să scoată vreo vorbă. Peisajul de vară, care până mai adineauri i se păruse sălbatic, slobod și atrăgător, devenise dintr-odată insuportabil de arid și nefamiliar.

Gideon își îmboldi caii să meargă mai repede și pocni din bici, făcându-l pe vizitiu să tresară în somn și să se sprijine de Peter. Obrazul său nebărbierit se freca de gâtul lui Peter, iar respirația îi era urât mirositoare. Gideon întinse mâna și-l dădu pe vizitiu la o parte de pe tânărul său prieten.

— O să găsim noi o cale să vă trimitem înapoi acasă, domnișorule Peter, oricât de mult ne-o lua, tot o s-o găsim până la urmă.

Peter își mușcă buzele și dădu viguros din cap în chip de mulțumesc, nefiind în stare să vorbească încă.

— M-ai întrebat pentru cine lucrează Omul de Smoală. Și, din moment ce se pare că soarta ne-a unit, se cuvine să știi. Omul de Smoală și cu mine am avut același stăpân, și anume pe lordul Luxon. El este mâna dreaptă a lordului Luxon.

Peter se cutremură, îngrozit la gândul că Gideon ar fi putu să lucreze alături de un asemenea monstru.

— Dar de ce ar trimite Lordul Luxon un asemenea individ în urmărirea ta?

— Lordul Luxon crede că știu prea multe și nu vrea să-mi dea voie să plec din serviciul său. Este tare furios că mi-am părăsit slujba.

— Dar de ce? Nu se poate aștepta ca tu să lucrezi pentru el împotriva voinței tale.

— Mi-a salvat viața.

— Da, dar asta nu înseamnă că are drept de proprietate asupra ta!

— La puțină vreme după ce lordul Luxon m-a luat în slujba lui, continuă Gideon, tatăl său, bătrânul lord Luxon, a murit. Locuiam la Tempest House, în Surrey, un conac cu treizeci de camere, situat pe un domeniu de o mie de acri*. În mai puțin de un an, lordul Luxon începuse să

* Un acru = 4,05 mp.

manifeste aversiune față de toți servitorii și administratorii domeniului. Cred că încă mai vedea dezaprobarea tatălui său reflectându-se în ochii lor, și e adevărat că unii dintre ei încă îl considerau pe lordul Luxon un tânăr capricios, fiindu-le greu să-l trateze în maniera cuvenită, ca nou stăpân. Lordul Luxon s-a debarasat de ei, unul câte unul, și a angajat servitori noi. Avea încredere în mine, mai presus de toate, din pricina faptului că îi datoram viața, apoi pentru că aveam talent la contabilitate și știam cum să țin personalul în mână. Până la vârsta de nouăsprezece ani, aproape că ajunsesem să conduc toată casa și tot domeniul. În schimb, mă plătea bine și, mai mult chiar, a făcut aranjamentele necesare ca fratele meu vitreg să ajungă ucenicul unui bine-cunoscut artist și gravor, domnul Hogarth, care are un atelier în piața Covent Garden.

— Cum arată Joshua? Câți ani are?

— Are nouăsprezece ani. Tu aduci puțin cu el. Ai același colorit al părului și al feței și amândoi râdeți rar, dar când o faceți...

— Mulțumesc, Gideon! Mama mea spune că iau viața prea în serios...

Gideon râse, dar se întristă imediat.

— Lui Joshua îi poți găsi o asemănare cu oricine... Domnul Hogarth are sănătatea șubredă, iar Joshua este nerăbdător să-i ia locul. Joshua nu înțelege... de ce am plecat din serviciul lordului Luxon. În scrisoarea care mă

aștepta la Baslow Hall, m-a avertizat că stăpânul meu e supărat că l-am părăsit... De asemenea, mi-a scris că lordul Luxon aranjase cu domnul Hogarth ca el să plece din slujba acestuia și să se mute la Tempest House. Lordul Luxon i-a promis lui Joshua că-l va însărcina cu realizarea unui set de schițe ale diverselor sale proprietăți și portrete ale prietenilor săi... Fratele meu, bineînțeles, este măgulit și încântat că i s-a acordat o asemenea onoare. Dar nu trebuie să se ducă! Nu trebuie să se ducă! Lordul Luxon face asta ca să mă atragă înapoi în plasa lui și nici nu vreau să mă gândesc la rolul pe care lordul Luxon intenționează să i-l dea bietului Joshua... În prezent, mintea lui e ocupată cu tot felul de planuri și stratageme... Nu mai e același om de pe vremuri.

Gideon se cufundă în tăcere pentru o vreme. Peter își dorea tare mult ca vizitiul să se oprească din sforăit.

— Și ce amestec are Omul de Smoală în toată povestea asta? îndrăzni Peter să întrebe. Cum naiba a angajat lordul Luxon un criminal ca el?

— Lordul Luxon a dat în patima jocurilor de noroc. Își petrecea tot timpul în compania risipitorilor și a ticăloșilor, cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de el, dar trăiau bine pe spinarea lui. A devenit membru al clubului White's* din St James's. În mai puțin de un an avea un

* În textul original, *White's Club*, al cărui echivalent în limba română este *Clubul Albilor*.

munte de datorii la joc. Cum eu îi ţineam socotelile, mi-am dat seama, destul de curând, că pierdea averi fabuloase noapte de noapte. În cele din urmă, a trebuit să-l avertizez că mai avea doar câteva săptămâni până când urma să se ruineze definitiv, dar nu păru să-i pese. „Nu-mi da mie lecţii ca o babă, Seymour", mi-a spus el atunci, „ci mai degrabă adu-mi o lamă scurtă şi ascuţită, deoarece am un plan".

Gideon se opri şi oftă adânc.

— Care era planul?

— Spre veşnica mea ruşine, domnişorule Peter, am devenit hoţul lui de buzunare*. Nu ştiam cum să-l refuz pe atunci. Îi invita pe nestatornicii săi prieteni să stea la Tempest House câte patru zile la rând. Aceştia beau prea mult şi jucau toată noaptea, făcând pariuri de sute, chiar mii de guinee, pe cele mai ridicole lucruri: curse de melci sau aruncatul fulgilor din capul scării şi alte asemenea chestiuni. Mi se întorcea stomacul pe dos când vedeam că lordul Luxon, pe care îl admirasem atât de mult, trăia exact aşa cum prevăzuse tatăl său. Crezusem că are în sânge noblețea de caracter a unui gentleman, dar... La sfârşitul fiecărei nopţi mă chema la el, iar dacă vreunii dintre musafirii săi câştigaseră prea mult, mă punea să-i aduc acele câştiguri înapoi.

---

* În textul original, *cutpurse*, adică persoană care fură poşete tăindu-le mânerele.

— Adică furai banii ca să-i aduci înapoi!

— Da, domnișorule Peter. Devenisem hoțul de buzunare al lordului Luxon. Timp de aproape un an, am făcut ceea ce mi-a cerut. Nici că m-a mirosit careva. Victimele mele abia dacă simțeau o adiere de vânt pe când mă atingeam în trea-cât de ele. Doar mai târziu, când duceau mâna la pungă, descopereau că era tăiată. Am furat diamante de la gâtul conteselor și ceasuri de aur din buzunarele gentilomilor adormiți, prea beți ca să se mai poată mișca, și, fără urmă de îndoială, voi arde în flăcările iadului pentru asta.

Peter nu știa ce să spună. Nu era de mirare că pastorul Ledbury nu avea încredere în el, știind că fusese hoț. Era stăpânit de emoții contradictorii, luptându-se din răsputeri să nu cadă pradă dezamăgirii și neîncrederii. Gideon, Hoț de Buzunare. Asta nu se potrivea deloc cu părerea pe care și-o făcuse Peter despre el. Gideon cel Viteaz, Gideon cel Puternic, Gideon, Om de Nădejde, da, dar Gideon, Hoț de Buzunare, niciodată.

— Dar lordul Luxon te-a obligat să faci asta, nu-i așa? exclamă Peter. N-a fost vina ta!

— Mi-a poruncit s-o fac și, totuși, îmi stătea în puteri să-l refuz. Am fost slab și am făcut ceea ce mi-a cerut.

— Ar fi putut să-ți facă vreun rău dacă l-ai fi refuzat... insistă Peter.

— Da, dar cine știe, poate mi-aș fi salvat stăpânul, în cazul în care aș fi rămas ferm pe poziții. A și ținut să

precizeze că nu eram decât un hoț amărât atunci când îmi salvase viața și acum, devenind din nou hoț, aș putea să i-o salvez pe-a lui.

— Cum puteai să refuzi așa ceva? întrebă Peter.

— Într-adevăr, mi-am pus și eu întrebarea asta. Dar nu e zi de la Dumnezeu în care să nu regret ceea ce am făcut. În ajunul celei de-a douăzecea aniversări, i-am spus lordului Luxon că biata mea conștiință nu-mi mai dădea voie să fur pentru el de-atunci încolo. Am crezut că mă va alunga din Tempest House, dar, pentru a doua oară, m-a surprins compasiunea lui, căci a fost de acord să-mi reiau vechile îndatoriri. Locul mi-a fost luat în curând însă de Omul de Smoală, care băga spaima în oricine îi ieșea în cale. Omul de Smoală a adus cu el două așa-zise calități care au grăbit, zic eu, ruina stăpânului meu. Prima era dorința de răzbunare pe toți semenii săi pentru toate nenorocirile care se abătuseră asupra lui, și doar îi cunoști trista poveste din relatările mele. A doua era faptul că Omul de Smoală cunoștea toată șleahta bandiților, a căror influență nefastă se întindea în tot orașul și chiar dincolo de el: hoți de buzunare, hoți de drumul mare, tâlhari de drumul mare, manglitori, borfași și asasini.

— Doar nu vrei să spui că și tu ai lucrat, până la urmă, cu Omul de Smoală?

— Arareori ne-am încrucișat cărările, dar, așa este, am avut același stăpân mai mult de doi ani, până când fratele

doamnei Byng, sir Richard Picard, i-a scris surorii lui, întrebând-o dacă poate să-mi ofere o slujbă la Baslow Hall. Sir Richard a cumpărat câțiva cai de la lordul Luxon și, datorită faptului că eu personal am făcut toate aranjamentele necesare, a ajuns să mă cunoască bine. Lordul Luxon n-a acceptat demisia mea, dar eu am plecat de vreo trei săptămâni încoace, fapt ce l-a înfuriat la culme.

— Ei bine, îmi dau seama acum de ce nu vrei ca Joshua să lucreze pentru el. Dar... dar... nu mai ești hoț de buzunare acum, nu-i așa? îl descusu Peter, simțind nevoia să se clarifice în această privință.

Pe Gideon păru să-l întristeze atât de mult această întrebare, încât lui Peter îi veni să intre în pământ de rușine din pricină că îi ieșiseră asemenea vorbe pe gură. Cu toate acestea, Gideon îi răspunse:

— Nu!... Nu, nu mai sunt.

Acestea fiind zise, pocni din bici și se uită drept înainte, fără să mai spună nimic altceva.

Trăsura huruia, străbătând, milă după milă, drumul de țară. Ploaia nu căzuse în această parte a comitatului Staffordshire, iar drumurile și câmpurile erau prăfoase și pârjolite de soare. Din când în când, treceau pe lângă țărănci îmbrăcate în cămăși de bumbac, trudind în arșița zilei, cu fețele înnegrite de soare. La un moment dat, Peter zări un cârd mare de ciori de câmp, vreo sută, dacă

nu mai multe, adunate grămadă. Păsările mari și negre ciuguleau ceea ce mai rămăsese împrăștiat pe jos după ce se recoltase mazărea. O căruță cu coviltir, goală, părea abandonată în mijlocul câmpului, iar o cioară singuratică era cocoțată în vârful ei. Cioara își deschidea pliscul alb și scotea un croncănit răgușit — Cra! Cra! —, aplecându-și capul într-o parte și fâlfâindu-și aripile în răstimpuri. Razele soarelui se reflectau în ochii ei negri, iar Peter își imagină că vorbea despre ei. Celelalte ciori amuțiră și se opriră din scurmat, zgâindu-se la pasărea solitară. Dădeau impresia că ascultau un discurs.

— Ia te uită, îi atrase Gideon atenția lui Peter. Parlamentul ciorilor.

Vizitiul, care începuse să-și mai revină din leșin pe ultima jumătate de milă, se trezi brusc.

— Domnule Seymour! strigă el. Ascultați. Este osia din față, dacă nu mă înșel.

Peste toate croncăniturile ciorii, se auzea un scârțâit care nu prevestea nimic bun, combinat cu un zgomot de lemn care se frânge și se rupe în bucăți. Gideon și vizitiul schimbară priviri alarmate.

— Se duce, domnule! Ascultați-mă ce vă spun.

O clipă mai târziu, când una dintre roți se izbi violent de un bolovan de pe drum, osia se rupse în două cu un pârâit teribil: TROSC! Trăsura se aplecă greoi într-o parte, iar Gideon ținu din scurt frâul cailor agitați, care se cabrau

și nechezau de spaimă. Cineva dădu deoparte portierele trăsurii, iar dinăuntru se auziră țipete și urlete. Speriate și ele de zgomot, ciorile își luară zborul înnegrind cerul, se rotiră de trei ori pe deasupra trăsurii și aterizară într-un stejar uriaș de la marginea drumului, făcând un vacarm îngrozitor. Croncăniturile înfricoșătoare — Cra! Cra! Cra! Cra! — se ridicau dintr-o sută de pliscuri, răsunând peste câmpuri și făcând să vibreze parcă și aerul. Jack, care se afla în trăsură, își acoperi urechile cu mâinile și își îngropă fața în fustele lui Hannah.

O oră mai târziu, călătorii ascultau deznădăjduiți verdictul vizitiului, după două încercări nereușite de a repara osia: era imposibil să ajungă cu trăsura până la Birmingham în starea în care afla.

— Mi-e foame, Hannah, se plânse Jack.

— Ca și nouă tuturor, de altfel, vorbi sâsâit fratele său. Și sete.

— Am niște mere roșii, conașule Sidney. Sunt crocante și zemoase, numai bune de mâncat. Poftim, sunt destule pentru toată lumea.

Hannah le dădu câte un măr, iar Peter și Kate se străduiră din răsputeri să nu se uite la Sidney, care încerca să muște din măr cu gura lui știrbă. Hannah, plină de tact, se oferi să i-l taie bucățele.

— Doamne, Dumnezeule, Zeița Norocului s-a întors împotriva noastră! se văită pastorul. Totuși, cu mai puțin de două mile în urmă, am trecut de un sat, unde putem închiria o căruță de la vreun fermier. Ce zici, domnule Seymour?

— Satul acela era Shenstone, părinte Ledbury. O așezare mică, într-adevăr. Dacă mergem puțin mai înainte, cred că ajungem la Aldridge, unde sunt mai multe șanse să procurăm o trăsură la gabaritul de care avem nevoie. Mi-e teamă că trebuie s-o luăm cu toții pe jos până acolo, deoarece nu îndrăznesc să ne separăm.

— Domnule Seymour, rosti Hannah, nu-mi place deloc cum arată domnișorul Jack, priviți ce ochi sticloși are. Cred că e unul dintre puseurile lui de febră. Și, iertați-mi îndrăzneala, dar, în mod sigur, domnișorul Sidney și Martin n-ar trebui să meargă mult pe jos prin ținutul acesta sălbatic...

— Haide, domnule Seymour, o întrerupse pastorul, lasă mutra asta îngrijorată, doar suntem ziua în amiaza mare, pe teren deschis. Nu te poți îndoi de faptul că Martin, Sidney și cu mine vom fi în stare să luăm apărarea femeilor și copiilor timp de jumătate de oră! Du-te! Ia-l și pe domnișorul Schock cu tine!

Gideon nu părea însă prea convins.

— Nu-mi place defel locul acesta, comentă el. Este adevărat că suntem pe teren deschis și este dificil să fim

luați prin surprindere, dar asta poate constitui totodată și un dezavantaj, fiindcă suntem ușor de reperat. N-am fi putut alege un alt loc mai expus, nici chiar dacă am fi vrut.

— Pfui! Fleacuri, domnule Seymour, îl dezaprobă pastorul. Ne-am învățat de-acum lecția. Și, pe deasupra, dacă mergem cu toții la Aldridge, cine rămâne să ne păzească lucrurile?

Gideon scoase un oftat și se îndreptă spre Miez de Noapte.

— Haide, Peter, îl îndemnă el la drum. Cu cât o să plecăm mai repede, cu atât ne întoarcem mai curând.

Kate îi aruncă lui Peter o privire ucigătoare și îi șopti sarcastic:

— Ei, bine, nu trebuie să-ți faci nicio grijă în privința mea, nu-i așa? Pot să stau foarte bine de vorbă cu Sidney.

Peter dădu din umeri în chip de scuză.

— Ce pot face? Nu este vina mea că ești fată și trebuie să porți fuste lungi.

— Să nu mai aud niciun cuvânt! îl admonestă Kate cu glas scăzut.

Apoi oftă și îi zâmbi vag lui Sidney, care îi arunca priviri sfioase pe furiș și părea tare încântat de perspectiva de a o avea din nou pe Kate numai pentru el.

Miez de Noapte galopa spre Aldridge. Ținându-se bine de cămașa lui Gideon, Peter își întoarse capul să se uite la

tovarășii lor de drum pe care îi lăsaseră în urmă. Hannah, Jack, Sidney și Kate o porniseră la plimbare pe câmp. Vizitiul avea grijă de cai, iar pastorul stătea rezemat de un stejar, cu mâinile încrucișate pe burtă și cu pălăria pe față. Deasupra lui, crengile gemeau sub greutatea ciorilor. Din vreme în vreme, câte una își lua zborul ca să se așeze pe o altă ramură. Deoarece tot ținutul din jur era ca-n palmă, stejarul ieșea puternic în evidență. Lângă el, trăsura stricată, încărcată cu bagaje, era și ea vizibilă de la mare distanță. Grupul părea extrem de vulnerabil. *Dacă hoții de drumul mare se află cumva prin preajmă,* reflectă Peter, *sunt cu toții o pradă ușoară.* După viteza cu care Gideon mâna calul, își dădea seama că și el gândea, probabil, același lucru.

— Nu ne vom duce la Aldrige, hotărî Gideon. Ne vom opri la prima fermă care ne-o ieși în cale și-i vom plăti gospodarului pentru o căruță. Trebuie să ne întoarcem cât mai repede cu putință. E posibil ca cineva să fi tăiat special osia înainte ca noi s-o fi pornit la drum. O fi având pastorul un pistol, dar mi-e teamă că îi lipsește spiritul de luptător, iar vizitiul nu s-a refăcut complet. Trebuie să acționăm repede și să ne păstrăm cumpătul.

Capitolul 13

Cutia Pandorei

În care doctorul Pirretti își dă arama pe față,
iar Gideon spune povestea tizului său

Sergentul Chadwick privea cele patru siluete traversând cu pași mari terenurile de joc. Mușcă dintr-un baton de ciocolată și își scoase binoclul din buzunar. Ezită puțin înainte de a-i da telefon inspectorului Wheeler așa de dimineață, dar hotărî că șeful său avea să fie și mai furios dacă nu-l suna.

Doctorul Dyer îi conducea pe cei doi oameni de știință de la NASA și pe Tim Williamson în pas vioi, prin iarba îmbibată cu apă, spre școala lui Kate.

— Sper să fie destul de devreme ca să nu atragem atenția asupra noastră, zise doctorul Dyer privind porțile goale ale terenului de hochei.

Când ajunseră la impunătorul zid din spatele școlii, le arătă niște trepte uzate care duceau spre pivnița de

cărbuni. Cineva întinsese, fără prea mare tragere de inimă, o sârmă peste trepte, în încercarea de a le ține pe fete departe de hrubă. Doctorul Dyer păși înăuntru și le făcu semn celorlalți să-l urmeze în alcovul mic și plin de igrasie.

— Megan, care e cea mai bună prietenă a lui Kate de pe vremea când erau la grădiniță, mi-a spus că acesta este locul lor preferat. Se strecoară aici în timpul pauzelor, ca să nu stea în bătaia vântului și să fie singure. Ieri, Megan, simțind tare mult lipsa prietenei sale, a venit aici să se gândească în liniște la ea, asta spre norocul nostru, căci a observat *ceva.* Priviți. Veniți mai aproape.

Se lăsară cu toții pe vine în jurul doctorului Dyer, care scoase o lanternă din buzunar, o aprinse și o direcționă spre o ferigă de un verde smarald ce prinsese rădăcini în perete. Cărămizile roșii netede erau scrijelite cu tot felul de nume și inițiale. În centrul șuvoiului de lumină aruncat de lanternă era un înscris în graffiti, ce părea mai vechi, dar era încă perfect lizibil, datorită faptului că fusese adânc gravat în cărămida moale:

Kate Dyer vrea să vină acasă!
21 iulie 1763

Dedesubt era un cerc cu încă patru cerculețe grupate deasupra lui.

— Acesta este semnul ei distinctiv, adică amprenta lui Molly, le explică doctorul Dyer. Fata mea cea isteață ne-a lăsat un mesaj. Nu cred că mai ai nevoie de vreo altă dovadă, doctor Pirretti, căci bănuiala dumitale în privința legăturii dintre timp și gravitație s-a dovedit a fi adevărată.

Urmă o pauză foarte lungă, timp în care oamenii de știință studiară zguduitoarea semnificație a mesajului simplu lăsat de Kate.

— Ooo! trase adânc aer în piept doctorul Jacob. Este un moment de o importanță covârșitoare... într-un fel. Nu m-am gândit vreodată că voi fi martor la așa ceva.

Tim Williamson se holba la mesajul lui Kate fără să clipească măcar.

— S-a dus înapoi în timp! exclamă el. Am reușit cumva să construiesc prima mașină a timpului. Această întâlnire matinală de la Bakewell va intra în istorie. Oamenii vor scrie despre acest moment...

— Asta doar dacă va ajunge la urechile cuiva, zise doctorul Pirretti, mai mult pentru sine.

Deodată, Tim avu revelația că jucase, fără îndoială, un rol important în cea mai mare descoperire științifică a secolului, ba nu, a noului *mileniu* și începu să schițeze câțiva pași de dans pe loc, azvârlindu-și brațele în aer. Pirretti însă părea supărată. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și strânse din buze.

— Crede-mă pe cuvânt, Andrew, i se adresă Tim Williamson doctorului Dyer, voi munci zi şi noapte să reconstruiesc maşina antigravitaţională până în cel mai mic detaliu. Vom reproduce aceleaşi condiţii. Dacă am putut-o face o dată, cu siguranţă o vom putea face şi a doua oară. Vom aduce copiii înapoi.

Doctorul Dyer avea lacrimi în ochi.

— Da, îi vom aduce acasă!

Era evident că doctorul Pirretti nu se mai putea abţine multă vreme să nu vorbească.

— Vino cu picioarele pe pământ, Tim. N-ai „făcut-o o dată". A fost un accident bizar. N-avem de unde să ştim cu siguranţă cum să reproducem aceleaşi condiţii. Între timp, avem doi copii fără apărare eşuaţi în secolul al optsprezecelea.

— N-o subestimaţi pe Kate, interveni doctorul Dyer. Este inteligentă şi descurcăreaţă...

— Ştiţi ceva, îi întrerupse doctorul Jacob, care până atunci fusese atât de cufundat în gânduri, că nu auzise conversaţia colegilor săi, după ce ne-am concentrat toate eforturile în descoperirea relaţiei dintre gravitaţie şi materia neagră, se ridică întrebarea: există cu adevărat vreo legătură între energia neagră şi timp? Va fi atât de fascinant să facem cercetări pornind de la această premisă...

— Ce vă mai place să vă auziţi vorbind! explodă doctorul Pirretti. Vă şi vedeţi numele în cărţile de istorie şi vă felicitaţi reciproc că sunteţi pionierii unei descoperiri

ştiinţifice extraordinare! Nu vă daţi seama ce înseamnă, de fapt? Un dezastru! Este o adevărată tragedie pentru întreaga omenire! Este de un milion de ori mai rău decât dacă am fi inventat bomba atomică! Nu înţelegeţi că deschideţi cutia Pandorei şi scoateţi la iveală orori nebănuite ce ne vor invada universul? Uitaţi-vă numai ce lucruri cumplite ne facem unii altora, în fiecare secundă a fiecărei zile, pe întreg mapamondul. Până în ziua de azi unicul lucru cu adevărat sigur era trecutul. *Vreţi* să trăim într-o lume în care trecutul se va deschide la infinit şi va putea interveni în viitorul nostru? Dacă nu facem ceea ce trebuie *acum,* întreaga omenire ne va blestema în veci, şi asta pe bună dreptate!

— Ce vrei să spui? întrebă doctorul Dyer, încleştându-şi pumnii. Să înţeleg că nu trebuie să ne întoarcem în timp şi să-i aducem înapoi?

Doctorul Pirretti se uită în ochii tatălui lui Kate şi se mai înmuie puţin.

— Nu, Andrew, nu mă refeream neapărat la acest lucru. Avem o îndatorire faţă de Peter şi de Kate. Îmi pare rău că sunt brutal de sinceră, am şi eu o fată, să ştii, dar se ridică următoarea întrebare: consideraţi că securitatea copiilor voştri este mai presus decât dreptul fiecărui om de pe această planetă de a avea o istorie sigură? Ceea ce vreau să spun e că trebuie cumva să găsim o cale să *reparăm* răul ce s-a făcut şi să lăsăm istoria în drepturile ei.

Doctorul Dyer își îngropă fața în mâini.

— Of, Doamne! De ce trebuia să i se întâmple una ca asta tocmai lui Kate?

Ceilalți doi bărbați erau uluiți de izbucnirea violentă a colegei lor. Doctorul Williamson își muta greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit. Doctorul Jacob își drese glasul și zise:

— Nu știam că ești cu totul împotriva acestei descoperiri, Anita.

— Ei bine, ai aflat acum. Până când nu vom analiza această problemă sub toate aspectele și nu vom evalua consecințele publicității făcute unui asemenea caz, nimeni nu trebuie să afle ce am văzut noi astăzi. Absolut nimeni. Nici poliția, nici NASA, nici chiar părinții lui Peter Schock. Ne-am înțeles, domnilor?

Dădură cu toții aprobator din cap, deși doctorul Jacob ezită puțin. Apoi doctorul Dyer zise:

— Dar Megan știe, bineînțeles. Și soția mea... nu puteam să nu-i spun mamei ei...

— Nu!

Doctorul Pirretti oftă din rărunchi, scoase un briceag din geantă și începu să răzuie mesajul lui Kate până când acesta se transformă într-un morman de praf de cărămidă, la baza zidului acoperit de funingine.

Călăreau fără șa. Peter își modifica instinctiv poziția pe spinarea calului, la fiecare schimbare de ritm sau de direcție. La început, se trezise că ședea țeapăn, agățându-se de spinarea lui Gideon; apoi, după puțin antrenament, reuși să stea drept, relaxat, ținându-se de Gideon doar dacă avea cu adevărat nevoie. Privea cum câmpurile pârjolite și nisipoase îi zburau prin fața ochilor și simțea impactul potcoavelor lui Miez de Noapte, ce tropăiau pe pământul tare. Peter nu mai avusese până acum sentimentul libertății depline. Văzuse poze de-ale tatălui său călare în albumele bunicilor. Dacă tatăl lui reușise să călărească fără nicio problemă, de ce îi tot repetase că s-ar putea să sfârșească prin a-și frânge gâtul dacă încerca și el să călărească, la rândul său? Și-ar fi dorit ca părinții lui să-l poată vedea acum.

— Nu-ți mai este teamă, domnișorule Peter, remarcă Gideon. Cred că vei putea deveni, în cele din urmă, un călăreț experimentat. Ține-te de mine. Hai să vedem dacă Miez de Noapte este la fel de puternic pe cât pare.

Gideon își înfipse călcâiele în coastele lui Miez de Noapte și armăsarul o rupse la galop cu toată viteza, în ciuda sarcinii duble din spinare. Accelerarea subită îi tăie respirația lui Peter. Se ținu strâns de Gideon, dar, nu după mult timp, începu să chiuie de bucurie.

— Deci există ceva care să te încânte în vremurile mele, îi strigă Gideon peste umăr.

Da, într-adevăr, chibzui Peter. *Acum câteva ore aș fi dat orice să fiu înapoi acasă, în suburbiile Londrei, iar acum, dintr-odată, nu mai sunt așa de sigur.*

După vreo câteva mile zăriră un băiat care se balansa, mai-mai să-și piardă echilibrul, călare fiind pe un cal de tracțiune, alb cu negru. Întinsese mâna spre crengile lăsate ale unui cireș și culesese ultimele fructe răscoapte, ce nu fuseseră încă ciugulite de păsări. Calul dădea din coada împroșcată cu noroi ca să se apere de niște viespi care se învârteau ametite pe lângă tulpina copacului, deasupra unor cireșe intrate în fermentație.

— Nu cred că trebuie să ne anunțăm prezența, rosti Gideon cu o căutătură poznașă în ochii lui albaștri.

Se lăsă să alunece de pe spinarea lui Miez de Noapte și se furișă fără zgomot înspre băiat, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul. Calul îl observă, dar nu-l băgă în seamă, continuând să smulgă firele de iarbă galbene și dulcege. Peter îl privi înspăimântat, gândindu-se la fosta lui meserie. *Îmi dau seama acum de ce era un hoț atât de abil,* cugetă el în sinea lui. *Nu-i de mirare că n-a fost prins. Se mișcă cu agilitatea unei pisici.*

Băiatul se întindea după o pereche de cireșe negre și lucioase la care nu ajungea, deși erau destul de aproape de el.

— Seară bună, tinere domnișor, vorbi Gideon cu glas ridicat. Este adevărat că fructul oprit este întotdeauna cel mai râvnit.

Băiatul se sperie atât de tare, că își pierdu echilibrul. Gideon îl prinse din zbor și, râzând, îl puse ușurel jos, pe iarbă.

Băiatul avea, probabil, vreo șapte-opt ani, iar obrajii săi soioși erau pătați cu zeamă de cireșe. Încercă să fugă, dar Gideon se luă după el și-l prinse de cămașă. Băiatul nu era deloc încântat că se afla la cheremul lui Gideon, drept urmare îl ardea cu furie la țurloaie.

— Așa aprigi sunt toți băiețandrii de pe-aici? îl întrebă Gideon, pe jumătate amuzat, pe jumătate crispându-se de durere și ținându-l pe băiat la o distanță de o lungime de brat de el. Băiatul îl lovi din nou cu piciorul. Gata, băiete! Sunt și eu făcut din carne și oase! N-ai vrea mai bine să câștigi un șiling?

Băiatul conteni cu loviturile și îi aruncă lui Gideon o privire bănuitoare.

— Și ce trebuie să fac pentru asta, domnule?

— Avem nevoie de un flăcău ca tine, care să meargă după ajutor. Trăsura noastră s-a stricat, mai bine zis osia s-a retezat drept în două.

Gideon îi descrise stejarul uriaș și-l întrebă pe băiat dacă-l știa. Băiatul îi răspunse afirmativ, adăugând că era și o piatră de hotar prin apropiere. Gideon își înfundă adânc

mâna în buzunarul jachetei, de unde pescui o monedă de șase penny*. Băiatul nu mai stătu pe gânduri și o porni călare pe calul său hodorog înspre Aldrige, pipăindu-și din când în când comoara.

— Nu-ți pierde vremea de pomană pe drum, băiete! strigă Gideon după el. Te mai așteaptă o monedă la întoarcere.

Îl urmăriră pe băiat cu privirea până când dispăru în zare. Cerul începuse deja să aibă tente purpurii, iar soarele era la asfințit. Rândunelele se strigau una pe cealaltă, atât de sus, în înaltul cerului, că aproape nu se vedeau. Plonjau rapid, ca apoi să se înalțe din nou spre culmi, prin aerul limpede și uscat, în căutarea insectelor. Gideon își mijì pleoapele și își puse mâna pavăză la ochi, ca să le privească mai bine.

— N-avem de ce să ne temem de ploaie, cel puțin în noaptea asta, comentă Gideon.

— Câte monede de șase penny sunt într-o liră? vru să știe Peter, căci, în sinea lui, se întreba cum își putea cheltui băiatul banii câștigați.

— Patruzeci. Doisprezece penny într-un șiling, douăzeci de șilingi într-o liră.

— Banii sunt mult mai ușor de socotit în vremea mea. Și ce poți cumpăra cu șase penny?

---

* Cea mai mică unitate monetară din Marea Britanie, astăzi egală cu a suta parte dintr-o liră sterlină.

Gideon chibzui o vreme.

— Ei, bine, poți să servești o masă pe cinste pentru șase penny. Sau, dacă vrei, te duci la bărbier să te tunzi. Și cu șase penny mai poți să cumperi o cantitate suficientă de vin, cu care să-l bagi chiar și pe pastorul Ledbury sub masă.

Încălecară din nou pe Miez de Noapte, reluându-și astfel călătoria. În curând, zăriră stejarul uriaș. Deasupra lui plutea un nor negru și ciudat care venea cu repeziciune spre ei. Erau ciorile. Curând auziră și croncăniturile lor răgușite: Cra! Cra! Cra! Un stol compact de păsări mari și negre trecu chiar pe deasupra capetelor lor. Pe Peter îl copleși un soi de neliniște. Din ce pricină fugeau ele în zbor? Gideon trase brusc de hățuri și sări jos din șa. Peter îl urmă imediat. Giganticul stejar și trăsura ruptă de sub el se profilau vag, în depărtare, pe câmpia netedă. Gideon își înfundă mâna în buzunarul interior și scoase un mic ochean de alamă pe care-l duse la ochi. Își mijì ochii, schimonosindu-și toată fața, în încercarea de a-și concentra privirea asupra trăsurii stricate.

— Nu pot să-mi dau seama prea bine ce se vede, exclamă Gideon, oftând adânc de disperare.

— Pot să mă uit și eu? întrebă Peter.

Gideon îi dădu ocheanul, iar Peter se străduì să-și țină brațul drept nemișcat, sprijinindu-l cu cealaltă mână.

— Îmi tremură mâinile și trăsura îmi dansează în fața ochilor.

Peter fixă stejarul, încordându-și privirea, până când ceva îi sări în ochi. Băiatul icni de spaimă.

— Ce se vede? strigă Gideon, smulgându-i ocheanul din mână și îndreptându-l spre grupul de sub stejar.

— Câți oameni sunt acolo? îl chestionă Peter în clipa următoare.

Buzele lui Gideon se mișcau în timp ce număra pe mutește.

— Cinci. Și un băiat, adăugă el. Cred că-l leagă pe pastor de copac, dar nu pot fi sigur de la o asemenea distanță. Nu-i văd pe ceilalți, însă.

— Doar nu crezi că le vor face vreun rău? Adică, nu se vor atinge de Kate, Hannah și Jack, nu-i așa? Se vor mulțumi să ia colierul de diamante împreună cu aurul pastorului și vor pleca, așa-i? Au venit numai după bani, nu?

Gideon nu-i răspunse, rămânând cu ochii pironiți pe stejarul din depărtare. Din spatele trăsurii se ridica un firicel de fum. Apoi îl luă pe Miez de Noapte de frâu, mângâindu-l pe gât și îl conduse încetișor prin desișul de mesteceni tineri. Între desiș și trăsura stricată nu era decât câmpia ca-n palmă, fără nici măcar o ridicătură de pământ, care i-ar fi putut servi drept ascunzătoare. Lui Peter i se uscase gura de spaimă.

Gideon își făcu din nou apariția lângă Peter.

— Banditii sunt înarmați, spre deosebire de noi, rosti el. Avem doar acest cuțit al meu. Dar sunt prea mulți ca să ne hazardăm la un atac. N-am nici cea mai mică îndoială că fie Omul de Smoală, fie Ned Porter, sau chiar amândoi i-au împins pe hoții de drumul mare să dea lovitura acum și aici, la o leghe* bună de cel mai apropiat ajutor. Când își vor da seama că nu ne aflăm printre ceilalți călători, se vor întreba, cu siguranță, pe unde umblăm... Sper, din tot sufletul, ca tovarășii noștri de drum să fi avut inspirația să spună că am plecat înaintea lor, deoarece, așa, cel puțin, am putea să-i luăm prin surprindere.

Gideon ridică pe neașteptate o piatră de jos și o azvârli cu toată forța în tufele din spatele lui.

— N-am învățat nimic în acești ultimi cinci ani! Știam că-i va trimite! Știam! Este ca în jocul de-a șoarecele și pisica: nu-și poate înfrâna plăcerea să se joace cu victimele sale înainte de a le ucide. Nu se mai mulțumește doar să mă vâneze pe mine, trebuie să-i atace și să-i jefuiască și pe cei care mă ajută! Ce-o fi fost în mintea mea neroadă? Să-i las pe toți expuși, în văzul lumii... ca pe niște miei ce urmează a fi duși la tăiere! Omul de Smoală îi va lăsa pe hoții de drumul mare să-și păstreze prada pentru ei, căci *eu* sunt premiul cel mare, după care l-a trimis stăpânul său.

---

* O leghe = 4,83 km pe uscat și 5,56 km pe mare.

V-am promis, ţie şi domnişoarei Kate, să vă ajut, dar n-am făcut nimic altceva decât să vă pun şi mai mult viaţa în pericol!

Gideon culese altă piatră şi o izbi atât de tare de trunchiul unui copac, că îi scrijeli adânc scoarţa.

— Fir-ar el să fie al naibii! strigă el şi se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, incapabil să-şi mai stăpânească furia şi frustrarea.

Peter se lăsă jos, pe pământ, punându-şi fruntea pe genunchi, năucit de accesul de mânie al lui Gideon: era alb ca varul la faţă şi avea palmele umede de transpiraţie. Dacă Gideon nu ştia ce să facă, atunci, cu siguranţă, nici el nu avea de unde să ştie. Închise ochii. Un sfert de oră mai târziu, auzi paşii lui Gideon şi simţi o mână lăsându-i-se pe umăr.

— Nu-ţi fie teamă, căci pe asta mizează şi ei. Încă nu e totul pierdut. Hoţii de drumul mare au făcut focul. Pun pariu că vor să-şi ridice aici tabăra pentru la noapte. Vom aştepta mai întâi să se înnopteze şi, apoi, vom vedea ce putem face la adăpostul întunericului.

Peter luă ocheanul şi privi atent înspre stejarul din depărtare. Hoţii de drumul mare nu se vedeau din pricina trăsurii. În afară de câteva mişcări sporadice, nu-şi putea da seama ce se întâmpla cu prietenii lui, aflaţi atât de aproape şi, totuşi, atât de departe. În rest, nu se zărea decât câmpia întinsă şi netedă. Gideon îl priponi pe Miez

de Noapte de trunchiul unui copac, apoi încercă să-l convingă pe Peter să se odihnească cât mai avea ocazia, deoarece, în curând, urmau să aibă nevoie de toată energia și de toată puterea lor de judecată. Pentru o vreme, stătură unul lângă celălalt, la adăpostul mestecenilor fosnitori, Gideon mestecând un fir lung de iarbă, iar Peter privind obsesiv prin ochean la vălătucii de fum ce se înălțau spre cer din spatele trăsurii. Nu-și vorbeau, în schimb urmăreau cum întunericul înghițea încetul cu încetul panglicile purpurii și aurii ce brăzdau orizontul.

— Vino, rupse Gideon tăcerea într-un târziu. Am trecut pe lângă niște trestii mai devreme. Trebuie să fie vreun izvor prin apropiere. Hai să căutăm niște apă pentru Miez de Noapte.

Gideon dezlegă calul și o porniră la drum, mergând înapoi spre pâlcul de trestii. Aerul începuse să se mai răcorească. Peter își sprijini mâna pe grumazul lui Miez de Noapte, aplecându-se din când în când să-i culeagă snopi de păpădii și iarbă verde pe alese. În timp ce calul mesteca mâncarea oferită de băiat, Peter îi simțea răsuflarea zgomotoasă și fierbinte în palma lui întinsă. Prezența animalului, căldura lui, probabil, și mirosul familiar de sudoare de cal îl făceau pe Peter să nu-i mai fie chiar atât de teamă ca până acum.

Terenul devenea din ce în ce mai mlăștinos, pe măsură ce se apropiau de trestii și, în curând, dădură de un mic

izvor ce se vărsa, susurând alene, într-un eleșteu. Îl văzură pe Miez de Noapte cum se adapă cu lăcomie, cufundat până la genunchi în apa plină de mâl. Întunericul se lăsa rapid, dar Gideon avea grijă să cerceteze terenul cu ocheanul și să se asigure că nu sunt detectați de ochi nevăzuți.

— A aparținut tatălui meu, preciză Gideon, arătând spre ochean. I l-a dat fratelui meu mai mare, dar la moartea acestuia, mi-a revenit mie de drept.

— Asta s-a întâmplat când majoritatea membrilor familiei tale s-au îmbolnăvit de scarlatină?

— Nu, n-a fost atunci. Nu-mi aduc deloc aminte de fratele meu mai mare. A murit cu câțiva ani înainte de a ne muta în Abinger. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre moartea lui. Bănuiesc că a murit într-un accident sau așa ceva, dar ceea ce știu, cu siguranță, este faptul că mama mea nu și-a revenit niciodată din acel șoc. A fost primul ei născut, așa că trebuie să fi suferit teribil de acea grea pierdere.

Gideon scoase din jachetă un obiect puțin mai mare decât mâna lui, a cărui suprafață lustruită lucea de-ți lua ochii.

— Ce e ăsta? vru să știe Peter.

— Cum, nu știi? Ia încearcă să ghicești. L-a sculptat chiar tatăl meu din cornul unui berbec, pe când eram mic copil. A făcut-o din pricina tizului meu. Ascultă.

Gideon duse obiectul la gură și suflă foarte ușor în el, scoțând o suită de sunete limpezi și suave.

— Cine este tizul tău? îl descusu Peter.

— N-ai citit Biblia? N-ai auzit de Ghedeon și de madianiți?

Peter trebui să recunoască că nu auzise de ei până acum.

— Ghedeon a fost acela care i-a condus pe israeliți în luptă împotriva madianiților... Gideon se întrerupse brusc în mijlocul frazei. Cornul tatălui meu mi-a oferit, cred, soluția la problema noastră. Da, pe Dumnezeul meu! Acum știu ce avem de făcut!

Îi zâmbi triumfător lui Peter care era nedumerit, dar fericit, în același timp, deoarece Gideon părea să aibă un plan oarecare.

— Dacă îți relatez povestea din Biblie, vei înțelege despre ce este vorba, îi explică Gideon. Israeliții erau copleșiți numeric de madianiți, aceștia din urmă având o armată numeroasă. Tabăra lor era foarte bine apărată. Totuși, Dumnezeu i-a vorbit lui Ghedeon și i-a spus să aleagă doar câțiva dintre cei mai buni luptători ai săi pentru atac. Știi cum I-a spus Dumnezeu să facă această alegere?

Peter clătină din cap.

— Bea niște apă, domnișorule Peter.

— Chiar acum?

— Da.

— Bine...

Peter se așează pe burtă pe marginea iazului, cu speranța că apa mâloasă era bună de băut. Își cufundă capul în apă.

— Nu! exclamă Gideon. Tizul meu nu te-ar fi ales pe tine. Uite cum bea un soldat...

Își îndoi genunchii și, ținându-și spatele drept, se lăsă la pământ, își făcu mâna dreaptă căuș și o cufundă în apă. Apoi se ridică în picioare și sorbi cu lăcomie apa, rotindu-și ochii de jur împrejur în tot acest timp, ca să vadă dacă nu cumva îl paște vreun pericol.

— Așa își selecta Ghedeon oamenii. Îi punea să bea apă. Aceia care beau fără să ia în considerare posibilele primejdii erau respinși. I-a ales pentru atac doar pe acei câțiva care au fost vigilenți și și-au luat măsuri de precauție în timp ce-și beau apa. Dumnezeu i-a mai spus lui Ghedeon să aștepte până la miezul nopții, înainte de a le ordona oamenilor săi să încercuiască tabăra. Ghedeon a făcut întocmai și, la ordinul său, israeliții, care aveau fiecare câte o trompetă și o torță aprinsă în interiorul unui vas gol, au făcut o hărmălaie infernală, suflând din trompete, spărgând oalele și zbierând de mama focului. Madianiții, buimaci de somn și înnebuniți de spaimă, au început să se căsăpească între ei. Acum înțelegi ce vreau să facem?

Peter încuviință din cap, zâmbind.

Capitolul 14

Stratagema lui Gideon

În care pastorul ține o predică ciudată,
iar călătorii își arată „popoul"

Ar fi trebuit să fie o scenă pașnică. Rândunelele planau în zbor deasupra peisajului cu tente aurii și purpurii în lumina asfințitului, greierii țârâiau în iarba înaltă și uscată, iar frunzele bătrânului stejar foșneau la adierea brizei călduțe... dar numai pașnică nu era. Trăsura eșuată în mijlocul drumului semăna cu o carcasă uriașă înconjurată de cufere deschise, risipite care-ncotro, al căror conținut fusese răscolit și împrăștiat pe jos. Pastorul Ledbury era legat de copac cu o sfoară încolăcită de două ori peste talia lui groasă. Vizitiul și Sidney erau legați fiecare de câte o roată a trăsurii. Kate, Hannah și Jack stăteau înghesuiți unul într-altul, de o parte a copacului, în timp ce vizavi de ei se aflau Ned Porter și ticăloșii de bandiți care-i țineau prizonieri. Ori de câte ori adierea vântului își schimba direcția, fumul îi îneca. Jack începu să tușească.

— Taci, conașule Jack, îi șopti Hannah. Dacă taci din gură și ești curajos, totul se va sfârși cu bine. Pune-ți capul în poala mea, ca să nu mai vezi brutele astea urâte și ticăloase. Hai să-ți cânt un cântecel.

Hannah încercă să cânte, dar vocea îi tremura atât de tare, încât se lăsă, în curând, păgubașă și începu, în schimb, să-i fredoneze o melodie cu glas scăzut. Îl mângâie ușor pe spate și, alinat de atingere, Jack adormi cu capul îngropat în fustele ei. Hannah se aplecă spre Kate și îi șopti la ureche:

— Cred că nu se simte prea bine. Are puțină febră. Nu-mi place deloc că doarme afară, în aerul răcoros al nopții...

— V-a dat cineva voie să vorbiți? se răsti la ele șeful bandei, îndreptându-se cu pași mari spre copac. Încă o vorbă dacă mai scoateți, vă cârpesc un dos de palmă de nu vă vedeți.

— Spuneam doar că băiețelul... Auu!

Hannah țipă de durere, izbită fiind drept în față de un pumn de ghinde venit de pe cealaltă parte a focului.

— Las-o în pace, huliganule! zbieră Kate.

Ceilalți doi hoți de drumul mare se mulțumiră s-o privească și să râdă. Agresorul însă se repezi furios spre ea. Kate își încleștă pumnii și, pentru o fracțiune de secundă, un puseu de adrenalină o făcu să creadă că, dacă ajungea să-i clintească doar un singur fir de păr din cap, n-o va

sfârși bine. Dar hoțul de drumul mare îi înșfăcă ambele mâini, de parcă ar fi fost două rămurele, și i le răsuci la spate până când ea urlă de durere. Se zvârcolea și țipa în gura mare, dar în mâinile lui nu părea decât un pisoi care dădea din picioare, zbătându-se în zadar să se elibereze.

— Ce-am spus e valabil și pentru tine, puștoaică băgăcioasă ce ești, mârâi el. Dacă nu te potolești, am să te leg și pe tine ca pe ăilalți.

O ținu strâns lipită de el și o forță să se îndrepte către cei doi legați. Era vag conștientă că pastorul îi striga ceva și că Sidney se chinuia să dezlege frânghia cu care-l țintuiseră de roata trăsurii, dar cel care îi veni în ajutor nu fu nimeni altul decât Ned Porter.

— Dă-i drumul, îi spuse el hoțului, și glasul îi era foarte plăcut. Ochii săi verzi străluceau în lumina focului. Un cavaler nu trebuie cu niciun chip să se poarte atât de josnic și, atât timp cât ești cu mine, aș prefera să nu maltratezi doamnele.

Ned răspunse cu o grimasă privirii sfidătoare aruncate de hoțul de drumul mare și așteptă în tăcere, cu brațele încrucișate și bătând ușor dintr-un picior încălțat cu pantof cu cataramă. Nefiind în stare să se miște, Kate își dădu brusc seama de căldura urât mirositoare ce emana din pieptul masiv al bărbatului. Prin materialul fin al rochiei simțea bubuiturile inimii lui. O năpădi un val de greață și de teamă. Banditul era ca un Pit Bull care se

smucea în lesă. Fata îi simţea aversiunea profundă faţă de Ned Porter. O strânse mai tare preţ de o clipă, după care o îmbrânci spre Hannah şi Jack. Ned înclină uşor capul înspre Kate în semn de respect. Hannah o apucă de mână şi i-o strânse compătimitor. Kate simţi transpiraţia cum i se prelinge încet de-a lungul spinării şi închise ochii.

Lumina începuse să pălească şi focul ardea din ce în ce mai strălucitor pe sub copac. Legat fedeleş de o roată a trăsurii, vizitiul privea în gol, fie resemnat cu soarta lui, fie simţindu-se prea rău ca să-i mai pese. Pe chipul lui Sidney, în schimb, se citea când spaimă, când furie. John, complicele lui Ned, se delecta postându-se chiar în faţa lui Sidney şi clănţănind din dinţi în bătaie de joc. Se frecă la mâna ce încă mai purta urma incisivilor pe care băiatul ajunsese să-i jelească în ultima vreme.

— Sper că am avut carnea gustoasă, căci asta a fost ultima mâncare în care ai muşcat cu dinţii ăia ai tăi! îi spuse el lui Sidney, prăpădindu-se de râs de propria-i glumă.

Sidney îşi miji ochii, aruncându-i o căutătură furioasă, şi se smuci să se elibereze din strânsoarea frânghiei.

— Beţele şi pietrele, dragă băiete!* îi strigă pastorul Ledbury.

---

* Aluzie la un proverb englezesc: „Beţele şi pietrele te pot răni, dar vorbele niciodată".

Lui Kate i se părea că fiecare secundă dura cât un minut și fiecare minut cât o oră. Îi umblau prin minte tot felul de întrebări: *Cât timp îmi mai poate bubui inima nebunește în piept fără să-mi plesnească? Unde au ajuns oare Peter și Gideon? De ce nu s-au întors încă?*

„Respiră adânc, Kate. Respiră adânc", îi veniră în minte, pe neașteptate, vorbele tatălui ei. Se străduí să inspire și să expire rar, o dată și încă o dată, până se mai calmă puțin. Așa îi spusese tatăl ei când îi dăduse telefon în miez de noapte, implorându-l să vină s-o ia acasă. Era în ultimul an de școală primară și era cu clasa într-o tabără tematică în High Peak. O refuzase, spunându-i că nu-i făcea niciun serviciu dacă venea după ea. Câțiva copii de la o școală rivală îi făcuseră viața un calvar, ei în mod special (părul său atrăgea întotdeauna atenția celor din jur). Așa că, în a doua noapte, fugise din tabără și o pornise în beznă, bântuind pe drumuri izolate, în căutarea unui telefon public. „Nu mai face pe victima," o sfătuise tatăl său. „Dacă simți nevoia să plângi, fă-o când nu te vede nimeni. Există o soluție pentru orice problemă", adăugase el. „Trebuie doar să fii cu mintea limpede ca s-o poți găsi. Ești o fată isteață, Kate, și trebuie să ai încredere în tine, pentru că știi că poți avea..." Cam așa s-a desfășurat conversația dintre tată și fiică, în încercarea de a rezolva dilema, într-o cabină telefonică plină de fluturi de noapte și țânțăroi ce

gravitau în jurul luminii gălbui. Jumătate de oră mai târziu, Kate se furișa înapoi în tabără mult mai înțeleaptă decât plecase...

Soluția acelei probleme cu greu ar putea fi aplicată și în acest caz, reflectă ea, dar amintirea îi aduse o umbră de zâmbet pe buze. Tatăl ei făcuse o călătorie dus-întors de două ore înainte de micul dejun, ca să introducă un pachet, pe furiș, în tabără. Mai târziu, în aceeași dimineață, veniseră copiii mai mari, de la câteva mile distanță de magazinul din apropierea taberei și se așezaseră la coadă gata să-l ia la bătaie pe oricine i-ar face zile fripte lui Kate, în schimbul unei porții din cea mai mare provizie secretă de dulciuri pe care o văzuseră vreodată.

Respiră adânc, își repeta Kate în sinea ei, *și totul va fi bine...*

Trebuia să găsească o ieșire din situația în care se aflau... Stătea acolo, cufundată în gânduri, în liniște deplină...

La început, Kate crezuse că hoțul de drumul mare care pusese mâna pe ea era Omul de Smoală. Era bine legat, nebărbierit și avea părul prins la spate într-o coadă de cal grizonantă și slinoasă. Pe măsură ce trecea timpul și le asculta glumele de prost gust, Kate începu să-și dea seama, încetul cu încetul, cine era fiecare. Agresorul ei era, de fapt, Joe Carrick. Banda lui Carrick era alcătuită din cei

trei fraţi Carrick: Joseph (Joe), John Bâlbâitul şi Will. Joe Carrick părea să fie şeful. Era cel mai tânăr dintre ei, dar şi cel mai de temut, în ceea ce o privea pe Kate. Ori de câte ori Joe îi arunca câte o privire, i se zbârlea părul de pe ceafă. Era agresiv, spurcat la gură şi imprevizibil: acum era calm şi rezonabil, ca în momentul următor să devină gălăgios şi violent. Trebuia să fie tot timpul cu ochii pe el. Mai era şi un băiat tăcut, care stătea deoparte şi al cărui nume nu reuşise încă să-l afle.

Din câte îşi putuse da seama, Omul de Smoală era acela care-i trimisese pe Ned Porter şi pe hoţii de drumul mare să-l găsească pe Gideon Seymour şi să-l aducă înapoi la Londra. *Dar de ce*, se întrebă ea, *nu venise Omul de Smoală personal să pună mâna pe Gideon? Ce putere avea asupra acestor ticăloşi depravaţi, care-i duceau de bunăvoie ordinele la îndeplinire?*

Ned Porter nu arăta deloc schimbat, nu avea nici măcar hainele mototolite, după scurtul interval petrecut în pivniţa judecătorului, şi se plimba mândru nevoie mare într-o jachetă azurie, asortată cu vesta lui de mătase, pe care le achiziţionase, fără îndoială, de la vreunul din locuitorii de bună-credinţă din Lichfield. Ned lăsă să se înţeleagă că se considera superior acestei adunături de bandiţi necioplţi şi bărboşi. Hoţii de drumul mare îi aduseră la cunoştinţă, la rândul lor, faptul că erau acolo şi îl tolerau doar pentru că nu-l puteau refuza pe Omul de

Smoală. Îi puseră în vedere foarte clar, că, în cazul în care nu primeau fiecare câte o parte egală din pradă, el, și nimeni altul, va fi acela care va avea de tras consecințele.

— Dacă Gideon Seymour este persoana pe care o cauți, îl anunță pastorul Ledbury, atunci n-are rost să-ți pierzi timpul pe-aici. N-am încredere în el și i-am trântit-o drept în față. Am avut un schimb aprins de cuvinte, în urma căruia el și domnișorul Schock au plecat călare singuri la Londra.

Pastorul minte ca să-l acopere pe Gideon! se minună Kate în sinea ei. *Să însemne asta oare că și-a schimbat părerea despre el?* Apoi îi dădu prin minte că poate o făcuse doar ca să le poată da ocazia, lui Gideon și lui Peter, să-i ia prin surprindere când urmau să se întoarcă.

Când auziră că Gideon plecase la Londra, banditii se arătară dornici să ia prada și fălosii (așa numeau ei caii), după care s-o pornească și ei înapoi spre Londra. La urma urmelor, după cum comentă Will, trecuse mai bine de o lună de când nu le mai călcase piciorul pe la taverna „La Trandafirul" din Drury Lane. Totuși, Ned Porter nu păru prea convins de explicația dată de pastor pentru absența lui Gideon.

— Chiar și un slujitor al bisericii e capabil să trântească câte o minciună atunci când crede de cuviință, așa că iertați-ne, părinte, dacă mai zăbovim pe aici în caz că domnul Seymour și tânărul domnișor Schock se răzgândesc.

Pentru că nu-mi vine să cred că i-ar lăsa baltă pe minunații lor tovarăși de drum și pe o asemenea distinsă domnișoară.

Rostind aceste vorbe, îi făcu o reverență lui Kate, îndoind un picior la spate, lăsându-și privirile în pământ și fluturând o batistă cu mâna dreaptă. Joe Carrick își ridică ochii spre cer, dezgustat de atâtea fasoane.

Așa că banditii morocănoși se trântiră pe pământul gol, văzându-se obligați să aștepte, în timp ce Ned se antrenă într-o conversație cu pastorul, înainte de a-l ușura de bunuri. Kate se întreba cât va mai dura până când fraților Carrick le va sări țandăra. În curând începură să le chiorăie mațele de foame și, fiindcă nu mâncaseră din seara precedentă, John Bâlbâitul, care era cel mai bun țintaș dintre ei, a fost trimis la vânătoare cu praștia să le aducă ceva de mâncare pentru masa de seară. Băiatul, care părea mai în vârstă decât Peter și Kate, dar era cu vreo trei țoli mai scund și arăta numai piele și os, plecă cu el. Avea ochii mari, negri și o față expresivă pe care se citea teama. Stătea cu capul băgat între umeri, de parcă anticipa următoarea lovitură.

Praștia lui John Bâlbâitul puse ciorile pe goană. Fiind convins că erau păsări aducătoare de nenorociri, trase drept în mijlocul ciorilor cocoțate pe ramurile falnicului stejar. Când el și băiatul se întoarseră cu patru iepuri durdulii, îl găsiră pe Ned Porter ținându-i o predică

pastorului Ledbury. Kate își aminti de remarca făcută de pastor, la curtea judecătorească din Lichfield, despre Ned care-i imita pe superiorii săi și își dădu deodată seama cât de mult îl afectase insulta pastorului. Pastorul însă refuza să-i răspundă, o tactică ce, spre marea lui satisfacție, îl înnebunea pe Ned.

— Greșiți îngrozitor prin faptul că mă tratați ca pe un hoț de rând. Dacă nu s-ar fi abătut nenorocirile asupra familiei mele, aș fi făcut carieră. Aș fi putut deveni doctor, avocat sau chiar și pastor.

Joe Carrick râgâi zgomotos. Cei doi frați ai săi se tăvăleau de râs.

— Mă scuzați, Luminăția Voastră, grăi el. N-am vrut să vă ofensez câtuși de puțin.

— Ține-ne o pre-pre-predică în cazul ăsta, Ned, strigă John Bâlbâitul.

Ned se răsuci îndată spre el, privindu-l cu atâta ferocitate, încât până și Joe Carrick fu luat prin surprindere. Îl înșfăcă pe John de guler și trase cocoșul pistolului. Ceilalți frați țâșniră și ei în picioare, dar Ned nu avea chef să se dea bătut. Will Carrick, un individ musculos cu aspect bovin, care șchiopăta de un picior, se opri din jupuitul iepurilor, se ridică de lângă foc și se apropie ținându-și cuțitul pătat de sânge la vedere.

— Oricine se pune cu Ned Porter, își dă seama de greșeală doar când e prea târziu.

Ned îl săgetă cu privirile sale mocnind de furie pe John Bâlbâitul, până când acesta își coborî ochii în pământ. Doar atunci îi dădu drumul la guler. Joe le făcu celorlalți semn să se așeze.

— Și pe unde crezi că se află colierul de diamante, Ned? întrebă Will, spărgând astfel tăcerea îndelungată care se lăsase între ei și schimbând și subiectul, totodată. Hai să-l percheziționăm. Să vedem dacă-i în jachetă.

— Sub perucă, probabil, îi sugeră John, ajutorul lui Ned, cunoscut de ceilalți drept John Puturosul, pentru a evita orice confuzie. Acolo l-a ascuns ultima oară.

Acestea fiind spuse, John Puturosul îi smulse pastorului peruca de pe cap, dând la iveală chelia lui albă și țepoasă. Dar colierul nu era acolo.

— Sunteți un om educat, i se adresă Ned pastorului, și nu v-ar plăcea deloc această companie în care sunt deocamdată obligat să mă aflu. Totuși, permiteți-mi să vă dau niște sfaturi privind felul în care trebuie să vă purtați cu acești indivizi. Ne-ați scuti pe toți de neplăceri dacă ne-ați spune, fără prea mult tărăboi, unde ați ascuns colierul și banii dumneavoastră. Banda Carrick, după cum îi merge faima, este renumită pentru proastele ei maniere.

Kate se uită la Joe Carrick care bătea nervos din picior. *Spune-i! Of, Doamne, spune-i odată! Oricum îl vor găsi destul de curând!*

Pastorul nu scoase nicio vorbă și, pentru o clipă, nu se auzi altceva decât hârșâitul cuțitului cu care Will Carrick jupuia iepurii. *Iată un om care știe să folosească un cuțit,* îi trecu prin minte lui Kate. Pastorul era, în mod vizibil, pradă unor cumplite frământări. Era împotriva tuturor principiilor sale să cedeze în fața unor bandiți ticăloși, dar, în același timp, părea inutil să se împotrivească. Îi aruncă o privire lui Sidney, de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze, apoi oftă din rărunchi.

— Aurul meu se află într-un cufăr de lemn, la un loc cu coniacul. Colierul doamnei Byng îl veți găsi în jacheta mea.

Joe și Will îl dezlegară pe pastor ca să poată ajunge la jacheta lui. Joe îi smulse haina de pe el, iar Will îi trase jos și pantalonii, pe deasupra. Hannah își feri privirea în semn de respect, dar nu înainte de a observa, cu satisfacție, că spălătoreasa de la Baslow Hall frecase cu temei lenjeria intimă a pastorului. Hoții de drumul mare găsiră repede colierul și se înveseliră pe măsură. Joe și John Bâlbâitul scotociră prin cuferele și lăzile care erau împrăștiate în jurul trăsurii stricate și forțară capacul unei lăzi de coniac. Joe scoase la iveală o pungă cu monede de aur și o cântări în mână.

— O sumă frumușică, comentă el. După mine, sunt vreo cincizeci de guinee, cam așa ceva.

— Cincizeci și șapte de guinee, admise pastorul printre dinți.

— Uite cum strălucește, rosti Will admirativ, în timp ce examina colierul de diamante al doamnei Byng. Chiar și după ce tăinuitorul de lucruri furate își va fi luat partea, tot o să ne-alegem cu o grămadă de bani de pe urma lui.

— N-o să ajungă la tăinuitor, afirmă Ned. Avem ordine precise. Bișțarii îi putem împărți între noi. Colierul însă va ajunge la Recuperator.

Will deschise gura să spună ceva dar se răzgândi, de parcă și-ar fi dat seama că nu avea niciun rost să-l contrazică pe Ned.

— Recuperatorul ne va răsplăti pe măsură, zise tâlharul de drumul mare, întinzând mâna după colier.

Will dădu drumul colierului să cadă în mâna lui Ned, fără nicio tragere de inimă, apoi o porni șchiopătând înspre Joe, căruia îi șopti la ureche atât de tare încât să-l audă toată lumea:

— Nu suntem obligați să i-l dăm. Am putea foarte bine să-i spunem că nu l-am găsit...

— Da, păi nu ne-a f-f-fost așa în-în-înțelegerea, gângăvi John Bâlbâitul.

— Folosiți-vă tărtăcuțele, băieți, îi îndemnă Joe, privindu-l pe Ned drept în ochi. Amintiți-vă de Four String. Recuperatorul află tot adevărul până la urmă. Într-un fel sau altul.

Will mormăi ceva în barbă.

— Amintiți-vă numai cum a fost judecat Laurence Rose la Old Bailey*, continuă Joe. Recuperatorul a fost cel care i-a plătit pe oamenii de paie** să jure că el se afla în altă parte la vremea respectivă. Și indivizii aceștia nu se vând ieftin deloc. S-ar putea să avem și noi nevoie de ei într-o bună zi. Asta ține el să nu uităm. Tu ce părere ai, Ned?

Ned nu răspunse. Kate îl studie cu atenție. Stătea vizavi de hoții de drumul mare, de cealaltă parte a focului, fluierând ușurel, în timp ce, cu vârful cizmei, împingea în foc un butuc mai mare. Părea relaxat, de ziceai că-i la picnic, dar Kate observă că mâna i se odihnea pe patul pistolului.

— Hei, băieți, cine vrea o porție din rachiul pastorului? strigă John Puturosul, care venea spre foc cu câte trei sticle de coniac în fiecare mână, ținându-le între degete și zdrăngănindu-le una de alta. Îi făcu lui Ned cu ochiul, cu subînțeles. Aduceți-vă cănile, flăcăi, să ne scoatem frigul din oase. Tom, tu stai de pază. Sus, în copac, cu tine.

Așadar, Tom e numele lui, reflectă Kate. Băiatul se cățără în copac, folosindu-se de una din frânghiile cu care îl legaseră pe pastor de picioare. Se înghesui între trunchi

---

* Principala curte cu juri din Londra.

** Pe vremuri oamenii dispuși să depună mărturie falsă, în schimbul unei sume de bani, stăteau în fața curții de justiție purtând, drept semn distinctiv, un pai ieșind din pantof, la pălărie sau în păr, de unde li se trage și numele.

și o creangă de la baza coroanei, apoi începu să scruteze câmpia de jur împrejur. Dedesubt, Ned, John Puturosul și hoții de drumul mare ședeau în jurul focului și beau, mai mult în liniște, ștergându-se la gură cu dosul palmei și scuipând în foc. Aproape că se înserase și flăcările aruncau reflexe gălbui asupra fețelor bandiților. Umbrele li se alungeau în pustiul întunecat din spatele lor.

— Ați mai văzut vreodată în viața dumneavoastră așa o adunătură de oameni respingători? îi șopti Hannah lui Kate. Au niște mutre teribil de acre. Cu excepția lui Ned, totuși...

— Ce este acela un recuperator? o descusu Kate.

— Cum de nu știți, domnișoară Kate? Păi, este cineva care recuperează bunurile furate, de cele mai multe ori pentru recompensă, dar, câteodată, dacă plata e pe măsură, îl dă în vileag și pe hoț. Se spune chiar că recuperatorii sunt, în cele mai multe cazuri, mai răi decât escrocii pe spinările cărora trăiesc. Judecătorii au nevoie de ei, iar hoții le-au luat frica, așa că recuperatorii îi asmut pe unii împotriva altora spre propriul lor avantaj. Cel despre care vorbesc ei trebuie să fie un om foarte influent, ca să-i țină pe niște hoți de drumul mare de teapa lor sub control...

Will confecționase un soi de țepușe din crengi de copac, iar mirosul de iepure fript îi făcea pe bandiți să saliveze de poftă. Acum că, pentru o vreme, îi mai

slăbiseră din ochi pe prizonierii lor, Kate se simțea puțin mai în largul ei. Dar băiatul pe nume Tom părea că nu-i slăbește din ochi. Ori de câte ori se uita în sus, li se încrucișau privirile, ca apoi, imediat, el să se uite în altă parte. Deodată, fetei îi veni o idee. Se trase mai în spate, afundându-se în umbra nopții, și închise ochii pe jumătate. Avea de gând să încerce să dispară. Ce altceva putea face? Problema era însă dacă putea să se relaxeze într-o asemenea situație stresantă...

După o vreme, John Puturosul îl înghionti pe Ned, arătând cu degetul înspre Will.

— Care-i baiul? întrebă acesta.

Will Carrick plângea cu cana de coniac în mână.

— E din pricina lui Four String George.

— Ce nume mai e și ăsta? întrebă Ned. Cine e individul?

— A fost, replică Will, cu lacrimi în ochi. A fost spânzurat la Tyburn anul trecut, în aprilie. Îi spuneam Four String (Patru șnururi) din cauza șireturilor colorate cu care își strângea cracii pantalonilor la genunchi. Era un tovarăș de pahar grozav. După câteva pahare, când se cherchelea, devenea cel mai vesel om din toată Anglia. Doamne, cât îi mai simt lipsa!

Hoțul de drumul mare smiorcăi zgomotos și pe față îi apărură dâre albe acolo unde își ștersese lacrimile.

— Dă-mi ceva să mă șterg, Joe.

Fratele său îi aruncă o batistă, care o fi fost cândva curată.

— Lasă, morții cu morții, îl sfătui Joe. Din pricina celor vii trebuie să-ți faci acum probleme.

— Pa-pa-patru șnururi a fă-fă-făcut un adevărat spe-spe-spectacol la Tyburn. N-a lă-lă-lăsat să se-se-se vadă că-i e frică. Mulțimea l-a adorat. Îndată ce J-J-Jack Ketch i-a pus ș-ș-știreangul de gât, au tras de el ca să-să-să aibă o moarte ușoară. Publicul din Tyburn își respectă concetățenii.

Will hohoti și mai tare în memoria lui, iar, în curând, i se alătură și John Bâlbâitul, amândoi începând să plângă unul pe umărul celuilalt.

— Acum arde în focurile iadului, și noi ceilalți o s-o sfârșim lângă el! rosti John printre sughițuri.

— Și-și-și n-o s-s-s-o mai vedem niciodată pe mama noastră care este în rai și-și-și o s-s-s-așteptă o eternitate pe scumpii ei băieți, urlă John Bâlbâitul.

În ciuda spaimei ce o încerca, Kate râse încetișor la adăpostul întunericului, după care se străduí încă o dată să-și imagineze că se află în bucătăria ei de la ferma din Derbyshire.

— Am vis-s-sat noaptea trecută că dădusem ortul popii și-și-și toți oamenii cărora le-am fă-fă-făcut rău la viața mea se înghesuiau în jurul nostru și ne îm-îm-împingeau mai-mai să ne sufoce. Părinte Led-Led-Ledbury, oare Domnul va ierta niște pă-pă-păcătoși ca noi? Avem vreo s-s-speranță?

Pastorul îi privi cu un aer de superioritate și făcu o pauză înainte de a răspunde. Trase adânc aer în piept și, așa legat cum era, se sili să stea cât mai drept posibil, ca să predice de la înălțimea unui amvon imaginar.

— Este vremea — rosti el cu vocea sa tunătoare, impozant chiar și îmbrăcat cu nimic altceva decât lenjeria sa intimă și cu capul chel, neîmpodobit de peruca obișnuită — ca voi, sărmane suflete rătăcite, să faceți pace cu Domnul până nu e prea târziu. Dumnezeul nostru este atoateiertător, dar, ca El să Vă ierte, trebuie să vă căiți. Veniți la mine să vă mărturisiți păcatele, așa cum o fac copiii mici!

Joe Carrick se ridică în capul oaselor, cam nesigur pe propriile-i picioare.

— Țineți-vă gura, părinte, că nu-i vremea slujbei de duminică.

Se pare însă că provizia de coniac a pastorului le deschisese apetitul fraților săi pentru chestiuni spirituale și, drept urmare, insistară să-l dezlege, ca acesta să se simtă în largul său în timp ce stătea de vorbă cu ei.

— Treaba voastră, se răsti Joe la ei, după care se prăbuși greoi înapoi pe pământul gol.

Hoții de drumul mare se așezară la picioarele pastorului întocmai ca niște copii, cu excepția faptului că mai trăgeau din când în când câte-o dușcă de coniac. Până și Tom își dădu drumul să alunece jos din copac ca să-l asculte. După toate aparențele, cu cât pastorul le spunea

că sunt cele mai ticăloase ființe din toată creștinătatea, cu atât plângeau mai tare, dar, în mod evident, le făcea mare plăcere să se căiască. Așa că nimeni nu observă cum conturul lui Kate începu să se topească în umbrele nopții, până când fata dispăru cu totul.

În timp ce se apropiau de giganticul stejar, furișându-se, pe cât posibil, prin spatele trăsurii, ca să nu fie văzuți de bandiți, Peter avu deodată impresia că dăduseră peste un fel de circ ambulant. Zărea, în treacăt, niște oameni așezați în cerc, cu fețele ridicate și luminate de foc și cu privirile pironite pe chipul caraghios al pastorului, fără perucă și pe jumătate dezbrăcat, care făcea gesturi largi spre cer cu brațele sale puternice. Iar în spatele acestei mici scene, se vedea un întreg escadron de cai, priponiți la un loc, ce ședeau cuminți, așteptându-și parcă intrarea în ring, în văzul întregii lumi. Cu toate acestea, Peter era sigur că, în cazul în care vreunul dintre membrii acestei inedite adunări îi descoperea, puteau fi ca și condamnați la moarte.

Gideon o zări primul pe Kate și se pocni peste gură, ca să nu scoată un strigăt de spaimă. Urmări atent cum formele ei se stabilizează treptat și, în fine, își veni destul în fire cât să pună mâna pe creștetul lui Peter și să-i răsucească capul până când acesta dădu cu ochii de prietena lui.

— Kate! zbieră Peter simțind că-i sare inima din piept.

— Sst! sâsâi Gideon. Taci din gură, te rog, căci te poate auzi careva.

Kate își scutură capul violent, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă Peter în șoaptă.

— M-am evaporat, bineînțeles, replică ea.

— Bine ai făcut, domnișoară Kate, consimți Gideon cu glas scăzut. Nici că puteai să alegi vreun moment mai potrivit, deși nu pot să neg că, văzându-te în ipostaza asta, de-a dreptul înspăimântătoare, mi se întoarce stomacul pe dos.

Din senin, Kate începu să dea în Peter, lovindu-l cu pumnii în piept. Peter se dădu înapoi, nedumerit, până când Kate își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Ce ți-am făcut *eu* ție? îi șopti Peter plin de furie. Cu ce ți-oi fi greșit că te răzbuni în halul ăsta pe mine?

— Nu se poate abține, domnișorule Peter. Nu vezi cât de tare tremură?

— Unde ai fost? îl luă la rost Kate. Credeam că o să murim cu toții. Credeam că ai plecat. Mă gândeam că te-ai evaporat și te-ai întors înapoi în secolul al douăzeci și unulea. De ce a trebuit să pleci iar cu Gideon? Nu ți-a păsat nici cât negru sub unghie de mine.

— Cum poți să spui una ca asta? Ești atât de nedreaptă cu mine, îi spuse Peter necăjit.

— Chiar așa? Nu știi cum e să te simți singur și abandonat? Doar tu însuți mi-ai spus că tatăl tău este plecat tot timpul. Așa se întâmplă când ești doar un copil, nu te gândești că și alții pot avea sentimente...

— Este imposibil să-ți ignor sentimentele, la cât de tare țipi!

— În familia mea, dacă îți dezvălui sentimentele față de cineva, nu înseamnă că nu ești curajos sau puternic. Probabil, tu ești convins că e mai bine să le ții ascunse în tine și să te macine pe dinăuntru...

Revoltat la culme, Peter deschise gura să-i dea o replică pe măsură, dar Gideon îi puse mâna pe umăr, punându-l la punct pe un ton aspru:

— N-avem vreme de ceartă acum. Tovarășii noștri de drum au nevoie de ajutorul nostru.

Unii oameni ar fi foarte mulțumiți dacă ar ști că cineva încearcă să-i salveze, își zise Peter în sinea lui, plin de furie. *Dar Kate, în niciun caz!*

— Domnișoară Kate, continuă Gideon. E cineva rănit? Au pus mâna pe colier? Spune-mi tot ce s-a întâmplat de-a fir a păr.

Când Kate termină de povestit, Gideon hotărî că trebuiau să se miște repede, înainte ca cineva să fi observat lipsa lui Kate. Stăteau ghemuiți și înghesuiți unul într-altul la vreo douăzeci de picioare în spatele trăsurii. Focul de

tabără trosnea și scăpăra scântei, iar lumina lui portocalie se întindea prin iarba uscată până aproape de ei.

— Așteptați aici, le spuse Gideon cu glas scăzut. Am de gând să recuperez colierul doamnei Byng.

Peter și Kate intrară în panică.

— Dar știi prea bine că vor să pună mâna pe tine! îi șopti Kate.

— Mai întâi de toate, trebuie să mă găsească, replică Gideon.

Peter și Kate îl urmăriră cum se îndreaptă spre capătul cel mai îndepărtat al stejarului. Nu uitaseră de discuția lor în contradictoriu, dar nu aveau timp de așa ceva acum. Gideon părea că alunecă pe pajiștea scăldată de razele lunii. Nu făcea nici cel mai mic zgomot. Copiii se târâră în patru labe mai aproape de trăsură ca să-i urmărească mai bine mișcările. Un miros proaspăt de iarbă jilavă se ridica dinspre pământul rece.

Peter se mânji cu noroi pe față.

— Camuflaj! sâsâi el.

— Ai văzut prea multe filme.

— Pot să mă consider norocos dacă mai apuc să văd vreunul.

— Nu mai vorbi așa de tare! îl admonestă Kate în șoaptă. Oricum, n-are niciun rost să-mi înnegresc fața cu rochia asta enormă cu volane pe mine.

Peter și Kate se târâră de-a bușilea ceva mai aproape. Pastorul Ledbury le relata hoților de drumul mare povestea fiului risipitor, și frânturi din istorisirea lui ajungeau până la ei. Will și John Bâlbâitul îi sorbeau fiecare cuvânt, dojenindu-l pe fiu și simpatizând cu tatăl.

— Desigur, soarta copilului este să rătăcească prin lume, iar a tatălui, să-l ierte, comentă Will.

— Eu n-n-n-am avut niciodată un ta-ta-tată, declară John Bâlbâitul.

— Chiar și oamenii de ultimă speță, cei mai nenorociți, cei mai nedemni... cei mai urât mirositori indivizi, argumentă pastorul, arătând în sus, spre stele, trebuie să știe că Tatăl lor îi veghează de sus, din ceruri...

Joe Carrick sugea un os de iepure, prefăcându-se indiferent, dar ascultându-l totuși. Will deja căzuse într-un somn greu, insensibil de-acum la orice. Vizavi, Ned și John Puturosul stăteau deoparte și priveau. Nici unul dintre ei nu se atinsese de băutură. Ned arareori își lua ochii de pe Joe, iar mâna i se odihnea pe pistol.

Will Carrick gemu și păru că se rostogolește în umbrele nopții. Nici unul dintre bandiți nu observă nimic, dar Peter văzu ce se întâmplă. Îi dădu un ghiont lui Kate, atrăgându-i atenția asupra lui Gideon.

— Ce-o fi punând la cale Gideon? murmură el.

Kate ridică din umeri. După câteva secunde, Will, cu pălăria trasă pe ochi, de abia mai zărindu-i-se chipul, își

făcu din nou apariția și se ridică în picioare. Peter își ținu respirația. O bufniță țipă în noapte.

— Brrrr... zise Will, tremurând de frig. Își ridică gulerul jachetei. Pământul e umed, continuă Will, bolborosind ceva incoerent. Șchiopătă prin fața pastorului, atât de beat fiind, că abia se mai ținea pe picioare. Iertați-mă, părinte! articulă el cu greu cuvintele. Chemarea naturii.

Se împiedică și căzu la picioarele lui Ned. Se agăță cu toată greutatea de el, încercând să se ridice. Flăcările luminau chipul plăcut al banditului. Ned îl împinse deoparte, scos din sărite, iar Will mormăi ceva în timp ce dispărea în întuneric să-și facă treaba.

Câteva clipe mai târziu, Gideon reapăru, ca prin farmec, din tenebrele nopții. Se așeză lângă Kate și se descotorosi de jacheta și pălăria lui Will.

— Nu era Will! Tu erai! exclamă Peter.

Apoi Gideon scoase la iveală colierul doamnei Byng, dând drumul șiragului de diamante să alunece în poala lui Kate. Kate îl ridică și îl plimbă pe degete. Era greu și cald încă, fiind proaspăt luat din buzunarul lui Ned. Diamantele aveau străluciri alb-albăstrui în razele lunii.

— Ca să fie în siguranță, îi spuse el.

— Uau! replică ea.

— Păcat că n-am putut să-i iau și pistolul, dar îl ținea în mână.

Peter reuși să întrezărească expresia lui Gideon, care stătea cu spatele la lună, și își dădu seama că avea întipărit pe față un rânjet de satisfacție.

Gideon nu mai trebui să-i spună și lui Kate povestea tizului său, pentru că o știa deja. Îi explică faptul că, în situația în care reușeau să-i convingă pe Ned și pe hoții de drumul mare că erau înconjurați și depășiți numeric, aveau, cât de cât, o șansă să-i sperie și să-i alunge, fără să se ajungă la luptă deschisă. Gideon va călări în cerc de jur împrejurul taberei, galopând într-un sens, apoi în celălalt și suflând din corn, în timp ce copiii aveau să țipe și să facă cât mai mult zgomot posibil cu orice le pica în mână, ca să le tragă o sperietură zdravănă.

Gideon îi dădu lui Kate cuțitul său.

— Strecoară-te până sub căruță, domnișorule Peter, și așteaptă acolo semnalul meu. Domnișoară Kate, trebuie să-i tai legăturile domnișorului Sidney și să-i spui că au sosit ajutoare.

Copiii încuviințară din cap, iar Gideon dispăru din nou în noapte. Lui Kate îi era imposibil să se târască din pricina rochiei.

— Pfui! M-am *săturat* să tot fiu o fată din secolul al optsprezecelea!

Peter îi aruncă o privire încruntată și își duse degetul la buze. Ofensată, Kate se uită amenințător la el. Apoi

încercă să-şi adune poalele fustelor şi să le sumeată, dar, nemaivăzând ce era în faţa ei, călcă cu genunchiul pe o creangă uscată care trosni zgomotos. Ambii copii îngheţară de spaimă şi se uitară pe furiş printre spiţele uneia dintre roţile trăsurii la Ned şi la bandiţii care stăteau tolăniţi în jurul focului. Pastorul se oprise din predicat, de parcă ar fi vrut să-şi adune gândurile. Joe Carrick îşi întoarse alene capul, pe jumătate conştient de zgomotul pe care nu şi-l putea explica, dar, în momentul în care o pală de vânt se abătu asupra stejarului, iar focul trosni scăpărând scântei, se întoarse cu spatele, indiferent la restul lumii. Cu toate acestea, calmul aparent nu mai dură mult timp.

— Unde este? strigă Ned atât de tare încât toate feţele se întoarseră spre el.

— De ce-oi mai fi ţipând acum? mârâi Joe.

— La cine e? La tine, Will Carrick, nu-i aşa? L-ai şterpelit chiar adineauri.

— Hai, acum, repede! Taie-i legăturile lui Sidney! îi şopti Kate în grabă la ureche lui Peter, vârându-i cuţitul în mână. Nu pot să mă mişc în rochia asta idioată. Urmează să se întâmple ceva. Ştiu eu. Aşa că trebuie să fim pregătiţi.

Peter ridică degetul mare în sus în chip de aprobare şi o şterse spre celălalt capăt al trăsurii.

— Nu te mişca! îi şopti lui Sidney la ureche. Gideon e pe-aproape.

Sidney își înclină aproape imperceptibil capul ca să-i dea de înțeles că a priceput și își încordă mâinile pe lângă el ca să nu și le îndepărteze în momentul când Peter avea să termine de tăiat frânghia.

Ned făcu un salt peste foc ca să ajungă în locul unde Will sforăia ușurel și îi arse un picior în coaste. Will sări ca ars în picioare, răcnind de șoc și durere. Își scosese cuțitul din teacă chiar înainte să-și vină în fire și îl flutura acum prin fața lui Ned.

— Piei din fața mea, păun îngâmfat ce ești, sau, Dumnezeu mi-e martor, o să-ți scot un ochi.

Ned nu se clinti din loc.

— Dă-mi-l!

— Ce să-ți dau? întrebă Will, nedezlipindu-și privirea de pe pistolul lui Ned.

— Asta e ultima oară când fac vreo treabă cu banda lui Carrick. Mai bine cu porcii la troacă decât cu voi.

Se auzi o împușcătură, urmată de șuierul respirațiilor întretăiate și de țipete înăbușite. Ned își încleștă mâna pe piept, clătinându-se pe picioare, dintr-o parte în alta, o clipă nesfârșit de lungă. Pistolul lui Joe fumega. John Bâlbâitul făcu un pas înainte, îi descleștă degetele lui Ned de pe pistol și îi dădu un bobârnac ușor de tot cu vârful degetelor. Tâlharul de drumul mare se prăbuși în iarbă. O pată mare și întunecată se întindea pe jacheta lui azurie. Nimeni nu scotea vreo vorbă. Singurul zgomot care se

auzea, în afară de focul ce trosnea în vatră, era făcut de micuțul Jack; acesta sforăia încetișor, fără să aibă habar, din fericire, de ceea ce se întâmpla în jurul său.

Pastorul Ledbury îngenunche lângă Ned, care aproape că-și pierduse cunoștința.

— Ești hotărât să ajungi în flăcările iadului, după câte văd eu, i se adresă el lui Joe.

John Bâlbâitul își făcu cruce. Joe îi aruncă pastorului o privire ucigătoare. *O, te rog, nu-l provoca,* își zise Kate în sinea ei, dorindu-și din tot sufletul ca acesta să-și țină gura. Spre norocul pastorului, altceva îi atrase atenția, uitând pe moment de predica lui moralizatoare. Temându-se că va fi următorul pe lista lui Joe, John Puturosul țâșni în picioare, repezindu-se spre cai.

— Nu sunt turnător! strigă el în timp ce încăleca pe unul dintre cai. N-aveți decât să vă luați și partea mea de bișțari. Numai să nu mă omorâți, atâta tot.

John Bâlbâitul îndreptă pistolul lui Ned spre el și se uită în ochii lui Joe, așteptând ca acesta să ia o hotărâre.

— Economisește praful de pușcă, îl sfătui Joe. Nu ne va face necazuri. Nu va îndrăzni. John Puturosul a fost întotdeauna un laș.

— E la ti-ti-tine colierul, Will? întrebă John Bâlbâitul.

— Nu știu despre ce tot vorbești acolo, îi răspunse el.

— Ştiam eu că-l ai, râse Joe. N-are sens să negi. N-ai suportat niciodată să ţi se ia ceva. Mamă, cum l-ai mai buzunărit prefăcându-te că eşti beat turtă. Frumos lucrat!

— Păi...

Will fu întrerupt de John Bâlbâitul:

— Ce-ce-ce-a fost asta?

Ascultară cu toţii. Cornul lui Gideon suna undeva, în depărtare, şi auziră un cal care se apropia la galop, apoi se opri brusc, ca s-o pornească din nou în clipa următoare. Cornul răsună din nou, dar de data aceasta mai aproape. Peter îşi veni în fire, aducându-şi aminte de ceea ce trebuia să facă, şi ţâşni de sub roţile trăsurii, afundându-se în întuneric. O ţinea într-o alergătură, ştiind că trebuia să strige ceva, dar nu-i venea în minte pe moment ce anume îl învăţase Gideon să spună.

— Hei, ăi de-acolo! strigă el.

Chemarea suna puţin cam marinărească*, dar urmase întocmai instrucţiunile lui Gideon.

— Sus ancora, pierde-vară ce sunteţi! Bunica mea, fie-i ţărâna uşoară, se mişca mai repede decât voi, marinari de apă dulce, răcni Gideon, de parcă ar fi fost un adevărat şef de echipaj. Avem ceva de mărşăluit până la Lichfield şi mai avem de găsit încă vreo duzină de camarazi marinari până când vă veţi azvârli cizmele din picioare!

---

* Autoarea face referire la strigătul marinăresc: „Hei, ăi de pe corabie".

Cuvintele lui Gideon reverberau în noaptea adâncă.

— Pe Dumnezeul meu, ăsta-i detaşamentul pentru recrutarea cu forţa a marinarilor! exclamă Will printre dinţi. Ce ghinion pe capul nostru, zău aşa!

— Nu vr-vr-vreau să intru în marină, gângăvi John Bâlbâitul. Regele George poate să-şi păstreze preţioasa lui Americă. Nu vreau să m-m-mor într-un loc uitat de Dumnezeu, plin de pri-pri-prizonieri şi de sălbatici.

— Eu nici atât, îi întări Joe spusele. Se pare că sunt vreo câţiva la număr. Adu făloşii încoace şi mişcă-te mai repede odată!

— Stâng-drept-stâng-drept-stâng-drept...

— Repede, flăcăi, că ăştia pun mâna pe noi.

Deşi erau beţi şi nesiguri pe picioare, spaima le dădu aripi. Banditii îşi adunară în graba mare lucrurile împrăştiate pe jos, precum şi bunurile furate din trăsură şi le înghesuiră pe nerăsuflate în desagii pe care-i aruncară pe spinările cailor. Will nu-şi găsea nici jacheta, nici pălăria şi îşi vărsă nervii pe Tom, înjurându-l de mama focului. În confuzia generală, Will şi John Bâlbâitul se ciocniră cap în cap aşa de tare, că se treziră azvârliţi cu spinările la pământ, urlând de durere.

— Gura, imbecililor, bodogăni Joe, dacă nu vreţi s-o păţiţi.

Peter i se alătură lui Gideon, îngroşându-şi vocea şi strigând cât îl ţinea gura:

— Stâng-drept-stâng-drept-stâng-drept, iubiţeilor!

Văzând eforturile făcute de Peter, Kate nu se putu abţine să nu zâmbească. Stătea ascunsă sub trăsură şi încerca să-l potolească pe Sidney, care se zbătea să se ridice în picioare şi să le arate tuturor că nu-i era frică deloc. Se agăţase cu toată puterea de mâinile lui.

— Nu merită efortul, Sidney, încerca ea să-l convingă, vor pleca de-aici într-o clipită. Ţi-au spart deja dinţii. Nu mai vreau să te mai văd suferind!

La auzul spuselor ei, Sidney încetă să se mai zvârcolească, iar Kate simţi cum îi strânge degetele într-ale lui. Îi îndepărtă mâinile cu blândeţe, dar cu fermitate, totodată.

Pastorul Ledbury era atât de absorbit de vorbele pe care i le adresa Ned, că nici măcar nu-şi ridică privirea când banda lui Carrick o luă la sănătoasa cu valoroşii săi cai cu tot şi nici nu observă că Joe Carrick îl îmbrâncise jos de pe cal pe Tom, în momentul în care acesta din urmă intenţionase să încalece alături de el.

— M-am săturat până peste cap de mutra ta jigărită, îl repezi el pe Tom. Numai ghinioane am avut de când ai apărut printre noi. Du-te învârtindu-te! Târăşte-te înapoi în mocirla puturoasă de unde ai venit!

Văzând că Tom ezită, Joe îi arse o palmă peste cap de îl trânti la pământ, dându-l de-a berbeleacul printre frunzele uscate. Când se opri, se prinse cu mâinile de cap şi

rămase nemișcat. Kate privi fascinată cum de sub guler îi apare un șoricel alb. Îl mângâie cu un deget, apoi îl luă cu grijă și îi dădu drumul în buzunar.

— Părinte, îi strigă John Bâlbâitul peste umăr, nu prea vă văd eu trăgând la măsea cu marinarii pe covertă*. Dacă aș-aș-aș fi în locul dumitale, aș-aș-aș șterge putina cât mai repede cu putință.

John Bâlbâitul ezită o clipă înainte de a încăleca una dintre iepele murgi ale pastorului.

— Vă veți ru-ru-ruga pentru sufletele noastre, părinte?

— Nici gând, criminalilor!

— Nici nu me-me-meritățm mai mult... Mulțumesc, părinte...

Joe se ținu strâns de mâneca lui John Bâlbâitul și-i dădu pinteni calului.

— Mișcă-te, găgăuță, că vin peste noi!

Joe mai aruncă o privire înspre banditul rănit și trase un scuipat pe pământ. Unul după altul, hoții de drumul mare o porniră călare, dispărând în noapte.

După o clipă, Kate le strigă tuturor:

— Nu este niciun detașament pentru recrutarea cu forța a marinarilor. Sunt Gideon și Peter!

---

* Aluzie la obiceiul marinarilor de a bea rom. La origine, era un ordin dat de căpitanul vasului, după rezolvarea unei situații dificile, să se împartă marinarilor câte o rație în plus de rom pentru a sărbători evenimentul.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! exclamă Hannah. Cred că nu mai rezistam mult și mă lăsau nervii.

Sidney și Kate îl dezlegară pe vizitiu, iar Hannah dădu fuga să-l ajute pe pastor, care era la căpătâiul lui Ned. Pastorul îngenunche lângă Ned, gâfâind ușor din pricina efortului pe care-l făcea să stea aplecat.

— Nu mi-am imaginat vreodată viața mea așa cum a fost, de fapt, murmură el. Am să mor, părinte?

— Nu sunt doctor, Ned. Dar cred că trebuie să te împaci cu Dumnezeu.

Ned privi în sus, înspre stelele care sclipeau printre frunzele stejarului și lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Te doare rău? întrebă Hannah.

— Nu simt nimic, răspunse el.

Hannah împături o batistă și o puse sub jachetă, peste plagă. Își mușcă buzele la văzul rănii și o apăsă ușor în încercarea de a-i opri sângerarea.

Tropăitul potcoavelor lui Miez de Noapte anunță sosirea lui Gideon și a lui Peter. Pastorul Ledbury se ridică zâmbind larg. Se îndreptă spre Gideon și dădu mâna cu el, strângându-i-o energic.

— Un detașament de recrutare! Ce idee inspirată, domnule Seymour! Chiar și hoții de drumul mare fug din calea lui. Îți mulțumesc, domnule. N-am să uit serviciul făcut și nici nu vei rămâne nerăsplătit.

Gideon își înclină capul, neștiind pe moment cum să reacționeze la manifestarea de efuziune a pastorului. Ochii îi căzură pe Ned.

— Faptul că v-am regăsit teferi este o răsplată suficientă pentru mine, părinte. Am auzit împușcătura. M-am temut că a fost țintit unul de-ai noștri.

Pastorul se întoarse spre Peter, strivindu-i mâna într-a lui.

— Bravo, băiete! Știam eu că vei descoperi ce înseamnă să ai „popou".

— Părinte Ledbury, interveni Kate, Gideon a luat înapoi colierul de la Ned Porter.

Veni înspre el, ținând la vedere colierul care se balansa ușor în mâinile ei, strălucind în lumina focului. Pastorul icni, apoi o prinse pe Kate de mâini și o învârti de câteva ori în cerc, țopăind în pași de dans.

— Cred că s-ar cuveni să vă puneți jacheta și pantalonii, părinte, sugeră Hannah.

Kate izbucni în hohote de râs.

— Credeam că l-am pierdut pentru totdeauna! strigă pastorul Ledbury. Îmi și imaginam expresia acuzatoare de pe chipul dragii mele verișoare... Colierul este de neînlocuit, e o veritabilă bijuterie de familie. O, ce zi fericită!

Deși abia îl mai țineau puterile, Ned râse și el, cu amărăciune însă. Așa slăbit cum era, îi făcu semn cu degetul lui Gideon să se apropie. Gideon îngenunche lângă el și își scoase pălăria.

— Aşadar, dumneata ai fost acela care a luat colierul, domnule Seymour, nu Will. Am fost împuşcat de pomană. Eşti un hoţ de buzunare abil. Nu-i de mirare că Recuperatorul nu vrea să te piardă.

— Am făcut un legământ, se destăinui Gideon. Nu-l voi trăda pe lordul Luxon, dar nici nu voi mai lucra vreodată pentru el. O ştie şi el prea bine.

Un zâmbet ironic apăru pe faţa contorsionată de durere a lui Ned.

— N-aş zice că el te crede pe cuvânt, domnule Seymour.

— Lordul Luxon, Recuperator! exclamă pastorul.

Gideon se ridică în capul oaselor şi se îndepărtă. Părea supărat pe el însuşi. Peter se aşeză pe vine, la rândul său, lângă tâlharul de drumul mare.

— De ce nu-i dă lordul Luxon drumul lui Gideon, de vreme ce a jurat că nu-l va trăda?

Ned îşi întoarse privirile către Peter.

— N-ai auzit de talentele domnului Seymour? Nu mai există un altul ca el. Este favoritul lordului Luxon. Este mai mult decât un hoţ de buzunare. Este conştiinţa lui. Tot restul lumii poate să-l considere un diavol sau orice altceva, pe când domnul Seymour al dumitale este obligat să-i fie recunoscător şi să-i aprecieze bunătatea de care a dat dovadă... Mai mult, un recuperator nu poate să-i lase pe oamenii săi să plece după bunul lor plac, fiind forţat să facă din ei un exemplu de servitute.

— Nu înțeleg, spuse Peter. Ce știe Gideon, de-l face pe lordul Luxon să-i fie teamă că-l pierde?

Ned începu să râdă, dar dădu curând în tuse. Un firicel de sânge începu să i se prelingă din colțul buzei.

— Conașule Peter, lăsați-l să se odihnească, îl povățui Hannah. Este grav rănit.

Ned continuă totuși.

— Domnul Seymour al dumitale știe exact tot ce știe orice tâlhar din Londra, și anume, că nimic nu e furat sau tăinuit, că nimeni nu e jefuit sau ucis, că nimeni nu-l trădează pe semenul său, sau îi plătește pe oamenii de paie ca să-l scape, fără ca Recuperatorul și mâna sa dreaptă să nu afle. Doar pentru restul lumii, Recuperatorul nu este decât un domn elegant și distant, care se plimbă într-o trăsură frumoasă. Dacă ne-ai pune la aceeași masă, ne-am preface că nu ne cunoaștem unul pe celălalt. Iar în ceea ce-i privește pe filfizonii, lorzii și doamnele care îl frecventează, nu știu și nu bănuiesc nici măcar pe jumătate ce fel de om este. Dar Gideon a văzut destule ca să-l trimită pe stăpânul său la spânzurătoare de cel puțin vreo zece ori. Dacă aș fi în locul lordului Luxon, demult i-aș fi tăiat beregata domnului Seymour al dumitale...

Ned se prăbuși pe spate, epuizat, iar Hannah îi făcu semn lui Peter să plece înainte ca Ned să fie tentat să vorbească din nou. Îi turnă tâlharului de drumul mare puțină apă în gură. Cuvintele lui Ned îl îngroziseră pe

Peter. Se uita la prietenul său, ocupat cu reîmpachetarea cuferelor al căror conținut fusese împrăștiat pe jos, prin toată tabăra. Gideon se afla într-o mare primejdie, mult mai mare decât bănuise Peter până acum. Nu era greu de înțeles de ce Omul de Smoală era așa de hotărât să-l ducă înapoi la stăpânul său.

Se duse la Kate, care încerca să-l convingă pe Tom să se ridice de pe jos.

— N-o să-ți facem niciun rău. Nu suntem ca oamenii lui Carrick. Te vom ajuta să ajungi acasă.

Sidney, aflat în spatele lui Kate, strigă:

— Să-l ajuți pe viermele ăsta! Niciodată! exclamă el.

Kate își pierdu cumpătul.

— Nu mai fi atât de încrezut și arogant! se răsti ea la Sidney. Încetează odată să te mai porți ca un idiot ... Crezi că ți-ar fi bine dacă ai fi în locul lui?

Tom o privi cu surprindere pe Kate printre degetele lui desfăcute. Sidney părea cam descumpănit. Peter nu se putu abține să nu surâdă afectat, iar Gideon își întorsese capul de teamă să nu-i vadă Kate zâmbetul ce-i înflorise pe buze.

— Ei bine, continuă ea în grabă, aruncându-i lui Peter o privire în treacăt, cel puțin Sidney este curajos, spre deosebire de alții care-și părăsesc prietenii la nevoie, fără să le pese...

Kate se opri în mijlocul potopului de cuvinte ce se revărsau de pe buzele ei, în momentul în care o auzi pe Hannah respirând precipitat. Toate privirile se îndreptară spre femeia care stătea ghemuită la căpătâiul lui Ned.

— Tâlharul de drumul mare şi-a dat obştescul sfârşit, îi anunţă pastorul.

Îşi trecu mâna peste fruntea lui Ned ca să-i închidă pleoapele.

Chiar în acel moment se trezi şi Jack din somn. Se îndreptă buimac spre Hannah, spunându-i:

— Mi-e sete.

— Of, conaşule Jack, grăi Hannah, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Şi îl strânse cu afecţiune la pieptul său.

CAPITOLUL 15

Un pact făcut cu sânge

În care inspectorul Wheeler dezgroapă securea războiului, Peter și Kate fac o promisiune solemnă, iar Londra își dezvăluie atracțiile și primejdiile sale

Neavând încotro, s-au văzut nevoiți să-și petreacă noaptea la adăpostul stejarului. S-au culcușit cât mai comod cu putință, având în vedere condițiile date și, cu toate că le era foame, măcar aveau un foc care să le țină de cald. Faptul că trupul neînsuflețit al lui Ned zăcea întins de cealaltă parte a trăsurii le dădea frisoane. Când Hannah începu să-i cânte lui Jack un cântec de leagăn ca să-l facă să adoarmă la loc, băiatul nu fu singurul care se lăsă alinat de melodia duioasă.

Nici unul dintre ei nu a avut un somn liniștit, mai ales Peter. Îl deranja faptul că fata avea o impresie atât de proastă despre el. Trebuia să-și dea seama cât de nedreaptă este, încerca el să se încurajeze singur, dar degeaba. Afirmase că Sidney fusese mai curajos decât el!

Ce faptă de vitejie o fi făcut? Îi dăduse voie lui John Puturosul să-i zboare dinţii din gură? Şi, cu siguranţă, Kate trebuia să-şi dea seama că, în cazul în care n-ar fi plecat cu Gideon, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură urâtă. Şi poate că a dat dovadă de egoism, însoţindu-l pe Gideon fără măcar să intenţioneze s-o ia şi pe ea, dar Kate fusese de-a dreptul meschină când îi dăduse de înţeles că se purta ca tatăl său, care îl lăsa acasă ori de câte ori pleca undeva sau avea vreo problemă importantă de rezolvat. Nu era vina lui nici faptul că fetele din secolul al optsprezecelea trebuiau să poarte fustele alea mari şi idioate şi nu li se permitea să facă nimic palpitant...

Încercă să nu se mai gândească la toate acestea şi, în schimb, se strădui să afle de câte zile fuseseră ancoraţi în secolul al optsprezecelea. Mâine, hotărî el, ar trebui să fie a şasea zi. Ceea ce însemna că acasă va fi Crăciunul peste patru zile. Oare mama lui o fi decis că-şi putea permite să se rupă de slujba ei şi o fi luat avionul ca să vină acasă pentru a-şi petrece sărbătorile de iarnă împreună? Fusese plecată atât de departe şi de-atâta amar de vreme. În mod ciudat, i se părea totuna că erau separaţi de opt mii de mile sau de două secole şi jumătate. Simţea o strângere de inimă. Să fi fost din pricina furiei? Sau din pricina sentimentului de vinovăţie că-l încerca o asemenea trăire? Sau era pur şi simplu faptul că-i era dor de ea? Sau poate că îi era teamă că nu-i simţea lipsa îndeajuns de mult?

„Nu ești mândru de mama ta?" îl întrebase tatăl său. „E greu să ne descurcăm singuri timp de câteva luni, dar nu imposibil. Filmul acesta este atât de important pentru ea".

Numai că nu fusese vorba de câteva luni, ci de aproape un an și jumătate. Da, era grozav, într-adevăr, să le spună prietenilor că mama lui lucra la un film la studiourile Hollywood și, da, i se promisese o vacanță de vreo două săptămâni la Los Angeles cât de curând, dar tot ce-și mai dorea acum, cu adevărat, era ca ea să se întoarcă acasă și lucrurile să revină la normal. Tatăl său era tare nervos când mama nu era acasă. Îi sărea mustarul din orice, fiind întotdeauna prea ocupat și mereu pus pe critică. Chiar și atunci când mama venea într-o scurtă vacanță, era o atmosferă ciudată la început, ca și cum ar fi trebuit să ajungă să se cunoască din nou și să se obișnuiască unii cu alții, dar tocmai în momentul când începeau cu toții să se simtă bine împreună, ea trebuia să plece înapoi, în California.

Chipul mamei lui i se înfățișă deodată în fața ochilor. Amintiri dragi, întâmplări caraghioase, clipe memorabile: amândoi surprinși de o furtună, cu capetele date pe spate și cu gurile căscate; ea aruncând după el cu o cutie de cremă de ciocolată, fiindcă o mințise în privința restului de bani de la cumpărături pe care și-l însușise, ca apoi, în timp ce el își dădea jos hainele mâzgălite de ciocolată, ea să izbucnească într-un râs vesel și contagios; apoi tot ea, pe aeroportul Heathrow, făcându-i cu mâna, în timp ce el

încerca din răsputeri să-şi ţină lacrimile-n frâu, căci era pentru prima oară când pleca la Los Angeles...

Spirale fluorescente începură să i se formeze în minte. Peter deschise ochii. Era întins pe pământul gol, arat, îngheţat şi acoperit de chiciură. Chiar deasupra lui soarele spălăcit încerca să străpungă perdeaua albă de nori dantelaţi. Nu se vedea nici urmă de stejar, iar în depărtare se auzea vuietul constant al traficului, de parcă ar fi fost o şosea, undeva, dincolo de orizont. *M-am întors!* strigă el. *M-am întors!* Se ridică în picioare încercând să ignore pâlpâirile întunecate care încercau să i se strecoare în centrul razei lui vizuale. *Dacă mă concentrez, pot să rămân aici. Refuz să mă întorc! Nu vreau să mă întorc! Mă duc pe şosea şi fac autostopul până la Richmond.* Era conştient de forţa care se exercita asupra lui cu o presiune din ce în ce mai mare. Se simţea destul de puternic încât să-i reziste, dar presiunea creştea cu fiecare secundă. Pentru o clipă, avu senzaţia că începuse să avanseze, cu toate că nu-şi dădea prea bine seama cum o făcea. Apoi cuvintele lui Kate îşi făcură loc în mintea lui ca o rafală de vânt care deschide ferestrele, lovindu-le de perete: „Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie de mine..."

Toate gândurile lui se topiră instantaneu într-o mare de întuneric ce se revărsă peste palidul peisaj de iarnă. După tot efortul pe care-l făcuse, se prăbuşi la pământ. Se afla din nou pe pământul umed de sub stejarul uriaş şi, oricât

de tare încercă, nu reuși să facă saltul în timp încă o dată. Peter se simțea înfrigurat, golit de orice sentiment și singur. Aproape că reușise să se întoarcă acasă prin simpla putere a voinței, după toate aparențele. Dacă nu s-ar fi gândit la Kate în acele momente... Și acum se trezise din nou prizonier în anul 1763, cu o fată care-l considera laș. Se putea foarte bine să nu mai aibă niciodată ocazia să ajungă înapoi în lumea lui și să-și revadă părinții. Își dădu seama că plângea. Dar el nu plânsese niciodată, se deprinsese demult să nu mai plângă. Spinarea i se zguduia în timp ce hohotea fără zgomot. Deodată simți o mână lăsându-i-se ușor pe umăr. Lui Peter îi era prea rușine ca să-și ridice privirea și își ținea capul îngropat în încheietura brațului. Încercă să nu smiorcăie. Apoi simți cum cineva îl înveli cu grijă cu o jachetă, strângând-o bine sub el în părțile laterale. Căldura ei binefăcătoare îl făcu să cadă repede într-un somn adânc, fără vise.

Spre surprinderea lui Gideon și a lui Peter, băiatul cu cireșele se ținu de cuvânt și se întoarse în zorii zilei cu tatăl său, un fermier oacheș, plăcut la înfățișare, cu părul gălbui, decolorat de soare, strâns la spate într-o coadă de cal îngrijită. Aduceau cu ei două căruțe mari de lemn. Băiatul era nerăbdător să pună mâna pe cealaltă monedă de șase penny, pe care Gideon i-o dădu bucuros. Fermierul îi ajută pe călători să se urce într-una din căruțe și

tocmai încărca bagajele în cealaltă, când observă corpul neînsufleţit al lui Ned. Dădu înapoi speriat şi îşi duse mâna lui aspră şi lăbărţată la gură, aruncând o privire îngrozită către oamenii pe care venise să-i ajute.

— Nu te teme, om bun, încercă să-l liniştească pastorul. Nu suntem criminali. Acesta nu e nimeni altul decât faimosul tâlhar de drumul mare Ned Porter. Am scăpat cu viaţă ca prin urechile acului.

Curiozitatea fermierului era atât de mare încât nu se putu abţine să nu-i arunce mortului o privire pe furiş, când crezu că nu-l vede nimeni, deşi îi arse una peste cap fiului său în momentul în care încercă să facă acelaşi lucru.

Lui Tom i se permise să călătorească împreună cu ei, şi asta datorită lui Kate, dar nu înainte de a fi admonestat de pastorul Ledbury:

— Sunt cu ochii pe tine, băiete. Trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Kate pentru această călătorie. Dacă te dovedeşti a fi nedemn de încrederea pe care ţi-a acordat-o, poţi să fii sigur că o vei sfârşi la închisoarea Newgate.

Nefericitul băiat se făcu şi mai mic de frică, după care îşi afundă mâna în buzunar, unde, bănuia Kate, îşi găsea puţină alinare, mângâindu-l pe singurul său prieten din această lume.

Fermierul refuză să pună mâna pe Ned, dar consimţi să-i aducă la cunoştinţă acest fapt judecătorului de pace

din Lichfield. Pastorul Ledbury se apucă să-i aştearnă acestuia pe hârtie o descriere amănunţită a evenimentelor din noaptea precedentă, menţionând că nu putea să-şi amâne călătoria deoarece avea întâlnire cu însuşi Maiestatea Sa regele George al III-lea.

— Am boala regelui, îi anunţă micuţul Jack, mândru foc, pe fermier şi pe băiatul său, care părură destul de impresionaţi.

Acoperiră faţa lui Ned cu o jachetă şi puseră nişte crengi înfrunzite pe deasupra lui ca să-l ferească, cel puţin o vreme, de ciori şi vulpi. Pastorul rosti o scurtă rugăciune la căpătâiul defunctului. Muştele începuseră deja să bâzâie în jurul său. Ce fericire pe ei când văzură că stejarul uriaş şi scena atacului se pierd în zare!

Gideon îl lăsă, fără nicio tragere de inimă, pe Miez de Noapte pe mâinile vizitiului, de care nu mai aveau nevoie, din moment ce urmau să ia diligenţa. După două lovituri la cap în tot atâtea zile, vizitiul se bucura, bineînţeles, că avea ocazia să se întoarcă acasă cu un cal iute ca vântul.

— Sper, totuşi, să nu mă mai întâlnesc cu vreun bandit pe drum, zise el.

Pastorul făcu tot ce-i stătu în putinţă să-l liniştească, cât de cât.

— Mă îndoiesc, Martin, că mai poţi trezi interesul cuiva, în halul în care eşti, cu atât mai puţin al celui mai prăpădit tâlhar de drumul mare. Când o să vadă că abia te

ții în șa, o să-și dea seama că nu are ce să ia de la un nenorocit ca tine, așa că nici măcar n-o să-și dea osteneala să-ți mai arunce vreo privire. Mai degrabă s-ar putea să-ți dea o monedă de șase penny.

Gideon îl mângâie pe Miez de Noapte pe bot și le ură, calului și călărețului, drum bun. Când vizitiul îi dădu pinteni, calul reacționă un pic cam nervos. Îl urmăriră cu privirea pe bietul om, care abia mai era în stare să țină de frâu, până când cal și călăreț dispăru cu totul în depărtare.

În timp ce masivii cai de tracțiune ai fermierului se opinteau să ducă greutatea căruțelor pe drumul spre Birmingham, călătorii rememorau, pe rând, întâmplările nopții precedente. Astfel, trecură oarecum mai ușor peste șocul provocat de atac, cât și peste oroarea stârnită de uciderea lui Ned. Fermierul era numai ochi și urechi, iar când Hannah le povesti cum pastorul fusese nevoit să le țină, aproape dezbrăcat, o predică banditilor beți criță, se plesni cu palma peste coapsă și se prăpădi de râs, implorându-l pe pastor să-l ierte de necuviința lui. Repeta la nesfârșit:

— Câte zile oi avea, Ned Porter... Cât o să trăiesc...

Își ieși din minți de bucurie când pastorul îi dădu voie să țină în mâini colierul de diamante al doamnei Byng.

Gideon, care se afla în a doua căruță stivuită cu bagaje, se uită din întâmplare înapoi, chiar atunci când fermierul, pătruns de o teamă respectuoasă, legăna bijuteria între degete, privind-o cu ochii mari cât cepele. Gideon își ridică sprâncenele, săgetându-l pe pastor cu privirea. Pastorul îi surprinse expresia mânioasă din ochi și smulse imediat colierul din mâinile fermierului, îndesându-l în buzunarul jachetei.

— Pe cinstea mea! Ați petrecut o noapte mai palpitantă în Shenstone decât am avut eu parte în toată viața mea, și doar m-am născut și am trăit aici! se minună fermierul. N-o să duc lipsă de audiență diseară la cârciuma „Vulpea și vânătorul"...

Palpitant, repetă Kate în sinea ei. *Ei bine, în momentele alea, nu așa aș fi descris situația.*

Făcură un scurt popas pentru micul dejun la Aldridge, ca apoi s-o pornească în graba mare către Birmingham, unde sperau să prindă diligența de dimineață spre Londra. Fermierul și băiatul îi lăsară în fața hanului „Efigia Regelui" și, după ce călătorii le mulțumiră frumos și le plătiră doi șilingi pentru deranj, o porniră înapoi spre Shenstone, cu capetele vâjâind de povești cu hoți și tâlhari de drumul mare.

Deoarece erau prea mulţi, li se mai puse o trăsură la dispoziţie, doar pentru ei. Pastorul Ledbury plăti suma exorbitantă de douăzeci de şilingi (pe care se văzu nevoit s-o împrumute de la Gideon), după care urcară cu toţii înăuntru. Pe un afiş scria că diligenţa de Londra, „cu voia Celui de sus", va pleca la ora 9 dimineaţa şi va ajunge la hanul „Mistreţul Albastru" din Holborn la ora 10 dimineaţa, a doua zi, oprind numai la staţiile de poştă de pe drum pentru a schimba caii.

Gideon şi Tom se aşezară pe imperiala diligenţei împreună cu vizitiul şi paznicul său, acesta fiind înarmat cu o espingolă şi o sabie înfricoşătoare, pentru caz de atac. Restul călătorilor erau înghesuiţi în trăsura care mirosea a grajd şi sudoare stătută, dar ale cărei arcuri de metal le ofereau un confort peste aşteptări. Paznicul le aduse la cunoştinţă că însuşi doctorul Samuel Johnson lua adeseori diligenţa de la Lichfield şi jurase că dormise mai bine în ea decât în patul oricărui han de la marginea drumului. Cu toate acestea, diligenţa se hurduca în şirul interminabil de gropi şi făcea frecvente opriri forţate, din pricina turmelor de oi şi a cirezilor de vite pe care le întâlnea în calea ei. Pe alocuri, traseul era atât de desfundat, încât vizitiul se vedea nevoit să se abată din drum şi s-o taie de-a dreptul prin terenurile fermierilor, ca să nu se împotmolească în noroi. Imediat ce ieşiră din Oxford, diligenţa se opri la o barieră, unde vizitiul plăti o taxă ca să

folosească un drum privat, mult mai neted decât cel de dinainte și pe care putură să meargă cu viteză normală o bună bucată de vreme.

Ori de câte ori treceau pe lângă o altă diligență, vizitiii și pasagerii se salutau, făceau schimb de amabilități și își fluturau batistele pe geamurile trăsurii.

— E puțin diferit față de atunci când ești blocat în trafic pe M1*, îi șopti Kate lui Peter.

— Mda, îi răspunse el tot în șoaptă. Dar mi-ar plăcea să ne putem opri la o stație de benzină de unde să luăm o Coca-Cola și un burger cu cartofi prăjiți.

Peisajul auriu defila încetișor prin fața lor. Ziua se transformă în noapte și noaptea-n zi. La un moment dat, trecură pe lângă islazul unui sat, unde văzură, atârnat de furca unei spânzurători, cadavrul pe jumătate descompus al unui bărbat ce se legăna în adierea vântului de vară. Încă mai purta tricornul pe cap. Hannah nu-i dădu voie lui Jack să se uite la el. În rest, călătoria a fost lipsită de evenimente. Cel mai palpitant incident se petrecu în Highgate, în dimineața următoare, când vizitiul se enervă pe un tânăr gentleman ferchezuit, îmbrăcat într-o jachetă galbenă, care refuzase să-i facă loc să treacă, iar trăsura fusese cât pe ce să lovească o femeie cu un copil în brațe. Tânărul conducea o cabrioletă — o trăsurică ușoară cu două roți pentru o singură

* Prescurtarea cuvântului *motorway* = autostradă, cifra 1 reprezentând numerotarea acesteia.

persoană, trasă de un singur cal — destul de arătoasă, poate un pic cam ridicolă. Mergea pe străzile aglomerate fără să-i pese că mai erau și alți oameni pe drum fie călare, fie pe jos, sau în trăsuri.

Vizitiul pocni din bici pe deasupra capetelor cailor și o porni în urmărirea cabrioletei, strecurându-se cu agilitate printre căruțe și călăreți. Ajunse în dreptul tânărului și începu să-l forțeze să se retragă încetul cu încetul pe marginea drumului, atingând ușor roțile fragile și înzorzonate ale cabrioletei cu roțile solide, încastrate în rame de metal, ale diligenței. Tânărul domn îi strigă vizitiului, roșu la față de furie:

— Ce dracu' ai de gând să faci, dulău nerușinat?

Vizitiului îi făcu o plăcere nebună să urle la el ca un câine tânjind de dragoste:

— N-ai auzit de vânătoarea veveriței? E un joc fain, atâta timp cât niciunul dintre jucători nu-și pierde cumpătul...

Și, cu aceste vorbe, își îmboldi caii, obligându-l pe tânăr să intre în șanț, unde una dintre roți se izbi de un morman de gunoaie. Cabrioleta se lăsă pe-o parte și tânărul dandy aterizâ cu fundul în mizerii. Și, de parcă n-ar fi fost destul de lezat în amorul propriu, se pomeni împroșcat cu noroi de o ceată de țânci obraznici. Izbucniră cu toții în râs, chiar și Tom, care nu scosese o vorbă pe întreg parcursul călătoriei.

Drumurile deveniră din ce în ce mai aglomerate, iar Peter și Kate își scoaseră capetele pe geam, curioși să dea

cu ochii de Londra anului 1763. Şi, în curând, li se înfăţişă privirilor cea mai mare metropolă a Europei, profilându-se pe cerul azuriu, întunecat de fumul a zeci de mii de focuri arse în sobe. O mulţime de turle de biserici se ridicau dintr-un labirint de străzi ce urmau conturul sinuos al râului Tamisa. Spre vest, se înălţa cupola maiestuoasă a catedralei St Paul, şi mai departe, în aceeaşi direcţie, se profila Turnul Londrei. Spre vest, se vedeau Westminster Abbey şi parcul St James. Nu era oraşul gigantic şi întins al secolului douăzeci şi unu, pe care-l ştiau Peter si Kate. Puteai să străbaţi Londra pe jos de la un capăt la celălalt într-o singură după-amiază şi totuşi o recunoscură imediat, ca pe o veche prietenă.

— E aşa de frumoasă! se minună Kate, privind-o cu gura căscată.

— Ce mică e! se miră Peter, care văzuse de atâtea ori Londra de sus, de pe Hampstead Heath*. Poţi să-i vezi marginile înconjurate de zone verzi... şi nu este Turnul Poştei! Nici urmă de Big Ben**! Nu este nici Canary Wharf***! Nici Centre Point****! Nici măcar un zgârie-nori!

---

* Deal situat în partea de nord-vest a Londrei, de unde poţi avea o vedere panoramică asupra oraşului.

** Renumitul ceas din Turnul Parlamentului.

*** Al doilea district financiar după *City*.

**** Una din cele mai faimoase clădiri ale Londrei, de forma unui bloc turn de 117 m înălţime.

Mă întreb dacă în secolul nostru mai sunt atâtea biserici, căci dacă sunt, într-adevăr, nu mai poţi să le vezi, majoritatea fiind ascunse în spatele altor clădiri...

Sorbeau din ochi priveliştea, de parcă ar fi fost hipnotizaţi, nerăbdători să se dea jos din diligenţă şi să trăiască experienţa Londrei în direct. Uitaseră cu totul de oboseala drumului. La zece fără un sfert, diligenţa se opri în curtea hanului „Mistreţul Albastru" din Holborn. Vizitiul sări jos de pe capră şi deschise portiera. Pasagerii se dădură jos pe pavajul de granit al străzii. Deşi stăteau acum cu picioarele pe pământ, după o zi în care trăsura îi zdruncinase prin gropi şi pe drumuri desfundate, mai aveau senzaţia că sunt încă în mişcare.

Peter şi Kate se uitară în jurul lor. Zgomotul străzii se auzea până la ei, venind dinspre cealaltă parte a hanului. Aici, în curte, era aproape la fel de multă agitaţie. Hanul „Mistreţul Albastru", una dintre cele mai mari staţii de diligenţe din Londra, părea la apogeul activităţii. Văzură hamali cărând cufere, brutari distribuind pâinea, un măcelar aplecat până-n pământ sub greutatea unei jumătăţi de vită pe care o căra în spinare. Şi mai era şi un miros... Peter adulmecă aerul, şi un zâmbet, a cărui pricină n-o putea înţelege nimeni altcineva, îi înflori pe faţă. Londra secolului al optsprezecelea, pe timp de vară, avea amalgamul ei distinctiv de arome: fum şi sudoare de cal, legume putrezite, miros de canal şi de balegă

proaspătă de cal. Dar, pe deasupra acestui amestec înțepător de miresme, se distingea vag o urmă de un anume miros, ceva subtil și imposibil de definit, dar pe care Peter îl recunoscu. Londra avea *același* miros specific pe care-l știa el. Peter avea senzația ciudată că sosise acasă.

Pastorul căscă exagerat de tare:

— Pe onoarea mea, nici că-mi pot imagina vreo călătorie mai zbuciumată decât cea de la Baslow Hall până aici. O fi diligența minunea epocii moderne, dar vai de biata mea spinare. Mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns din nou în civilizație. Este de-a dreptul extenuant să călătorești prin străini cu teama-n suflet că orice individ poate fi cu ochii pe punga ta.

Pastorul își întinse brațele ca să-și dezmorțească spatele dureros și se aplecă încercând să-și atingă degetele de la picioare, ceea ce ar fi și reușit dacă nu l-ar fi împiedicat burta-i voluminoasă. Când reveni din nou la poziția verticală, se trezi cu o femeie care se postase chiar în fața lui.

— N-aveți un bănuț în plus pentru o biată văduvă cu zece guri de hrănit? cerși ea.

Era atât de slabă că îi ieșeau oasele prin piele, precum scheletul mobilei pe sub cuvertură. Părea să nu mai aibă niciun dinte în gură și se clătina ușor pe picioare. Pe sub șalul ei uzat, mai mult bănuiai că avea un bebeluș agățat la piept. Emana o duhoare de-a dreptul insuportabilă, iar

Kate, care se afla în imediata ei apropiere, nu se putu abține să nu icnească de greață. Pastorul se scotoci în buzunare după o monedă.

— Acesta trebuie să fie comitetul de recepție, comentă sarcastic vizitiul. Păstrați-vă banii, părinte. Știu eu ce le poate pielea femeilor de teapa ei. N-o să cheltuie banii primiți de pomană pentru bieții ei copii muritori de foame, ci o să-i dea pe gin.

— Așadar, mă pizmuiești pentru un strop de balsam, așa-i? șuieră ea. Tu cu livreaua ta elegantă și cu fața ca un dos de porc. Ce-ți pasă ție dacă domnul e bun la suflet?

Femeia îl scuipă pe vizitiu drept în față și o dâră mare de salivă i se prelinse pe obraz. Vizitiul se șterse cu mâneca și o împinse la o parte cu atâta brutalitate, încât aceasta se prăvăli în noroi cu copil cu tot.

Kate era fascinată de ura ce-i răzbătea din ochi. Hannah veni și îi întinse femeii un penny pe care aceasta îl înșfăcă instinctiv, cu o mișcare care-i aminti lui Kate de un cameleon care își azvârle în aer limba lui lipicioasă ca să prindă o muscă.

În timp ce femeia dispărea în mulțimea care se revărsa în toate părțile, Kate observă vânătăile de pe brațele și picioarele ei desculțe și murdare. Se întoarse spre Peter, care, în mod evident, era animat de aceleași gânduri.

— Așadar, aceasta este Londra secolului al optsprezecelea, conchise el.

Inspectorul Wheeler stătea pe vine și trăgea o linie cu degetul prin grămăjoara de praf roșcat adunată la baza zidului de cărămidă. Lumină cu o lanternă peretele de pe care doctorul Pirretti răzuise cu briceagul mesajul lui Kate. Când se ridică în picioare, avea chipul întunecat de furie.

— Unde sunt acum? îl întrebă el pe sergentul Chadwick.

— Au ajuns la laboratorul NCRDM acum o jumătate de oră.

— Și ce mai aștepți? se burzului la el inspectorul. Adu-mi o mașină!

Inspectorul scotoci cu privirea fiecare colțișor al biroului doctorului Dyer, zăbovind asupra teancurilor de hârtii trase la imprimantă, împrăștiate pe jos, și asupra fotografiilor, din perete în perete, reprezentând spațiul cosmic, văzut în profunzime. Doctorul Pirretti îi turnă o ceașcă de cafea neagră, tare.

— Zahăr? întrebă ea.

— Două bucăți, vă rog.

O venă îi pulsa năvalnic la tâmplă. Tăcerea lui studiată îi făcu pe oamenii de știință să schimbe priviri îngrijorate. Pe neașteptate, inspectorul se apucă cu ambele mâini de biroul doctorului Dyer și se aplecă peste el, săgetând cu privirea șirul de chipuri neliniștite.

— Nu-mi insultați inteligența încercând să negați că îmi ascundeți cu toții ceva. Dacă știți despre vreun lucru ce ar putea să-mi fie de folos în investigația pe care o conduc, aș vrea să-mi aduceți și mie la cunoștință. Acum.

Nimeni nu scoase o vorbă. Inspectorul Wheeler se întoarse cu fața spre doctorul Dyer.

— Ce se petrece oare aici, pentru numele lui Dumnezeu? explodă el. Sunt două sute de ofițeri de poliție implicați în rezolvarea acestui caz. A fost pe larg relatat în presa națională. Posturile locale de știri difuzează de patru ori pe zi apeluri prin care se solicită orice fel de informații referitoare la cei doi copii. Comisarul de poliție mă presează să rezolv cât mai repede cazul. Și, între timp, singurul om care pare să știe ceva, adică nimeni altul decât tatăl fetei dispărute, crede de cuviință să țină totul pentru el.

— Eu... îngăimă doctorul Dyer.

Se pierduse cu firea și nu știa ce să spună. Își trecu mâna peste frunte.

— Doctor Dyer, bubui inspectorul cu glas de tunet, dacă nu vreți să vă acuz de obstrucționarea anchetei poliției, vă sfătuiesc cu insistență să spuneți ce știți.

Doctorul Dyer se uită cuprins de spaimă la colegii săi.

Inspectorul se duse drept la tatăl lui Kate, aplecându-se atât de aproape asupra lui, încât îi putea simți răsuflarea

în față. Doctorul Dyer se străduí din răsputeri să nu se dea înapoi.

— Au fost copiii lansați în spațiu? întrebă inspectorul pe un ton sarcastic. A inventat NASA o mașină care te face invizibil? Au fost răpiți de extratereștri? Spuneți-mi odată despre ce e vorba!

— Nu... pot, bâigui doctorul Dyer.

— Cum adică nu puteți? urlă inspectorul.

— Vrea să spună, interveni doctorul Pirretti, că informația este clasificată. Va trebui să faceți o cerere oficială la NASA, dacă vreți să aveți acces la această informație, dar mă îndoiesc că veți obține acordul lor. Totuși, vreau să vă asigur că nu intenționăm să vă obstrucționăm investigațiile în vreun fel.

— Nici să ne ajutați, de altfel... ripostă inspectorul.

— Vă pot da numărul de telefon al directorului Centrului de Cercetări din Houston, dacă doriți.

— Chiar vă rog.

O jumătate de oră mai târziu, inspectorul Wheeler se întoarse în biroul doctorului Dyer doar ca să-i informeze că NASA, în mod surprinzător, nu-i fusese de niciun ajutor și că urma să contacteze Departamentul de Relații Externe, ca să le ceară să continue cercetările până la capăt. Nici nu ieși bine pe ușă, că sună telefonul. Doctorul Jacob răspunse, după care acoperi receptorul cu mâna.

— Este Houston-ul, îi anunţă el. Vor să vorbească imediat cu tine, Anita.

Doctorul Pirretti trase adânc aer în piept, întinse mâna după receptor, dar se răzgândi imediat.

— Spune-le că am să-i sun mai târziu.

Îşi trecu degetele prin părul său negru, ondulat.

— Ei bine, şi-acum ce facem? vorbi ea în surdină.

Fratele doamnei Byng, onorabilul sir Richard Picard, avea o casă impunătoare cu cinci etaje în Lincoln's Inn Fields, la distanţă de cinci minute de hanul „Mistreţul Albastru". Gideon închirie o birjă la preţul de un şiling şi o porni spre casă cu bagajele. Îl rugă pe Tom să-l ajute cu încărcarea şi descărcarea acestora înainte de a-şi lua rămas-bun de la ei. Ceilalţi călători se arătară bucuroşi să-şi dezmorţească picioarele, mergând pe jos.

— Richard este un ins sociabil, îi asigură pastorul pe Peter şi pe Kate. N-am nici cea mai mică îndoială că va fi bucuros să vă aibă ca oaspeţi în casa lui, până când îl veţi găsi pe unchiul vostru. Sunt convins chiar că vă va ajuta personal să-l găsiţi.

Cei doi copii îi zâmbiră, dând din cap în semn de mulţumire.

— O să fie destul de complicat, îi spuse Peter lui Kate, când pastorul se întoarse cu spatele la ei.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Kate. Ne va lua mult timp să-l găsim pe acest unchi. Oricum, poate că punem mâna pe maşina antigravitaţională între timp... Dar trebuie să dăm mai întâi de taverna „Leul Negru".

Peter se încruntă.

— Nu asta ar fi problema, ci cum să-l convingem pe Omul de Smoală să ne-o dea...

— Ştiu, replică Kate. M-am gândit şi eu la asta. Bine că, cel puţin, ţi-a spus unde-l poţi găsi.

— Mda, dar ce-o vrea în schimb? Doar n-o să ne zică: „Bineînţeles că vă puteţi lua maşinăria înapoi, fără nicio problemă". Ce-şi poate dori el de la noi? Bani n-avem, asta-i sigur...

Kate se lovi deodată cu palma peste gură.

— O, nu! exclamă ea. Avem *ceva* ce îşi doreşte. Sau, mai bine zis, pe cineva...

Peter o privi nedumerit, apoi înţelese la cine se referea. Îşi încleştă pumnii.

— N-o să i-l dăm pe Gideon, orice ne-ar face el nouă!

Prima plimbare prin Holbornul secolului al optsprezecelea le făcu o impresie atât de puternică celor doi copii, încât abia puteau cuprinde totul dintr-odată. Se alăturară mulţimii care se revărsa spre est şi spre vest de-a lungul străzii High Holborn. În jur se auzea vacarmul a o mie de glasuri: negustori ambulanţi care-şi strigau mărfurile, copii

plângând, țigani cântând la scripcă, clopotele bisericilor bătând, cai fornăind și osii scârțâind. Merseră tot înainte, întinzându-și mai întâi gâturile în sus, ca să caște gura la frumoasele clădiri înalte de piatră și la uriașele firme multicolore ale magazinelor, atârnate în suporturi de metal, apoi privind în jos, la strada pavată cu dale de piatră, unde fie se împiedicau de vreo piatră scoasă de la locul ei, fie se afundau până la glezne în vreo groapă, împroșcându-se pe haine cu noroi urât mirositor. De câteva ori se rătăciră unii de alții, și norocul lor a fost că se puteau călăuzi după părul blond, strălucitor în razele soarelui, al micuțului Jack, care mergea călare pe umerii pastorului, altfel s-ar fi pierdut fără speranță prin mulțimea de oameni forfotind de colo-colo.

Trecură umăr la umăr pe lângă cerșetori și comercianți, servitori și muncitori, copii ai străzii și curteni. În curând, începură să distingă detaliile scenei în continuă schimbare: alunițe lipite pe chipurile albe, pudrate, cozi de cal unsuroase și tricornuri, peruci și turbane, valuri de dantelă revărsându-se din mânecile ample, ciorapi albi și cizme negre bine lustruite, pantofi de curte cu broderii complicate, vârfuri ascuțite și tocuri de saten, care n-aveau ce căuta printre noroaiele de-aici.

La fiecare câțiva yarzi, îi acosta câte-o vânzătoare ambulantă.

— Cine dorește minunații mei trandafiri? Doi la un penny, patru la un penny! își striga marfa o florăreasă.

— Budincă fierbinte și mazăre uscată, striga o femeie durdulie, care învârtea într-o tigaie un terci verzui de-a dreptul dubios.

Învățară cu toții, în curând, să se ferească atunci când auzeau strigătul: „Lectică" sau: „La o parte, vă rog"! Pastorul Ledbury îl împinse iute pe Sidney în lateral, altfel ar fi fost cu siguranță călcat în picioare de doi purtători de lectică. Una trebuie să fi aparținut unei familii de vază, căci era capitonată în brocart, iar blazonul de pe portieră era brodat cu fir de aur. Cei doi purtători, îmbrăcați cu livrele împodobite cu galoane și fireturi, alergau cu o viteză ametitoare pe străzi cu greaua lor povară, prea repede ca să se poată opri dacă le ieșea cineva în cale. În timp ce goneau prin dreptul ei, Kate își aruncă o privire prin geamul lecticii și zări, în treacăt, un veșmânt din tafta turcoaz, un evantai pictat și câteva șiraguri de perle ce împodobeau un decolteu alb ca smântâna.

Peter simți cum Kate îl strânge de mână.

— Asta-i cu totul altceva, nu-i așa?

— Văd că nu glumești deloc, îi răspunse el, și, cu toate că nu avea curajul s-o spună, tare mult și-ar fi dorit ca mama lui să fie aici.

Odată, pe când lucra la un film istoric, îl dusese pe platourile de filmare. Mama lui era atât de mândră de toate

detaliile autentice pe care le utilizase. Își putea imagina expresia de pe chipul său, ochii mari și gura ușor întredeschisă, la vederea tuturor acestor oameni, lucruri și evenimente pe care el le trăia în direct. Simți o dureroasă strângere de inimă și, preț de o clipă, își târî picioarele de-a lungul străzii, dorindu-și cu disperare să nu mai fie în Holborn, în anul 1763, împreună cu Kate și cu familia Byng. Își dorea să fie cu propria lui familie, nu aruncat printre străini într-o epocă ce nu era a lui.

Când trebuiră să traverseze strada, trecând peste șanțul central de scurgere, care mirosea îngrozitor, își riscară practic viața, țâșnind printre căruțele care se mișcau greoi, lecticile elegante, trăsurile trase de câte patru cai și birje. Chiar în mijlocul drumului văzură o coțofană ciugulind din cadavrul unei pisici, fiind mereu întreruptă de procesiunea continuă a vehiculelor.

În cele din urmă, pastorul îi conduse pe o străduță îngustă. La un moment dat, trecură prin dreptul unei taverne zgomotoase, unde o femeie, îmbrăcată într-o rochie roșie provocatoare, se apropie cu timiditate de Sidney, îl apucă de braț și îi spuse:

— Veniți, tânărul meu domn, să bem un pahar împreună.

Lui Sidney îi căzu falca și rămase holbându-se la ea, fără să scoată o vorbă. Pastorul îl înșfăcă de celălalt braț și-l trase după el. Femeia îi dădu drumul, izbucnind în râs.

— Rămâne pe altă dată, domnul meu, strigă ea după Sidney.

Pe neașteptate, ieșiră din nou în lumina strălucitoare a soarelui și în fața ochilor le apăru Lincoln's Inn Fields, o oază liniștită, plină de verdeață, în care copiii se jucau, o vacă păștea, iar câteva doamne stăteau pe o bancă, ținând în brațe căței de salon. De jur împrejurul acestui scuar liniștit se înălța un rând de case elegante. Pastorul îi conduse spre una dintre cele mai grandioase dintre ele, situate pe partea vestică. Intrară pe o poartă din fier forjat, bogat ornamentată, flancată de două urne gigantice. Pastorul bătu în ușă cu un mâner de alamă, de forma unui delfin, și un lacheu îmbrăcat în livrea deschise ușa masivă. Ajunseseră, în sfârșit, la destinație.

Până mai târziu, în acea după-amiază, toată lumea se spălase, se schimbase de haine și servise o gustare. Sir Richard Picard avea ceva afaceri de rezolvat la Birourile Trezoreriei din Downing Street, dar trimisese vorbă că se va întoarce până în ora opt, când se vor reuni cu toții la o cină festivă. Gideon o rugă pe bucătăreasă să-i dea lui Tom ceva de mâncare, înainte ca acesta să plece, iar femeia bună la suflet îi pregăti o masă alcătuită din pâine, pui și șuncă, toate udate cu un pahar de cidru. Peter și Kate îi ținură companie în bucătăria întunecoasă de la subsol. Băiatul mânca lacom, dar nu avea curajul să privească pe

careva drept în ochi. Cu toate acestea, când Kate îl întrebă dacă putea să-i dea şi ei puţin şoricelul său, el îl scoase afară, lăsându-l să i se urce pe umeri şi pe cap şi să alerge pe mânecile jachetei.

— Nu se duce la nimeni altcineva, îi explică Tom.

Vocea îi tremura şi varia de la tonalităţi înalte şi ascuţite la tonuri joase şi dogite în intervalul a câteva cuvinte doar.

Gideon îl întrebă dacă avea unde să se ducă.

— Da, sigur că da, domnule. Eu... şi vocea i se frânse.

— Unde? se interesă Gideon. Acasă la părinţii tăi?

— Nu am părinţi. Stau cu chirie... Am unde să mă adăpostesc peste noapte, bolborosi el.

Peter şi Kate îşi luară rămas-bun de la băiat, iar când fata îi întinse mâna, băiatul dădu un pas înapoi, prea ruşinat ca să-i dea şi el mâna la rândul său. Peter era destul de convins că băiatul mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi. *Tom n-are cum să vrea să meargă acasă,* reflectă el. *Nici nu poate fi cine ştie ce cămin, de vreme ce a ales să bântuie prin lume cu banda lui Carrick.*

Gideon îi dădu o monedă de şase penny şi îl urmăriră cu toţii cu privirea cum se strecoară afară pe uşa din dos, ieşind pe aleea din spatele rândului de case.

— Bietul de el, comentă Gideon. Dumnezeu, în marea Lui înţelepciune, dă unor copii ca el o povară mult mai grea decât pot duce.

Hannah insistă ca Peter și Kate să se odihnească după lunga lor călătorie, dar nici unul dintre ei nu se arăta obosit, așa că fata se duse în mica mansardă a lui Peter, ca să stea de vorbă împreună. Trebuiau să se hotărască în ce fel și când să-l abordeze pe Omul de Smoală, fără să-i pună lui Gideon viața în pericol. Nu puteau cădea nicicum de acord, așa că, după o vreme, încheiară discuția. Peter rupse, în cele din urmă, tăcerea.

— Kate, grăi el. Îmi pare rău că am plecat cu Gideon fără să te iau și pe tine, dar să știi că nu m-aș fi întors înapoi, acasă, fără tine. Adică, nu cu bună-știință. Crede-mă pe cuvânt.

— Aș vrea să te cred, dar... Nu *știu* ce să zic. Nu-mi pot imagina nimic mai îngrozitor decât să fiu cu totul ruptă de lumea mea, rămasă singură-singurică în anul 1763, fără nicio speranță de a mă mai întoarce înapoi.

— Bine, atunci, se hotărî Peter. Îți jur. Îți jur pe ce vrei tu că n-o să mă întorc fără tine.

— Juri pe orice?

— Da.

— Atunci haide să facem un legământ de sânge. Dă-mi cuțitul tău.

Kate luă cuțitul lui Peter și, fără să tresară măcar, își înțepă vârful arătătorului cu ascuțișul lamei, după care îl strânse între degete până când ieși o mărgică de sânge, pe care și-o întinse în palmă. Apoi șterse lama cu grijă de

batista ei și-i dădu cuțitul înapoi lui Peter, indicându-i să facă la fel. Când băiatul termină, ea îl apucă de mână și i-o ținu strâns.

— Repetă după mine, îl îndemnă ea. Jur pe viața mea.

— Jur pe viața mea.

— Jur că nu mă voi întoarce în secolul douăzeci și unu fără tine.

— Jur că nu mă voi întoarce în secolul douăzeci și unu fără tine.

— Acum nu mai ai cum să rupi jurământul.

— Nici nu vreau, replică el.

Se mai înveseliseră puțin. Stăteau de vorbă aplecați peste pervazurile celor două ferestruici care dădeau în Lincoln's Inn Fields. De acolo, de sus, îl priveau pe Gideon, care stătea pe o bancă la soare, citind o scrisoare, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

— Ia te uită, îi atrase Peter atenția la un moment dat. Nu cumva băiatul acela e Tom?

— Da, el e. Ce-o fi făcând acolo, ascuns după copac? Credeam că se duce acasă, zise Kate, cuprinsă de panică.

Îl văzură amândoi pe Tom uitându-se în spatele lui la o persoană pe care n-o puteau vedea și arătându-l pe Gideon cu degetul. Will și Joe Carrick se năpustiră din umbră înspre prietenul lor.

— Gideon! răcniră amândoi într-un glas, din toate puterile.

În timp ce Gideon își ridică privirea înspre ei, se pomeni cu un sac tras pe cap, cu mâinile răsucite la spate și legate cu o frânghie. Frații Carrick îl traseră cu forța spre o trăsură deschisă, care-i aștepta în apropiere, și-l aruncară înăuntru. Peter și Kate ieșiră în goana mare pe ușă, zburară în jos pe cele patru șiruri de scări, sărind câte trei trepte o dată, și dădură buzna afară pe ușa de la intrarea principală. Trăsura nu se mai vedea nicăieri. O luară la fugă pe aleea care dădea în strada High Holborn și rămaseră pe loc, privind mulțimea de diligențe, trăsuri și căruțe cu coviltir care circulau pe artera aglomerată. Dacă trăsura era pe undeva pe-aici, n-aveau cum s-o distingă în toată înghesuiala asta. Și chiar dacă reușeau s-o zărească, ce puteau face? Se lăsară păgubași și, deznădăjduiți, se întoarseră încet, târându-și picioarele până la banca unde Gideon stătuse ceva mai devreme. Peter ridică scrisoarea ce-i scăpase lui Gideon din mâini în timpul luptei, împăturind-o și despăturind-o cu gesturi mecanice. În mijlocul scrisului de mână indescifrabil, era schițat, în miniatură, portretul lui Gideon. Asemănarea era izbitoare. *Trebuie să fie de la Joshua,* cugetă Peter. *Ce se va alege de fratele vitreg al lui Gideon acum?* Peter îi dădu scrisoarea lui Kate ca să se uite și ea la schiță. Kate aprecie că-i reușită și amândoi se lăsară să cadă pe bancă într-o tăcere mormântală, cu ochii ațintiți în pământ.

Un scârțâit de pași pe pietriș îi făcu să-și ridice privirile. În fața lor stătea nimeni altul decât Tom, tremurând ca varga de frică. Peter sări la el și, înainte de a-și da bine seama ce face, se trezi strângându-l de gât cu ambele mâini.

— Ne-ai trădat! Ne-ai întins o capcană! Ai plănuit asta de la bun început! Ești încă de partea clanului Carrick.

Tom îl prinse pe Peter de umeri, îi descleștă mâinile cu ușurință, dintr-o singură mișcare, și îi dădu un brânci atât de tare încât băiatul aterizâ pe spate în trifoi, cu mâinile întinse în lateral.

— M-ar fi omorât dacă n-o făceam! N-a fost alegerea mea! Ce bine ar fi fost dacă nu mi-ați fi acordat atâta... atenție. Joe nu are nimic bun în el. Lăsați-mă în pace... Domnișoară Kate, luați, vă rog, înapoi moneda de șase penny pe care mi-a dat-o domnul Seymour!

— N-am nevoie de banii tăi idioți! îi aruncă ea în față. N-aș lua nimic de la un Iuda ca tine! Tu l-ai dat pe Gideon pe mâna lor în mod deliberat!

Tom se prăbuși în genunchi, clătinând din cap cu disperare, în vreme ce vorbea:

— Nu știți de ce este Joe capabil. Și nici Omul de Smoală nu-i mai prejos. Ei fac... niște lucruri îngrozitoare. Am fost nevoit să procedez astfel. Chiar nu înțelegeți?

— Şi atunci, de ce mai eşti aici? izbucni Peter. Vrei să obţii iertarea noastră sau ce altceva? Află că n-o s-o capeţi. Nici acum, nici în vecii vecilor. Cară-te! Pleacă înainte să pună mâna altcineva pe tine!

Tom nu se clinti din loc. Urmă o pauză, timp în care Peter şi Kate îl fixară cu ochii arzând de o furie legitimă.

— M-am întors să vă duc în locul în care-l ţin prizonier. Omul de Smoală are o ascunzătoare secretă în spatele tavernei „Leul Negru".

Chipul lui Tom se schimonosi brusc de groază. Îşi duse automat mâna la buzunar ca să-şi mângâie şoricelul care-i aducea alinare.

— Am să vă duc acolo unde e, cu condiţia să nu le spuneţi că eu v-am arătat, mai spuse el. Trebuie să juraţi!

CAPITOLUL 16

Două piețe Covent Garden

În care copiii fac cunoștință, în sfârșit,
cu Omul de Smoală la taverna „Leul Negru" și apoi strică
spectacolul de stradă al unui jongler

Tom refuza să-i ajute în cazul că aveau de gând să-i spună pastorului, căci se temea că acesta va chema un judecător de pace care-l va întemnița la Newgate. Cu toate acestea, Kate alergă înapoi în casă și îi ceru lacheului imperturbabil să-l anunțe pe pastor, când se va trezi din somnul său de după-amiază, că domnul Seymour avusese nevoie de ei și că plecaseră la taverna „Leul Negru" din Covent Garden.

Cu cât se apropiau de Drury Lane, cu atât aerul devenea mai apăsător și mai umed, iar șanțurile de scurgere duhneau în căldura înăbușitoare ce se lăsase pe înserat. Se apropia furtuna, anunțată de uruitul tunetelor din depărtare. Dacă mulțimea din strada High Holborn reflecta o bogată varietate de stiluri de viață din capitală și

dacă Lincoln's Inn Fiels era o oază de liniște, pentru cei care-și puteau permite acest lucru, atunci Covent Garden era magnetul lumii interlope. Spaima se cuibărea din ce în ce mai tare în sufletele lor, pe măsură ce se afundau mai adânc pe străzi în căutarea Omului de Smoală. Tom îi punea să meargă în umbra zidurilor, dar hainele lor elegante ieșeau în evidență, atrăgând asupra lor priviri răutăcioase aruncate din pragurile ușilor, precum și atenția grupurilor de beţivani ce se revărsau din tavernele zgomotoase. Tom stătea cu mâna pe cuţit și nu slăbea din ochi pe oricine se uita cu vădit interes la însoţitorii săi. O fi fost el timid față de Peter și de Kate, dar aici se afla pe teritoriul său și învățase cum să supravieţuiască. Îi vedeau acum, pentru prima oară, o altă fațetă a caracterului său: era aprig, viclean și descurcăreţ.

— Cei de pe-aici știu că sunt sub oblăduirea bandei lui Carrick, îi încredință el. Atâta timp cât stați aproape de mine, nu veți păți nimic.

În timp ce treceau de taverna „La Trandafirul", la intersecția străzii Russell cu Drury Lane, văzură un individ uriaș ce zăcea întins în noroi, îndemnându-l pe vizitiul unei căruțe cu coviltir să treacă peste el. Bărbatul îi strigă lui Tom:

— Hei! Tom, băiete! Unde dracu' s-au dus Joe și Will? N-am nicio veste de la ei de trei săptămâni încheiate.

— Ai să-i vezi în noaptea asta, cu siguranţă. Au avut de terminat o treabă pentru Blueskin, îi răspunse Tom, cu glasul la fel de puternic.

În timp ce căruţa se apropia de bărbatul vânjos, mulţimea începu să bată cu pumnii şi cu cănile în tăbliile meselor din lemn.

— Feather-stone*! Feather-stone! Feather-stone! scandau ei.

— O să-i zdrobească oasele! exclamă Kate.

— Nu vă faceţi griji în privinţa lui, domnişoară Kate. Acesta este Featherstone, hamalul de la „La Trandafirul". Are coastele tari ca oţelul. Mereu face asta. Aşa s-a şi îmbogăţit, de altfel.

Roţile căruţei trecură peste el, iar mulţimea amuţi. Corpul bărbatului zăcea inert pe drum. După o pauză dramatică, Featherstone sări în picioare, izbucnind în hohote de râs. Un bărbat din mulţime trase o înjurătură şi lăsă să cadă o guinee de aur în mâna întinsă a lui Featherstone. Ceilalţi însă scoteau chiote de bucurie şi-l aplaudau entuziasmaţi.

Pe o străduţă ce ieşea din Drury Lane văzură o firmă mare pictată, pe care scria „Taverna Leul Negru". Lui Peter i se făcu inima cât un purice. I se părea că trecuse o

---

*Nume propriu a cărui origine derivă dintr-o structură preistorică, alcătuită din trei pietre verticale, acoperite de o lespede, autoarea făcând astfel aluzie la rezistenţa fizică a personajului.

veşnicie de când îl văzuse pe Omul de Smoală dispărând peste deal, în Derbyshire, spunându-i să-l caute la „Leul Negru" dacă voia să-şi recupereze maşinăria. Îşi aminti de fiorul de spaimă ce-l încercase atunci când pretinsese că era inconştient. „Să nu mai încerci vreodată în viaţa ta să tragi pe sfoară pe unul mai şmecher decât tine", îl avertizase Omul de Smoală. Şi ce-i spusese Gideon? Că, mai presus de orice, nu trebuiau să încerce să-l păcălească vreodată... că nu aveau de ce se teme din partea lui, atâta timp cât îi dădeau ceea ce-şi dorea? Dar ce puteau să-i dea? Acum avea maşina antigravitaţională, mai mult, îl avea *şi* pe Gideon. Şi tot acum, trebuiau să se confrunte, faţă în faţă.

— Aşteptaţi aici, le zise Tom, în timp ce se furişa tiptil pe lângă zidul tavernei.

Plecase de numai două minute, dar Peter şi Kate erau atât de speriaţi încât li se părea că aşteptau de ore întregi. Când se întoarse, îşi dădură imediat seama că ceva nu era în regulă.

— Este goală, spuse el cu o voce stearsă. L-au mutat deja... Trebuie să mă interesez unde... Nu se poate să nu ştie careva. Niciun secret nu este păstrat prea mult timp la „Leul Negru". Urmaţi-mă. Să nu vă despărţiţi unul de celălalt şi ar fi mai bine să nu intraţi în vorbă cu nimeni, fiindcă, mă scuzaţi că v-o spun, aveţi un fel ciudat de a vorbi...

Tom dispăru în tavernă. Peter și Kate îl urmară și se așezară într-un colț întunecos, încercând să nu răspundă privirilor curioase aruncate de abominabilii clienți ai tavernei printre norii de fum de tutun ieftin. Kate vru să tușească, dar se abținu, de teamă să nu atragă atenția asupra ei. Lui Peter îi bătea inima nebunește în piept. Tot ce-și dorea în acea clipă era s-o șteargă pe ușă afară și să fugă cât mai departe de acolo. Simțea că toți ochii sunt ațintiți asupra lui și, cu sau fără Tom, începu să se îndoiască că vor mai ieși întregi.

Tom stătea liniștit de vorbă cu cârciumarul, când, deodată, ușa unei camere din spate se deschise, scârțâind din balamalele sale ruginite. Cei trei frați Carrick apărură din încăperea întunecată.

— Nu! Nu! Nu! Asta ne mai lipsea acum! șopti Kate înnebunită de spaimă, încercând să-și ascundă fața în mâini. Trebuie să plecăm de-aici. Dacă ne văd, îl vor omorî pe Tom.

— Și pe noi, totodată!

Se ridicară în picioare, încercând să nu hârâie scaunele de podeaua pavată cu dale de piatră.

— Măi să fie, ăsta-i ni-ni-nimeni altul decât tâ-tâ-tânărul Tom, îl auziră pe John Bâlbâitul. Mă întrebam eu pe unde o fi-fi-fi ajuns.

Peter și Kate se îndreptau pe furiș spre ușă cu capetele în pământ și, odată ajunși pe aleea îngustă, o rupseră la

sănătoasa. După câțiva yarzi, își dădură seama că drumul era blocat de un individ care venea spre ei. Dacă Peter n-ar fi icnit de spaimă recunoscându-l și nu s-ar fi oprit brusc, omul poate că nu i-ar fi acordat nicio atenție.

— Haide! îl îndemnă Kate, trăgându-l de mânecă.

Tocmai se întreba de ce-o fi rămas Peter deodată înțepenit locului, când dădu cu ochii de bărbat, de înspăimântătoarea cicatrice ce-i brăzda chipul și văzu felul cum se uita la părul ei de un roșu aprins.

Nu se putu abține să nu scoată un strigăt de spaimă.

— Omul de Smoală! rosti ea, cu respirația întretăiată.

Pe chipul bărbatului apăru un zâmbet larg, de satisfacție.

— Pe onoarea mea! Ați găsit deci cuibul de hoți al bătrânului Blueskin. Și ce coincidență fericită: să dau tocmai peste copiii la a căror remarcabilă sosire am avut norocul să fiu martor și pe care mă hotărâsem chiar astăzi să-i caut... Măi, măi! Abia dacă v-am recunoscut în toaletele voastre luxoase. Doar n-oți vrea să mergeți neînsoțiți pe străzile astea. Nu sunt sigure deloc pentru persoane de bună condiție, așa ca voi...

Omul de Smoală făcu o pauză, așteptând un răspuns oarecare. Peter și Kate nu erau în stare să facă altceva decât să se zgâiască la el. Peter simți cum Kate îl apucă de mână. Ceva în tonul vocii mieroase și perfide a Omului de Smoală îl făcu pe Peter să simtă cum i se zbârlește părul

de pe ceafă. O strângea pe Kate de mână mult mai tare decât își putea da seama.

— Mi s-a spus că sunteți cunoscuți sub numele de domnișoara Dyer și domnișorul Schock...

Kate încuviință cu o ușoară aplecare a capului, în ciuda voinței ei.

— Haideți, nu vreți să bem un păhărel împreună? Căci pe mine mă căutați, nu-i așa? Ați venit singuri? Da? Nu? Văd că nu prea aveți chef de conversație. Ei bine, nu contează, o să mă lămuresc eu curând cum stau lucrurile.

Cu toate că Peter era de-a dreptul îngrozit, remarcă totuși fiecare detaliu al omului a cărui simplă existență îl apăsa atât de tare. Când îl văzuse pentru prima dată, în Derbyshire, în valea unde locuia Kate, Omul de Smoală fusese pe drum de multe zile. Acum nu i se mai părea atât de grotesc și de neîngrijit precum și-l amintea. Peter îi studie cu atenție ochii negri, adânci, nasul acvilin proeminent, dar nu disproporționat, și hainele surprinzător de bune: o jachetă gri deschis, pantaloni până la genunchi, de aceeași culoare, o frumoasă pereche de pantofi cu catarame, ciorapi lungi, albi și curați. Avea aerul unei feline, părând a fi tot timpul în alertă. Se mișca cu agilitate, dar, în același timp, emana calm și siguranță de sine. Avea părul negru, iar pielea îi era bătută de vânturi și arsă de soare. Deși se bărbierise recent, îi crescură deja țepi, umbrindu-i fața. Dar cicatricea, la fel de înspăimântătoare

ca și până acum, sub forma unui arc livid, se întindea de la frunte până la falcă. Peter se cutremură. Tăietura trebuie să fi fost adâncă până la os.

Peter și Kate îl urmară pe Omul de Smoală înapoi, la taverna „Leul Negru". Nu fusese nevoie să-i amenințe. Avea o asemenea autoritate că nici măcar nu le trecu prin gând posibilitatea de a scăpa de el luând-o la fugă pe alee. În timp ce Omul de Smoală trecea pragul tavernei, Kate își dădu seama că el își făcea intrarea arborând un ușor aer de superioritate. Se opri în cadrul ușii, luând o poză teatrală și aruncându-și ochii prin încăpere ca să se asigure că toată lumea îl văzuse. Îi plăcea să aibă spectatori. Se întoarse apoi ușurel spre Peter și Kate și se bătu peste coapsă, făcându-le semn să intre, ceea ce și făcură. Kate avea neplăcuta senzație că păreau doi câini ce se țineau scai după stăpânul lor. Aproape instantaneu, jumătate dintre meseni săriră în picioare, ridicând paharele, scoțându-și pălăriile și urându-i bun venit lui Blueskin, cum îl numeau ei, mai mult ca sigur datorită bărbii sale țepoase.

Omul de Smoală se postă intenționat lângă o masă care, în mod evident, era favorita lui, până când, după o scurtă pauză tensionată, ocupanții mesei se ridicară, cerându-și scuze și se duseră, cu capetele plecate, să se așeze în altă parte. Omul de Smoală le făcu semn lui Peter și lui Kate să ia loc. În curând, veni și Joe Carrick la masa lor.

— Ce dracu' caută ăştia doi aici, Blueskin? îi ceru socoteală Joe Carrick, săgetându-i pe copii cu privirea.

O parte din Kate voia să se ridice în picioare şi să-i strige lui Joe drept în faţă: „Asasinule!", dar el se afla aici, în taverna „Leul Negru", înconjurat de prietenii săi la cataramă şi stând la masă chiar lângă mâna dreaptă a lordului Luxon, încât fata preferă doar să-şi muşte buzele.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, i se adresă Omul de Smoală lui Joe. Te întrebi ce intenţii o fi având Blueskin în legătură cu domnişorul Schock şi domnişoara Dyer, care poate că doresc să ne relateze şi nouă evenimentele petrecute în ultima vreme...

Joe dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, află, de la mine, Joe Carrick, că, în primul rând, ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai fi destul de politicos încât să-mi urezi ziua bună înainte de a mă plictisi cu întrebările tale şi, în al doilea rând, am nişte afaceri personale de rezolvat cu distinşii mei oaspeţi, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai aştepta la „La Trandafirul", unde vom avea câte ceva de discutat în privinţa unei pungi cu aur şi a unui tâlhar mort.

Joe, care părea enervat, nu se clinti din loc.

— Ai fost destul de mulţumit când l-ai primit pe domnul Seymour pe tavă, se plânse el. Dacă se scapă careva...

Înainte ca Joe să mai apuce să spună ceva, Omul de Smoală sări în picioare şi urlă la el atât de tare încât îl auziră toţi cei de faţă:

— Ne întâlnim la „La Trandafirul", așa cum am stabilit. Vei fi acolo cu toți imbecilii din gașca ta! Nu te întinde mai mult decât ți-e plapuma, Joe, căci tentaculele stăpânului meu ajung mai departe decât ai putea tu fugi vreodată.

Banda lui Carrick se îndreptă spre ieșire.

— Ha-ha-haide, Tom, îi zise John Bâlbâitul peste umăr.

— Nu, el rămâne aici, hotărî Omul de Smoală. Am o treabă cu tânărul Tom.

Joe îl privi cu ochii mocnind de furie, dar nu zise nimic și se făcu nevăzut pe alee. La invitația Omului de Smoală, Tom, alb ca varul la față și tremurând ca varga, se așeză la masă, lângă Peter și Kate.

— Așadar, tinere, cât de mari au fost câștigurile? Cât aur i-au luat pastorului?

Omul de Smoală apucă urechea lui Tom și i-o răsuci, fără să se delecteze în mod special cu faptul că-i provoca suferință, după cum observă Peter. O făcea, pur și simplu, pentru că avea nevoie de o informație, pe care numai așa o putea obține.

— Cincizeci și șapte de guinee, domnule, îi spuse Tom, strâmbându-se de durere.

— E adevărat? întrebă Omul de Smoală, uitându-se în ochii lui Peter.

— Da, se repezi Peter să răspundă, ca nu cumva să-i dea ocazia acestuia să folosească aceeași tehnică și cu el.

Omul de Smoală îi eliberă urechea lui Tom.

— Drept cine mă ia, dobitocul ăla înfumurat? Mi-a zis douăzeci şi cinci. Tânărul Tom, aici de faţă, are mai multă minte decât toată banda lui Carrick la un loc, numai că ei nu sunt în stare să-şi dea seama de asta. Ce zici, Tom?

Tom era prea îngrozit ca să mai vorbească şi se uita cu disperare la Peter şi la Kate.

Pe Kate o luă gura pe dinainte:

— Nu-ţi face griji, Tom. Te vom proteja noi.

Omul de Smoală izbucni în hohote de râs.

— Aha, aşa mai vii de-acasă, Tom. Ei s-au *împrietenit* cu tine, carevasăzică. Şi tu te simţi recunoscător. Vrei să-i ajuţi...

Expresia Omului de Smoală se schimbă brusc şi începu să-i arunce vorbe grele în obraz:

— Nu fi prost, băiete. Eşti singur, aşa cum eram şi eu la vârsta ta. Nu te poţi baza pe asemenea oameni, pentru nimic în lume. Îţi vor arunca nişte firimituri de pomană, după cum le convine, dar tu nu eşti de nasul lor. Îşi vor lua tălpăşiţa când vor da de cel mai mic necaz, iar tu eşti convins de asta în adâncul sufletului tău. Apoi continuă, înmuindu-şi puţin glasul: Să nu spui că nu te-am avertizat, Tom. Banda lui Carrick e terminată. Eu te-am urmărit cu atenţie şi, spre deosebire de Joe, ştiu cât valorezi. M-aş putea folosi de un flăcău ca tine. Uite ce e, tinere Tom, îţi

fac o ofertă la care nu te aşteptai pe ziua de azi, asta ţi-o garantez eu! Ce-ai zice să fii ucenicul lui Blueskin?

Tom părea înspăimântat, măgulit şi sceptic în acelaşi timp.

— Nu accepta, Tom! ţipă Kate.

Peter îi puse mâna pe braţ. *Poate că aceasta nu era cea mai bună cale de abordare a Omului de Smoală*, cugetă el, cu toate că intervenţia ei îi adusese un zâmbet strâmb pe buze.

Şoricelul lui Tom găsi tocmai atunci cu cale să iasă de sub gulerul stăpânului său. Cu sclipiri metalice în priviri, Omul de Smoală întinse mâna şi înhăţă animalul. Îl ţinu apoi de coadă, legănându-l ca pe un pendul în miniatură deasupra mesei din lemn de stejar. Tom se ridică în picioare, încremenind de groază.

— Să nu-i faceţi vreun rău!

Omul de Smoală scrută atent chipul lui Tom şi spuse:

— Iată şi prima ta lecţie: dacă iubeşti pe cineva, fie el om sau animal, se va transforma în călcâiul lui Ahile pentru tine.

Îşi duse braţul încetişor spre lumânarea care ardea în mijlocul mesei. Biata creatură se zvârcolea şi chiţăia de frică.

— Nu! se împotrivi Kate.

Omul de Smoală bălăngănea în continuare şoricelul, care se zbătea înnebunit deasupra flăcării, lăsându-l din ce

în ce mai jos. Deodată se simți un miros de păr pârlit, deoarece mustățile animalului trecuseră fulgerător prin flacără. Chițăia ca ieșit din minți. Nemaisuportând chinurile la care era supus și suferința prin care trecea micuțul său prieten, Tom se repezi la Omul de Smoală care azvârli cu sânge rece animalul sus, prin aer, înspre cealaltă parte a mesei, iar Tom se văzu nevoit să-și întrerupă atacul ca să sară după șoricel. Îl prinse din zbor, îl puse cu blândețe în buzunar, după care reveni la locul său.

— Ai fi făcut orice ca să mă oprești, nu-i așa? îl întrebă cu calm Omul de Smoală. Afecțiunea este o boală fatală. Trebuie să i te împotrivești.

Tom se așeză gâfâind și cu ochii clocotind de ură.

— Și a doua lecție, continuă Omul de Smoală, este următoarea: furia este mai puternică decât frica, după cum tocmai ne-ai dovedit-o. Mânia trebuie să-ți servească drept armă, altfel te va distruge, așa cum li se întâmplă majorității oamenilor.

— Sunteți o bestie! se răsti Kate la el. Nu e de mirare că v-ați ales cu cicatricea aia! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-ați făcut ca s-o căpătați!

— Ce temperamentală ești, domnișoară Dyer! Vei fi surprinsă să afli cum m-am pricopsit cu ea. Dar vă voi spune toată tărășenia, dacă îmi veți spune și voi cum să mânuiesc drăcovenia aia de mașină.

— Nu știu nimic...

Peter o întrerupse:

— *Eu* știu cum să fac mașina antigravitațională să ne transporte oriunde vrem.

Omul de Smoală își răsuci gâtul ca să-l privească mai bine pe Peter. Băiatul îi captase întreaga atenție, iar în ochi îi scăpărau luminițe. Peter își dădu brusc seama că nu numai lordul Luxon își dorea mașina, ci și mâna lui dreaptă. Deși n-avea de unde să știe ce putea face mașina antigravitațională, era clar că Omul de Smoală și-o dorea tare mult. Kate îl privea pe Peter cu gura căscată.

— Dar, în schimb, continuă el, vreau să-l eliberați pe Gideon Seymour.

Omul de Smoală își recăpătase stăpânirea de sine și se prefăcea acum că nu-l prea interesează oferta lui Peter.

— Este un preț destul de mare, domnișorule Schock. De trei săptămâni încoace n-am avut pic de odihnă, încercând să-l convingem pe Gideon să se întoarcă acasă. Gideon are tot felul de scrupule, care, uneori, îl fac să nu vadă lucrurile cu adevărat importante. Pe deasupra, lordul Luxon ar fi nemulțumit, pe drept cuvânt, dacă l-am elibera, înainte ca el să-și fi amintit de ce trebuie să rămână cu cei care îi apreciază cel mai mult talentele...

— Doar nu vreți să spuneți că Gideon nu mai dorește să vină cu noi?

— Gideon mi-e ca un frate. Pe deasupra, soarta i-a hărăzit să fie favoritul lordului Luxon. Şi sunteţi destul de mari ca să vă daţi seama că acei oameni care ne sunt cei mai apropiaţi ne fac să suferim cel mai mult, nu? Vă asigur că, de îndată ce va ajunge înapoi la lordul Luxon, nu va mai dori să se întoarcă la voi.

Peter şi Kate se uitară unul la celălalt, neştiind cum să reacţioneze la spusele Omului de Smoală. Încerca să fie foarte convingător, cu toate că cei doi copii îşi dădeau seama că mintea. Kate se întoarse spre Tom.

— Gideon nu s-ar întoarce niciodată să lucreze din nou pentru lordul Luxon, nu-i aşa?

Omul de Smoală şi Tom schimbară nişte priviri de nepătruns. Tom dădu nervos din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Lordul Luxon i-a salvat viaţa. O ştie toată lumea.

— Dar l-a pus să *fure* pentru el! se revoltă Peter.

— Doar de la cei care-l jefuiau pe stăpânul său, sublinie Omul de Smoală.

— Nu e asta problema! Gideon e un om bun! El n-ar fi *vrut* să fure!

— Ai multe de învăţat despre mersul lumii, domnişorule Schock. Dar atâta pot să îţi promit şi eu: mecanismul vostru îl fascinează şi-l intrigă, în acelaşi timp, pe lordul Luxon. Dacă îmi dezvălui secretul, vă voi duce la

Gideon şi-l veţi putea sfătui voi, personal, să întoarcă spatele celor care-i vor numai binele.

Peter îşi plimbă privirea de la Omul de Smoală la Kate şi înapoi. Deodată, se simţi depăşit de problemă. Ce era mai bine să facă? Dacă-l refuzau pe Omul de Smoală, ce se va întâmpla cu Gideon, chiar şi cu ei, la urma urmelor? Dar dacă acceptau să meargă cu el, pretinzând că ştiu cum funcţionează maşina antigravitaţională, puteau să aibă încredere în cuvântul său?

— Ce zici, Kate? îi ceru el părerea.

— Eu... ezită ea, *cred* că ar trebui să mergem. Dar mai întâi, trebuie să ne duceţi la Gideon.

— S-a făcut, domnişoară Dyer! Haideţi, vă duc la el chiar acum.

Cei patru o luară pe Drury Lane, cu Omul de Smoală în frunte. Acesta înainta cu paşi mari, ţinându-şi mâna uşor apăsată pe umărul lui Tom, care mergea alături de el. Peter şi Kate îl urmau îndeaproape. Fata se chinuia să ţină pasul cu ei, tot împiedicându-se în fustele incomode. *Ne-a prins în pânza lui de păianjen,* reflectă Peter, *dar n-avem de ales dacă-l vrem pe Gideon înapoi, sau poate, cine ştie, chiar şi maşina.* Palmele îi asudaseră de frică. Tom le spusese că, în acea parte a Londrei, erai norocos dacă mergeai cincizeci de yarzi fără să-ţi fie ameninţată viaţa măcar o dată. Şi era adevărat, căci aproape toţi trecătorii

arătau de parcă ar fi fost gata să te înjunghie pentru o monedă de şase penny. Ceea ce-l deosebea pe Omul de Smoală de ceilalţi, hotărî Peter, consta în faptul că era deştept. Mult prea deştept. Când te privea în ochi, aveai senzaţia că vede mai mult decât lăsai tu să se vadă.

Deasupra oraşului atârnau nori grei, purpurii, iar când primul fulger în zigzag brăzdă cerul, pe deasupra capetelor lor, fu imediat urmat de bubuitul tunetului. Se stârni un vânt cald şi puternic, anunţând iminenta rupere de nori. La intersecţia cu Russell Street, auziră un tropot de copite venind înspre ei la galop.

— Conaşule Blueskin!

Îşi ridicară cu toţii privirile şi văzură un bărbat masiv, cu obrajii scofâlciţi, călare pe un cal negru. Avea pe cap o perucă albă ca zăpada, iar copiii remarcară că purta uniformă de lacheu.

— Lordul Luxon a ordonat să vă întoarceţi acasă în cea mai mare grabă. Domnul Seymour a fugit.

— A fugit! Cum naiba a reuşit să fugă?

— Nu ştiu, domnule, toate uşile şi ferestrele erau încuiate şi zăvorâte când am intrat în cameră.

Omul de Smoală pufni exasperat.

— Trebuie să am eu grijă de toate? Spune-i lordului Luxon că voi sosi la el în mai puţin de o jumătate de oră.

Se întoarse apoi spre copii. Peter şi Kate îşi aruncau priviri triumfătoare.

— Trebuie să ajungem la St James cât mai repede posibil. Urmați-mă.

— De fapt, începu Peter, nu prea mai văd rostul acum, dacă nu vă supărați...

— Am spus să mă urmați, repetă Omul de Smoală cu răceală în glas. Lordul Luxon vă așteaptă cu cea mai mare plăcere.

— Poate altă dată, interveni Kate, uitându-se în jur să vadă dacă era cineva prin apropiere, care să-i ajute în cazul că țipau după ajutor. Tom? îl imploră ea din priviri.

Tom stătea cu capul în pământ, nefiind în stare să dea ochii cu ea. Omul de Smoală îl apucă mai întâi pe Peter, apoi pe Kate, de câte un braț, strângându-i ca într-o menghină, și începu să-i târască după el de-a lungul străzii. Tom își târșâia picioarele în urma lor, având întipărită pe chip o expresie de durere și neputință. Câteva picături de ploaie căzură pe fețele lor încinse, după care se dezlănțui o ploaie torențială.

Omul de Smoală mergea într-un ritm atât de alert, încât, după puțină vreme, Peter și Kate rămaseră aproape fără suflu. La un moment dat, trecu prin fața lor o căruță încărcată cu butoaie de bere, împroșcându-i cu noroi până la gât. Kate scoase un strigăt de durere și căzu în fața vitrinei unei modiste. Peter simți cum Omul de Smoală își slăbi strânsoarea, obligat fiind să se oprească. Kate era

prăbușită la picioarele zidului, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ce-ai pățit? o întrebă Peter, îngenunchind lângă ea.

— Mi-am sucit glezna, răspunse ea, chircindu-se de durere. Nu mai pot să merg.

Spre surprinderea lui Peter, Kate îi puse brațele în jurul gâtului și își lăsă capul pe umărul său, având grijă să nu fie pe aceeași parte cu Omul de Smoală. Apoi îi șopti furioasă la ureche:

— N-am nimic, dar nu văd decât o singură cale de ieșire din această situație. Trebuie să dispărem.

Peter voia să-i spună că n-aveau nicio șansă și s-o întrebe dacă reușește întotdeauna să plângă la comandă, în schimb, se întoarse spre Omul de Smoală și se trezi zicând:

— Nu putem să ne oprim puțin? Cred că și-a sucit glezna. Sunt sigur că o să-și revină în câteva minute.

Omului de Smoală îi șiroia apa pe la colțurile tricornului, căzându-i pe umerii deja uzi leoarcă. Se uită cu atenție la Kate, ajungând, în mod evident, la concluzia că lacrimile și durerea sunt adevărate.

Bravo, Kate! își zise Peter în sinea lui. *Meriți un Oscar!*

— Leagă-ți asta în jurul piciorului, domnișoară Kate, o povățui Omul de Smoală, oferindu-i batista lui de bumbac. Sper să nu-ți ia prea multă vreme ca să-ți revii, căci, altfel, ne vom îneca cu toții aici.

Se postase între stradă și copii, stând cu spatele la ei, cu picioarele desfăcute și cu gulerul de la jachetă ridicat. Tom stătea și el acolo, privind cu un aer distrat vitrina plină de pălării splendide, garnisite cu tot felul de funde, flori și fructe. Avea sprâncenele încruntate, de parcă ar fi dezbătut în sinea lui o chestiune importantă.

Kate închisese ochii. Ghemuit jos, lângă ea, Peter făcea același lucru, încercând, fără succes însă, să ignore vocea din capul lui care-i șoptea că n-o să reușească și că n-o să fie niciodată în stare să se evapore în asemenea împrejurări, asta în cazul că ar mai avea vreodată ocazia. Nu se întâmplă nimic, bineînțeles, dar, în momentul în care deschise ochii, doar câteva secunde mai târziu, își dădu seama că fata începuse, într-adevăr, să-și piardă conturul. Avea impresia chiar că se topea în ploaie.

— Blueskin! îl auzi pe Tom strigând alarmat.

Peter înghiți în sec, împietrit de spaimă, gândindu-se la ce-i va face Omul de Smoală când va vedea că ea a dispărut și el nu. Cu coada ochiului, îl zări pe Omul de Smoală întorcându-și capul spre ei. Atent să n-o atingă, Peter își întinse mâinile înspre Kate, ca și cum s-ar fi încălzit în fața unui foc. Să fi fost dorința atât de puternică încât să fi început și el să fie absorbit în tunel? Omul de Smoală îngenunchease lângă ei, în noroi, holbându-se la Kate cu o expresie amestecată de teamă respectuoasă, fascinație și

groază. Întinse o mână tremurătoare spre Kate... Peter făcu un salt uriaș, încrezător în forțele sale, și reuși cumva să se agațe de acea forță inefabilă, de parcă ar fi plonjat spre ea, sărind în gol fără paraşută. Ploaia răpăia pe trotuar în ritmul tobelor și părea să se sincronizeze cu spiralele fluorescente care dansau în fața lui și treceau chiar prin el. Strigătele înspăimântate ale Omului de Smoală parcă se auzeau acum de la mari depărtări.

— Cum au făcut-o, naiba să-i ia? Cerul îmi este martor că am să le învăț secretul, chiar de-ar fi să ajung la spânzurătoare pentru asta!

Peter era încă ghemuit la pământ, simțind că-l ia cu greață și cu ameteală. Când deschise, în fine, ochii văzu taxiuri negre, firme luminoase, iar mulțimea ieșea în valuri din sălile de spectacole de pe Drury Lane. Teatre pe trotuar. Râse triumfător.

— Am reușit! zbieră el. Pot s-o fac!

Kate se ridicase în picioare și se uita la el, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Vezi? Ți-am *spus* eu că poți s-o faci, doar să vrei să încerci!

— Nu încercatul e problema, susținu el. Trebuie să te lași dus de val, pur și simplu.

— Acum nu mai are importanță, spuse Kate și-l ajută să se ridice.

Atingerea ei era ciudată, dar acum aveau alte probleme urgente de rezolvat.

— Hai să plecăm de-aici, până nu ne pomenim iar înapoi, o îndemnă el.

Începură să alerge pe străzile aglomerate. Nimeni nu părea să-i bage în seamă, sau chiar dacă unii îi observau, își spuneau în sinea lor că, probabil, veneau de la un bal mascat, iar siluetele lor, ușor fluide. se datorau felinarelor cu lumini portocalii ori unui pahar de gin tonic în plus.

— Mi se pare că e din ce în ce mai greu să rămânem aici, remarcă Peter, strângând din pumni ca să se agațe parcă de această realitate. Simțea un ușor junghi în coaste și avea, în același timp, impresia că îl lăsau puterile, de parcă cineva l-ar fi scos din priză. Ai și tu aceeași senzație, Kate?

Lacrimile din ochii ei erau adevărate de data aceasta.

— Rezistă cât poți de mult, îl încurajă ea. Trebuie să descoperim cum să învingem senzația asta.

Nu putem să-l părăsim pe Gideon la nevoie, cugetă Peter, dar nu-i împărtăși lui Kate gândurile sale.

În curând, ajunseră în piața Covent Garden și, cum un alt secol îi trăgea necruțător înapoi, se opriră, epuizați, ca să-și canalizeze energiile în încercarea disperată de a rezista acelei forțe misterioase. Se aflau la marginea unui cerc numeros de spectatori care ovaționau și băteau ritmic

din palme, în vreme ce un bărbat îmbrăcat într-un șort negru jongla cu trei ferăstraie electrice cu lanț, toate puse în funcțiune.

— Ăsta zic și eu „popou"! rosti Peter cu respirația întretăiată.

— Chiar așa! replică apreciativ o tânără japoneză, care stătea lângă ei. Avea părul lung, de un verde aprins, ce strălucea ca mătasea. Le aruncă o privire și li se adresă cu un puternic accent american: De ce sunteți așa de uzi? Nu-mi amintesc să fi plouat! Se uită înapoi la jongler, ca imediat după aceea să-și întoarcă pentru a doua oară privirile înspre ei. Și cum se face că pot să văd prin voi? Faceți parte din spectacol?... O, Doamne, Dumnezeule!

Fata cu părul verde începu să scoată niște țipete isterice, îndreptând un deget acuzator spre cei doi copii. Jonglerului îi scăpă un ferăstrău electric din mână, nemaiputându-se concentra din cauza istericalelor ei. Din ce în ce mai mulți oameni dădură cu ochii de cei doi copii și, așa cum se întâmplă la un meci de fotbal, începură să urle în valuri și să arate îngroziți spre Peter și Kate. Celelalte două ferăstraie ale jonglerului se izbiră de pământ și toate trei începură să salte pe caldarâm de parcă erau posedate de spirite malefice. Câțiva turiști își fixară camerele video pe bizara apariție.

Peter îi șopti lui Kate la ureche:

— Alunec, nu mai pot să rezist prea mult.

Kate îl privi și oftă resemnată.

— Bine, rosti ea gâfâind.

După expresia de pe chipul ei, Peter bănui că erau amândoi pradă unei suferințe la fel de mari. Într-o fracțiune de secundă erau înapoi în ploaie, iar trăsnetele în zigzag luminau piața Covent Garden care era, în același timp, mai nouă și mai veche decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Nici n-apucară bine să-și tragă sufletul, că o trăsură elegantă, la care era înhămată o pereche de cai murgi, trase lângă ei, portiera se deschise larg și din ea coborî pastorul Ledbury, urmat de un bărbat înalt care, după chip și asemănare, nu putea fi nimeni altul decât fratele onorabilei doamne Byng.

— Pe onoarea mea, de unde ați apărut și voi? întrebă pastorul nedumerit. Piața era goală acum un minut. Dar, oricum, mă bucur să vă revăd! Am bântuit orașul în lung și-n lat, ca o hoardă de maimuțe scoase din minți, în căutarea voastră.

— Gideon! exclamă Peter, când îl văzu pe prietenul său apărând din trăsură, în spatele lui sir Richard Picard.

Era acoperit cu funingine din cap până-n picioare, cu excepția zonei din jurul ochilor, unde se frecase cu temei, și arăta ca un urs panda subnutrit.

— Biroul lordului Luxon are un șemineu imens, le spuse el în chip de explicație. Când am auzit că ați

dispărut, m-am temut de tot ce putea fi mai rău. Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teferi şi nevătămaţi.

— Domnişoară Kate, domnişorule Peter, li se adresă sir Richard. Încântat de cunoştinţă. Vai de mine, dar sunteţi uzi până la piele! Haideţi să ne întoarcem la Lincoln's Inn Field, ca să vă schimbaţi în haine uscate şi să vă încălziţi. Mâine dimineaţă, când vă veţi reveni după aventura prin care aţi trecut, poate îmi veţi spune şi mie cum se face că mi-aţi apărut din senin în faţa ochilor, de nici n-am avut timp să mă dezmeticesc?!

CAPITOLUL 17

Promisiunea reginei Charlotte

În care schimbul de cuvinte dintre inspectorul Wheeler și doctorul Pirretti ia o întorsătură neașteptată, regele George al III-lea pune mâna lui vindecătoare pe Jack, iar Kate recurge la măsuri disperate

De la fereastra bucătăriei, doamna Dyer îl urmărea cu privirea pe soțul ei, care alerga către Land Rover, și auzi apoi scrâșnetul anvelopelor, în timp ce mașina se îndepărta brusc, ca să evite haita de reporteri ce se înșiraseră, încă de dimineață, de cealaltă parte a malului sinuos al pârâiașului. Cu o mână tremurătoare, își dădu la o parte o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte.

Inspectorul Wheeler trimisese un agent de poliție să păzească poarta. Jurnaliștii încercaseră să se dea bine pe lângă el, oferindu-i gogoși și căni aburinde cu cafea din termosurile lor, dar, cel puțin până acum, jovialul polițist reușise să-i țină la distanță.

Doamna Dyer se uită la bradul de Crăciun pe care Kate îl împodobise cu mâinile ei în dimineaţa în care Peter intrase în vieţile lor, apoi îşi aruncă din nou ochii pe titlul cu litere de-o schioapă de pe prima pagină a ziarului:

FANTOME ÎN COVENT GARDEN

Sub titlu erau cinci poze color înfăţişându-i pe Peter şi pe Kate în mijlocul mulţimii din piaţa Covent Garden. Cei doi copii se vedeau ca prin ceaţă, totuşi îi puteai recunoaşte, fără nicio urmă de îndoială. Purtau nişte costume din secolul al optsprezecelea, împroşcate de sus până jos cu noroi şi, de la o poză la alta, apăreau din ce în ce mai estompaţi. În ultima imagine, o tânără japoneză cu părul de un verde strălucitor urla de groază, holbându-se la spaţiul gol unde, cu o clipă mai devreme, stătuseră Peter şi Kate. Dedesubt era scris: **ŞI SE DUC, SE DUC, S-AU DUS...**

Cât de palidă şi de obosită arată, remarcă doamna Dyer în sinea ei. *De parcă ar durea-o ceva.* După aceea, mama lui Kate reciti articolul din ziar, pentru a zecea oară în acea dimineaţă:

Cine sunt ei? Ce sunt ei? Să nu fie altceva decât o farsă? Sau aceste imagini sunt cea mai convingătoare

dovadă, până la această dată, privind existența fantomelor?

Sute de turiști din piața Covent Garden au fost martorii uluitoarei dispariții, după toate aparențele, în neant, a unui băiat și a unei fete îmbrăcați în bizare costume de epocă. Să fie aceste imagini deconcertante, surprinse de camera video a unui turist, chiar portretele lui Peter Schock și Kate Dyer, care au dispărut acum șapte zile dintr-un laborator din Derbyshire, finanțat de NASA? Fotografiile recente ale celor doi copii, pe care le-am publicat mai jos, seamănă izbitor de mult cu aceste apariții tulburătoare. Peste două sute de agenți de poliție au fost trimiși să întoarcă pe dos tot comitatul Derbyshire în căutarea celor doi copii. Inspectorul Wheeler, care conduce investigațiile în acest caz, nu a fost de găsit ieri seară pentru a comenta aceste imagini.

Doamna Dyer mângâie fotografia lui Kate făcută în clasa a șaptea. Kate părea mai tânără decât în realitate în acea poză. Părul era legat la spate în două cozi îngrijit împletite, iar cravata îi stătea strâmb.

— Of, Katie, suspină ea. Nu știu cum, dar te vom aduce noi acasă cumva, draga mea. Îți promit. Îți promit.

Unul dintre agenţii de pază de la laboratorul NCRDM, ai cărui copii se jucaseră adeseori cu Kate şi cu Sam la fermă, îl introduse pe furiş pe doctorul Dyer în clădire, fără ca presa sau poliţia să afle de sosirea lui.

— Ce mai faceţi? Dar familia dumneavoastră? întrebă el cu solicitudine.

Îl respecta foarte mult pe doctorul Dyer şi nu i se părea drept ca un asemenea om şi aşa o familie să treacă printr-o astfel de suferinţă.

— Ne descurcăm... în felul nostru. Sam este afectat cel mai mult, cu toate că el şi Kate se ciondăneau aproape tot timpul. Kate a fost dintotdeauna cu capul pe umeri şi suntem convinşi că tot ea va fi aceea care va găsi o modalitate de ieşire din această situaţie. În orice caz, n-am renunţat la sărbătorirea Crăciunului... cel puţin nu încă.

Agentul de pază îl escortă pe doctorul Dyer până la biroul său, unde fu surprins să-l găsească pe inspectorul Wheeler în plină acţiune. Se aşteptase ca acesta să fie la Londra, luând interviuri martorilor din Covent Garden. Pesemne că spera să găsească mai multe răspunsuri aici. *Şi poate că are dreptate,* gândi doctorul Dyer. Rămase o clipă neobservat în pragul uşii, ascultându-l pe poliţist.

— ... şi până la prânz puteţi fi sigură că nişte jurnalişti isteţi vor fi pus mâna pe fotografiile copiilor plutind pe deasupra parcării supermarketului. Redactorii tuturor

ziarelor din ţinut îşi vor freca palmele de bucurie! În sfârşit, iată dovada că fantomele există! Dar, vedeţi dumneavoastră, eu sunt convins că nu credeţi în fantome mai mult decât mine. Însă ştiţi ceva. Sunt sigur de asta. Şi, stimată doamnă, cu tot respectul pentru faptul că sunteţi cetăţean american şi reprezentant oficial al NASA, dacă nu vă schimbaţi atitudinea, şi asta rapid, am de gând să vă acuz de obstrucţionarea anchetei poliţiei.

Anita Pirretti stătea vizavi de poliţist, strângând atât de tare în mâini o ceaşcă de ceai de porţelan, încât nu mai avea mult până să-i spargă toarta. Trecuse totuşi prin numeroase momente dificile în viaţa ei, ca să ştie cum să pară relaxată şi stăpână pe sine, chiar dacă în interior simţea că totul se năruie în mii de fărâme. Se întreba dacă nu cumva se îmbolnăvise, căci avea frecvente dureri de cap, iar zbârnâitul acela ciudat din urechi era din ce în ce mai supărător de când sosise în Derbyshire.

— Credeţi-mă, vă rog, începu ea, trăgând aer în piept ca să se calmeze, când vă spun că-mi pare rău, tare rău, chiar că nu sunt în măsură să vă dau răspunsurile pe care le aşteptaţi din partea mea. Este adevărat că o parte din munca desfăşurată în acest laborator este de o... natură mai delicată, şi, chiar dacă v-aş da o explicaţie detaliată a scopului cercetărilor noastre aici, nu v-ar ajuta cu nimic în rezolvarea cazului dumneavoastră. Puteţi fi sigur de asta.

Doctorul Pirretti îl văzu pe doctorul Dyer în prag și-i aruncă un zâmbet în treacăt.

— Ah, complicele dumneavoastră! exclamă inspectorul Wheeler, ridicându-se și oferindu-i un scaun doctorului Dyer. Acum, vin eu și vă întreb, doctor Pirretti: un tată care tocmai a văzut o fotografie, care se presupune a fi a stafiei copilului său, e de așteptat să aibă chipul acesta îmbujorat și plin de emoție?

— Întreceți orice măsură! protestă doctorul Pirretti.

— Nu-i nimic, Anita, o liniști doctorul Dyer. Inspectore Wheeler, v-am spus deja că nu cred în fantome.

— Mi-e teamă că părinții lui Peter Schock nu mai știu ce să creadă după ce-au văzut ziarele de dimineață. Poate că aveți vreo explicație care ar putea să-i liniștească? Am vorbit cu ei în această dimineață și nu pot să vă spun cât de disperați sunt. Nu puteți măcar, în mărinimia dumneavoastră, să le aruncați câteva firimituri de speranță?

Tatăl lui Kate nu se putea uita în ochii inspectorului. Vinovăția și părerea de rău îi săpaseră cute adânci pe fața care arăta acum ca oglinda unei ape înghețate ce începe să crape la dezgheț.

Doctorul Pirretti îl privi, cuprinsă de panică, pe doctorul Dyer, când acesta îi dădu replica polițistului.

— Aș vrea să le spun părinților lui Peter că... că... nu trebuie să renunțe să spere. Încă nu este o cauză pierdută...

— Ce mama naibii se întâmplă aici? izbucni inspectorul, lovind cu pumnul în masă. Spuneți-mi odată ce știți, fir-ar să fie de treabă!

O liniște apăsătoare se lăsă în încăpere. Sergentul Chadwick își drese nervos glasul. Șeful lui nu era, cum s-ar zice, prea calm din fire și, după sprâncenele lui stufoase încruntate, putea garanta că urma să se dezlănțuie furtuna, dacă nu cumva uraganul.

Deodată, doctorul Pirretti scoase un geamăt, astupându-și urechile cu mâinile, de parcă ar fi vrut să se protejeze de un zgomot puternic. Se făcu foarte palidă la față. Avansă câțiva pași, clătinându-se pe picioare și descriind o spirală în mijlocul camerei. Inspectorul o prinse, chiar înainte de a se prăbuși inconștientă la pământ.

— Sergent Chadwick! strigă el. Cheamă o ambulanță!

Mesagerul regelui sosi în Lincoln's Inn Fields puțin înainte de ora șapte dimineața. Când Peter și Kate își făcură apariția la micul dejun, încercând în zadar să găsească o explicație plauzibilă pentru episodul dispariției lor, toată casa era deja într-o agitație teribilă. În sufrageria însorită, încărcată de flori, îl găsiră pe pastorul Ledbury, consumând a doua farfurie de jumări și rinichi puternic condimentați. Acesta le explică ce era cu toată forfota din jur. Se părea că regina Charlotte, care urma să dea naștere, în mai puțin de-o lună, celui de-al doilea copil al ei

hotărâse să plece la țară, din pricina vremii călduroase de la oraș. Cuplul regal urma să părăsească Londra a doua zi, așa că nu putea să-i primească în audiență la St James Court în ziua prestabilită. Cu toate acestea, având în vedere, pe de-o parte, că sir Richard era bun prieten cu favoritul regelui, lordul Bute, iar pe de altă parte, că regelui și reginei le erau dragi copiii, Maiestățile Lor se arătaseră dispuse să-l primească pe sir Richard într-o vizită neoficială la Buckingham House*, împreună cu nepoții și musafirii lui din Derbyshire. Pe deasupra, știut fiind faptul că regele nu dorea să reinstaureze ceremonia publică a atingerii regale menite să vindece „boala regelui", prefera să primească familia Byng în apartamentele sale private.

Gideon nu era, bineînțeles, invitat, avându-se în vedere rangul său social inferior, și, pentru orice eventualitate, pastorul le spusese copiilor că plecase dis-de-dimineață cu treburi urgente. În schimb, spre consternarea lui Peter, și spre amuzamentul lui Kate, sir Richard insistă ca ei să meargă la Buckingham House să se întâlnească cu regele și cu regina. Trebuiau să-i fie recunoscători doamnei Byng

---

*Casa Buckingham a fost construită pentru ducele de Buckingham în 1703. Regele George al III-lea a cumpărat-o în 1762, devenind astfel una dintre reședințele regale din Londra. În timpul domniei regelui George al IV-lea, casa a fost transformată în palatul Buckingham, care a devenit principala reședință a familiei regale în anul 1837, în timpul domniei reginei Victoria.

pentru invitație. Într-o scrisoare către sir Richard, aceasta îi explicase că cei doi copii proveneau dintr-o familie bună, cu rude atât în Germania, cât și în Scoția, după spusele domnișorului Schock. Totodată, îi mai scria că domnișorul Schock s-ar simți mai în largul său dacă ar putea sta de vorbă cu regina în limba lor maternă comună, germana.

— Cât de *bine* știi limba germană? îl întrebă Kate, imediat după ce pastorul își golise farfuria și plecase la etaj unde-l aștepta peruchierul să-i aranjeze noua sa perucă.

— Nu știu să spun decât: *Sprechen Sie Englisch?*

— Și ce înseamnă asta?

— Știți să vorbiți în limba engleză?

Kate chicoti.

— Asta o să-ți fie învățătură de minte! Altă dată să te gândești bine înainte de a inventa tot felul de povești. O să dai de bucluc..

— Mulțumesc de încurajare, Kate. Este exact ceea ce-mi lipsea acum.

— Nu mai fi atât de îngrijorat! Doar nu te-or arunca într-o temniță întunecoasă, din adâncurile pământului, fiindcă nu știi să vorbești germana!

— Ei nu, zău? Dar de unde știi tu atât de bine...?

În ultima clipă, sir Richard angajase, cu mare cheltuială, o mică armată de coafeze, croitorese, cizmari și

peruchieri, care alergau de colo-colo prin casă, având grijă ca, de la mic la mare, să arate cu toţii spilcuiţi la patru ace cu ocazia acestui eveniment deosebit de important. La sfatul croitorului, stomacul proeminent al pastorului Ledbury fu strâns într-un corset bărbătesc, astfel încât noua lui vestă să-l avantajeze. Era o vestă din mătase vişinie, închisă la două rânduri de nasturi aurii şi tivită cu dantelă aurie. Vesta era un adevărat triumf al vestimentaţiei, dar pastorul ura agitaţia de orice fel, aşa că, în curând, deveni irascibil. Îl puteai auzi răcnind la servitori prin uşa închisă a camerei lui de toaletă.

— La naiba, domnule, nu mai strânge atât de tare! La ce-mi foloseşte să arăt bine în faţa regelui, dacă nu am niciun pic de suflu în mine, ca să pot sta de vorbă cu Maiestatea Sa?

În sfârşit, după ce se termină cu tot aranjatul, lustruitul şi dichisitul, o porniră spre Buckingham House în două caleşti. Datorită rochiei sale ample de gală, Kate ocupa singură o banchetă a trăsurii. Corsetul ei, ca şi cel al pastorului, fusese atât de tare strâns că îi era imposibil să respire adânc sau să se aplece. Peter, Sidney şi Jack erau aşezaţi în faţa ei. Nimeni nu vorbea, fiind emoţionaţi de perspectiva prezentării lor la curtea regală. Peter n-avea idee la ce să se aştepte. Îi tot venea în minte imaginea Reginei Roşii din *Alice în Ţara Minunilor* spunând: „Tăiaţi-i capul!" ori de câte ori se gândea la cum va reacţiona dacă regina

Charlotte îi va vorbi în germană. O surprinse pe Kate privindu-i picioarele și mustăcind. Avea și de ce: arătau foarte bine în ciorapii lungi de un alb imaculat și cu pantofii cu tocuri înalte încheiați cu catarame. Servitorul lui sir Richard declarase că pantofii de sport urât mirositori ai lui Peter erau, pur și simplu, inacceptabili pentru un tânăr gentleman și îi scosese din cameră ținându-i cât mai departe de nas.

Sidney purta un set nou-nouț de dinți falși din lemn, potriviți în grabă de dimineață de un așa-zis „operator dentist" din Mayfair. Explora în continuu cu limba contururile acestui obiect străin. Abia se putea stăpâni să nu și-i smulgă și să-i azvârle pe fereastra trăsurii. Dar, la vederea lui Kate, uita de disconfortul cauzat de dinți. Privirile îi alunecau mereu spre ea, admirând de fiecare dată buclele ce-i încadrau chipul în formă de inimă, ochii mari, cenușii, pielea albă și ușor pistruiată, rochia de mătase în nuanța florilor de nu-mă-uita, care îi scotea perfect în evidență părul roșcat. Kate se prefăcea că nu observă, dar pe Peter îl iritau la culme privirile acelea insistente. Îl tot înghiontea cu umărul, dar fără niciun rezultat. Sidney nici măcar nu catadicsi să-l înghiontească, la rândul său, în chip de răspuns.

Tânărul Jack, în schimb, se arăta mai interesat de ceea ce se petrecea afară. Din când în când, Sidney trebuia să-l tragă de turul pantalonilor înapoi în trăsură, căci se

apleca periculos de mult pe fereastră. A meritat efortul însă, căci Jack a fost singurul care a surprins cu privirea enorma trăsură aurită a ambasadorului venețian, ce tocmai dispărea pe strada Whitehall. Sidney auzise de această minunăție, care semăna cu o splendidă limuzină lungă, poleită cu aur, dar când se uită și el pe fereastră, era deja prea târziu.

Oaspeții au fost invitați într-o sală de recepție cu tavanul înalt, ale cărei ferestre dădeau în grădina recent achiziționatei Buckingham House. Încăperea era simplu mobilată, iar în aer plutea un miros de ceară de albine și de covoare încinse de soare. De jur împrejurul camerei erau aranjate cu grijă câteva fotolii din lemn aurit, tapisate cu catifea maronie, însă nimeni nu-și manifesta intenția de a lua loc. De asemenea, mai erau și câteva comode din lemn de trandafir, oglinzi încadrate de rame aurii bogat ornamentate și două tablouri care înfățișau catedrala St Paul și râul Tamisa. Kate era sigură că văzuse unul dintre tablouri într-o galerie de artă din Londra, în timpul unei excursii făcute cu școala. La loc de cinste se afla un orologiu de perete, înalt de cel puțin șapte picioare, lucrat din lemn prețios, cu intarsii aurii, care străluceau în lumina blândă a după-amiezii. Regele George al III-lea era pasionat de ceasuri. Când orologiul bătu de ora trei, regele George și regina Charlotte își făcură intrarea în sala

de recepție, iar tot palatul răsună de bătăile a vreo duzină de ornice, ce se făceau auzite în ecou. Invitații așteptau deja de zece minute. În tot acest răstimp, lui Peter începuse să-i chiorăie stomacul, iar pe Jack îl apucă un sughiț nestăpânit. Deși nu-i trecu nici când fratele său îi dădu o lovitură puternică în spate, se potoli, în mod miraculos, în momentul în care îl văzu pe regele Angliei îndreptându-se spre el.

Sir Richard îi prezentă pe rând Maiestăților Lor. Așa cum fuseseră învățați, copiii se înclinară, iar Kate făcu o reverență. Prințul George, în vârstă doar de un anișor, a fost adus în cameră de Elisabeta, contesă de Pembroke, una dintre doamnele de onoare ale reginei. Regele era îmbrăcat cu o jachetă stacojie tivită cu fir de aur, peste o cămașă, și o pereche de pantaloni până la genunchi, de un alb strălucitor. Fără a fi un bărbat chipeș, avea o față plăcută și durdulie, cu ochii bulbucați și spălăciți, cu sprâncenele stufoase și cu obrajii rumeni ca două mere. Vorbea stâlcit și sacadat. Regina Charlotte purta o ținută de gală, cu toate că era însărcinată în opt luni. Era o femeie drăguță și liniștită, congestionată la față din pricina căldurii. Coafura ei complicată era excesiv de înaltă, iar fustele, din satin de culoarea fildeșului, erau extrem de largi. Cu atâția frați și surori mai mici acasă, Kate știa cât de epuizată și de greoaie trebuia să se simtă și cât de mult suferea din pricina căldurii o mamă cu câteva săptămâni

înainte de a naște. Nu era de mirare că, într-o asemenea ținută, regina Charlotte părea să nu aibă aer și își făcea vânt încontinuu cu frumosul ei evantai pictat.

Peter, care își închipuise că regele George și regina Charlotte trebuiau să fie cel puțin de vârsta părinților săi, fu uluit la vederea cuplului regal. În ciuda ținutei lor distinse, a hainelor somptuoase și a numeroaselor perle, diamante și butoni de aur ce le împodobeau veșmintele, George și Charlotte păreau mult prea tineri pentru a fi suveranii unui imperiu cu colonii cu tot. Puteau fi studenți la colegiu, după toate aparențele! Până și Gideon sau Hannah arătau mai în vârstă decât ei! Peter îl îndrăgi pe loc pe rege, pentru felul lui simplu și direct de a fi. Regina Charlotte era puțin mai rezervată, dar doamna ei de onoare se aplecă să stea de vorbă cu Jack, ca să-l facă să se simtă în largul său. Adulții începură să discute în tihnă despre una, despre alta, în timp ce Sidney, Peter și Kate stăteau deoparte și ascultau politicos sau se uitau la copilașul care mergea într-un echilibru precar de la o pereche de picioare la alta. Kate îi întinse un deget, pe care copilașul îl apucă cu o mână fierbinte și lipicioasă. Fata se strâmbă la el și, pentru o clipă, crezu că o să izbucnească în plâns, căci o fixa nedumerit cu ochișorii lui albaștri, dar până la urmă izbucni în râs, spre mulțumirea și mândria părinților săi. Deodată, Kate simți o strângere de inimă, aducându-și aminte că învățase la orele de istorie că

George al III-lea ajunsese să-l urască pe fiul său mai mare și, cu toate că trăise până la adânci bătrâneți, regele înnebunise și murise părăsit de toți. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi și ajunse la concluzia că era cumplit să știi ce îți rezervă viitorul. Se întrebă ce s-ar putea întâmpla dacă i-ar spune regelui ce-l așteaptă. Va fi el oare în stare să schimbe cumva cursul propriei sale vieți? Dar hotărî că nu era cazul să spună ceva în această privință și clipi des ca să-și alunge lacrimile.

Sir Richard împărtășea entuziasmul regelui pentru ceasornice, iar regele promise să-i arate ultima lui achiziție, trimisă de un ceasornicar din Effingham, localitate situată în comitatul Surrey. Era, după cum afirma el, o piesă remarcabilă, cum nu mai văzuse până acum. Ceasul fusese montat într-o brățară de aur, ca să fie purtat, dacă sir Richard își putea imagina așa ceva, la încheietura mâinii! Cadranul ceasului dacă era puțin mai mare decât o monedă de un sovereign*, iar mecanismul său intern era de-a dreptul miraculos! Regele se arăta nerăbdător să afle cine avea talentul să facă un ceas atât de impresionant și trimisese vorbă ceasornicarului să dea de urma acelui meseriaș cât mai repede posibil.

* Monedă de aur de o liră.

Între timp, ori de câte ori regina Charlotte deschidea gura să spună ceva, Peter se uita țintă în podea, îngrozit la gândul că ar putea începe să-i vorbească în germană. Din fericire, nu păru să-l bage nicicum în seamă, iar lui Peter îi mai veni inima la loc. De fapt, începuse să se cam plictisească, în plus îi era și foame, căci nu mâncaseră de prânz, de teamă să nu-și murdărească toaletele luxoase și, în plus, îl deranja din ce în ce mai tare căldura înăbușitoare din încăpere. Simțea cum îi șiroia transpirația pe spinare. *Ce îmbrăcăminte aiurită: ciorapi lungi, strânși pe picior, pantaloni până la genunchi și jachetă! Dacă ăsta e un costum de vară,* socoti el, *ce-or fi purtând când e frig afară?* Trase de gulerul care-l incomoda și, în momentul când își ridică ochii, observă că regina Charlotte îl privea zâmbind.

— Este foarte cald în această după-amiază, nu-i așa, domnișorule Schock? Vrei să facem un tur prin grădină? Poate că ne vom răcori puțin în adierea vântului, la umbra copacilor.

Incapabil să scoată o vorbă, Peter dădu energic din cap.

— Ce idee minunată! o aprobă regele George. Haideți să ne mutăm în grădină.

Se plimbară prin grădiniă, pe sub umbra unor copaci falnici, înghesuindu-se în jurul Maiestăților Lor. O mică armată de valeți impunători, cu peruci ondulate și pudrate, îi urmau îndeaproape. Kate își imagină că, dacă

s-ar fi uitat cineva la ei din casă, ar fi avut impresia că vede un cârd de oi, pe care valeții nu reușeau să-l mâne într-un țarc invizibil.

Pastorul Ledbury îi povesti regelui despre întâlnirea avută cu Erasmus Darwin în Lichfield și despre faptul că mama doctorului Samuel Johnson îi fusese pacientă.

— Tânărul doctor Johnson a suferit de boala regelui, întocmai ca și bietul meu nepot, aici de față. Mama lui l-a trimis la Londra ca să fie atins de Maiestatea Sa, regina Ana, în speranța că se va face bine. Și cine poate ști dacă ar fi devenit ilustrul om de litere de azi, de nu s-ar fi întâmplat așa?! Mama domnișorului Jack, onorabila doamnă Byng, care-mi este verișoară, v-ar fi în veci recunoscătoare, Maiestate, dacă ați consimți să-l atingeți pe fiul ei.

Regele îl ascultă cu atenție, după care încuviință cu o aplecare a capului și îl săltă pe Jack sus, în aer.

— Doctorul Johnson, începu el să-i povestească lui Jack, este un individ grozav de deștept. Am un exemplar al *Dicționarului* său în biblioteca mea, cu toate că trebuie să recunosc că nu l-am citit încă. Tu l-ai citit?

Regele ținea copilul pe încheietura brațului. Jack dădu încetișor din cap.

— Nici bunicul meu, nici străbunicul meu, continuă regele George, adresându-se de această dată pastorului Ledbury, n-au văzut cu ochi buni această ceremonie, deși regina Ana și regele Charles al II-lea au atins mii de copii

suferinzi de scrofuloză. Nu am obiceiul să pun mâna pe oamenii bolnavi, dar, de această dată, sunt dispus să vă fac pe plac, spre consolarea mamei lui. Părinte Ledbury, cred că s-ar cuveni să spui o rugăciune.

Regele îi dădu drumul copilului din braţe şi chiar acolo, pe iarba care creştea sub copaci, îşi puse mâinile lui pătrăţoase şi rozalii pe căpşorul blond al lui Jack. Toţi ceilalţi urmară pilda reginei, plecându-şi capul în timpul rugăciunii rostite de pastor, prin care-L implora pe bunul Dumnezeu să-L vindece pe Jack de boala lui.

Când ceremonia improvizată luă sfârşit, Jack, care avea un aer foarte solemn, se întoarse spre rege şi regină şi, la un semn al pastorului, se înclină şi le spuse:

— Sunt foarte îndatorat Maiestăţilor Voastre... Vă rog să acceptaţi acest mic dar pe care l-am adus pentru a ex-ex-...

— Exprima gratitudinea mea, îi şopti sir Richard.

— ... exprima gratitudinea mea.

Apoi îşi duse mâna la buzunar, de unde scoase o punguţă de muslin legată cu o fundă. Regele luă punguţa şi se uită înăuntru.

— Ia te uită, seminţe! Eşti grădinar, micuţule?

— Da, Înălţimea Voastră. Acestea sunt seminţe din cea mai mare varză a mea. Mama spune că eu cultiv cele mai bune verze din tot comitatul Derbyshire. Şi iepurilor le

place, căci s-au făcut tare grași și au devenit foarte lacomi. Și ce mă mai necăjesc când dau iama prin varza mea!

— Dacă n-aș fi rege, domnișorule Jack, n-aș face nimic altceva cu mai mare plăcere decât să cultiv varză. Sunt convins că iepurii sunt agasanți dar, cel puțin, te învață cum să-ți aperi ce ți-e drag, și asta e o lecție valoroasă. Totuși, dacă problema te depășește, să-mi trimiți vorbă și voi expedia o trupă de gărzi la Derbyshire ca să te ajute să-i dovedești.

Jack zâmbi cu gura până la urechi de plăcere.

Orele după-amiezii se scurgeau agale, și cu toții aveau senzația că vizita se apropia de sfârșit. Pastorul îi distrase cu relatarea întâlnirii lor cu Ned Porter și banda de hoți de drumul mare, iar fiecare intervenea cu câte un amănunt sau altul. Dar regele și sir Richard începuseră să vorbească deja de rata crescută a criminalității în Londra și, în consecință, conversația luase o turnură serioasă. Peter, care stătea pe undeva, în lateralul grupului, prinse din zbor câteva referiri la lordul Luxon. Tocmai voia s-o întrebe pe Kate despre ce era vorba, când, spre consternarea lui, o văzu pe regina Charlotte venind spre el.

— Înțeleg că familia dumitale este originară din Germania, domnișorule Schock, i se adresă ea. *Wie ich mich danach sehne, nach Preussen zurückzukehren. Wo*

*lebt denn Ihre Familie nun, Meister Schock? Wann kamen Sie erstmals nach England?**

Peter îngheţă. Deschise gura, ca s-o închidă apoi la loc. Regina Charlotte continua să-l privească, aşteptând un răspuns din partea lui, cu un zâmbet amabil pe faţă. Nu exista decât o singură cale de ieşire din această situaţie. Avea de gând să-i spună adevărul.

— Am minţit când am spus că familia mea este din Germania, Maiestatea Voastră.

Regina fu luată prin surprindere.

— Dar de ce trebuia să minţi în această privinţă?

Regina vorbea cu acelaşi accent german ca Margrit, iar Peter îşi aminti brusc de cum mânca chiftele cu Margrit şi cu tatăl său în ultima lui seară acasă... Încercă să alunge acest gând din minte.

— Deoarece am fost convins că doamna Byng n-o să mă creadă dacă-i spun adevărul.

— Şi care este adevărul, domnişorule Schock?

— În timp ce alergam după un câine, ne-am ciocnit cumva cu o maşină antigravitaţională. Vă rog să nu mă întrebaţi ce este, deoarece nici eu nu ştiu prea bine. Oricum, aceasta ne-a adus, pe mine şi pe Kate, înapoi cu

---

* Cât de mult îmi doresc să mă întorc în Prusia! Unde se află familia dumneavoastră acum? Când aţi venit prima oară în Anglia? (lb. germană, n.red.)

două secole și jumătate, în anul 1763. Apoi a furat-o cineva... Noi trăim de fapt în secolul douăzeci și unu și nu ne putem întoarce acasă, dar v-aș fi recunoscător dacă n-ați mai spune asta nimănui...

Regina îl privi fără să scoată o vorbă, după care începu să râdă. Se îndepărtă de el, râzând încă, iar Peter o auzi comentând cu doamna ei de onoare:

— Ce copil amuzant, Elisabeth! Cât de mult îl invidiez pentru faptul că e liber să-și imagineze o lume numai a lui.

Grupul părăsi grădina, întorcându-se în casă. Sir Richard și pastorul le mulțumiră Maiestăților Lor pentru generozitatea de care dăduseră dovadă. Peter observă că regina îl studia cu toată atenția. Ajunseră din nou în sala de recepție, unde își luară rămas-bun de la rege și regină. Chiar în momentul în care se pregăteau să plece, regina îl chemă pe Peter înapoi și îi vorbi cu glas scăzut, în pragul ușii:

— Cred că vorbeai serios, nu-i așa?

— Desigur, Înălțimea Voastră, replică Peter.

— În acest caz, domnișorule Schock, căută-mă dacă-ți pot fi cumva de folos, dată fiind situația dificilă în care te afli. Te asigur de discreția mea totală.

— Chiar vreți *dumneavoastră* să mă ajutați pe *mine?*

— Din tot sufletul, îl asigură regina Charlotte. Știu cum este să fii departe de casă și să nu poți să te întorci.

Sir Richard îi ordonă birjarului să-i ia din strada Pall Mall, astfel încât să poată da o raită cu musafirii săi prin parcul St James. Peter ar fi vrut să rămână o clipă singur cu Kate, ca să-i relateze conversația avută cu regina Charlotte, însă, cum Sidney se ținea scai de ea, preferă să meargă înainte cu Jack. Se plimbară prin iarba înaltă, arsă de soare, trecură pe lângă căprioare și vaci maronii, merseră de-a lungul unui canal unde, după spusele lui sir Richard, regele James I obișnuia să țină crocodili, apoi își continuară drumul până la lacul Rosamund. Aici văzu Jack pentru prima oară un pelican. Era pur și simplu vrăjit de pasăre și refuza să se urnească din loc. Peter se așeză pe iarbă, privind absent imaginile reflectate în apă. Deodată, îl zări cu coada ochiului pe Sidney tăbărând asupra lui cu fața schimonosită de furie. Peter sări în picioare, convins fiind că Sidney avea de gând să-l lovească, ceea ce și făcu de fapt. Mai bine zis îl îmbrânci cu atâta putere, încât Peter dădu înapoi, împleticindu-se, și ajunse cu un picior în lac. Pelicanul își luă zborul speriat.

— Mă simt teribil de jignit în amorul propriu! Tocmai am aflat că o persoană de o asemenea frumusețe și noblețe de caracter este condamnată să-și unească viața cu un om de nimic ca tine! Asta întrece orice imaginație! E pur și simplu o tragedie...

Sidney îi aruncă o privire disprețuitoare lui Peter, care era pe jumătate în apă.

— Ce...? ripostă Peter care era prea buimăcit ca să se supere pe el.

— L-ai speriat! strigă Jack.

— Kate este o lady. Dumneata, domnule, eşti un măgar, continuă Sidney, neluându-l în seamă pe fratele său mai mic. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca s-o conving să renunţe la acest aranjament ridicol.

Îşi dădu capul pe spate, plin de indignare, şi se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, spumegând de furie. Peter hotărî că era mai bine să-şi scoată piciorul din apă. Ierburi verzi atârnau de ciorapul său alb iar frumosul lui pantof cu cataramă rămăsese împotmolit pe fundul iazului. Se aplecă şi-l scoase din apă cu un pleoscăit. Când se ridică din nou, o văzu pe Kate, care părea cam adormită.

— Poate-mi spui şi mie ce s-a întâmplat, o luă el la rost.

— Nu mai ştiam ce să fac. Sidney mă tot bătea la cap de câteva zile... Şi i-am spus că suntem logodiţi, că este vorba de un aranjament făcut de părinţii noştri pe când eram copii.

Peter îşi înălţă ochii spre cer.

— Grozav, grăi el. Abia am ieşit basma curată din întrevederea cu regina Charlotte şi acum m-am trezit cu alt rol pe cap... Deodată, se mai înveseli puţin. Dar să ştii că nu mă deranjează să fiu mai tare decât Sidney. Prea şi-o caută cu lumânarea. Haideţi, viitoare doamnă Schock, daţi-mi braţul.

— Uşurel, îl temperă Kate, dându-se la o parte. Nu trebuie să mergem chiar atât de departe.

Pastorul Ledbury şi sir Richard o luaseră cu mult înaintea lor. Pastorul se opri să strige după ei, îndemnându-i să se grăbească dacă voiau să-l vadă pe cel mai nou locuitor al curţii regale St James, un cadou diplomatic oferit reginei, care era scos la plimbarea de după-amiază. În curând îşi făcu apariţia un pui de elefant, de vreo opt picioare înălţime, purtându-l în spinare pe îngrijitorul său indian. Era escortat de doi soldaţi. Toţi, cu excepţia lui Sidney, care voia să ştie ce mănâncă elefantul înainte de a se apropia de el, se duseră la animal şi deveniră imediat obiectul curiozităţii acestuia, căci începu să-i cerceteze cu trompa lui moale. Ca să nu fie mai prejos decât Peter, care-i dădea un smoc de iarbă, Sidney se postă rigid în faţa elefantului, făcându-şi curaj singur, în timp ce-l lăsa pe animal să-i exploreze nasturii de alamă ai jachetei şi părul strâns în bucle. Pudra folosită cu generozitate de bărbier irită pielea delicată a trompei elefantului, provocându-i un val neaşteptat şi violent de strănuturi. Înspăimântat, Sidney sări în spatele unui copac şi se văzu nevoit să îndure umilinţa de a fi ajuns de râsul tuturor, în special al lui Peter. Sir Richard sugeră, cu mult tact, că ar trebui să-şi ia rămas-bun de la elefant şi să se întoarcă acasă. Totuşi, având în vedere căldura

de afară, îi anunță că avea deosebita plăcere de a le oferi ceva de băut.

— Un bidon cu lapte, doamnelor! Un bidon cu lapte de vacă roșcată, domnule!

La ieșirea din parc ce dădea în strada Whitehall, aproape de șirul de purtători de lectici care-și așteptau clienții, se afla o fată frumușică ce vindea lapte proaspăt. Sir Richard le cumpără câte o cană de porțelan cu lapte înspumat, proaspăt muls. Peter gustă din laptele călduț încă, dar îl scuipă imediat, plin de dezgust. Sir Richard îl văzu și păru ușor ofensat.

— Îmi pare rău, îi explică Peter. În mod obișnuit eu beau laptele de la rece.

— De la rece, domnișorule Schock? Nu înțeleg.

Sir Richard le făcu semn lui Peter și lui Kate să se apropie de el. Le vorbi cu glas domol.

— Buna părere pe care a avut-o sora mea despre amândoi m-a făcut să vă primesc bucuros în casa mea și să vă prezint regelui și reginei Angliei. Sper că îmi veți onora încrederea acordă, explicându-mi ce-a fost cu tulburătoarea voastră apariție în Covent Garden. De asemenea, aș fi curios să aflu care a fost motivul îngrijorării ce se citea pe chipul reginei, după ce a stat de vorbă cu dumneata, domnișorule Schock. Vă rog să veniți în biroul meu la ora

șase. Îi voi ruga, atât pe domnul Seymour, dacă se va întoarce până atunci, cât și pe bunul părinte, să fie prezenți la această întrevedere.

Amândoi copiii înghițiră în sec și se uitară unul la altul.

— Bineînțeles, sir Richard, îi confirmă Peter. Voi fi acolo la ora șase.

— Și eu, preciză Kate. La ora șase fix. Ce i-ai spus reginei Charlotte? îi șopti ea furioasă la ureche lui Peter, în vreme ce sir Richard se îndepărta.

Când doctorul Dyer veni s-o viziteze pe doamna doctor Pirretti la spital în acea după-amiază, fu surprins să-l găsească pe sergentul Chadwick stând la ușa salonului ei.

— Nu cumva e nevoie și de pază militară? se revoltă el. Ce Dumnezeu, doar n-a omorât pe nimeni!

— Ordinele inspectorului Wheeler, domnule, îl lămuri sergentul Chadwick.

— Cum se simte?

— După mine, și-a revenit. Dar o mai țin sub observație peste noapte.

Doctorul Dyer bătu ușor în ușă și intră. Femeia era întinsă în pat, cu capul întors spre fereastră.

— Andrew? strigă ea.

— Da, răspunse doctorul Dyer, întrebându-se de unde știa că era el. Bănui că trebuie să-i fi văzut chipul reflectat în fereastră.

— Andrew. Maşina lui Tim... diferenţialul de timp. Este direct proporţional cu cantitatea de antigravitaţie generată.

— Poftim?

— Diferenţialul de timp produs este direct proporţional cu cantitatea de antigravitaţie generată.

— Vrei să spui că eşti de părere că putem controla cât de departe poate călători maşina antigravitaţională înapoi în timp? Da, ar fi o idee... Dar credeam că trebuie să te odihneşti. Cum te mai simţi?

Se duse de cealaltă parte a patului ca s-o privească în faţă. Respira profund şi părea cufundată într-un somn adânc.

— Anita? o strigă el cu glas scăzut. Anita?

Dar nu primi niciun răspuns şi, după ce se uită la chipul ei liniştit timp de câteva minute, doctorul Dyer ieşi afară în vârful picioarelor.

— Doarme, îl anunţă el pe sergentul Chadwick în timp ce se îndrepta spre lift.

Lordul Luxon m-a poftit înăuntru cu toată căldura și solicitudinea unui prieten de mult pierdut. Am luat loc pe un scaun din biblioteca lui, printre cărțile iubite, pe care le prefera mai degrabă decât compania multora dintre cunoștințele sale, numai că acestea din urmă nu aveau habar de așa ceva. Un mănunchi de raze de soare pătrundea în camera întunecoasă, așa că stătea într-un cerc de lumină aurie, strălucitor în ținuta lui albastră de mătase, având o atitudine și o expresie a feței ce contraziceau tot ceea ce știam eu, în adâncul inimii, despre el, cel de-acum. Și totuși, față în față fiind cu cel care-mi salvase viața, mă hrănise, îmi oferise un adăpost, o poziție în societate și, mai mult, încrederea lui, simțeam cum hotărârea mea se clatină. Cine eram eu să-l judec pe el? Parcă aveam limba legată și-mi doream să mă ridic de pe scaun și să măsor camera cu pași mari și apăsați ca să mă calmez.

– Cât de mult mi-a lipsit privirea ta rezervată și dezaprobatoare, mi se adresă, în cele din urmă, reacționând la stângăcia mea cu un zâmbet indulgent. Înțeleg că ești furios, Gideon, continuă el, și nu te condamn, având în vedere modul cum ai sosit ieri. Sunt fericit, într-adevăr, că

te-ai întors azi de bunăvoie, cu toate că nu pot să neg că sunt nedumerit în privința motivelor tale.

Farmecul său natural m-a dezarmat, așa cum se întâmpla de obicei. Mi-am înfipt unghiile în palmă ca să-mi adun curajul să-i spun că am întors spatele o dată pentru totdeauna vieții mele de odinioară și nu voiam, pentru nimic în lume, să ajung înapoi de unde am plecat.

– Stăpâne, am venit să vă implor să fiți îndurător, cum știu prea bine că sunteți de fel, nu față de mine, ci față de fratele meu vitreg, Joshua, și de cei doi tineri prieteni ai mei care se află la mare depărtare de casă...

– Îndurător? Sunt oare un tiran crud, fără inimă? Ce ți-am făcut ca să-mi vorbești astfel? Cu ce-am greșit oferindu-i fratelui tău vitreg o slujbă în casa mea? Și am fost cumva eu acela care a luat cutia magică a copiilor? În mod cert, nu pot fi atât de ticălos precum mă înfățișezi tu, prietene.

Fie că expresia de durere întipărită pe chipul său era adevărată, sau nu, m-am simțit în acel moment cel mai nenorocit ticălos de pe fața pământului.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

Capitolul 18

În plasă

În care copiii răspund unor întrebări dificile,
iar Gideon cade în plasa lordului Luxon

Când Peter și Kate terminară de vorbit, se lăsă o liniște apăsătoare. Biroul lui sir Richard era mic, iar aerul era îmbâcsit. Tic-tac-ul ceasului părea să reverbereze prin cameră, până când ajunse să pulseze ritmic, ca bătăile inimii.

Pe neașteptate, sir Richard se aplecă în față. Chipul său, altă dată plăcut, era acum tensionat și plin de îngrijorare. Începu să vorbească pe un ton cât se poate de grav:

— Domnule Seymour, poți să juri că acești copii au spus adevărul?

Peter și Kate își lăsaseră amândoi capul în pământ, copleșiți de rușine, deoarece ascunseseră adevărul față de oamenii care fuseseră atât de amabili cu ei.

— Pot să jur, vorbi Gideon. Am fost martor la sosirea lor. Am văzut mașina căzând din cer pe coasta unei văi, la nici

cinci leghe de Baslow Hall. Copiii erau legaţi de maşinărie prin nu ştiu ce forţă misterioasă. După o scurtă bucată de vreme, raportul de forţe s-a schimbat subit. Forţa de atracţie a fost înlocuită cu o forţă de respingere, iar maşina se pare că i-a azvârlit, pe domnişorul Peter şi pe domnişoara Kate sus, în aer, după care au căzut amândoi pe pământ. La început m-am temut că au murit. Pot să jur, de asemenea, că nici ei nu înţeleg cum au făcut această uimitoare călătorie. Tot ce-şi doresc este să se întoarcă acasă, la familiile lor.

— Aşadar, nu vă amintiţi *deloc* de călătoria voastră prin timp? întrebă sir Richard.

Peter şi Kate clătinară din cap.

— Şi această capacitate pe care v-aţi descoperit-o, şi anume de a... *vă pierde contururile şi a dispărea*, cum o numiţi voi, se petrece spontan, după bunul ei plac, sau puteţi s-o controlaţi?

— Şi una, şi alta, replică Kate.

— Cu toate acestea, au trecut câteva zile de când nici unul dintre noi n-a dispărut fără să vrea, adăugă Peter. E ca şi cum ne-am... nu ştiu care ar fi cuvântul cel mai potrivit... stabili ori instala în 1763. Dar a început să ne fie mai uşor să dispărem atunci când vrem, mai ales lui Kate...

— Singura problemă, îl întrerupse Kate, este că, odată ajunşi înapoi, în vremurile noastre, nu putem să rămânem

acolo decât câteva minute. Suntem trași înapoi în epoca dumneavoastră. E mult prea dureros să opunem rezistență...

— Vreți să spuneți că mașina vă trage înapoi? întrebă sir Richard.

— Aha, nu m-am gândit la asta... recunoscu Kate. Aș vrea ca tatăl meu să fie aici să-l pot întreba. Nu știu ce să spun. Poate...

— Considerați că aveți nevoie de mașină ca să vă întoarceți definitiv în secolul douăzeci și unu?

— Nici asta n-o știm cu siguranță, dar cred că ar fi singura alternativă, dacă nu reușim s-o facem noi, prin forțe proprii.

Sir Richard se lăsă înapoi pe speteaza scaunului și își netezi părul de pe tâmple.

— Uimitor... rosti el. De-a dreptul extraordinar. Nici nu-ți vine să crezi ce incredibil de misterioasă poate fi viața... Ei bine, dragă părinte, ce părere ai *dumneata* de toate acestea?

— Domnule, mintea mea se frământă să prindă înțelesul acestor întâmplări. La prima întâlnire cu domnișorul Schock și cu domnișoara Kate, am crezut că detectez o anume... ciudățenie în privința îmbrăcămintei și a felului lor de a vorbi, dar, pe onoarea mea, n-am auzit o grozăvie mai mare ca asta în toată viața mea! Cu toate acestea, mă mândresc cu faptul că sunt un bun cunoscător de oameni

și sunt de părere că acești doi copii nu au intenția să ne inducă în eroare. Altminteri, suntem cu toții nebuni și ne imaginăm pur și simplu că suntem în biroul bunului sir Richard, stând de vorbă despre călătorii în timp...

— Dacă doriți, se oferi Kate, putem, sau cel puțin eu pot să încerc să dispar.

Se uită la Peter, dar acesta clătină din cap.

— Nu sunt sigur că pot s-o fac chiar acum...

Kate se ridică în picioare, foșnindu-și fustele de mătase albastră. Închise ochii și rămase nemișcată. Peter își dădu brusc seama cât de mult se obișnuise cu ideea topirii în neant. Apoi, văzând expresia întipărită pe chipul gazdei sale, își aminti cât de ciudat trebuia să i se pară acest spectacol. Se foia stingher pe scaun, urmărind reacțiile lui sir Richard și ale pastorului. Peter știa, fără să fie nevoie să se uite la Kate, că aceasta începuse să-și piardă conturul. Ajunsese să fie și el pe aceeași lungime de undă cu Kate, suficient cât să simtă vibrațiile stârnite în tunelul timpului de trecerea fetei dintr-un secol în altul. Întinse mâna către ea și știu instinctiv, la fel ca atunci, în Covent Garden, că fata ar fi putut să-l tragă după ea, printr-o simplă smucitură a mâinii. Își trase mâna înapoi. Deja silueta ei se vedea ca prin ceață. În curând, deveni transparentă, ca o imagine pictată pe un voal și, nu după mult timp, dispăru cu totul. Pastorul își făcu cruce, și broboane de sudoare

apărură pe fruntea lui sir Richard, care părea de-a dreptul îngrozit.

— Ce artă diabolică! rosti sir Richard cu glas scăzut.

— Nu-i nicio artă diabolică! se burzului Peter. Nu este vorba de vreun soi de magie neagră, dacă la asta vă referiți. Kate nu este vrăjitoare! E vorba de știință! De fizică! Este ceva ce are legătură fie cu gravitația, fie cu materia neagră, sau cu amândouă. Doar pentru faptul că nu înțelegeți ceva, nu înseamnă că trebuie să fie lucrarea diavolului, nu-i așa?

Gideon puse o mână pe umărul lui Peter.

— Liniștește-te, domnișorule Peter. Ar fi de-a dreptul surprinzător dacă cineva nu s-ar îngrozi când ar fi martor pentru prima dată la dispariția domnișoarei Kate. Ei bine, chiar și tu...

— Îmi pare rău, sir Richard, își ceru Peter scuze. N-am avut intenția să fiu nepoliticos față de dumnea-voastră. Dar acum, de vreme ce v-am spus adevărul, nu vrem să ajungem pe rug, ca niște vrăjitoare, sau să fim forțați să răspundem la o grămadă de întrebări despre viitor. La urma urmelor, am putea să vă povestim despre inventii ce vor schimba fața lumii, despre războaiele care se vor purta, despre țara care va deveni prima putere a lumii... Nu știu care-i mersul timpului, dar nu cred că ar trebui să vorbim despre ceea ce se va întâmpla în viitor.

Părerea mea e că ar trebui să dezvăluim cât mai puțin posibil, totuși...

Sir Richard era prea șocat, de fapt, ca să înțeleagă importanța covârșitoare a dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse Peter. Se holba pur și simplu la locul unde se aflase Kate până mai adineauri. Pastorul însă îi acorda ceva mai multă atenție.

— Ce țară va deveni cea mai puternică din lume? îl descusu el.

— N-o să mă credeți, părinte Ledbury. Oricum, nu știu dacă ar fi bine să vă spun, ca nu cumva să faceți ceva ce ar putea să schimbe viitorul.

— Îți garantez, pe onoarea mea, îl asigură pastorul, că nu voi crede niciun cuvânt din ceea ce o să-mi spui. Nu voi sufla o vorbă nimănui și nici nu voi întreprinde nimic. Va rămâne totul între acești patru pereți. E îndeajuns, domnișorule Schock? Te rog, vreau să aflu înainte de a mă trezi din acest vis.

— Ei bine, fie, fu de acord Peter, care abia aștepta să vadă ce figură o să facă pastorul. Anglia va pierde curând controlul asupra Americii și aceasta va deveni cea mai bogată și cea mai puternică țară de pe pământ. În vremurile noastre, America este singura superputere a lumii.

— America! Prostii! Nu, nu pot să cred! ripostă pastorul, înroșindu-se ca un rac la față. Mai puternică decât Anglia?!!!

— Da.

— Mai puternică decât Franța?

— O, da! Mult mai puternică.

— Eh, măcar la gândul ăsta mă mai consolez puțin... Pe onoarea mea... America! În orice caz, n-aș îndrăzni să spun nimănui așa ceva, de teamă să nu fiu linșat.

— Și în America se fac nave spațiale, care duc oamenii pe Lună.

— Acum e clar că visez, conchise pastorul.

— Și, în viitor, îl luă gura pe dinainte pe Gideon, nu-i vor mai condamna pe cei slabi și amărâți la un trai de mizerie și nici nu le vor mai face din viață un iad. Nu-i vor mai spânzura pe oameni dacă vor fura ca să nu le moară copiii de foame...

— Priviți! strigă sir Richard deodată. Domnișoara Kate!

Kate începu să se materializeze ca o fotografie în baia de developare a fotografului. Era un spectacol fascinant prin frumusețea lui. Doar Peter simți o zguduitură infinitezimală, în momentul când corpul ei se statornici încă o dată în anul 1763.

— Peter! exclamă ea imediat, radiind de fericire. Au aflat că apărem și dispărem! Părinții noștri știu că n-am murit. N-au renunțat să ne caute.

— De unde știi?

— În epoca noastră, încăperea aceasta este un birou. Într-un colț era un fotocopiator și, lângă el, stătea o fată care citea un ziar pufăind elegant dintr-o țigară și suflând fumul afară, pe fereastră. Oricum, nu m-a observat la început, așa că stăteam liniștită acolo, uitându-mă la ea. Ceva a făcut-o să privească în sus și să dea cu ochii de mine. A fost atât de șocată încât a uitat să dea fumul afară și s-a înecat. Tușea și lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar a reușit cumva să reîmpăturească ziarul la loc și să bată ușor cu degetul pe prima pagină, ținându-l în așa fel încât să văd. „Tu ești?" a bolborosit ea. Când m-am uitat la ziar, am văzut o fotografie de-a noastră, făcută în Covent Garden. Cineva ne-a surprins cu aparatul de fotografiat în timp ce ne evaporam. Titlul suna așa: „Și se duc! Se duc! S-au dus!"

— Uau! se minună Peter. Grozav! Ce i-ai spus?

— Abia dacă am reușit să îngăim ceva, căci mă durea deja îngrozitor, dar am spus totuși „sunt în 1763" și am ridicat degetul mare în sus. Ultimul lucru pe care l-am văzut era că pusese mâna pe telefon.

— Nu am pretenția să pătrund cu mintea înțelesul nici a jumătate din ce povestești acum, domnișoară Kate, dar să înțeleg că părinții dumitale știu că te-ai rătăcit în alt secol? vru să știe sir Richard.

— Ei bine, vor ști acum! rosti Kate triumfătoare.

— Și vor putea să călătorească până aici ca să vă ducă înapoi? Mai au o mașină ca aceea pe care o căutați?

Peter se uită la Kate, cu toate că știa deja cum va reacționa. O văzu cum îi cade fața, lăsându-se greoi pe un scaun, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. *Pentru o persoană care este atât de isteață și curajoasă ca ea,* cugetă el, *situația e de-a dreptul stânjenitoare.*

— Nu cred că mai există o altă mașină, spuse Peter, deoarece Kate nu era în stare să-i răspundă. A făcut parte dintr-un experiment științific. Am ajuns aici accidental și nu văd cum vor putea veni să ne ia.

Gideon se ridică în picioare și se duse la Kate, îngenunche lângă ea și puse o mână peste a ei.

— Nu lăsa disperarea să-ți întunece sufletul, domnișoară Kate, încercă el s-o consoleze. Există întotdeauna o speranță, fie cât de mică și, pe deasupra, nu ești singură. Vei avea mașina antigravitațională, îți jur. Chiar mai curând decât crezi.

— Cum adică, Gideon? întrebă sir Richard.

— L-am vizitat pe lordul Luxon, chiar în această dimineață.

— Nu mai spune! se miră Peter. Păi, n-a trecut nici o zi de când te-a răpit!

— Sunt convins că a fost făcătura Omului de Smoală... Nu-i stă în caracter lordului Luxon să facă așa ceva.

— Pun pariu că nu s-a oferit totuși să ți-o dea înapoi!

— Cred, într-adevăr, că mi-ar fi dat mașina înapoi, chiar dacă este o comoară jinduită de Blueskin, dacă nu l-aș fi

enervat implorându-l să nu-l mai ia în slujba lui pe Joshua, fratele meu vitreg.

— Joshua este ucenicul domnului Hogarth din Covent Garden, nu-i așa? se interesă sir Richard. Este un gravor iscusit, din câte am auzit eu.

— Domnul Hoggart este bătrân și bolnav. Lordul Luxon i-a oferit o slujbă lui Joshua și, procedând astfel, a sperat să mă convingă să mă întorc înapoi în casa lui.

— Dragul meu Gideon, cuvântă sir Richard. Trebuia să-mi fi spus mai demult că Joshua e strâmtorat. Aș fi încântat să-l ajut să-și găsească o slujbă.

— Vă mulțumesc, sir Richard! Vă mulțumesc din tot sufletul!

— Și cum putem să luăm înapoi mașina antigravitațională? întrebă Kate.

— Lordul Luxon a spus că... de vreme ce și eu, și Omul de Smoală ne dorim același lucru, trebuie să ne întrecem călare.

— Ce naiba o mai fi însemnând și asta? răbufni pastorul.

— Mașina este ascunsă în cripta familiei din Tempest House, în comitatul Surrey. Blueskin și cu mine trebuie să parcurgem drumul călare, de la reședința lordului Luxon, din St James, până la Tempest House. Primul care ajunge la criptă câștigă premiul.

— Să călărești avându-l ca adversar pe Omul de Smoală! sublinie pastorul. Nu trebuie să accepți condițiile lui. Cu un asemenea adversar riști mai mult decât pierderea mașinii, fără doar și poate.

— Nu, Gideon, îi împărtăși părerea și sir Richard. Ar fi mai bine să-l denunți pe lordul Luxon. Știu că este un om influent și crede că poziția lui în societate este de nezdruncinat, dar, dacă treci peste orice scrupule și depui mărturie împotriva lui, îl vei discredita.

— Îi datorez viața lordului Luxon. Am făcut un legământ. Știți prea bine că n-o să-l trădez.

Sir Richard oftă și dădu din cap.

— Te apreciez pentru simțul datoriei, Gideon, dar cred că greșești în această privință. Oricum, îmi cunoști părerea și n-o să-ți mai țin predici în zadar. Așadar, se pare că n-ai decât o singură șansă, Gideon. Trebuie să alergi în cursă.

— Sunt pregătit s-o fac.

— Și când va avea loc întrecerea?

— Mâine în zori.

— Te voi însoți, atunci, hotărî sir Richard.

— Și eu, se alătură pastorul.

Gideon zâmbi în chip de mulțumire și zise:

— Cu toată modestia, îmi permit să vă spun, bunii mei domni, că sunt un bun călăreț. Pot să-l întrec cu ușurință pe Blueskin. Și el știe acest lucru la fel de bine ca mine...

— Cu atât mai mult mergem, rosti sir Richard, ca tu să fii ferit de capcane şi ca prietenii tăi să se asigure că regulile *fairplay*-ului sunt respectate...

Sergentul Chadwick îi conduse pe părinţii lui Kate într-o sală de interogatoriu întunecoasă, fără ferestre, a secţiei de poliţie din Bakewell. O lumină de un galben bolnăvicios se răspândea asupra unei mese lungi, în jurul căreia se aflau mama şi tatăl lui Peter, o fată de vreo şaptesprezece ani fardată, cu un ruj de buze roz strălucitor, şi inspectorul Wheeler, pe care-l găsiseră deja acolo, aşteptându-i. Domnul şi doamna Schock se ridicară imediat în picioare să-i salute pe domnul şi pe doamna Dyer. Pentru o clipă, cele două mame rămaseră strâns îmbrăţişate. Doamna Dyer ar fi vrut tare mult să-i poată povesti doamnei Schock despre mesajul lui Kate, zgâriat pe zidul şcolii, dar ştia că n-are voie. În timp ce se îndepărta, doamna Dyer îşi dorea ca Peter să fi fost acela care s-o strângă în braţe în locul ei şi să-i perceapă aroma pătrunzătoare de lămâie a parfumului său, să-i simtă moliciunea hainei de lână şi să-i sesizeze tremurul vocii. Îi dădu prin minte că, după toate acestea, n-o să mai treacă cu vederea de-acum încolo acele mici detalii care alcătuiesc impresiile noastre, niciodată complete, despre cei pe care-i iubim. Doamna Dyer se uită la paltonul ei vechi din tweed, de care se lipeau întotdeauna fire de păr din blana lui Molly, şi se

întrebă dacă asta făcea parte din impresia pe care și-o formase Kate despre ea... Încercă să evoce, cu ochii minții, imaginea fiicei ei, cât mai clar cu putință. Era surprinzător de dificil. Nu reușea să focalizeze imaginea. Nicio amintire nu părea destul de bună. Nicio amintire nu se vădea destul de precisă. Apoi se gândi că tot ce-și dorea era să simtă căldura și greutatea corpului fiicei ei, să-i miroasă părul și să-i audă din nou râsul, toate acestea fiind mărturii ale prezenței ei fizice. Când i se va potoli dorul de ea? Se va potoli vreodată oare?

Între timp, inspectorul Wheeler îl întreba pe soțul ei cum se simțea doctorul Pirretti. Acesta îi răspunse că ieșise din spital și că revenise la normal. Medicul îi spusese că, după toate probabilitățile, criza se datorase stresului și o sfătuise să nu se suprasolicite.

— Are de gând să se întoarcă în America? îl chestionă inspectorul.

— Nu... nu încă, răspunse doctorul Dyer.

Polițistul îl studia pe doctorul Dyer cu răceală și își suflă nasul înainte de a începe interogatoriul.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Sunt convins că vă întrebați cu toții de ce v-am convocat de urgență aici, în această dimineață. Așadar, permiteți-mi să v-o prezint pe Sarah, Sarah Kain, care este stagiară la o firmă de avocatură din Lincoln's Inn Fields. Sarah a avut

amabilitatea să vină tocmai de la Londra ca să vă facă personal o mărturisire.

Inspectorul se uită la Sarah, o fată cu un chip drăgălaș și cu părul negru, tuns scurt, rămânând în expectativă. Sarah zâmbi timid, dar nu spuse nimic.

— Sarah... nu te grăbi... o îndemnă inspectorul.

— Bună ziua, începu ea cu nervozitate în glas. Îmi pare tare rău pentru copiii voștri... Trebuie să vă simțiți îngrozitor... Domnul inspector mi-a cerut să vin aici să vă relatez un lucru ciudat, care mi s-a întâmplat ieri. Păi, să vedeți, cred că am văzut-o pe Kate. Sau, oricum, o parte din ea...

— Cum adică? întrebă doamna Dyer alarmată.

— Ei bine, nu arăta prea solidă, așa cum te-ai aștepta să arate o fantomă, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Făceam niște fotocopii. Erau multe, sute de cópii, așa că m-am așezat și mi-am luat un ziar de citit, ca să am ceva de făcut. Nu știu ce m-a determinat să-mi ridic privirea, dar când am făcut-o, am văzut-o stând acolo, în mijlocul camerei. Purta o rochie fantastică, de parcă era la bal mascat. Părul era numai cârlionți și...

— Ce culoare avea rochia? întrebă inspectorul Wheeler.

— Ăă... Albastră... Da, era de un albastru deschis.

— Continuă, spuse inspectorul.

— Am știut imediat cine era. Tocmai mă uitasem peste titlurile din ziar și fotografiile făcute în Covent Garden.

Oricum, am început să tușesc dintr-un motiv oarecare, probabil din pricina șocului, și nu am putut să-i vorbesc, dar i-am arătat ziarul, indicându-i fotografia cu fata și băiatul care se evaporau. „Tu ești?" am izbutit eu să spun. Ce să vă zic, s-a uitat cu atenție la poze, după care m-a privit drept în ochi și a spus: „Sunt în 1763. Spune-le că sunt în 1763". Apoi a dispărut, nu imediat, ci a fost ca și cum ai închide televizorul, iar imaginea ei s-a estompat treptat, dacă înțelegeți la ce mă refer.

— Vreți să repetați ce-a spus? o rugă doctorul Dyer.

— „Sunt în 1763. Spune-le că sunt în 1763." Ah, și am uitat să vă spun că și-a ridicat și degetul mare în sus.

Inspectorul îl văzu pe doctorul Dyer schițând din buze „1763" către soția lui.

— N-a spus nimic despre Peter? strigă disperată doamna Schock. Ce vrea să însemne asta? Să fie vreun trucaj mai elaborat? Doar nu vă așteptați din partea noastră să credem că bieții noștri copii au ajuns undeva, înapoi în timp, nu-i așa domnule inspector? Sau trebuie să presupunem că au murit și au devenit stafii?

— Iertați-mă doamnă Schock, rosti inspectorul. Am socotit că ar fi mai bine să auziți toate acestea din gura lui Sarah decât din ziare. Presa a fost de acord să nu publice această știre până când nu vă voi fi informat eu în prealabil.

Sărmana doamnă Schock izbucni în lacrimi. Soțul său stătea țeapăn lângă ea, ținând-o cu brațul pe după umeri,

în mod vizibil la fel de tulburat. Inspectorul observă că domnul și doamna Dyer erau și ei emoționați, dar într-un mod cu totul diferit. Doctorul Pirretti n-avea de gând să cedeze și să răspundă întrebărilor lui, de asta era deja convins, dar se întreba cât va mai rezista doctorul Dyer înainte de a-și da drumul la gură.

— De ce a trebuit s-o supuneți pe soția mea... pe toți... la un asemenea chin? întrebă domnul Schock. Am impresia că presa va declanșa o adevărată isterie în masă și, din tot ceea ce știm până în acest moment, ceea ce am ascultat nu este decât o altă poveste trăsnită, născocită din dorința de a ajunge pe prima pagină a ziarelor... De ce ne-ați chemat aici?

Sarah simți că se sufocă de indignare.

— Am bătut drumul până aici ca să vă spun personal... Și mă acuzați de minciună!

— Părinții acelor copii trec prin momente foarte grele acum, Sarah, îi explică inspectorul cu calm. Te rog să nu iei aceste vorbe ca pe-un afront personal. Îți suntem cu toții foarte recunoscători.

— Da, vă mulțumim, îi întări spusele doamna Dyer.

— Da, da, vă suntem, într-adevăr, foarte recunoscători, interveni și tatăl lui Kate.

— Și, acum, să vă răspund la întrebare, doamnă Schock, continuă inspectorul, dându-și deoparte scaunul și începând să măsoare camera cu piciorul. V-am chemat

aici nu ca să vă dau răspunsuri, ci să admit în fața dumneavoastră eșecul nostru. În ciuda a sute de ore de căutări, în care au fost implicați sute de oameni, n-am reușit să dăm de niciun indiciu concret. Absolut nimic. Și, după cum am mai spus-o de multe ori în acest caz, se pare că cei doi copii s-au evaporat pur și simplu în aer. Nu ne putem baza pe nimic altceva decât pe aceste imagini amăgitoare, care înfățișează... ce? Stafii? Ființe supranaturale? În orice caz, la prima vedere, par să semene cu Peter și cu Kate. Kate a fost văzută pe terenul de joacă al școlii, chiar și eu am fost martorul apariției ei, de la o oarecare distanță. Mai târziu, a fost văzută într-unul dintre dormitoarele comune de la școală, după aceea amândoi au fost zăriți în parcarea unui supermarket, apoi în Covent Garden și, acum, Kate a apărut în Lincoln'n Inn Fields. Așadar, sunt în mișcare. Și, din moment ce au purtat haine diferite la fiecare apariție, înseamnă că au acces la o garderobă bine garnisită. Ceea ce nu se întâmplă în mod obișnuit cu stafiile...

Inspectorul se opri din mărșăluit și se așeză din nou, privindu-i, pe rând, pe fiecare, drept în ochi.

— Nu cred în stafii, doamnelor și domnilor. Nu cred în supranatural. Dar *cred* că există o explicație logică pentru ceea ce s-a întâmplat cu Peter și cu Kate. Am o bănuială că ar avea o legătură cu cercetările care se desfășoară la laboratorul din care au dispărut. Cineva trebuie să știe ceva.

Există *întotdeauna* cineva care știe ceva. Și aștept ca acel cineva să ne spună și nouă ce știe.

Polițistul se opri din vorbit și așteptă. Tăcerea care se lăsase îi făcea pe toți să se simtă profund stânjeniți. Doctorul Dyer își drese glasul și inspectorul îl privi insistent. Domnul și doamna Schock se uitară, de-a dreptul uluiți, la inspectorul Wheeler care nu-l slăbea din ochi pe tatăl lui Kate și se schimbară la față. Nu cumva chiar doctorul Dyer, cel de la care se așteptau mai puțin, le ascundea ceva?

— Bine, bine, conchise inspectorul. Se pare că misterul nu va fi elucidat azi. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit. Vă voi ține la curent, firește, cu tot ce vom mai afla pe parcurs. Sarah, sergentul Chadwick te va duce cu mașina până la gară.

Câteva clipe mai târziu, inspectorul Wheeler trăgea cu coada ochiului printre jaluzelele ferestrei ce dădea în parcare. Spre marea lui satisfacție, văzu cum domnul Schock îi arse un pumn atât de puternic doctorului Dyer, încât acesta din urmă căzu pe spate pe capota Land Rover-ului său.

Capitolul 19

O cursă contra cronometru

În care pastorul insultă niște filfizoni și își etalează cunoștințele despre cai, iar Gideon se întrece cu Omul de Smoală într-o cursă călare

Sosiseră și zorii zilei în care urma să aibă loc cursa călare. Soarele de iulie își arunca sulițele de foc în parcul St James, iar măcăitul rațelor și mugetul vacilor se auzeau până la locuința cu cinci etaje a lordului Luxon, ce dădea în Bird Cage Walk. În fața casei se adunase deja o mulțime de oameni.

Doi grăjdari aveau grijă de o pereche de armăsari puternici, plini de energie, care fremătau nerăbdători. Nechezau și fornăiau pe nări, trebuind să fie ținuți în frâu ca să n-o pornească la galop prin parc. Unul era alb, iar celălalt, negru. În fața casei așteptau două trăsuri: o trăsură neagră cu ornamente aurii, trasă de șase cai, purtând blazonul lordului Luxon, și o trăsură de două locuri, cu roți înalte, mică, dar rapidă, ce aparținea lui sir

Richard. Câțiva valeți, purtând tăvi mari cu răcoritoare, se plimbau printre două grupuri distincte de oameni. În primul, se aflau sir Richard, Sidney, pastorul Ledbury, Peter, Kate, Hannah și Jack. Al doilea, aflat la câțiva yarzi distanță, era alcătuit din vreo duzină de tineri bogați, încă îmbrăcați în costumele țipătoare purtate noaptea trecută, puțin cam șifonate însă. Vorbeau toți în același timp și râdeau foarte tare, iar mulți dintre ei nu păreau prea siguri pe picioare. Cereau vin de băut aproape tot timpul. Câțiva dintre ei purtau peruci excesiv de înalte, cu niște pălăriuțe cocoțate în vârful lor. Erau atât de caraghioase, încât Peter cu greu se stăpânea să nu izbucnească în hohote.

— Privește-i pe toți acești *măscărici* și *filfizoni,* Sidney, comcntă pastorul cu glas scăzut, făcându-se totuși perfect auzit de toată lumea. Decât să călătorești prin Franța și Italia și să ajungi să porți asemenea haine, doar ca să fii la modă, mai bine stai acasă, ascultă-mă pe mine.

Unul dintre tineri, care, după cum observă Peter, era nu numai pudrat, ci și rujat, nemaivorbind că avea și o aluniță lipită pe obraz, se întoarse spre pastor șuierând ca un șarpe.

Sir Richad își îndemnă cu mult tact grupul să se îndepărteze de tinerii aceia drăguți, ca să privească armăsarii mai îndeaproape.

— Frumoasă pereche de animale, se pronunță pastorul care considera că tot ce știa el despre cai îi era îndeajuns.

— Da, căzu de acord sir Richard. Ar fi greu să alegi între cei doi. Cursa va fi câștigată de călăreț.

— Gândește-te numai cum ar fi să avem mașina antigravitațională până diseară, îi spuse Kate lui Peter. Aceasta ar putea fi ultima noastră zi în 1763!

Peter nu știu ce să-i răspundă. Știa ce călăreț bun era Gideon, însă având în vedere că adversarul său nu era nimeni altul decât Omul de Smoală, îi venea greu să fie prea optimist.

Ușa de la intrare se deschise larg și lordul Luxon își făcu apariția în lumina difuză a soarelui, rămânând pe treptele de piatră. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de mătase crem pal. Hannah, care tocmai îl ridica pe Jack în brațe ca acesta să poată mângâia calul, scăpă un oftat.

— E cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată, pe cuvântul meu... Nu-i așa? Am auzit vorbindu-se despre eleganța și frumusețea lui, dar acum, că-l văd în carne și oase, întrece orice închipuire...

— Of, Hannah! exclamă Kate exasperată. Uiți că lordul Luxon l-a răpit pe Gideon chiar alaltăieri! Ce contează cum arată?

— Îmi cer scuze, domnișoară Kate, spuse Hannah. Bineînțeles că și Gideon e un bărbat chipeș...

Lordul Luxon așteptă ca gălăgioșii lui simpatizanți să se liniștească, după care le vorbi, cu un glas puternic și limpede, ce se auzi în tot parcul:

— Bună ziua, doamnelor și domnilor! Sunt foarte fericit, într-adevăr, că cei doi concurenți ai noștri se pot baza pe un asemenea public distins la startul pe care-l vor lua în cursa din această frumoasă dimineață. Ei trebuie să călărească, fără oprire, de aici până la cripta familiei mele, care se află în biserica de lângă Tempest House din Surrey. Primul care va ajunge la criptă va câștiga cincisprezece guinee, precum și un mic farafastâc de care se simt amândoi atrași, în egală măsură, și pe care îl vor găsi înăuntru...

Prietenii lui izbucniră în urale. Lordul Luxon le zâmbi larg. În casele din vecinătate începuseră să se deschidă obloanele, iar pe la ferestre apăreau oameni îmbrăcați în cămăși de noapte și cu scufii pe cap, care se aplecau peste pervazuri să privească mai bine spectacolul.

— Am pariat deja pe unul dintre vajnicii noștri concurenți, dar n-am să vă dezvălui favoritul! Am adus de la grajdurile mele din Surrey acești doi cai de curse, pe care ați avut cu toții șansa să-i admirați. O pereche de creaturi magnifice, după cum se vede, și sunt convins că sunteți în asentimentul meu. Amândoi sunt arabi pursânge, al căror tată a fost campion la curse. Și acum, ca să nu mai lungim

vorba, doamnelor și domnilor, nu-mi rămâne decât să vă prezint concurenții care urmează să-și aleagă fiecare calul. Vă rog să ridicați paharele în cinstea domnului Seymour și a lui Blueskin!

Acestea fiind zise, Gideon și Omul de Smoală ieșiră imediat din casă și se așezară pe trepte lângă lordul Luxon, care îi luă pe amândoi pe după umeri. Micuța adunare îi aplauda și îi ovaționa.

— Ce monstru! îl auzi Peter pe sir Richard mormăind în barbă.

Băiatul se întreba dacă se referea la lordul Luxon sau la Omul de Smoală. După aceea, lordul Luxon scoase o guinee de aur din buzunarul vestei.

— Cap sau pajură, domnilor?

— Cap, hotărî Omul de Smoală.

— Prea bine, pajură, atunci, replică Gideon.

Lordul Luxon azvârli moneda sus, în aer. Aceasta se învârti de câteva ori, reflectând luciri ale razelor de soare. Lordul Luxon își întinse palma, o prinse, o plesni peste încheietura mâinii și o ridică, astfel încât să vadă toată lumea pe ce parte picase.

— Cap, declară el. Ce cal alegi, Blueskin? Alb sau negru?

— Negru, stăpâne, răspunse Omul de Smoală, înfruntând privirea adversarului său: Negru ca inima mea. Ce zici, Gideon?

Adunarea fu zguduită de râs, iar prietenii lordului Luxon, care pariaseră pe Gideon, începură să huiduie, binedispuși însă.

— N-ai făcut o alegere prea fericită, Blueskin, răspunse Gideon. Armăsarul alb este mai puternic. În aceste împrejurări, ar trebui să fiu ultimul care să mă plâng...

Peter și Kate chiuiră de bucurie, ceea ce-l făcu pe sir Richard să ridice din sprânceană, în vreme ce restul grupului său, împreună cu câțiva dintre filfizoni, strigau din toată inima:

— Uraa! Uraa!

Suporterii Omului de Smoală huiduiau. Jack, în schimb, era tare amuzat de tot acest spectacol.

Lacheii apărură din nou în cadrul ușii, cărând un ceasornic înalt, cu pendulă, pe care-l așezară cu mare grijă pe treapta de sus a scării.

— Acum este cinci și jumătate, anunță lordul Luxon. Inimitabilul domn De Courcy, aici de față, a fost de acord să fie arbitru și va da startul cursei când ceasul va bate de ora șase.

Filfizonul care șuierase la pastor făcu un pas înainte și se înclină adânc în fața spectatorilor, fluturându-și batista.

— Domnilor, fie ca cel mai bun să câștige!

Apoi, lordul Luxon se urcă în trăsura trasă de șase cai și o porni ca vântul spre Tamisa, urmând să străbată douăzeci și cinci de mile spre sud-vest, ca să ajungă la Tempest

House. Batista de dantelă a lordului Luxon fâlfâi pe geamul trăsurii, până când dispăru cu totul din vedere. Un băiat, îmbrăcat în aceeași livrea cu fireturi ca și vizitiul, stătea în picioare, în spatele trăsurii, cu o mână în buzunar. Se uită înspre Peter și Kate, dar își întoarse repede privirea, de parcă i-ar fi fost rușine să fie recunoscut. Deodată, Kate își dădu seama cine era.

— Tom! E Tom! îi spuse ea lui Peter. Nu-mi vine să cred! Trebuie să fi acceptat oferta Omului de Smoală!

— Cred că nu e deloc ușor să-l refuzi pe Omul de Smoală. Mă întreb ce e mai rău: să fii membru al bandei lui Carrick ori să devii ucenicul Omului de Smoală?

— Bietul Tom. Poate că va scăpa într-o bună zi, zise Kate. Sper din tot sufletul. Mi-a plăcut de el, să știi.

— Chiar și după tot ce-a făcut?

— Păi, nu prea a avut de ales, nu-i așa? Și măcar a încercat să ne ajute.

În timp ce așteptau să înceapă cursa, sir Richard, diplomat ca întotdeauna, se dusese să vorbească cu prietenii lordului Luxon. Purta acum o conversație animată cu De Courcy, care făcea gesturi teatrale cu mâinile, accentuând fiecare idee în parte. Peter și Kate se alăturară prietenilor lor îngrămădiți în jurul falnicului armăsar alb, mângâindu-l pe grumaz și întinzându-i smocuri de iarbă proaspătă. Pe când se apropiau, pastorul o rugă pe Kate să stea lângă

Hannah, în fața animalului, astfel încât el să-i poată examina discret copitele. *Să fii în stare să funcționezi ca un paravan mobil,* reflectă Kate, *e probabil unul dintre puținele avantaje ale fustelor de lățimea unei canapele.* Se așeză cu spatele la cal, prefăcându-se interesată de glumele grosolane ale filfizonului, ascultând, de fapt, gâfâielile și gemetele pastorului.

— Naiba să-l ia! îl auzi ea blestemând. În cele din urmă, se ridică în picioare și Kate se întoarse cu fața spre el. Era roșu la față de furie. Știam eu! Un ticălos de individ, și știu eu cine, a înfipt un cui în copită. Treabă meșteșugită, de altfel. Era aproape invizibil. Dacă nu l-aș fi smuls eu acum, bietul animal ar fi început să șchiopăteze după zece mile.

Kate nu-l văzuse niciodată pe Gideon atât de furios ca acum. Observă cum îl caută din priviri pe Omul de Smoală prin mulțime. Îl găsi și dădu să se năpustească asupra lui. Kate era convinsă că intenționa să-l provoace la luptă dreaptă. Pastorul îl opri însă.

— Ai încredere în mine, domnule Seymour, și nu spune nimic, deocamdată. Lasă-l să creadă că n-ai cum să treci de Richmond. Am o idee grozavă, totuși. Sidney, n-ai vrea să-i delectezi tu pe prietenii noștri cu o povestioară hazlie, timp în care eu am o mică afacere de rezolvat?

Pastorul râse și, pe un ton afectat, vorbi destul de tare ca să se facă auzit de toată lumea:

— Amuzantă poveste, Sidney, foarte amuzantă. Haide Jack, parcă voiai să vezi rățușțele.

Cu aceste vorbe, îl luă pe Jack de mână și o porniră amândoi la plimbare prin parc, iar Hannah o luă grăbită pe urmele lor. Peter și Kate se uitară unul la celălalt, plini de nedumerire. *Ce naiba pune pastorul la cale?* se întrebă Peter în sinea lui. Sidney făcu precum i se ceruse și începu să le relateze interlocutorilor săi cele mai picante povești despre pastorul Ledbury. Până și Gideon, care era preocupat de cursă, izbucni în râs când auzi cum pastorul încercase să aprindă lemne ude, în salonul de la Baslow Hall, folosind praf de pușcă, și sfârșise prin a distruge șemineul.

În curând, pastorul se întoarse, însoțit de Hannah și Jack. Se duse drept la Omul de Smoală și-i întinse mâna. Omul de Smoală îl privi cu suspiciune.

— Laude învingătorului! spuse pastorul Ledbury. Fie ca cel mai bun să câștige!

Omul de Smoală îi luă încet mâna și i-o strânse.

— Mulțumesc, părinte. N-am nicio îndoială că cel mai bun dintre noi va câștiga...

Pastorul mângâie grumazul armăsarului negru și se dădu un pas înapoi, să-l admire preț de o clipă.

— Focos animal, domnule, aprig foc. Nu mă deranjează să recunosc că n-am văzut în viața mea un cal mai frumos ca acesta. Dacă nu l-ai fi călărit dumneata, Blueskin, aș fi fost tentat să pariez zece guinee pe el.

Omul de Smoală își dădu capul pe spate și izbucni în râs, atrăgând atenția pastorului asupra cicatricei lui.

— L-ați ofensa pe bunul domn Seymour dacă ați face-o, părinte, deoarece trebuie să știți că nu este de acord cu jocurile de noroc...

— Fleacuri! Viața e prea scurtă ca să te lipsești de asemenea plăceri mărunte, replică el. Dar, ia spune-mi Blueskin, căci mor de curiozitate, cicatricea aceasta grozavă a dumitale poartă amprenta întâlnirii cu o sabie. Ai căpătat-o cumva în slujba Maiestății Sale?

— Majoritatea cunoștințelor mele știu că nu trebuie să aducă vorba despre asta, replică Omul de Smoală, cu un rânjet amenințător pe buze. Dar fiindcă îmi sunteți simpatic, părinte, vă voi spune adevărul despre cicatricea mea, ca să puteți aprecia ironia sorții. Iată cum am căpătat-o. Am fost trimis să-l aduc pe fratele meu din hambar, unde se juca. Crescusem destul de măricel pe atunci, iar el era încă micuț și de-abia știa să vorbească. L-am găsit cocoțat în vârful unei căruțe, învârtind în aer o coasă, cu care tatăl meu tăia iarba. Fiind prea grea pentru el, i-a scăpat din mână. Am văzut-o zburând prin aer spre mine. Am sărit într-o parte, fapt ce mi-a salvat viața, fără putință de tăgadă, dar m-am ales totuși cu o tăietură adâncă, după cum se vede. Fratele meu a alergat înapoi la mama, fără să-și dea seama de ceea ce-mi făcuse. Nu m-au găsit decât a doua zi și, când au dat de mine, n-au crezut nici în ruptul capului spusele mele, convinși

fiind că mă alesesem cu acea rană în vreo încăierare, căci eram mereu pus pe harță...

— Ai reușit totuși să-l ierți pe fratele tău în adâncul inimii? îl descusu pastorul.

— Să-l iert? Mai degrabă i-aș mulțumi. Cicatricea asta vorbește de la sine. Promite multe, nu-i așa? Îi umple de groază pe ce-i cărora le-ar putea da prin cap să mă supere, căci n-au de unde să știe că a fost lucrătura unui țânc, care nici nu împlinise trei anișori... Oricum, el este în lumea celor drepți acum, ca și restul fraților și surorilor mele, de altfel. Au murit de febră tifoidă, sau cel puțin așa mi s-a spus...

— Îmi pare rău, rosti pastorul. Trebuie să fi fost o lovitură năprasnică pentru voi.

— Nu. În familia mea, nimeni nu mi-a dat dovadă de mare afecțiune, așa că am răspuns și eu cu aceeași monedă.

Pastorul rămase fără cuvinte.

Jack hrănea armăsarul negru cu ultimul mănunchi gros de iarbă pe care-l aduseseră din parc. Își ridică privirea înspre Omul de Smoală, întrebându-l:

— Din vina fratelui tău nu poți să-ți ții gâtul drept?

Auzind întrebarea, Omului de Smoală îi pieri toată buna dispoziție. Pastorul își dădu seama că Jack întinsese prea mult coarda, drept care îl săltă grăbit în cârcă.

— Cu bine, aşadar, Blueskin. Am să aştept rezultatul cursei cu sufletul la gură.

Pastorul se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, zâmbind cu gura până la urechi. Hannah şi Jack arătau şi ei destul de mulţumiţi de sine în momentul când se alăturară grupului, deşi încercau să pară degajaţi, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Sir Richard, care reuşise să scape, între timp, de exuberantul domn De Courcy, mirosi ceva:

— Aţi pus voi ceva la cale. Poate îmi spuneţi şi mie de ce sunteţi atât de veseli...?

Pastorul chicotea prea tare ca să-i poată răspunde şi îşi acoperi faţa cu batista. Hannah vorbi în locul lui:

— Cineva a înfipt un cui în potcoava calului lui Gideon. Dacă pastorul n-ar fi descoperit acest lucru, bietul animal ar fi început să şchiopăteze cât de curând.

— Dar trebuie să-l informăm pe De Courcy! izbucni sir Richard. E de-a dreptul revoltător!

Pastorul se opri din râs şi dădu energic din cap.

— Nici vorbă! Lasă-l să creadă că armăsarul va începe să şchiopăteze. Astfel Gideon va fi în avantaj...

— Părintele este un priceput doctor de cai, continuă Hannah. Se îngrijeşte întotdeauna de caii care se îmbolnăvesc la Baslow Hall. A găsit o iarbă în parc care vindecă tot felul de afecţiuni uşoare, dacă este administrată în

cantități mici. Dacă este luată în cantități mai mari, poate să producă un deranjament la stomac bietului animal, după câteva ore...

— Vrei să spui... începu Kate.

Hannah dădu din cap. Kate încercă să se abțină să nu pufnească în râs. Dar nici sir Richard, nici Gideon nu păreau tocmai mulțumiți de cele auzite.

— E prea târziu să mai fac ceva acum, hotărî sir Richard. Voi merge eu însumi la Tempest House să mă asigur că se respectă regulile *fairplay*-ului, cu toate că se pare că tocmai noi le-am încălcat...

Sir Richard se urcă în trăsura lui de două locuri și luă frâiele în mână.

— Pe diseară! își luă el rămas-bun, după care i se adresă lui Gideon: Domnul să fie cu tine, prietene!

Trăsura o porni din loc. Deodată, Kate îl prinse pe Peter de braț.

— Ar trebui să meargă și unul dintre noi acolo! exclamă ea. De unde să știe sir Richard cum arată mașina antigravitațională? Hai, Peter, aleargă repede după el. Eu n-o să-l prind niciodată înfășurată cum sunt în fustele astea idioate.

Fără să-i mai răspundă ceva, Peter o luă la goană după trăsura lui sir Richard.

— Sir Richard! Sir Richard! strigă el în urma lui.

— Prrr! îi struni sir Richard pe cei doi armăsari bruni.

Caii încetiniră doar atât cât Peter să sară în trăsură. Băiatul se întoarse să-i facă cu mâna lui Kate.

— Baftă! îi ură ea.

Fata oftă. I-ar fi plăcut tare mult să meargă și ea. Hainele din acest secol erau răspunzătoare pentru multe nedreptăți.

Când ceasul bătu de ora șase, Gideon și Omul de Smoală încălecară, iar domnul De Courcy, împopoțonat în hainele lui stridente, ridică pistolul în aer.

— Pe locuri, domnilor, strigă el, cu un aer teatral. La trei ați plecat. Unu, doi, trei!

De Courcy trase un foc de armă. Zgomotul asurzitor al împușcăturii răsună cu ecou în tot parcul St James, punându-i pe fugă atât pe cei doi călăreți, cât și un mic stol de grauri. În aer plutea un miros înțepător de praf de pușcă. Armăsarul alb și cel negru se avântară într-un galop impetuos. Kate privi cum cămașa albă a lui Gideon se umfla de vânt și-l văzu pe Omul de Smoală pocnind din bici o dată și încă o dată, numai că, de data asta, Gideon aproape că se prăbuși din șa și abia se agăță de grumazul calului.

— L-a lovit pe Gideon! țipă Kate.

Se auziră câteva huiduieli, dar și câteva urale. Pe Kate o cuprinse deznădejdea. Era Gideon un adversar pe măsura

Omului de Smoală? Își dădea seama în acest moment că, în cazul în care Gideon nu ar câștiga mașina antigravitațională, s-ar putea să nu-și mai vadă familia niciodată. Cei doi călăreți dispărură în depărtare, iar grupul de suporteri deveni ciudat de tăcut. Cursa începuse și nu aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Sir Richard spera ca trăsura lui să poată prinde din urmă și întrece chiar trăsura masivă, trasă de șase cai, a lordului Luxon, dar nu luase în considerare faptul că acesta urma să schimbe caii la Richmond Hill. Pe măsură ce caii lui sir Richard oboseau, distanța dintre ei devenea din ce în ce mai mare, până când Peter pierdu urma trăsurii negre strălucitoare, în spatele căreia era cocoțat Tom, aproape de nerecunoscut în noua și eleganta lui uniformă. Sir Richard o luă pe drumul principal spre Portsmouth, care trecea prin Esher, apoi prin Cobham, un traseu pe care-l cunoștea bine datorită frecventelor vizite în parcul de distracții Painshill, al domnului Hamilton. Până spre prânz, ajunseră la Effingham, de unde luară informații despre cum să ajungă la Tempest House. Vorbeau doar strictul necesar, deoarece sir Richard trebuia să se concentreze la drum, încercând să evite, pe cât posibil, pietrele și gropile care, la o asemenea viteză, ar fi putut să răstoarne trăsura ușoară de două locuri. Cu toate acestea, era o tăcere relaxată, iar Peter se delecta privind

peisajul care-i zbura prin fața ochilor, în timp ce trăsura îi hurduca pe drumurile de țară accidentate.

La jumătate de oră după ce depășiră Effingham-ul, printre dealurile și văile cu păduri cu copaci subțiri și rari, ce se rostogoleau pe lângă ei în fuga cailor, zăriră, în sfârșit, destinația lor, Tempest House. Era situată în mijlocul unui teren cu vedere la lac și înconjurată de câmpii întinse cât vedeai cu ochii, cu vegetație abundentă, pe care pășteau oi. Așa cum o descrisese Gideon, era o proprietate enormă, cu o casă de vreo trei ori mai mare decât Baslow Hall.

În împrejurările date, lui sir Richard nu-i dădea inima ghes să abuzeze de ospitalitatea lordului Luxon, așa că hotărî să-i aștepte pe cei doi concurenți la poarta înaltă de fier, de unde pornea, până la conac, o alee lată, pe care puteau încăpea trei trăsuri o dată. Sir Richard preconiză că nu aveau mult de așteptat, dar se înșela. Trecu o oră, trecură două, spre îngrijorarea lor. La un moment dat, văzură, de la distanță, niște siluete micuțe, făcându-și apariția pe balconul de la ultimul etaj și bănuiră că lordul Luxon cerceta drumul cu lornieta.

Era cald și muștele bâzâiau în jurul cailor. Băuseră toată apa și nu aveau altceva de făcut decât să mărșăluiască în sus și-n jos pe drumul îngust de țară ce ducea spre conac. Pe Peter îl înțepau ochii de cât scrutase orizontul. Pe la

trei și jumătate, auziră zgomotul unor potcoave apropiindu-se la galop. Erau trei călăreți, iar pe unul dintre ei îl recunoscură în persoana lordului Luxon.

— Pun pariu că au zărit ceva, îl încredință sir Richard pe Peter.

Se urcară în trăsură și o porniră înapoi pe drum. Lui Peter îi venea soarele în față, așa că își mijì ochii ca să vadă mai bine. În sfârșit, detectă o pată mică, albă, aflată departe de tot.

— E Gideon! strigă Peter. A câștigat!

— Mulțumesc lui Dumnezeu! rosti sir Richard, oftând de ușurare. Începusem să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Pata albă și micuță se târa însă prea încet, ca un melc.

— De ce-o fi durând atâta? întrebă Peter.

Sir Richard nu-i răspunse, dar expresia de ușurare i se schimbă într-una de îngrijorare. Peter dorea să meargă în întâmpinarea lui, dar sir Richard se temea că vor fi acuzați că au dat ajutor. Nu voia să-i ofere lordului Luxon niciun motiv să-l descalifice pe Gideon. Se uitară în spatele lor și-l văzură pe lordul Luxon și pe însoțitorii săi oprindu-se la poarta de fier. Își ridică mâna în chip de salut, dar nu veni lângă ei.

În cele din urmă, calul apropiindu-se destul de mult, își dădură seama ce se întâmplă. La început se temură că văd

doar calul, fără călăreț. Apoi îl văzură pe Gideon, prăbușit peste grumazul armăsarului.

În timp ce trecea prin fața lor, Peter strigă:

— Gideon, ai reușit! Ai ajuns la Tempest House!

— Ce te doare, Gideon? strigă și lordul Luxon, la rândul său.

Gideon își ridică puțin capul, scuturându-l să se dezmeticească. Începuse să-și vină în fire. Îi aruncă o privire lui Peter și încercă să-i zâmbească, dar avea o tăietură urâtă la buză și un ochi vânăt, iar când se ridică în capul oaselor, se chirci de durere, ținându-se cu mâna într-o parte.

— O, nu! exclamă Peter. Ce s-a întâmplat?

— Iartă-mă, domnișorule Peter, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am fost în frunte aproape pe tot parcursul întrecerii, dar Blueskin știa o scurtătură prin pădurea Abinger și a hotărât să egalizeze șansele.

— Și ce-a făcut?

— M-a tras jos de pe cal și m-a lăsat să zac acolo, în pădure. Nu sunt grav rănit, decât în orgoliul meu, aș putea spune. Trebuia să fi fost mai vigilent. Am avut noroc. Blueskin mi-a alungat calul, dar, fiind un animal loial, acesta s-a întors după mine. Acum cât timp a sosit?

— Omul de Smoală, vrei să spui?

— Da.

— N-a ajuns!

— Blueskin n-a ajuns?

— Nu.

— Atunci am câştigat?

— Da, Gideon, strigă sir Richard. Ai câştigat!

Gideon îşi recăpătă pe dată puterile, despre care credea că-l lăsaseră şi îşi îmboldi calul să meargă mai repede.

— Se pare că ierburile pastorului şi-au făcut efectul! îşi zise Peter în barbă.

— După cum stau lucrurile, se vede treaba că-ţi vei recăpăta maşina antigravitaţională, până la urmă! Mi-ar fi plăcut să fie şi domnişoara Kate martoră la triumful lui Gideon!

Îl urmară cu toţii pe Gideon, care trecu călare de poarta de fier, fiind recunoscut drept câştigător de către lordul Luxon.

— Bravo ţie, Gideon! îl auziră ei felicitându-l. Am câştigat pariul. Repede la criptă!

Continuară urcuşul blând de pe drumul îngust de ţară şi, în curând, ajunseră la o bisericuţă din piatră. Descălecară cu toţii şi traversară curtea bisericii, îndreptându-se spre impunătoarea criptă ce purta blazonul familiei Luxon. Mergând ţeapăn din pricina loviturii în coaste, Gideon se apropie de uşă şi o atinse cu mâna. Se auziră câteva aplauze din vârful degetelor.

— De ce-a durat atâta, Gideon? întrebă lordul Luxon. De trei ore încheiate aştept să-mi încasez câştigurile! Văd că te-ai înfruntat cu Blueskin. Presupun că este încă în viaţă.

— Trăieşte, stăpâne, şi era mult mai sănătos decât mine când l-am văzut ultima oară.

Peter şi sir Richard nu se mai putură abţine şi se repeziră să-l felicite.

— Ai fost grozav, într-adevăr! îl lăudă sir Richard.

Peter îl bătu pe spate, făcându-l să se schimonosească de durere.

— Au! Iartă-mă! îşi ceru el scuze, după care îi şopti: Acum avem şansa să ne întoarcem acasă, şi asta numai datorită ţie.

— Aşadar, domnule Seymour, grăi lordul Luxon, a sosit vremea să-ţi încasezi premiul. Blueskin nu va fi mulţumit deloc. I-a mers la inimă maşinăria asta curioasă. Dar nu este pentru prima oară când aţi avut ceva de împărţit. V-aţi duşmănit dintotdeauna, nu-i aşa, Gideon?

Lordul Luxon scoase din buzunar o cheie de alamă bogat ornamentată şi descuie uşa criptei. Uşile duble se deschiseră, scârţâind din balamale. Lordul le făcu semn tuturor să intre. Trecură de la lumina soarelui în întunericul criptei cu miros de mucegai, clipind din ochi ca să se acomodeze. Ochii lui Peter se obişnuiră treptat cu lumina

obscură, după care se uită de jur împrejur, în căutarea mașinii antigravitaționale, pe care n-o mai văzuse din prima lui zi petrecută în valea din Derbyshire. În zadar se răsuci pe călcâie, cercetând fiecare colțișor. Nu se vedea nici urmă de mașină. Cripta era goală.

— Ce vrea să însemne asta? se revoltă lordul Luxon.

Se uitară cu toții, unii la alții, nedumeriți, furioși și bănuitori.

— Unde este mașina? întrebă lordul Luxon pe un ton ridicat.

Nimeni nu-i răspunse însă. Nu se auzea decât vuietul molcom al vântului printre fagii roșcați din curtea cimitirului. Geana palidă de lumină care intra în criptă se întunecă subit la apariția în cadrul ușii a inconfundabilei siluete a Omului de Smoală.

— Blueskin! exclamă lordul Luxon.

Omul de Smoală, care abia-și mai trăgea sufletul, nu pierdu vremea cu politeturile.

— N-a câștigat! Este descalificat! răcni el. Calul meu, care azi de dimineață era imaginea întruchipată a sănătății, s-a îmbolnăvit brusc. Trebuia să-mi dau seama că jigodia aia mică nu-i dădea iarbă obișnuită să mănânce! I-au dat vreo iarbă rea și acum e prea slăbit ca să mai participe la cursă. Am alergat pe jos ultimele cinci mile.

Lordul Luxon se întoarse spre Gideon.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Domnul Seymour, a cărui conștiință e fără pată, a *trișat?* Ce-ai de spus în apărarea dumitale?

Sir Richard interveni în discuție:

— Dacă tot ați adus vorba de trișat, trecând peste faptul că Blueskin l-a atacat pe Gideon în timpul cursei, trebuie să vă aduc la cunoștință, lord Luxon, că am găsit un cui înfipt în potcoava armăsarului alb, pus acolo cu intenția de a-l face pe animal să șchiopăteze. Asta nu se compară nici pe departe cu un stomac deranjat. Mai mult, nici măcar n-a fost ideea lui Gideon să-i dea iarbă calului, așa că nici n-a dus la îndeplinire și nici n-a fost de acord cu un asemenea plan.

— Blueskin, știi ceva despre acel cui? îi ceru lordul Luxon socoteală.

— Nu, stăpâne. Cu toate acestea, bănuiesc că niște prieteni de-ai dumneavoastră, care au pariat sume fabuloase pe mine, s-ar putea să știe mult mai multe...

— Trebuie să recunosc că nu este o explicație neverosimilă, comentă lordul Luxon. Și negi că l-ai atacat pe domnul Seymour?

— Nicidecum! Doar nu există reguli în privința înfruntării a doi concurenți, nu? N-am folosit nicio armă. Și suntem egali ca forță. Ce ziceți, stăpâne?

— Da, e adevărat. Aș putea spune că sunteți la fel de potriviți ca și armăsarii voștri...

— Cu excepția faptului că domnul Seymour a avut grijă ca armăsarul său să fie avantajat.

Sir Richard explodă:

— Vă așteptați să-l credem, pur și simplu, pe cuvânt pe acest om, care este mâna dreaptă a dumneavoastră?

Intervenția aceasta păru să-l înfurie pe lordul Luxon.

— Mâna mea dreaptă? În ce termeni îl descrieți pe Blueskin? Ce nevoie aș avea eu de o *mână dreaptă?* Este administratorul moșiei mele. Vă sugerez să vă alegeți cuvintele cu grijă, sir Richard, având în vedere că ați comis, împreună cu prietenii dumneavoastră, o faptă mai mult decât dezonorantă.

Lordul Luxon se întoarse către Gideon.

— Domnule Seymour, ai pornit în cursa aceasta știind de mârșavul complot împotriva adversarului tău?

— Nu pot să neg acest fapt.

Peter se aștepta la o răbufnire de furie. În schimb, observă dezamăgirea profundă întipărită pe chipul lordului Luxon.

— Asta înseamnă că trebuie să te descalific, Gideon, rosti lordul Luxon, pe un ton categoric. Îl declar pe Blueskin câștigător datorită nerespectării regulilor.

— Protestez! sări ca ars sir Richard. Cursa n-a fost câștigată pe drept, recunosc, dar de ce să penalizăm doar un singur om, și pe celălalt nu? De ce să nu luăm în considerare încercarea de a face să șchiopăteze calul lui

Gideon? Dar faptul că Blueskin l-a atacat pe Gideon? Cât despre Gideon, nu el a fost acela care i-a dat calului ierburi amare!

— Protestezi prea mult! i-o reteză lordul Luxon. Eşti un trişor, domnule, sau, mă rog, ajutorul şi complicele dumitale este un escroc...

În acel moment, Omul de Smoală îşi dădu seama că maşina antigravitaţională nu era în criptă. Îl întrerupse pe lord, strigând disperat:

— Dar unde este premiul meu, stăpâne?

— Nu mai e, după cum bine vezi! E un mister!

— A dispărut! explodă Omul de Smoală. Ei l-au luat! N-au avut încredere în noi să le înmânăm premiul! Ne-au furat maşina!

— Aparatul n-a fost niciodată al vostru! se revoltă Gideon. Nu-i decât o altă uneltire de-a voastră! Dacă ar fi să spunem adevărul, maşinăria domnişorului Schock n-a fost nicio clipă aici!

— Ai grijă ce spui, Gideon! Lordul Luxon spumega de furie. Ai un tupeu ieşit din comun! Ţi-am fost protector destul de multă vreme. Ai plecat din serviciul meu fără să-mi ceri voie şi ai făcut-o în detrimentul treburilor moşiei, după care te-ai întors împotriva mea, dezaprobându-mi fiecare mişcare. Asta a fost picătura care a umplut paharul, Gideon. Am pus punct aici bunelor noastre

relații. Ești un mincinos și un escroc, pe deasupra mai ești și *hoț*. Vei avea amabilitatea, sper, să mă însoțești înapoi la Londra. Acolo te voi da pe mâna judecătorului de pace, acuzându-te de fraudă și furt.

Deși trecuse de ora unu noaptea, Kate era încă trează. Auzi voci pe hol și se repezi pe scări, în cămașa ei albă de noapte. Jos, în holul placat cu marmură albă și neagră, Peter și sir Richard își scoteau jachetele. După chipul palid și umerii căzuți ai lui Peter, își dădu seama imediat de rezultatul cursei, fără să mai fie nevoie să întrebe.

— A pierdut, deci. Dar unde e?

— N-a pierdut, îi relată Peter. Dar mașina nu era în criptă, iar lordul Luxon ne-a acuzat pe noi de furt. Și pentru că pastorul i-a îmbolnăvit calul Omului de Smoală, cu ierburile acelea, Gideon a fost descalificat.

— O, nu! exclamă Kate.

— Dar asta încă nu-i nimic. S-a întâmplat ceva mult mai grav.

— Spune-mi odată!

Sir Richard răspunse în locul lui Peter:

— Lordul Luxon l-a dus pe Gideon la judecătorul de pace și l-a acuzat de furt din avutul său. Gideon a fost trimis la închisoare.

— Gideon mi-a dat în păstrare aceste lucruri, rosti Peter.

Abia dacă reuşea să articuleze cuvintele. Îi arătă cornul pe care Gideon îl primise în dar de la tatăl său şi micul ochean de alamă. Peter se lăsă să cadă pe treapta de jos a scării în spirală, îşi cufundă capul între gratiile de fier forjat şi dădu drumul lacrimilor. Se luptase să le ţină în frâu din momentul când îl văzuse pe Gideon, cu mâinile legate la spate, îmbrâncit într-o căruţă fără coviltir, care avea drept destinaţie închisoarea Newgate.

CAPITOLUL 20

Newgate

În care Gideon lâncezește în închisoarea Newgate, copiii fac cunoștință cu un scriitor faimos, iar o întâlnire întâmplătoare o face fericită pe Kate

Vizitiul opri trăsura în fața bisericii St Sepulchre. Clopotele acestei biserici erau cele care băteau pentru condamnații la moarte în zilele de spânzurătoare, când procesiunea de căruțe îi ducea pe ultimul drum, la Tyburn. Vizavi de biserică, de partea cealaltă a străzii Newgate, li se înfățișară privirii zidurile înalte de piatră ale infamei închisori. Intrară pe porțile masive din fier și se opriră sub un motto scris în limba latină: *Venio sicut fur,* pe care pastorul îl traduse astfel: *Am venit aici în calitate de hoț.*

Sir Richard se întoarse către Peter și Kate:

— Nu e prea târziu să vă răzgândiți. Înțeleg că Gideon este prietenul vostru, dar nu e nicio rușine să întoarceți spatele unui asemenea loc.

— Nu, nu, mă simt în stare s-o fac, minți Kate.

— Mda, și eu, o susținu Peter.

Din zidurile apăsătoare ale clădirii parcă se prelingea igrasie amestecată cu disperare. Pereții de la intrare erau decorați cu cătușe, lanțuri și fiare, folosite la imobilizarea prizonierilor. Peter se aștepta ca închisoarea Newgate să aibă un consemn de pază strict și un regulament de ordine interioară cu norme bine stabilite, dar se pare că lucrurile nu stăteau deloc așa. Nu se vedea nici urmă de gardieni, doar o mulțime de indivizi demni de compătimire, care bântuiau, după bunul lor plac, când înăuntrul, când în afara curții exterioare pline de mizerie. Văzură mame urmate îndeaproape de copii îmbrăcați în zdrențe, cu ochii duși în fundul capului, bărbați și femei de toate vârstele, majoritatea în zdrențe, dintre care mulți păreau fie schilozi sau șchiopi, fie nebuni sau beți criță. Nu părea să răspundă nimeni de ei. În schimb, era o atmosferă de haos aproape generalizat...

— Trebuie să-l scoatem de-aici! îi șopti Peter lui Kate.

Cu inima strânsă, Peter și Kate îl urmară pe sir Richard la Loja Gardienilor, unde găsiră un gardian dispus să-i ducă la Gideon. Acesta bea bere împreună cu alți câțiva temniceri, cum li se spunea, iar sir Richard se văzu nevoit să-i cumpere una și să-i plătească cinci șilingi pentru deranj. Fură conduși în aripa centrală a închisorii, situată

într-o curte interioară, unde se aflau celulele pentru prizonieri.

Pastorul Ledbury le spusese copiilor la ce trebuiau să se aştepte. Le povestise despre duhoarea insuportabilă, despre răcnetele şi urletele sinistre ale prizonierilor înghesuiţi în celule supraaglomerate, despre „felinele pierzaniei", care încercau să seducă trecătorii cu glasurile lor stridente, precum şi despre nenumăratele mâini întinse prin ferestruicile zăbrelite, în nădejdea că cineva se va milostivi de ei şi îşi vor putea permite, astfel, să cumpere un codru de pâine de la temniceri. Peter şi Kate erau conştienţi de faptul că închisoarea Newgate nu va fi o experienţă plăcută. Cu toate acestea, nu erau câtuşi de puţin pregătiţi să înfrunte o realitate ce avea să le întoarcă maţele pe dos. Doamne, ce duhoare incredibil de greţoasă, dezgustătoare şi otrăvitoare! Pastorul le întinse nişte batiste înmuiate în oţet, pregătite de Hannah, cu care să-şi acopere gura şi nasul. Temnicerul îl dădu la o parte pe pastor, chiar la timp, din calea unei oale de noapte aruncate la picioarele lor. Strigă în gura mare la prizonierul cu ochi sălbatici de la etaj, care-i răspunse pe măsură, cu un val de înjurături. Şi ce zgomot era! Sir Richard îl descrisese drept vuietul de la Newgate, o cacofonie înnebunitoare de sunete: urlete, ţipete, răcnete, înjurături, cântece, mesaje transmise de la o celulă la

alta... Şi diverse alte zgomote precum zdrăngănitul lanţurilor, căni metalice izbite de gratiile de fier, uşi grele trântite şi zăvorâte... Lui Kate îi vâjâiau urechile şi toată hărmălaia asta infernală o călca pe nervi. O mână ţâşni dindărătul unei ferestruici zăbrelite, apucând-o de rochie. Fata ţipă înspăimântată, dădu să-şi acopere ochii şi urechile în acelaşi timp, dorindu-şi, mai mult decât orice, să iasă de acolo. Fu cuprinsă de un tremur nervos incontrolabil. Nu voia să meargă mai departe, nu voia să-l vadă pe Gideon în mijlocul acestui infern, fără să fie în stare să-i dea o mână de ajutor.

— Scoateţi-mă, vă rog, de-aici, i se adresă ea lui sir Richard cu simplitate.

Sir Richard dădu din cap aprobator.

— Spuneţi-i lui Gideon că voi veni mâine la el, le zise el celorlalţi, după care o conduse pe Kate înapoi la trăsură.

Pastorul şi Peter continuară să meargă în urma temnicerului, de-a lungul coridoarelor.

— Iată celula pe care aţi dorit s-o vizitaţi, domnilor... le aduse la cunoştinţă temnicerul.

Acesta descuie uşa, iar cei doi intrară într-o încăpere ceva mai mică decât o clasă obişnuită. În momentul în care Peter trecu pragul, pătrunzând pe un coridor îngust, mirosul greu, zgomotul şi zăpuşeala îl izbiră drept în faţă. Dincolo de gratii, erau vreo treizeci-patruzeci de prizonieri,

tineri și bătrâni, bărbați și femei, care își petreceau acolo douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Unii erau prinși cu cătușe de perete sau de podea, alții întinși pe rafturile goale din lemn ce le serveau drept paturi, iar cei mai mulți erau în mișcare. O femeie era prăbușită pe gratii în comă alcoolică, cu falca căzută și cu o sticlă de trăscău atârnându-i din mână, mai-mai să-i cadă. Peter observă cum un bărbat cu ochii ieșiți din orbite se ghemui la pământ, se strecură în spatele ei și-i desprinse cu agilitate sticla de gin din strânsoare.

Peter nu-l văzu pe Gideon de la bun început. Celula era un cuib de vipere, cu corpuri ce se contorsionau, se împleteau între ele și apoi se strecurau unele pe lângă altele. Peter sesiză un zgomot ciudat care acoperea vacarmul general. Nu-și dădu seama despre ce era vorba până când nu privi în jos. Podeaua era acoperită de un covor gros de păduchi, care, la fiecare pas, trosneau zgomotos sub picioare. Peter se cutremură.

Pastorul Ledbury și Peter respirau prin batistele lor înmuiate în oțet și se uitau în toate părțile după Gideon.

— Dar regimul acesta de încarcerare este de-a dreptul inuman! îi zise pastorul temnicerului.

— Ajung să se obișnuiască cu el, dacă nu mor mai înainte, răspunse temnicerul nepăsător.

La un moment dat, Peter îl zări. Gideon părea să fie singurul prizonier care stătea complet nemișcat. Era rezemat de un perete din fundul celulei. Avea ochii închiși și, în mod miraculos, Peter văzu umbra unui zâmbet trecându-i pe chip. Cineva trebuie să-i fi furat cămașa și cizmele, căci nu mai era îmbrăcat decât cu o pereche de pantaloni până la genunchi. Întâlnirea cu Omul de Smoală îi lăsase urme vizibile: avea încă ochiul umflat, care arăta destul de urât, și o vânătaie mare pe piept, cu tente vinețiu și gălbui. Lui Peter i se încrâncenă carnea pe el văzând în ce condiții jalnice stătea Gideon: cu picioarele goale în mijlocul miilor de păduchi ce fojgăiau pe podea.

— Gideon! strigă el.

Gideon își deschise brusc ochii, privind în direcția lui. Fața i se lumină, ca să se posomorască imediat după aceea. Își făcu loc printre ceilalți deținuți, împingându-i la o parte din calea lui, ca să ajungă până la barele de fier.

— Nu trebuia să vii aci, îl dojeni el. Mi-aș fi dorit să te pot scuti de o asemenea priveliște. Mi-e rușine că mă vezi așa...

Pastorul Ledbury își dăduse deja jos jacheta, iar acum își scotea cămașa de pe el pe care i-o întinse apoi lui Gideon printre bare.

— Poftim, domnule Seymour, este prea mare pentru dumneata, dar poart-o sănătos, îi spuse pastorul.

Gideon o luă recunoscător și o puse imediat pe el.

— Sunteți tare bun, părinte, vă mulțumesc.

— Nu sunt deloc bun, domnule Seymour, și am venit să-ți cer iertare pentru ceea ce am făcut ieri. Mi-e teamă că, din pricina intervenției mele, sunt răspunzător, cel puțin în parte, de faptul că ai ajuns să te afli în această situație regretabilă

— Nu vă mai faceți procese de conștiință, părinte. I-am fost ca un ghimpe în ochi lordului Luxon de prea multă vreme. Mă așteptam la așa ceva. Era doar o chestiune de timp... Totuși, cel mai mult regret, și asta o spun cu toată sinceritatea, faptul că nu am reușit să recuperăm mașina pentru Peter și domnișoara Kate.

— Ți-am adus niște mâncare, îi zise Peter.

Îi înghesui apoi printre gratii o legăturică în care era pâine, brânză, pui fript și un vas de sticlă plin cu vin. Se dovedi a fi o greșeală din partea lui, căci niște mâini invizibile înhățară pe dată bocceaua, iar mâncarea lui Gideon se risipi prin toată celula cât ai clipi din ochi, ducând la încăierări nevăzute în masa de corpuri umane ce forfoteau prin celulă.

— Nu se poate! Dați-o înapoi! strigă Peter, în zadar însă.

Temnicerul izbucni în râs.

— Nu te poți aștepta la maniere alese din partea unor câini sălbatici...

Pastorul îl săgetă cu privirea.

Gideon rosti resemnat:

— N-ai cum să-i învinovăţeşti. Sunt aici de mai multă vreme decât mine şi, dacă n-au bani, nu-şi pot procura de-ale gurii. Jumătate din ei sunt lihniţi de foame.

Pastorul Ledbury contemplă cu tristeţe toate acele chipuri îngrămădite în spatele gratiilor de fier, care-l priveau, la rândul lor, cu furie şi mânie, cu jale şi deznădejde.

— Domnule Seymour, cuvântă pastorul. Am venit să-ţi spunem că nu eşti singur şi abandonat. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să te scoatem de-aici. Să nu ne pierdem speranţa.

— Nu-mi voi pierde speranţa. Nu sunt vinovat pentru faptele de care am fost acuzat. Am toată încrederea în prieteni şi credinţă în Dumnezeu. Şi vă mulţumesc din toată inima că aţi venit, părinte Ledbury, dar vă rog insistent să plecaţi acum. Nu doresc ca domnişorul Peter să mai zăbovească prea mult pe-aici. Închisoarea Newgate îţi poate provoca coşmaruri nopţi de-a rândul.

— Cum doreşti, consimţi pastorul, dar mă voi întoarce mâine cu sir Richard.

— La revedere, Peter, zise Gideon. Spune-i domnişoarei Kate să nu-şi piardă speranţa.

— Dar voiam să mai stau. Aveam de gând să-ţi ţin companie o vreme... începu Peter să protesteze.

— Domnul Seymour are dreptate, îl întrerupse pastorul. Decât să stăm aici, mai bine ne ducem să angajăm cel mai bun avocat din Londra, care să-l reprezinte la proces.

Îi aduseră la cunoştinţă temnicerului faptul că doreau să plece. În ultimul moment, Peter se întoarse către Gideon, spunându-i:

— De ce zâmbeai când am venit?

Gideon reuşi să schiţeze din nou un zâmbet.

— Mi-au întemniţat trupul, dar n-au reuşit să-mi închidă nici mintea, nici sufletul. Făceam o plimbare pe malul râului din valea unde ai prins păstrăvul, respiram aer curat, iar soarele îmi lumina chipul.

Pe drumul spre ieşire, pastorul îl întrebă pe temnicer cât l-ar costa să-l mute pe Gideon într-o celulă mai puţin aglomerată şi să-i dea nişte mâncare decentă.

— Douăzeci de guinee pentru o celulă cu cinci prizonieri, sau cinci sute de lire pentru una dintre cele mai bune celule din Newgate...

— Douăzeci de guinee! Cinci sute de lire! exclamă pastorul Ledbury. Dar este o adevărată avere! Uite, ia cinci lire arvună. Mă voi întoarce mâine cu restul. Mă aştept să-l găsesc pe domnul Seymour într-o celulă mai salubră şi hrănit cum se cuvine.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care nu-şi permit să plătească? vru să ştie Peter.

— Păi, trebuiau să se gândească de două ori înainte de a le da prin cap să încalce legea.

— Dar nu este drept! se revoltă Peter pe bună dreptate, mocnind de furie şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Este imoral să tratezi oamenii într-un aşa hal! Sunteţi un om josnic! Dumneavoastră ar trebui să fiţi în celulă, nu Gideon...!

Pastorul îl întrerupse, trăgând de el cu toată puterea ca să-l scoată afară.

— Mulţumim, domnule temnicer. Pe mâine.

După ce se îndepărtară destul de mult ca temnicerul să nu-i mai poată auzi, continuă:

— Ar fi mai bine să te abţii de a-l provoca pe omul de care prietenul tău depinde pentru nevoile lui de zi cu zi...

Pastorul şi Peter se duseră înapoi la trăsură, unde-i aşteptau Kate şi sir Richard.

— Ce făcea Gideon? se interesă Kate.

— Tu ce crezi? răspunse Peter cu amărăciune în glas. E cel mai oribil şi dezgustător loc pe care l-am văzut în viaţa mea. I-au furat cămaşa şi cizmele. Duhnea mai ceva decât cuşca elefantului de la grădina zoologică. Podeaua era acoperită de păduchi ce mişunau de colo-colo... Nu cred că voia să-l văd în starea asta jalnică...

Sir Richard deschise portiera trăsurii și îi strigă vizitiului:

— Du-ne la biroul de avocatură al lui John Leche, în Middle Temple!

Sir Richard observă chipul palid, mânjit de lacrimi, al lui Peter și felul cum ședea Kate, adusă de spate, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă și frământându-și batista în mâini, vădit tulburată.

— Să fiți despărțiți de familiile voastre și de toți cunoscuții, le spuse el cu o voce blândă, este destul de greu, dar să fiți nevoiți să vedeți la ce regim inuman de încarcerare e supus prietenul vostru este, în mod evident, mai mult decât puteți suporta. Cu toate acestea, vă asigur că nu sunteți singuri și că veți ieși din acest impas. Veți trece și peste toate aceste întâmplări, după care *veți fi* din nou fericiți. Între timp, vă promit că șederea lui Gideon la închisoarea Newgate va fi de scurtă durată. John Leche este un om extraordinar și un avocat excelent. Sunt convins că, la proces, va reuși să dovedească nevinovăția domnului Seymour.

În vreme ce sir Richard se străduia să-i consoleze pe Peter și pe Kate, un slujbaș, purtând o robă neagră prăfuită, ieșea în grabă din Old Bailey. Înalta Curte de Justiție era în mod convenabil amplasată ușă-n ușă cu închisoarea, cele două clădiri fiind legate printr-un tunel subteran. Slujbașul traversă repede strada, pătrunse în

închisoarea Newgate și se duse drept la temnicerul care-i condusese pe Peter și pe pastor la celula lui Gideon. Temnicerul se uita cu o privire încruntată după Peter, care urca în trăsură.

— Ziua bună, Samuel, îi ură slujbașul. Pari tare nemulțumit de toți și de toate astăzi.

— Bună ziua și ție, Ethan. Eh, o nimica toată. După vreo nouă-zece ani de când apăr societatea de cuibul ăsta de hoți și criminali, sunt obișnuit cu nerecunoștința publicului.

— Așa e, Samuel, doar cu nerecunoștința ne alegem în viața asta. Oricum, am venit aici cu treburi urgente. Adu-mi-l pe numitul Gideon Seymour, care trebuie să compară în fața Curții la ora două.

— Tocmai de la el vin! A fost adus aici chiar ieri. Am aflat, din întâmplare, că prietenii lui n-au avut încă ocazia să angajeze un avocat, cu atât mai puțin unul care să apară în fața Curții într-un interval atât de scurt.

— Așa o fi, replică funcționarul, bătându-se ușor cu degetul pe partea laterală a nasului, dar niște oameni influenți sunt direct interesați de acest caz. Trebuie să-l duc la tribunal neîntârziat, și asta e valabil și pentru tine, dacă îți cunoști interesul... Am auzit că oamenii de paie și-au făcut treaba ca lumea, mai mult, cică ar fi implicat și un recuperator în toată povestea asta, iar dacă lucrurile stau așa, doar nebun să fii să te pui cu unul ca el.

De asemenea, mi-a ajuns la urechi și faptul că regele pleacă din oraș în seara aceasta și prim-judecătorul Londrei trebuie să-i raporteze până la apusul soarelui toate execuțiile prin spânzurătoare ce urmează a avea loc.

— Execuțiile! Dar ce crimă putea să comită domnul Seymour? Pare un bărbat atât de cumsecade...

Funcționarul dădu din umeri.

— Cine poate ști cu-adevărat...

Preț de o clipă, temnicerul se arătă tentat să alerge după trăsura care tocmai se pusese în mișcare și să-i spună pastorului despre iminenta judecată a lui Gideon. Apoi își aminti de vorbele răutăcioase pe care Peter i le aruncase în obraz și hotărî să se întoarcă pentru o vreme în Loja Gardienilor. După ce o să mai bea o bere sau două, se va duce după prizonierul pe care-l va escorta prin tunelul întunecat, ce făcea legătura între închisoarea Newgate și Old Bailey.

Nu puseseră geană pe geană ore în șir. În cele din urmă, somnul binefăcător o eliberă pe soția lui de tot zbuciumul, dar tatăl lui Peter încă se mai chinuia să pătrundă înțelesul celor spuse de fata din biroul de avocatură. Cum putea să fie adevărat? Cum adică, băiatul lor să se fi rătăcit în alt secol? Și dacă doctorul Dyer știa, într-adevăr, de toate acestea? Ultima oară când lovise pe cineva cu pumnul fusese în școală, dar nici atunci nu ajunsese la vreun

rezultat. Doctorul Dyer nu-i spusese nimic. Cu toate acestea, trebuia să-i dea dreptate inspectorului Wheeler. Tatăl lui Kate părea, în mod evident, să ascundă ceva.

Domnul Schock se dădu ușor jos din pat, ca să n-o trezească pe soția lui, se îmbrăcă și coborî la parter. Holul puternic luminat al hotelului era pustiu. Trecu pe lângă uriașul pom de Crăciun, apoi ieși pe ușile de sticlă care se deschideau automat. A doua zi urma să fie Ajunul Crăciunului. Era o noapte geroasă, cu cer senin. Stelele străluceau deasupra mașinilor scumpe din parcarea hotelului. Se făcuse atât de frig că se formau aburi groși cu fiecare expirație. Oare stelele acestea îl luminau și pe Peter? *În schema giganticului univers,* cugetă el, *viețile noastre se consumă într-o fracțiune de secundă și, cu toate acestea, sunt momente când fiecare clipă durează cât o eternitate.* Încercă să-și aducă aminte de vremurile fericite, când nu avea nicio grijă, dar nu reuși.

Domnul Schock urcă încet drumul abrupt. Zăpada înghețată îi scârțâia sub picioare. Odată ajuns în vârful dealului, se opri să privească valea, ce părea aproape albastră în lumina lunii.

„Te urăsc!" Acestea erau ultimele cuvinte pe care i le adresase fiul său și-i vor răsuna obsesiv în urechi până când îl va regăsi sau nu. Deodată, știu foarte clar ce avea de făcut. Dacă poliția nu-i putea găsi băiatul, atunci îl va căuta chiar el. Se va duce la laboratorul NCRDM. O va

urmări pe cercetătoarea aceea și nu se va lăsa până când n-o va face să-i spună tot ce știe. Va face orice să-l aducă pe Peter înapoi. Nu va avea liniște până când, într-un fel sau altul, îl va găsi pe fiul său și-i va putea spune, uitându-se în ochii lui, că îi părea rău și că-l iubește.

În timp ce sir Richard se afla în biroul avocatului din Middle Temple, punându-l la curent cu evenimentele ce duseseră la arestarea lui Gideon, pastorul Ledbury îi duse pe Peter și pe Kate să servească prânzul la un birt*, la intersecția dintre Fleet Street și Hanging Sword Alley. Costumația pastorului, rămas fără cămașă din pricină că i-o dăduse lui Gideon, atrase câteva priviri curioase, care nu părură să-l deranjeze. Se strădui din răsputeri să-i înveselească pe cei doi copii și să-i convingă că domnul Leche îl va scoate pe Gideon din închisoarea Newgate cât ai zice pește. Comandă pentru toată lumea friptură de vacă și o plăcintă cu stridii, pe care până și Peter se văzu nevoit să o aprecieze ca fiind delicioasă, cu toate că, în general, nu se simțea prea atras de mâncărurile din secolul al optsprezecelea. După aceea, urmă un soi de lapte de pasăre, care lui Kate îi plăcu destul de mult, dar de care Peter s-ar fi lipsit bucuros. Cum lui Peter nu părea să-i placă deloc desertul, pastorul Ledbury îi ceru tinerei femei care-i

* În original „chop house", adică un restaurant ieftin unde se servesc în principal fripturi.

servea la masă să-i aducă acestuia niște brânză. Primi o felie groasă de brânză Stilton, pe care Peter ar fi mâncat-o bucuros, dacă n-ar fi văzut vreo jumătate de duzină de gărgărițe de grăunțe mișunând prin farfurie.

— Faptul că te înfometezi nu-l ajută pe domnul Seymour să nu mai sufere de foame, la rândul său.

La auzul cuvintelor pastorului, celor doi copii le păru rău instantaneu că se atinseseră de mâncare.

În timp ce pastorul se lupta cu o a doua porție de lapte de pasăre, Peter se uită afară prin fereastra în formă de diamant. Pe stradă tocmai trecea un câine ce-i aminti brusc lui Peter de incidentul cu Molly și generatorul Van der Graaf. Părea că a avut loc cu multă, tare multă vreme în urmă. Cum se vor mai putea ei întoarce vreodată acasă fără mașina antigravitațională? Anul 1763 începuse să-și piardă rapid din farmecul primordial.

În schimb, Kate nu se putea abține să nu tragă cu urechea. Doi gentlemeni de la o masă alăturată purtau o conversație animată. Un ins mătăhălos, care își vărsase sos pe cămașă și avea un glas mai sonor chiar decât al pastorului, era ținta unui tir de întrebări din diverse domenii, adresate de tânărul său însoțitor. Fața și gâtul îi erau pline de cicatrice și nu vedea cu un ochi. Însoțitorul său avea părul negru, cu aspect neîngrijit, și un pronunțat accent scoțian. Bărbatul masiv părea să dețină păreri categorice despre tot ce mișca sub soare.

Ori de câte ori bărbatul mai în vârstă scotea vreo vorbă de duh, tânărul își lua notițe în grabă pe un carnețel albastru.

— Părinte Ledbury, rosti Kate în șoaptă, am impresia că stăm chiar lângă doctorul Samuel Johnson!

— Pe onoarea mea! Chiar așa! Trebuie să facem cunoștință cu dânsul imediat!

Se răsuci pe scaun și rosti cu glas ridicat:

— Scuzați-mă de întrerupere, domnilor, dar nu cumva am onoarea să mă adresez doctorului Johnson, autorul primului dicționar al limbii engleze?

Bărbatul corpolent confirmă că el este, într-adevăr, doctorul Johnson și, totodată, autorul lucrării menționate. Pastorul îi dezvălui faptul că avusese recent plăcerea de a sta de vorbă cu Erasmus Darwin din Lichfield. Doctorul Johnson dădu din cap politicos, remarcând că Darwin, un excelent doctor, își merita pe deplin reputația și, în ciuda faptului că el nu-l considera o companie prea plăcută, erau mulți alții de o părere contrară...

Pastorul continuă prin a-i descrie întâlnirea cu regele George și îi aduse doctorului Johnson la cunoștință faptul că un exemplar al *Dicționarului* său se afla în biblioteca personală a regelui. Doctorul Johnson păru de-a dreptul flatat și îl invită pe pastor, împreună cu însoțitorii săi cu tot, la masa lui. Îl prezentă pe tânărul scoțian ca fiind domnul James Boswell și îl invită pe pastor să facă, la rândul său, prezentările.

Auzind că Peter și Kate sosiseră de curând în Londra, îi întrebă cum li se pare orașul.

Kate chicoti puțin, se îmbujoră la față, după care își făcu singură curaj și rosti pe un ton solemn:

— Ei bine, doctore Johnson, eu aș zice că atunci când un om s-a săturat de Londra, înseamnă că s-a săturat de viață.

— Frumoase vorbe, domnișoară Dyer, foarte frumoase, într-adevăr. Domnule Boswell, cred că ai face bine să le notezi...

Domnul Boswell, ascultător de felul său, notă propoziția cuvânt cu cuvânt în timp ce Kate zâmbea, fiind cât se poate de mulțumită. *Ce-o fi punând la cale?* se întrebă Peter în sinea lui. După ce domnul Boswell termină de scris, le mărturisi că urma să plece într-o lungă călătorie pe continent, dar că îi va lipsi Londra extrem de mult. Pastorul fu întru totul de acord că voiajurile constituiau un mijloc excelent de a-ți lărgi orizontul, dar îl sfătui să nu cedeze tentației de a copia moda străină. Nu avea niciun fel de admirație pentru persoanele îmbrăcate în stil continental, ci, dimpotrivă, îi venea mai degrabă să le dea un brânci în noroiul de pe stradă.

Doctorul Johnson râse apreciativ, după care spuse:

— M-am întors recent din Franța și trebuie să mărturisesc că îi consider pe francezi grosolani, prost crescuți și

inculți... această călătorie m-a făcut să fiu mai mulțumit de propria mea țară. Cu atât m-am ales. Și dumneata, domnișorule Peter, cum găsești Londra? Nu crezi că își merită reputația de cel mai important și civilizat oraș din lume?

— Îmi plac francezii! ripostă Peter. În vacanțe mergem în Franța. Am chiar și un prieten prin corespondență care locuiește acolo! Mâncarea lor este excelentă, sunt grozavi la fotbal... În ceea ce privește civilizația Londrei...

Peter nu-și mai găsi pe moment cuvintele, deoarece îi năpădiră deodată în minte toate lucrurile care-i lipseau din vremurile lui, precum și acele aspecte ale anului 1763 pe care le ura. Durerea, ce clocotea mocnit în interiorul său de când sosise aici, era precum lava unui vulcan gata să erupă. Nu mai putea să-și înăbușe furia. *O, nu,* își șopti Kate în barbă. Știa ce avea să urmeze. Doctorul Johnson, domnul Boswell și pastorul așteptau răbdători ca Peter să continue...

— Civilizați!... Nici măcar nu știu de unde să încep... De unde vin eu, nu există canale de scurgere deschise pe stradă și nici nu se servește brânza cu insecte vii în ea. Sunt toalete unde tragi apa și supermarketuri de unde poți cumpăra mâncare bună și ambalată în condiții igienice. Ce n-aș da pentru o sticlă de Coca-Cola sau pentru o înghețată... ori pentru o mâncare chinezească la pachet și

un film bun... o, dar voi n-aveţi cum să înţelegeţi... Însă poţi merge la o partidă de călărie la ţară fără să fii jefuit de hoţi sau tâlhari de drumul mare, iar dacă cineva încearcă să te fure, suni la 999 şi o maşină a poliţiei vine imediat să-l aresteze... Şi poţi să te plimbi pe străzi, fără să dai cu ochii la tot pasul de oameni înfometaţi sau schilozi. Sunt spitale şi doctori pentru bolnavi, iar oamenii nu sunt atât de săraci încât să fie nevoiţi să fure, ca apoi să ajungă în închisoare, unde sunt trataţi mai rău decât animalele...

— Peter, încercă Kate să-l tempereze cu blândeţe în glas, nu este vina lor... Ei nu ştiu...

Pastorul rămase fără grai, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Doctorul Johnson schimba priviri amuzate cu tânărul său însoţitor.

— Asigurarea unui trai decent pentru săraci este un adevărat test al civilizaţiei, iar o asemenea preocupare te onorează, tinere. Dar spune-mi, ce-i cu *999* şi *cu maşinile de poliţie?* Sunt nişte termeni care nu apar în dicţionarul meu... Vrei să fii atât de bun încât să ne explici şi nouă, domnişorule Schock?

— Poliţia îi împiedică pe oameni să încalce legea. Poliţiştii umblă în maşini... O maşină este ca o trăsură fără cai, însă şi mult, mult mai rapidă. Când urmăresc pe cineva, îşi aprind girofarul şi dau drumul la sirenele care urlă asurzitor.

— Sirenele lor urlă asurzitor?

— Da, fac așa: *nii-noo, nii-noo, nii-noo...*

Doctorul Johnson și domnul Boswell pufniră în râs.

— *Nii-noo, nii-noo, nii-noo...* începură ei să strige, prăpădindu-se de râs, cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Domnișorul Peter are febră și mi-e teamă că imaginația lui a cam luat-o razna... interveni repede pastorul. Oricum, domnilor, vă rog să ne scuzați, deoarece ne așteaptă niște treburi care nu mai suferă amânare.

Pastorul se ridică în picioare și, practic, îl smulse pe Peter de pe scaun, fără a reuși să-l reducă la tăcere, căci băiatul continuă, plin de furie:

— Și dicționarul dumneavoastră, domnule Johnson, i-a făcut pe milioane de elevi să-și piardă ore întregi învățând reguli stupide de ortografie în loc să joace fotbal...

Pastorul îl târî afară din cârciumă, iar Kate îi urmă imediat, făcându-i un semn nervos cu mâna doctorului Johnson, în chip de rămas-bun, înainte de a închide ușa după ei.

— Extraordinar! exclamă domnul Boswell.

— Un tânăr exaltat, comentă doctorul Johnson. Auzi la el, să-i placă francezii... dar are „popou", ce-i drept.

Cei trei ieșiră rapid afară, în Fleet Street. Era o căldură înăbușitoare, iar străzile erau aglomerate. Pastorul își smulse peruca de pe cap ca să-și șteargă cu batista creștetul țepos ca un arici.

— Faceţi loc! strigă un purtător de lectică, iar ei ştiau cu toţii de-acum că trebuiau să se dea repede la o parte.

Se lipiră strâns de un zid, în timp ce lectica trecu pe lângă ei cu un zgomot asurzitor.

— Ei bine, domnişorule Schock, rosti pastorul cu tristeţe în glas, i-ai dat bunului doctor, cel puţin, un subiect de reflecţie. N-am înţeles decât jumătate din cele spuse de dumneata, dar am priceput că îi dezaprobi pe înaintaşii dumitale... Suntem chiar atât de necivilizaţi?

— Nu!... Adică, da, unele lucruri *sunt* mai bune în vremurile noastre. Dar sunt şi o mulţime de lucruri mai rele. Putem să zburăm pe Lună, dar ne distrugem planeta. Ca să fiu cinstit, până să-l văd pe Gideon la Newgate, începusem să prefer secolul al optsprezecelea. Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ai vorbit din inimă, domnişorule Schock. N-ai niciun motiv să-ţi pară rău.

Se duseră înapoi spre Middle Temple, ca să se întâlnească cu sir Richard. Pastorul mergea înainte, croindu-le drum prin îmbulzeală. Aerul vibra de strigătele vânzătorilor ambulanţi, de huruitul căruţelor încărcate cu mărfuri şi de lătratul câinilor. Pe partea opusă a străzii, o fetiţă cocoţată pe o ladă cânta o baladă. Vocea ei limpede şi suavă, aduna în jurul ei o mulţime de oameni. Spre deliciul lor, un câine urla, încercând parcă s-o acompanieze pe fată.

Kate râse.

— Auzi cum cântă câinele?

Peter o întrebă de ce se amuzase atât de tare când răspunsese la întrebarea doctorului Johnson.

Kate făcu o grimasă.

— Probabil că n-ar fi trebuit s-o spun.

— De ce nu?

— Este una dintre memorabilele cugetări ale doctorului Johnson. Trebuie să fi auzit de ea: „Când un om s-a săturat de Londra, înseamnă că s-a săturat de viaţă". Nu m-am putut abţine.

Peter ridică din sprâncene, gândindu-se la consecinţele faptului că fata îi repetase doctorului Johnson propriile sale vorbe, înainte ca acesta să le rostească efectiv. Cu excepţia faptului că ea auzise deja aforismul şi nu făcuse altceva decât să-l reproducă. Dar cine-l spusese mai întâi: Kate sau doctorul Johnson? Şi răspunsul la această întrebare ar fi oare diferit, dacă s-ar întoarce înapoi, în epoca lor?

— Las-o baltă! zise Kate râzând. Arăţi de parcă mai ai puţin până o să-ţi explodeze creierii...

Amestecat prin mulţimea din spatele lor, un câine îi lătra fără încetare. Kate se opri, aplecându-şi capul într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Ah, nimic, răspunse Kate. Pentru o clipă am crezut... Nu, doar mi s-a părut.

Pastorului îi atrase atenția un stand unde se vindeau titirezi și figurine din lemn pictat: soldați, gentlemeni și fermieri; chiar și Jack Ketch, călăul de la Tyburn, era de vânzare.

— Domnișoară Kate, ce să aleg pentru micuțul Jack? îi ceru el părerea. Ce zici de-un fermier? Sau de-un soldat, ca tatăl său?

Kate alese un fermier cu obrajii rumeni.

— Acesta, ca să-și amintească de vizita făcută regelui...

Nu apucă însă să-și termine propoziția.

Prin fața lui Peter trecu fulgerător un labrador auriu, cu blana de culoarea mierii, care sări pe pieptul lui Kate. Fata se răsturnă pe spate și ateriză pe șubreda tarabă de jucării, care căzu într-o parte, iar toate jucăriile se împrăștiară, zdrăngănind pe pavajul din piatră. Câinele lătra extaziat și o lingea pe Kate pe toată fața cu limba lui lungă, rozalie.

Vânzătorul ambulant se chinuia să-și ridice taraba la loc și totodată să-și păzească jucăriile de băieții care încercau să le șterpelească. Pastorul îl înșfăcă pe câine de mijlocul său solid, încercând să-l ridice de pe Kate. Peter însă era cu gândurile în cu totul altă parte. Se holba la bărbatul roșcat, cu fața plină de pistrui, care apăruse pe neașteptate

în fața lor. Un nume — să fi fost *Molly?* — îi veni acestuia pe buze.

Kate încercă să-și vină în fire și se ridică în picioare, gâfâind din greu. Se șterse cu dosul palmei peste față.

— Nu se poate... rosti ea, uitându-se la labradorul auriu, care se zbătea să scape din brațele pastorului.

Buimăcită, îl căută pe Peter din priviri și, când îl găsi, dădu cu ochii, totodată, de bărbatul cu păr roșcat. Se uitară stupefiați unul la celălalt, iar restul lumii păru să dispară cu totul pentru ei. Tatăl și fiica se fixau reciproc, ca niște străini familiari, aflați parcă la mare depărtare unul de celălalt. Pentru o clipă nesfârșit de lungă, nu mai există nimeni pentru ei în tot universul și singurul sunet pe care-l percepea Kate era bubuitul inimii ei. Deodată, Kate scoase un oftat cutremurător din adâncul ființei sale și lumea năvăli peste ei, la loc. Fata auzi lătrăturile disperate ale lui Molly.

— Tată! strigă Kate, sărind de gâtul lui.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! exclamă pastorul Ledbury, dându-i drumul lui Molly, care începu să țopăie ca un puiandru pe lângă Kate și tatăl ei.

Peter privea scena, cu un zâmbet larg pe față, neștiind prea bine cum să reacționeze. Cum ajunsese doctorul Dyer aici? Era un miracol, pur și simplu! Apoi Peter simți cum i se înșurubează un gând în minte, fără voia lui, dar

care veni oricum, sub forma unei întrebări: *De ce nu a venit tatăl* meu? *Dacă tatăl lui Kate a găsit drumul până aici, de ce nu a făcut și tatăl meu la fel?*

CAPITOLUL 21

Oamenii de paie

În care doctorul Dyer explică dispariția mașinii antigravitaționale, iar situația lui Gideon se înrăutățește și mai mult

Voiau cu toții să stea de vorbă nestânjeniți, dar nu puteau s-o facă în prezența lui Sidney. Lui sir Richard îi veni ideea să-l roage pe vecinul său să-l ia pe Sidney la arena de lupte pentru cocoși din Bird Cage Walk, unde acesta își petrecea aproape toate serile. Îi dădu nepotului său trei guinee ca să parieze pe bătăușii înaripați, punându-l să promită solemn că nu-i va spune nimic mamei sale. Sidney, ai cărui părinți îi interziseseră cu desăvârșire să frecventeze asemenea locuri și nici nu-i dăduseră voie să joace jocuri de noroc, se arătă și mai încântat când unchiul său îi aduse la cunoștință faptul că domnișorul Schock își manifestase dorința să meargă la arenă, dar considerase că era prea tânăr ca să-l lase să participe la un astfel de spectacol.

Aşadar, cei rămaşi acasă se adunară în jurul mesei luminate de lumânări din Lincoln's Inn Fields, să sărbătorească sosirea unui om care urma să se nască peste vreo două sute de ani. Doctorul Dyer era încântat la culme, datorită faptului că, în ciuda tuturor dificultăţilor întâmpinate, se afla aici, la aceeaşi masă cu fiica lui. În timp ce mâncau, el îşi tot lăsa furculiţa jos şi o lua de mână pe Kate ca să se convingă din nou că nu visa. Molly, tolănită pe picioarele lui Kate, rodea un os de vitel. Refuză să se dezlipească de iubita ei stăpână, chiar şi atunci când aceasta înţepeni, simţind mii de ace în picioare.

— Ce bine ar fi dacă aş putea s-o sun pe mama ta să-i spun că te-am găsit, cugetă cu glas tare tatăl ei.

Îi povestiră, pe rând, doctorului Dyer, toate peripeţiile prin care trecuseră de la sosirea lor aici, întrerupându-se unul pe altul, făcând diverse comentarii sau intervenind cu detalii. Doctorul Dyer era uluit că trăiseră atâtea experienţe într-un interval de timp atât de scurt. Avuseseră parte de întâlniri deloc plăcute cu hoţi şi tâlhari de drumul mare, fuseseră primiţi la curtea regală de către suveranii Angliei, făcuseră cunoştinţă cu Erasmus Darwin, ca să nu mai spunem şi de conversaţia avută cu doctorul Johnson... Vizitaseră atât Buckingham House, cât şi închisoarea Newgate. Când Kate îi povesti despre asasinarea lui Ned Porter şi relată pe larg cum fuseseră

răpiți de hoții de drumul mare, el rămase fără grai și o mângâie pe obraz.

— N-am cuvinte să vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră și pentru grija pe care ați manifestat-o față de Kate și de Peter, se adresă el lui sir Richard și pastorului Ledbury, dându-și seama abia acum cât de îndatorat era familiei Byng. Și lui Gideon Seymour trebuie să-i fiu recunoscător. Dacă n-ar fi dat el din întâmplare peste copii, acolo, în Derbyshire, nici nu vreau să mă gândesc ce li s-ar fi putut întâmpla. E tentant să crezi că soarta a vrut să fie așa... Abia aștept să-i mulțumesc lui Gideon personal. Sunt de acord cu Kate că nu ne putem gândi la întoarcerea acasă, înainte de eliberarea lui din închisoare.

— Aveți *mijloacele* să vă întoarceți acasă, doctore Dyer? întrebă sir Richard.

— Andrew, spuneți-mi, vă rog, Andrew. Cred că da, cel puțin așa sper, dar vom vorbi puțin mai încolo despre asta. Vreau mai întâi să știți ceva. În secolul douăzeci și unu, toate forțele poliției sunt angrenate în urmărirea voastră și sunt convins că vă puteți imagina...

— Ah, rosti pastorul Ledbury, 999. Mașini de poliție...

— Mmm... continuă doctorul Dyer. Ei bine, având în vedere modul cum au dispărut Peter și Kate, nu e deloc surprinzător faptul că poliția n-a reușit să descopere nimic concret. Kate, vreau să-ți spun că am găsit, bineînțeles,

mesajul tău scrijelit pe zidul şcolii. O idee foarte înţeleaptă, de altfel. Bravo ţie. L-am şters, firește, înainte ca poliţia să dea cu ochii de el...

— L-ai şters? De ce?

— Pentru că noi, adică oamenii de ştiinţă de la NASA, care au venit să ne ajute, şi cu mine...

— NASA? întrebară pastorul şi sir Richard într-un glas.

— Sunt cei care construiesc rachete spaţiale... interveni repede Peter.

— Viitorul ăsta pare al naibii de complicat, nu-i aşa, sir Richard? zise pastorul. Cred că ne e mult mai bine aici, ce zici?

Sir Richard râse.

— Sunt convins că ai dreptate şi, totuşi, nu pot să spun că, într-un fel, nu aş vrea să văd ce vom realiza, ce progrese vom fi făcut...

— Ar trebui să fiţi mulţumiţi de vremurile voastre, îi sfătui doctorul Dyer. Din câte am văzut eu, am pierdut multe lucruri pe care ar fi trebuit să le păstrăm şi, cu toate descoperirile ştiinţifice viitoare, îmi pare rău că trebuie s-o spun, peste secole, omenirea va face multe lucruri cumplite, toate în detrimentul său. Oftă. Unde rămăsesem?

— La oamenii de ştiinţă de la NASA, îi reaminti Kate. Tocmai voiai să ne spui de ce aţi şters mesajul meu.

— Ah, da! Am hotărât că, dacă v-aţi întors, într-adevăr, în timp, aşa după cum începusem să bănuim, nu era bine

să se afle. Nici nu trebuie să vă gândiți prea mult ca să vă dați seama de potențialele pericole ale descoperirii. De exemplu, nu sunt prea grozav la istorie, dar, în timpul acesta, Anglia tocmai a câștigat Războiul de Șapte Ani, nu?

Sir Richard încuviință cu o aplecare a capului.

— Așa e, Tratatul de la Paris s-a semnat în februarie.

— Ei bine, ce i-ar putea opri pe niște francezi fanatici să călătorească înapoi în timp cu o bombă destul de puternică și să arunce în aer flota engleză într-un moment crucial? Franța câștigă, iar Tratatul de la Paris se duce pe apa sâmbetei...

Pastorul părea îngrozit.

— Nu se poate! Nu se poate să vă întoarceți și să ne furați trecutul! Ne-am câștigat dreptul la istorie. Este a noastră, nu ne-o poate lua nimeni!

— Dar tocmai asta am făcut noi, îl lămuri doctorul Dyer. Acum trebuie să încercăm să minimalizăm răul făcut, să plecăm de-aici și să nu ne mai întoarcem niciodată.

Pastorul era de-a dreptul zguduit.

— Vă asigur că, de îndată ce ne vom întoarce, vom distruge mașina antigravitațională și toată documentația aferentă.

— Sunt oare toți cei implicați în această problemă de aceeași părere, Andrew? vru să știe sir Richard.

— Presupun că da...

— Ai grijă, totuși, căci oricine are cunoștință de o asemenea putere, mai mare decât a unei întregi armate...

Se lăsă o tăcere lungă și profundă între ei. Doctorul Dyer o strânse pe Kate de mână. Într-un târziu, Kate fu aceea care rupse tăcerea:

— Tată, nu ne mai ține în suspans și spune-ne *cum* ai ajuns aici?

— Am să vă spun, desigur, dar nu înainte de a mă lămuri voi cum ați reușit să apăreți ca niște stafii în secolul douăzeci și unu, făcându-mă să vă urmăresc pe traseul dintre Bakewell și Lincoln's Inn Fields?

— Sigur că da! Nu ți-am povestit cum ne pierdem contururile! Dar bineînțeles că așa ai pățit și tu...

— Nu, nu eu mi-am „pierdut contururile", cum zici tu, niciodată. Dar povestiți-mi cum se petrece acest lucru.

Kate și Peter se străduiră să-i explice doctorului Dyer despre capacitatea lor de a-și pierde contururile, la început fără să-și dea seama de ceea ce se întâmpla cu ei, ca, mai târziu, să învețe să se evapore prin propria voință, și despre senzațiile pe care le încercau.

— Deci, nu se mai întâmplă de la sine acum?

— Se pare că nu. Ultima oară, când am dispărut amândoi fără să vrem, a fost cu două zile în urmă. Ne-am pomenit deodată într-o parcare a unui supermarket. Ce pot să-ți spun e că arătam tare caraghios pentru cei de-acolo! spuse Kate.

— Ştiu, v-am văzut fotografiile.

— Nu mai spune! Ne-a făcut cineva poze?

— Da, aţi ajuns celebrităţi, dacă se poate spune aşa... Dar mi-ai spus că, după ce vă pierdeţi contururile şi vă evaporaţi, sunteţi traşi înapoi destul de repede, nu?

Peter şi Kate dădură din cap.

— E o experienţă dureroasă, comentă Peter.

— Eşti absorbit înapoi ca într-un tunel şi nu poţi rezista multă vreme acelei forţe, adăugă Kate. E o senzaţie oribilă.

— De-a dreptul fascinant... Mă întreb de ce nu mi s-a întâmplat şi mie, sau lui Molly...

— Lui Kate îi este mult mai uşor s-o facă decât mie.

— Păi, fetele sunt cele mai bune, dintotdeauna!

— Poţi s-o faci acum, ca să văd şi eu? întrebă doctorul Dyer.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă pastorul Ledbury. Nu în timpul mesei, vă rog! Te asigur, domnule, că e un spectacol care îţi îngheaţă sângele în vine, tocmai bun să-ţi provoace o indigestie.

Doctorul Dyer izbucni în râs.

— Poate mâine, atunci. Pe stomacul gol. Haideţi să vă spun povestea mea, în schimb...

Telefonul a sunat, în dimineaţa din Ajunul Crăciunului. Sam refuza în continuare să iasă din cameră, însă

toți ceilalți se adunaseră în jurul bradului de Crăciun. Nu puteau pretinde că era un Crăciun normal, dar, de dragul celor mici, jucau cărți și șarade. De când dispăruse Kate, ori de câte ori suna telefonul, părinții tresăreau de spaimă. Dorința disperată de a auzi o veste bună era întotdeauna însoțită de groaza că acel apel le va aduce vestea de care se temeau cel mai mult. Doctorul Dyer a ridicat receptorul. Unul dintre agenții de pază de la laboratorul NCRDM îl informă că în timp ce făcuse o verificare de rutină, în biroul pe care doctorul Dyer îl împărțea cu Tim Williamson, auzise un mesaj înregistrat pe robotul telefonic. Era un mesaj neobișnuit și își notase numărul în caz de nevoie.

Tatăl lui Kate s-a decis să sune imediat la acel număr. A dat de administratorul unei proprietăți deținute de Trustul național din Surrey. Proprietatea se numea Tempest House.

— Tempest House! strigară cu toții la unison. Dar este...

— Proprietatea de la țară a lordului Luxon. Știu, mai bine zis, am aflat.

Administratorul mi-a spus că avea acolo un echipament etichetat NCRDM, ce apăruse în mod inexplicabil în cripta familiei Luxon. Era un mister total cum ajunsese obiectul acolo, deoarece ușa era închisă cu lacăt. Dar, nu numai

atât, în criptă se mai afla și un vagabond smintit, care și-a luat zborul, ca o pasăre scăpată din colivie, în momentul când s-a deschis ușa... Administratorul presupunea că studenții îi jucaseră o festă.

— Mama ta a fost cea care mi-a sugerat s-o iau și pe Molly, continuă doctorul Dyer, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că a făcut-o. M-am urcat imediat în Land Rover și, trei ore mai târziu, mă aflam în fața criptei. Era, într-adevăr, mașina antigravitațională a lui Tim și părea nevătămată. Am urmărit-o pe Molly cum adulmeca, în speranța că îți va detecta mirosul. În mod straniu, în aer plutea un miros puternic de pește... Cred că ajunsesem să mă conving singur că te vei întoarce de Crăciun, acesta fiind singurul cadou, pentru care mă rugasem fierbinte împreună cu mama ta. Pe când stăteam acolo, încercând să mă calmez, vagabondul s-a strecurat înapoi în criptă. O singură privire mi-a fost suficientă să-mi dau seama că nu era nebun, ci era din secolul al optsprezecelea. L-am întrebat în ce dată eram.

— Și ce ți-a răspuns? întrebă Kate.

— Douăzeci și șase iulie o mie șapte sute șaizeci și trei.

— Adică ieri! exclamă sir Richard.

— Da. Oricum, după ce am stat de vorbă cu el, mi-am dat seama ce aveam de făcut.

— Cine era individul, tati?

— Un braconier. Pescuise crapi în lacul lordului Luxon. Folosea cripta drept ascunzătoare, atunci când avea impresia că se apropie careva. Erau câteva țigle desprinse pe acoperiș și se strecura printre ele, dându-și drumul jos în criptă. Știa că lordul Luxon era la oraș, dar se întorsese pe neașteptate în acea dimineață și se gândise că ar fi cel mai bine să se facă nevăzut până când putea să plece în deplină siguranță. Numai că, în momentul în care a aterizat pe podeaua criptei și și-a aprins lumânarea, cum făcea de obicei, a descoperit că, de fapt, nu era singur. Unul dintre lacheii lordului Luxon se afla înăuntru, împreună cu el. Braconierul s-a speriat atât de tare, că a făcut un pas înapoi și a căzut peste ceva. Acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea.

— Firește, era dimineața în care s-a desfășurat cursa! se dumiri Peter. Carevasăzică, au *pus* mașina în criptă... N-a fost niciun șiretlic.

— Continuă, îl îndemnă sir Richard. Am început să înțeleg despre ce e vorba.

— Așadar, reluă doctorul Dyer firul povestirii, aveam dovada concludentă că mașina este, într-adevăr, responsabilă de dispariția lui Kate și a lui Peter și că putea călători nu numai înapoi, dar *și* înainte în timp. Întrucât copiii erau încă în anul o mie șapte sute șaizeci și trei, atunci singura lor șansă de a se întoarce acasă era această mașină. Nu

aveam de ales, trebuia să ajung la voi. I-am dat telefon mamei tale, Kate. Şi să ştii că n-a ezitat nici măcar o secundă. „Du-te", mi-a spus ea. „Adu-mi-o înapoi pe Katie a mea".

Kate izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, draga mea, am ascuns maşina pe Hampstead Heath. Te *voi duce* înapoi la mama ta, iar pe Peter la mama lui. Vă promit. Ştii prea bine că eu nu-mi încalc niciodată cuvântul dat.

Peter îşi lăsă privirea în pământ. Lacrimile îi împăienjeneau ochii. *Unii oameni, spre deosebire de alţii...* cugeta el cu amărăciune în suflet.

— De unde ştiai că maşina te va aduce înapoi în timp, în o mie şapte sute şaizeci şi trei? îl descusu sir Richard.

— Nu ştiam, dar nu aveam nicio altă alternativă. Trebuia să încerc.

Kate îl luă pe tatăl său de mână şi i-o strânse cu toată puterea.

— Maşina antigravitaţională a lui Tim are un disc cu diverse setări. Am dedus în mod raţional că maşina a călătorit înainte şi înapoi o perioadă egală de timp şi, din moment ce, în vremea asta, nu a umblat nimeni la setări, aveam măcar o şansă să refac călătoria. Şi am făcut-o, plus-minus câteva zile. În mod ciudat, cu două zile înainte de această întâmplare, am vizitat o colegă de la NASA, care se afla în spital. După toate aparenţele, mi-a făcut o

destăinuire în somn. Mi-a spus că diferențialul de timp este direct proporțional cu cantitatea de antigravitație generată. Mai târziu nu și-a amintit să-mi fi spus așa ceva.

— O, dar asta ține de supranatural! rosti Kate.

— Știu. Și nici nu e ceva ce mi-aș dori să notez într-un jurnal științific, dar mi-a dat curaj să pornesc generatorul. Putea să aibă dreptate. Poate că exista, într-adevăr o relație directă între emisia de energie și intervalul de timp rezultat.

Le descrise apoi cum braconierul l-a ajutat să scoată mașina din criptă și s-o urce în Land Rover, deoarece nu voia să riște să ajungă în 1763 și să se trezească din nou încuiat în criptă! Doctorul Dyer a mers cu mașina în pădurea Abinger, ceea ce s-a dovedit a fi o călătorie de-a dreptul înspăimântătoare pentru bietul braconier, dar s-a oferit, plin de curaj, să-l ajute să descarce mașina antigravitațională, odată ajunși la destinație. Doctorul Dyer a mai spus că nu-și mai amintea deloc cum pornise mașina, însă ceea ce știa era că se trezise în pădure în toiul nopții, cu bufnițele țipând pe deasupra capului său, și nu se mai vedea nici urmă de braconier în jur. Molly dormea adânc lângă el, nepărând să fie afectată în vreun fel de experiența prin care trecuse.

— Nici noi nu ne-am amintit nimic despre călătorie, nu-i așa? îl întrebă Kate pe Peter.

— Nu. Nici măcar nu știam cine ești la început...

— Vă referiți la pierderea memoriei pe termen scurt, nu-i așa? întrebă doctorul Dyer, plin de îngrijorare. Sper că nu ați întâmpinat dificultăți când a fost vorba să vă amintiți de numele prietenilor voștri de la școală sau de numele primului ministru, nu?

— Acum că ai adus vorba... ezită Kate.

— Ce este?

— Ce spuneai? Nu-mi mai aduc aminte...

— Foarte amuzant, Kate, n-am ce spune. Ziceam că Molly și cu mine ne-am trezit în mijlocul pădurii Abinger. În ziua următoare, mi-am vândut ceasul de aur unui maestru ceasornicar din Effingham pentru douăzeci de guinee, am închiriat un cal și o șaretă, apoi am venit la Londra, unde am ascuns mașina pe Hampstead Heath și am luat cu chirie un apartament în Highgate. Știam că la un moment dat vă veți face apariția fie în Covent Garden, fie în Licoln's Inn Field, așa că v-am căutat prin împrejurimi, împreună cu Molly.

— Când ai spus cuvântul *ceas*, Andrew, te-ai referit cumva la un ceas de buzunar destul de mic, ca să poată fi purtat la încheietura mâinii? întrebă sir Richard.

— Da.

— În acest caz, vreau să-ți aduc la cunoștință că însuși regele George este în posesia ceasornicului tău! Nu-i de mirare că era atât de uluit de delicatețea mecanismului său!

Mai erau multe de zis și cu atât mai multe întrebări de pus, dar, după toate emoțiile prin care trecuseră în acea zi, începuseră cu toții să obosească. Molly sforăia ușurel la picioarele lui Kate. Lumânările erau pe cale să se stingă și pastorul Ledbury, care în ultima vreme moțăise deasupra mesei, tresări din somn, făcând ochii mari. La unsprezece și jumătate, sir Richard le sugeră să continue discuția a doua zi. El urma să se întâlnească la închisoarea Newgate cu Gideon și cu domnul Leche și-l întrebă pe tatăl lui Kate dacă era pregătit să-l însoțească.

— Aș fi onorat, răspunse doctorul Dyer. Aș vrea să-i strâng mâna. Pot, în orice caz, să depun mărturie sub jurământ că Gideon *nu* a furat mașina antigravitațională. Cu toate acestea, nu știu dacă ar fi nimerit ca tocmai *eu* să explic împrejurările în care a dispărut...

Kate și Peter așteptară în trăsură, în fața bisericii St Sepulchre, în timp de doctorul Dyer, sir Richard, pastorul Ledbury și domnul Leche, avocatul, se duseră să-l viziteze pe Gideon. Un sfert de oră mai târziu, cei patru bărbați își făcură apariția în dreptul porților de fier. Domnul Leche, un bărbat cu tenul măsliniu, ce purta o perucă cârlionțată, dădu mâna cu sir Richard și le făcu o scurtă reverență celorlalți, după care se îndepărtă grăbit, cu pași mari și apăsați spre Old Bailey. Nu părea mulțumit

deloc. Nici ceilalți, de altfel. Rămăseseră cu toții în poartă, vorbind agitat, cu chipurile întunecate de mânie.

— Ceva nu-i în regulă, deduse Peter. Ce-o fi cu sir Richard?

Sir Richard făcu semn cu mâna unei birje să oprească. Se urcă în ea, urmat fiind de pastor. Doctorul Dyer privi cum birja face o întoarcere de o sută optzeci de grade și o pornește cu toată viteza spre Holborn, în partea vestică a Londrei.

— Ce se întâmplă? strigă Kate, în momentul în care tatăl ei urcă în trăsură, lângă ei.

Acesta îi spuse vizitiului să-i ducă înapoi în Lincoln's Inn Fields.

— Am vești proaste pentru voi, din păcate. Cazul lui Gideon a fost audiat la Old Bailey ieri după-amiază.

— Dar a fost arestat abia alaltăieri!

— Știu. Lordul Luxon a știut prea bine ce sfori să tragă... Gideon a fost găsit vinovat de șapte cazuri de furt, toate fiind bunuri valoroase, aparținând lordului Luxon.

— Dar este nevinovat! Cum puteau să-l găsească vinovat fără nicio dovadă?

Doctorul Dyer îi spuse vizitiului să oprească pentru o clipă. Tocmai trecuseră prin fața clădirii Curții de Justiție. Doctorul Dyer privi atent pe geam.

— Ce este? întrebă Kate.

— Aruncă și tu o privire afară, o îndemnă el. Sir Richard mi-a povestit despre ei. Vezi grupul acela de oameni care stau în fața Curții de Justiție? Uită-te la pantofii lor.

— Le iese ceva din ei, remarcă Peter.

— Sunt paie. Li se spune oamenii de paie. Ei se prezintă în fața judecătorilor și jură orice vrei tu, dacă-i plătești pe măsură. Așa l-au înfundat pe Gideon.

— Trebuie să facem ceva! se revoltă Peter. Plătiți alți oameni de paie ca să spună altceva. Cereți-le să rejudece cazul! Trebuie să putem găsim o soluție!

— Domnul Leche spune că e prea târziu.

— Dar de ce? Cât timp trebuie să mai rămână Gideon în locul acela mizerabil?

— Gideon n-a fost condamnat la închisoare. Urmează să fie spânzurat la Tyburn în următoarea zi de execuții, care este pe întâi august, adică peste cinci zile. Prim-judecătorul Londrei a trimis deja regelui lista condamnaților la moarte.

Kate strigă îngrozită:

— Nu! Nu se poate!

Peter era atât de șocat, încât nu putea scoate o vorbă. Fusese atât de sigur că Gideon va ieși din închisoare chiar în acea zi, sau a doua zi, în cel mai rău caz. Acum se simțea sleit de puteri din pricina șocului suferit și avea respirația tăiată, de parcă cineva i-ar fi ars un pumn în stomac.

— Nu poate fi adevărat, murmură el.

— Din păcate e cât se poate de adevărat. Gideon a fost deja transferat în celula condamnaților la moarte, așa că nici măcar nu mai putem sta de vorbă cu el. Cu toate acestea, temnicerul ne-a spus că nu era deloc disperat.

— Atunci trebuie să mergem la Buckingham House, să explicăm Maiestăților Lor ce s-a întâmplat! propuse Peter. Regina Charlotte ne va ajuta, mi-a promis doar...

Peter tremura de emoție. Doctorul Dyer îl asigură că sir Richard și pastorul Ledbury făceau tot ce le stătea în puteri. Se îndreptau chiar în acea clipă spre Curtea de Justiție St James să pregătească o petiție pe care să i-o trimită regelui George. Sperau să ajungă în timp util ca să-l determine pe rege să-i acorde grațierea lui Gideon, în urma pledoariei convingătoare a lui sir Richard.

— Cum adică să ajungă în timp util? întrebă Peter.

— Din nefericire, spuse tatăl lui Kate, regele și regina au plecat deja la țară. Mai mult, sir Richard a aflat că regele George a plănuit să-l viziteze pe contele de Northumberland, la castelul său din Alnwick, pe coasta Northumberland-ului.

— O, nu! exclamă Kate. Este la sute de mile depărtare.

— Da, dar pastorul Ledbury a spus că pot ajunge la Northumberland în două, trei zile, dacă schimbă destul de des caii.

Această ultimă veste căzu ca un trăsnet pentru Peter.

— O să moară! se lamentă el. O să moară din cauza noastră. Şi nu putem face nimic pentru a-l salva! Nu trebuia să-l lăsăm să concureze pentru maşină!

Kate îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns. Nu-l contrazise. *La urma urmelor,* gândi ea cu tristeţe, *dacă Gideon nu s-ar fi oferit să ne ajute, ar fi fost probabil acum înapoi la Derbyshire, stabilit deja la Hawthorn Cottage, gata să înceapă o nouă viaţă, în calitate de administrator al moşiei onorabilei doamne Byng.*

— Gideon a fost un adevărat prieten pentru tine, nu-i aşa? întrebă doctorul Dyer.

Peter reuşi doar să dea din cap în chip de răspuns.

Sir Richard şi pastorul Ledbury nu precupeţeau niciun efort în dorinţa de a-l ajuta pe Gideon. Încercară să aibă o întrevedere cu lordul Luxon la reşedinţa lui din Londra, situată pe Bird Cage Walk, dar li se spuse că acesta se întorsese la Tempest House. Aşa că o porniră călare la Surrey, lăsându-şi cărţile de vizită la uşă. Lordul Luxon refuză să-i primească şi, când încercară să intre cu forţa, fură pur şi simplu daţi afară. În timp ce se îndepărtau în galop de Tempest House, sir Richard întoarse capul şi-l văzu pe lordul Luxon, care-i urmărea cu privirea stând la balconul de la ultimul etaj.

— Criminalule! bubui el cu glas de tunet. L-am cunoscut pe tatăl tău. I-ar fi rușine de tine acum! L-ai condamnat pe Gideon pentru că este un om mai bun decât tine!

Lordul Luxon le întoarse spatele și dispăru în interiorul conacului.

Până la căderea nopții, sir Richard și domnul Leche reușiseră să redacteze un document care, sperau ei, va dovedi nevinovăția lui Gideon sau, cel puțin, va pune la îndoială verdictul Curții. Au trimis un mesager, în grabă mare, după rege și regină, având instrucțiuni clare să meargă în continuare la castelul Alnwick, în cazul în care regele George plecase deja spre Northumberland.

Acum nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aștepte. A doua zi era duminică și le ajunse la urechi faptul că Gideon participase la slujba specială pentru condamnații la moarte din capela închisorii Newgate. Ordinarul, cum era numit preotul închisorii, ținuse o predică, în timp ce deținuții care aveau să moară curând stăteau în jurul unui sicriu negru, amplasat în mijlocul capelei. Gideon nu avea voie să primească vizitatori, dar sir Richard îi trimitea mâncare și băutură la închisoare de două ori pe zi și dădea un bacșiș gras temnicerului ca să se asigure că Gideon, și nu altcineva, primea proviziile.

Când doctorul Dyer văzu cât de tare îi afectase pe copii, în special pe Peter, vestea morții iminente a lui Gideon, se străduí să le ocupe timpul, ca să le abată atenția de la gândurile ce-i frământau. Așa că o porniră toți trei în explorarea orașului. Cumpără din Fleet Street un carnet îmbrăcat în piele, în care își lua notițe cu mare sârg, plângându-se mai tot timpul de lipsa aparatului de fotografiat digital. Era extrem de încântat de limbajul, mâncărurile și obiceiurile acestei epoci. Îi plăcea să-l imite pe pastor, spunând, ori de câte ori avea ocazia: „Fir-ar să fie, domnule!" sau „Pe onoarea mea!", iar unei ospătărițe dintr-un birt recomandat de sir Richard îi răspunsese: „La naiba cu Beef Tremblante* a dumitale, madam, eu vreau să mănânc mâncăruri simple, fără farafastâcuri. Adu-mi o plăcintă de porc și o cremă de vanilie cu lichior!", ceea ce îl făcea chiar și pe Peter să râdă în hohote. Se așezau la mese în cafenele și îi ascultau pe filfizoni și pe oamenii pușì pe glume schimbând vorbe de duh, pe oamenii de litere angrenați în dezbateri serioase, îi priveau pe gentlemeni cum prizează tutun și gesticulează cu batistele lor înfoiate de dantelă, le urmăreau pe doamne cum aruncă priviri seducătoare curtezanilor pe deasupra evantaielor lor colorate. Admirau costumele extravagante la modă și sesizau mirosurile neplăcute ale oamenilor care le purtau...

* Vită cu legume în aspic.

Priveau viața străzii din birje și o dată chiar au călătorit într-o lectică, ceea ce li s-a părut palpitant.

Într-o seară, pe când se plimbau prin labirintul de străduțe înguste din spatele catedralei St Paul, își ridicară privirile, încercând să-și dea seama pe unde se aflau. Doctorul Dyer remarcă atunci mulțimea de biserici din jurul lor.

— Toate turlele acestea care se înalță spre cer... au devenit bănci și companii de asigurări în vremurile noastre. Mulțumesc lui Dumnezeu că St Paul a supraviețuit celui de-al doilea război mondial...

— Încep să urăsc faptul că știu ce urmează să se întâmple, se destăinui Peter. I-am spus pastorului Ledbury că America va fi o superputere, trebuia să fi văzut ce mutră a făcut! Iar Kate i-a dezvăluit lui Erasmus Darwin faptul că nepotul său va intra în istorie... Dar, când mă gândesc la cele două războaie mondiale, la holocaust și la Hiroshima... Ar fi fost mult mai bine să nu știu nimic. Pentru că, altfel, ajung să mă întreb dacă nu pot găsi o cale să împiedic toate aceste orori...

— Tati, zise Kate, crezi că epoca noastră va fi afectată de faptul că am venit aici?

— Nu știu. Cred că vom afla asta doar în momentul când ne vom întoarce. Și mă mai frământă ceva. Știți că braconierul a fost teleportat în secolul douăzeci și unu în ziua cursei, adică pe douăzeci și șase iulie, nu?

— Da. Şi...?

— Ei bine, eu am sosit cu braconierul pe data de douăzeci şi unu şi mă obsedează următoarea întrebare: câţi braconieri şi câte maşini antigravitaţionale au existat între data de douăzeci şi unu şi data de douăzeci şi şase? Ia gândiţi-vă şi voi.

Kate şi Peter se opriră din mers şi se uitară unul la celălalt, încruntând din sprâncene.

— Dar nu e posibil. De fapt, voiam să spun cum ar fi posibil aşa ceva? întrebă Peter.

— M-a luat durerea de cap, afirmă Kate. Bineînţeles că este împotriva legilor naturii sau ale fizicii sau... nu mai ştiu ce...

— Nu văd decât două explicaţii posibile, dar nici una dintre ele nu are darul de a mă linişti. Prima ipoteză ar fi că, timp de cinci zile, braconierul şi maşina antigravitaţională au existat în duplicat. A doua se bazează pe teoria Lumilor Paralele. Pe scurt, pentru a evita o asemenea anomalie temporală, universul se desparte în punctul de conflict. Cu alte cuvinte, venind înapoi în timp împreună cu braconierul, sunt responsabil de crearea unui univers în duplicat.

— Adică vrei să spui că există un univers în care eu şi Peter suntem tot singuri în anul o mie şapte sute şaizeci şi trei, fără nicio speranţă de a ne întoarce, şi mai există acesta, de faţă, în care ai venit tu cu maşina antigravitaţională?

— Exact.

— Atunci același lucru este valabil și pentru sosirea noastră aici! exclamă Peter. Ar trebui să fie un univers în care Kate și cu mine am plecat din laborator ca să ne întoarcem acasă, la masă, și un altul în care am fost teleportați înapoi în timp...

— Posibil, admise doctorul Dyer. Dar alegeți: fie braconieri duplicați, fie universuri duplicate. Cu toate că, fără îndoială, trebuie să existe și o explicație la care nu ne-am gândit încă...

— ... Și m-am trezit și mi-am dat seama că n-a fost decât un vis... rosti Kate.

— Ce n-aș da să fie așa! conchise doctorul Dyer.

Peter îl plăcea tare mult pe doctorul Dyer, totuși nu se simțea în largul său în acest trio, așa cum se simțise când era doar el cu Kate. Și, bineînțeles, prezența tatălui fetei scotea și mai mult în evidență lipsa propriului său tată. Deși aveau permanent câte o preocupare oarecare, pentru Peter orele se scurgeau greu, ca într-un vis. Nu era clipă să nu se gândească la Gideon, pe de o parte, nutrind speranța că mesagerul regelui va sosi la timp, iar pe de altă parte, simțindu-se oarecum vinovat de tot ce i se întâmplase... Între timp, Molly nu se mai dezlipea de Kate nicio secundă, de teamă, probabil, ca stăpâna ei să nu dispară din nou...

În timpul acestor lungi zile de așteptare, se hotărâră să le spună lui Sidney și lui Hannah adevărul despre ei. Îi spuseră și lui Jack, dar micuțul nu prea înțelese despre ce era vorba și se întoarse degrabă să se joace cu popicele pe care i le cumpărase unchiul său. La început, Hannah păru să înțeleagă, dar, după jumătate de oră, deveni isterică. Cu toate acestea, un păhărel din cel mai bun vin de Madeira al lui sir Richard avu darul s-o calmeze și recunoscu că manierele celor doi copii i se păruseră puțin cam ciudate. Mai adăugă, referitor la pantofii de sport cu care-i văzuse încălțați prima dată, că era dezamăgită că încălțările viitorului erau atât de urâte.

Le luă mult timp să-l convingă pe Sidney că îi spuneau adevărul, deoarece acesta bănuia că Peter încerca să-și bată joc de el. Kate se văzu nevoită să-l roage pe sir Richard să le confirme spusele, iar Sidney făcu o criză de nervi din pricina faptului că nu-i spuseseră și lui mai devreme.

— Nu puteați avea încredere în mine să-mi împărtășiți secretul vostru? Te-ai jucat cu sentimentele mele, domnișoară Kate! Nu se poate să nu fi observat că afecțiunea mea pentru persoana dumitale creștea de la o zi la alta. De ce n-ai avut inima să-mi spui că îmi fac speranțe în zadar?!

— Dar n-am... protestă Kate, luată prin surprindere de răbufnirea lui Sidney.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărtează cu lacrimi în ochi, hoinărind o vreme fără rost prin Lincoln's Inn Field, după care se așeză singur pe o bancă.

— Of, Doamne, bietul, ce amărât e! murmură Kate, uitându-se după el de la fereastra salonului. Nu mi-am dat seama...

Peter era chiar lângă ea.

— O să-i treacă, o consolă el, puțin cam indiferent.

Doctorul Dyer îi privi pe Kate și pe Peter, zâmbind în sinea lui.

Când, în cele din urmă, Sidney se întoarse în casă, sir Richard stătu de vorbă cu el între patru ochi în biroul său. Când Sidney își făcu din nou apariția, îi ceru scuze lui Kate pentru cuvintele rostite la mânie. Se oferi, totodată, să facă orice îi stătea în puteri ca să-i ajute să se întoarcă teferi și nevătămați la ei acasă.

— Sidney nu-i un băiat chiar atât de rău când ajungi să-l cunoști mai bine, nu-i așa? conchise Kate după ce Sidney plecă din cameră.

— Tot ce se poate, replică Peter.

În seara zilei de 31 iulie, se adunară cu toții în salonul casei lui sir Richard, din Lincoln's Inn Field. Trebuiau să ia o hotărâre. Se vor duce sau nu a doua zi la Tyburn să fie martori la execuția prin spânzurare a domnului Gideon Seymour?

Stătură de vorbă până târziu în noapte. Dacă regele se hotărâse să-l grațieze pe Gideon, mesagerul s-ar putea să ajungă prea târziu. Toți aveau același gând: nu îl vor lăsa pe Gideon să moară de unul singur. Nu-l vor abandona. Vor merge la Tyburn, cu mic, cu mare.

CAPITOLUL 22

Tyburn

În care prietenii lui Gideon ajung la Tyburn, Omul de Smoală apare pe neașteptate, iar povestirea ia sfârșit

Este o zi prea frumoasă pentru spânzurătoare, medită Kate, în timp ce o porneau în trăsuri spre Tyburn. Sir Richard venea călare în spatele lor. În depărtare se auzea dangătul clopotelor bisericii St Sepulchre, care băteau pentru condamnații la moarte. Străzile erau înțesate de oameni care se îndreptau spre locul de execuție. Era o zi de sărbătoare publică, așa că oamenii erau relaxați, zgomotoși și exuberanți. Aerul vibra de râsete și de cântece, negustorii ambulanți vindeau stridii, budinci și mazăre uscată, iar bărbații, având în mâini căni metalice înalte, cu capac, pline cu bere, se adunau în fața numeroaselor taverne, aliniate de-a lungul drumului dintre Newgate și Tyburn. Pe neașteptate, în timp ce se apropiau de Oxford Road, mulțimea începu să urle în spatele lor, iar strigătele

veneau înspre ei în valuri. Procesiunea căruţelor ce transportau condamnaţii la moarte de la Newgate la locul execuţiei pornise şi era atracţia zilei. Sir Richard se apropie de geamul trăsurii, pe care Peter şi Kate o împărţeau cu doctorul Dyer şi pastorul Ledbury, şi îi anunţă că se întoarce pe strada High Holborn, să iasă în întâmpinarea căruţelor. Voia să ştie dacă Peter dorea să-l însoţească. Peter nu se lăsă rugat de două ori. Deschise portiera şi se căţără pe spinarea calului, în spatele lui sir Richard.

Înainte de a pleca, sir Richard călări în paralel cu trăsura, adresându-se ocupanţilor acesteia:

— Va fi un calvar pentru noi toţi. Să nu ne pierdem speranţa, dar să fim pregătiţi şi pentru tot ce poate fi mai rău.

Sir Richard se duse apoi să le vorbească lui Sidney, Hannah şi Jack.

— Ne revedem la Tyburn! strigă el. Domnul să fie împreună cu noi în această zi nefastă!

Îşi întoarse calul şi plecă, împreună cu Peter, în căutarea lui Gideon, croindu-şi cărare prin îmbulzeala de londonezi.

La început, Peter nu-l putu deosebi pe Gideon de ceilalţi condamnaţi la moarte. Erau trei căruţe, fiecare înconjurată de o jumătate de duzină de gardieni călare, purtând uniforme şi înarmaţi cu suliţe. Patru tâlhari de

drumul mare, ce urmau să fie spânzurați alături de Gideon, erau legați doi câte doi. Gideon avea o căruță întreagă doar pentru el, pe care o împărțea, ca și ceilalți prizonieri, de altfel, cu propriul său coșciug. Mâinile îi erau legate cu funia cu care urma să fie spânzurat, și stătea cu spatele spre direcția de mers a căruței. Tuturor condamnaților li se dăduseră niște cămăși largi de pânză, să le poarte peste hainele lor, și un soi de glugi dintr-un material moale. Lui sir Richard îi era imposibil să se apropie de Gideon, din cauza gardienilor și a puhoiului de oameni ce se înghesuiau în jurul căruțelor. Șeful bandei de tâlhari de drumul mare nu numai că avea notorietate publică, dar era și simpatizat de popor, așa că, în timp ce căruțele înaintau încet spre eșafod, oamenii îl ovaționau, iar tinere înlăcrimate îi aruncau flori în căruță.

— Gideon! strigă Peter până când răgușì.

În cele din urmă, Gideon îi răspunse, căutându-l din priviri prin mulțimea de norod. Când îl zări, chipul i se lumină, zâmbi și dădu din cap, căci nu putea să facă semne cu mâna. Sir Richard își făcu loc cu forța mai aproape de căruță.

— Nu-ți pierde speranța! strigă acesta. Mai este încă timp să sosească grațierea regelui! Nu-ți pierde speranța, mai e timp destul!

Peter îi făcea încontinuu cu mâna și îi tot arăta degetul mare ridicat în sus, în semn de victorie, străduindu-se din răsputeri să zâmbească, cu toate că i se frângea inima. Sir Richard se se străduia din răsputeri să urmeze căruța lui Gideon, avându-l tot timpul în raza lor vizuală, ca să-i dea de știre că nu e singur. După o oră, procesiunea se opri în fața unei taverne, ca prizonierii să poată bea un ultim pahar. După cum remarcă sir Richard, orice întârziere era bine-venită, căci îi mai dădea mesagerului un răgaz necesar pentru a sosi la timp.

Apoi căruțele o porniră în ultima etapă a drumului lor de calvar. Înaintau încet, datorită străzilor ticsite de oameni. Cu toate acestea, pe la ora zece și jumătate, lăsaseră Londra în urmă, iar dealurile line din Middlesex se întindeau la picioarele lor. Pe la unsprezece fără un sfert, dădură cu ochii de locul execuției: Tyburn.

Treizeci de mii de oameni se îmbulzeau în jurul eșafodului simplu, de lemn, amplasat în mijlocul câmpurilor înverzite. Soarele era acum sus, în înaltul cerului, și începuse să devină insuportabil de cald. Un stejar solitar își profila silueta pe linia orizontului, oferind un strop de umbră celor care avuseseră norocul să se așeze sub el. Era un haos total. Soldații și copiii se încăierau cu cerșetorii și cu gentlemenii pentru un loc mai bun. Unii erau călare, alții stăteau în picioare, înghesuiți ca sardelele în trăsuri

sau căruțe. Copiii erau cocoțați pe umerii părinților. Multe trăsuri, inclusiv cele două care aparțineau lui sir Richard, erau răspândite prin mulțime. Oamenii cu bani stăteau pe estrade special amenajate, denumite Mother Proctor's Pew*. Sir Richard ocoli tribunele, croindu-și cu greu drum pe lângă ele, până când ajunse într-un loc de unde puteau vedea foarte bine eșafodul.

La sosirea căruțelor, mulțimea amuți. Peter se uita cu disperare în jur, în speranța că va da de urma mesagerului regelui. Dar cum să-l vadă în toată nebunia asta? N-avea nicio șansă. Mai era nevoie de timp! O, Doamne, de-ar mai avea încă destul timp! Spera să-i spânzure întâi pe tâlharii de drumul mare, ca să-i mai acorde mesagerului câteva minute prețioase. Apoi Peter își dădu seama de dorința lui îngrozitoare și i se făcu rușine. Se uită la spectacolul grotesc din jurul său. Era scandalos. Ce-i atrăgea pe oameni aici, cu zecile de mii? De ce erau atât de captivați de moartea semenilor? Cu ce se alegeau, la urma urmelor, dintr-un asemenea spectacol?

Peter aruncă o privire către tribuna unde stătea lordul Luxon. Acesta închiriase, după cum îi era obiceiul, două rânduri întregi de locuri, la un preț exorbitant. Era înconjurat de femei frumoase, îmbrăcate în alb, cu flori în păr, și de o adunătură de coconași și filfizoni. Erau cu toții

* Strana mamei supraveghetorului.

veseli, mâncau pulpe de pui și beau vin direct din sticlă. Lordul Luxon era, de asemenea, îmbrăcat în alb, însă el nu mânca. În spatele zâmbetului forțat al unei gazde îndatoritoare aflate la o întrunire mondenă, masca lui fragilă începuse să se descompună. Lui Peter i se părea că privirile lui rătăcite dezvăluiau o parte din vinovăția și oroarea pe care, fără îndoială, le simțea.

Sir Richard era și el cu ochii pe lordul Luxon.

— Omul acela, rosti el cu răceală în glas, va culege ce-a semănat, fie aici, pe pământ, fie pe lumea cealaltă...

Dar nu tâlharii de drumul mare erau primii la rând, așa cum sperase Peter. Băiatului i se făcu inima cât un purice când văzu căruța lui Gideon trasă sub spânzurătoare. Gardienii îl ajutară pe Gideon să se ridice în picioare, îi dezlegară funia de la mâini și făcură din ea un laț pe care i-l petrecură după gât. Mulțimea fu străbătută de un murmur ce anticipa grozăvia ce avea să urmeze.

— Nu! strigă Peter, în zadar însă. Este nevinovat! Nu se poate să-l spânzurați!

Sir Richard se întoarse către Peter.

— Ne-am pierdut de-acum orice speranță legată de sosirea la timp a grațierii regelui. Ești gata să-ți joci rolul?

— Da.

Ordinarul, preotul închisorii Newgate, se urcă alături de Gideon și îi citi dintr-o mică Biblie cu coperte negre.

Peter văzu buzele prietenului său rostind o rugăciune. Deodată, un tânăr slăbuț cu păr castaniu, ce semăna cu Gideon, își făcu loc spre căruță. Peter îl văzu pe Gideon tresărind surprins mai întâi, apoi îmbrățișându-l pe băiatul care plângea.

— Este Joshua, fratele vitreg al lui Gideon! exclamă sir Richard, cu lacrimi în ochi. Trebuie să mă duc la el. L-am vizitat pe Joshua acum două zile, la rugămintea lui Gideon, ca să-i transmit să nu vină cu niciun chip la Tyburn. De asemenea, mi-a spus că se bazează pe mine să-i găsesc o nouă slujbă. Mi-e milă de el pentru că nu mai are pe nimeni pe lume. Așteaptă-mă aici până mă întorc cu el. Joshua nu trebuie să fie singur în asemenea momente și s-ar putea chiar să ne fie de ajutor...

Sir Richard descălecă, apoi păru să se răzgândească.

— Peter, mi-e teamă că nu mai avem destul timp... Trebuie să te duci la trăsură cât de repede poți. Ești capabil să călărești calul meu prin îmbulzeala asta?

— Mă voi strădui, domnule.

— Bine.

Sir Richard plecă spre eșafod, împrăncindu-i fără menajamente pe oamenii din calea lui. Peter îl urmărea cu privirea pe Joshua, care se agăța disperat de fratele său vitreg. Simțea nevoia să fie și el acolo, cu Gideon. Își dorea atât de tare să-i spună cât de rău îi părea pentru tot ce se întâmplase — dacă n-ar fi fost el, Kate și mașina aia

idioată, Gideon ar fi fost acum în Derbyshire, teafăr și nevătămat. Își aminti de faptul că, pe când se afla la Baslow Hall, Gideon îi spusese onorabilei doamne Byng că ar fi fericit să nu mai dea cu ochii de Tyburn în viața lui... Și iată-l aici, cu nici două săptămâni mai târziu, cu lațul de gât... Gideon nu trebuie să moară! Nu trebuie să moară! Peter nici nu își dădea seama că lacrimile îi șiroiau pe obraji. Se uită la lordul Luxon care stătea pe estradă și îl năpădi un val de ură împotriva lui. Ar fi vrut să-l tragă jos de pe estrada de lemn și să-l așeze *pe el* sub spânzurătoare, în locul lui Gideon. Ar fi vrut...

— Peter! Peter! Vocea ascuțită a lui Kate ajunse până la el pe deasupra mulțimii. Haide! Vino aici! *Acum*!

Lui Peter nu trebui să i se spună de două ori. Îi dădu pinteni calului lui sir Richard și o porni furtunos, strigând la oameni să se dea la o parte din calea lui. Drumul devenea mai ușor pe măsură ce se îndepărta de eșafod și învălmășeala nu mai era așa de mare. Reuși să ajungă destul de repede la trăsura în care se aflau Kate și pastorul, după care pătrunse înăuntru. Kate îl luă pe Peter de mână și amândoi se uitară pe geam, așteptând cu sufletul la gură.

Între timp, sir Richard reușise să ajungă la căruța lui Gideon și-l smulsese pe amărâtul de Joshua din brațele fratelui său vitreg. Sir Richard plonjă din nou în mulțime, trăgându-l pe Joshua după el, dar nu înainte de a-l fi

îmbrățișat pe Gideon și de a-i fi șoptit prietenului său la ureche: „Curaj!". Pastorul Ledbury, care stătea la fereastra trăsurii, îi făcea semne disperate cu mâna să se grăbească, dar, la un moment dat, atenția îi fu atrasă de zarva iscată în jurul eșafodului.

Chiar în momentul când Ordinarul cobora din căruță, un bărbat cu tricorn pe cap sări pe eșafod, semănând dezordine printre soldații luați prin surprindere. Ridică mâna sus, deasupra capului, cerând astfel să se facă liniște. Un soldat sări pe eșafod lângă el, dar omul avea o asemenea autoritate, încât atunci când îi făcu semn să aștepte până când urma să termine ce avea de vorbit, soldatul se supuse, rămânând pur și simplu pe loc. Gideon, cu lațul de gât, îl privea și el, de-a dreptul uluit.

Lui Kate i se tăie suflarea.

— E Omul de Smoală! exclamă Peter.

Omul de Smoală așteptă ca mulțimea să se potolească, înainte de a lua cuvântul. Întinse un deget acuzator înspre lordul Luxon, aflat în primul rând al estradei.

— Nu este prea târziu, stăpâne, să opriți execuția! răcni Omul de Smoală. Este nevinovat, după cum bine știți! Vă cer să recunoașteți că ați greșit în privința domnului Seymour!

Lordul Luxon se ridică în picioare, dar, cu toate că era în mod vizibil șocat să-și vadă mâna sa dreaptă aici, își păstră aerul său elegant și demn; doar mărul lui Adam,

care se ridica și cobora ritmic, îl dădea de gol, în ciuda calmului afișat. I se albiseră degetele de cât de tare strângea batista în mână.

— Sunt surprins să te văd aici, la Tyburn, Blueskin. Credeam că îți stă în obicei să ocolești toate locurile de execuții publice... Dar ești de-a dreptul impertinent. Domnul Seymour a fost găsit vinovat de încălcarea legii și trebuie să-și ispășească pedeapsa chiar azi. Te rog să ai amabilitatea să te retragi, deoarece se pare că nu ai nervii prea tari pentru a asista la aplicarea unei sentințe drepte.

Cicatricea Omului de Smoală era de un alb strălucitor în lumina puternică a soarelui. Îi întoarse stăpânului său o privire sfidătoare.

— Și eu care credeam că tocmai din pricina nervilor mei tari m-ați angajat... Haide, stăpâne, e ușor să tragi concluzii pripite din lipsă de dovezi. Am niște informații despre domnul Seymour, care mă fac să vă recomand *cu toată tăria* să vă retrageți plângerea. Ce poate fi mai odios decât să permiteți să fie spânzurat un om pentru o crimă pe care n-a comis-o?

— Ai întrecut măsura, Blueskin. Îmi vei da mai târziu o explicație pentru această ieșire intolerabilă...

— Atunci, Dumnezeu mi-e martor că vă acuz de minciună!

Mulțimea fu străbătută de un fior. Omul de Smoală era un personaj bine-cunoscut, iar numele lui se răspândi cu

repeziciune de la un capăt la celălalt al mulțimii: „Blueskin"! Numele lui era pe toate buzele. „Blueskin!" „Blueskin!"

— Gardieni! Luați-l de acolo, imediat! zbieră lordul Luxon la soldații care făceau de pază în jurul eșafodului. Omul acesta este, cu siguranță, de aceeași teapă cu criminalul condamnat la moarte.

Lui Peter nu-i venea să creadă ce întorsătură luaseră evenimentele. De când îi păsa Omului de Smoală de Gideon?

— Ce-o fi punând la cale? o întrebă el pe Kate. Doar Omul de Smoală era dușmanul de moarte al lui Gideon.

— Nu știu ce să zic... dar se pare că i-a căzut în dizgrație lordului Luxon...

Omul de Smoală ajunse dintr-un salt jos de pe eșafod și își făcu loc prin mulțime, îndreptându-se cu mișcări de felină spre lordul Luxon, care se prefăcea a fi indiferent. Simțind pericolul ce plutea în aer, sergentul trimise o jumătate de duzină de soldați după Omul de Smoală, care reușiră, cu dificultate, ce-i drept, să-l imobilizeze. Omul de Smoală nu părea câtuși de puțin speriat. Era acum atât de aproape de stăpânul său, încât l-ar fi putut atinge cu mâna, și se zbătea să se elibereze de gardienii care-l țineau captiv cu mâinile răsucite la spate.

— Noul paznic de vânătoare a sosit din Abinger chiar în dimineața aceasta și l-a luat gura pe dinainte, îi șuieră el

lordului Luxon în față. După ce am dus puțină muncă de lămurire cu el, a recunoscut că i-ai vorbit despre toată această afacere. Să fie oare adevărat tot ce mi-a relatat el despre domnul Seymour?

Lordului Luxon îi dispăru orice urmă de culoare din obraji. Nu răspunse provocării Omului de Smoală.

— Blestemat să fii, Luxon! Recunoaște sau nu, dar nu te mai juca cu mine!

Soldații îl târâră pe Omul de Smoală deoparte.

— E adevărat?!!!

La început, oamenii nu știau cum să reacționeze, dar, văzându-l pe lordul Luxon că se ridică în picioare și încearcă să-și ia tălpășița, începură să-l huiduie, să-l fluiere și să arunce cu tot ce le cădea în mână spre bărbatul care bătea în retragere, fără să aibă curajul de a fi martorul consecințelor propriilor sale fapte. Fructe, cochilii de stridii și codri de pâine erau catapultați în aer. Lordul Luxon își ridică brațele drept pavăză. Câțiva dintre filfizonii din suita lui fură loviți de proiectilele care-și rataseră ținta. Niciunul nu veni în ajutorul lordului. Atmosfera de sărbătoare pălise, iar mulțimea se dezlănțuise. Sergentul știa că trebuia să-l scoată cât mai repede de-acolo pe lordul Luxon sub escortă, ca să împiedice o revoltă populară. În numai câteva clipe, soldații îl înconjurară și începură să facă manevre, tropăind mărunt, mai mult pe loc, și

avansând în ritm de broască țestoasă ca să-l dirijeze departe de eșafod și de mulțimea gălăgioasă.

— Excelent! exclamă pastorul Ledbury. Cine ar fi crezut că Omul de Smoală e de partea noastră!? Ne-a scăpat de jumătate din gardieni și a instigat mulțimea, fără ca noi să mișcăm un deget.

Sir Richard și Joshua ajunseră la trăsură. Nu mai era timp de prezentări. Peter și Kate fură practic împinși în trăsura mai mare, iar storurile fură trase. Sir Richard, pastorul, doctorul Dyer, Joshua, chiar și micuțul Jack, care o ținea pe Hannah strâns de mână, fuseseră dotați cu vase de metal, ciocane și bețe. Sidney primise o tobă mică.

— Haideți, acum! Mergeți la locurile voastre și porniți să bateți la comanda lui Sidney. Îndată ce Gideon va rosti ultimul său cuvânt, faceți suficient zgomot încât să atrageți îngerii pe pământ!

După ce Omul de Smoală dispăru după eșafod, fiind în continuare bine păzit, și lordul Luxon fu luat de la Tyburn sub escortă, mulțimea se mai potoli. Ofițerul hotărî că acum era momentul potrivit să-l spânzure pe bietul domn Seymour, înainte ca publicul să se plictisească și să devină irascibil. Jack Ketch, așa cum erau numiți toți călăii, își făcu apariția pe eșafod. Oamenii se îndemnară unii pe

alţii să păstreze liniştea, după care rămaseră în aşteptare cu sufletul la gură. Veniseră să vadă un om murind şi sperau să moară cu sufletul împăcat, aşa că se liniştiră ca să-i audă ultimele cuvinte.

Gideon Seymour era o persoană necunoscută pentru majoritatea celor prezenţi la execuţie, dar faptul că Omul de Smoală îi venise în apărare îi determinase să fie de partea lui. Treizeci de mii de perechi de ochi erau aţintiţi pe silueta fragilă a bărbatului cu şireangul atârnat de gât. Gideon făcu un pas înainte şi începu să le vorbească. Vocea lui răsuna peste câmpiile Tyburn-ului, iar mulţimea înainta, târşâindu-şi picioarele, ca să-l audă mai bine.

— Nu neg că am făcut şi lucruri rele, rosti Gideon cu glas răsunător şi puternic, uşor tremurat însă. Şi declar, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, că mă căiesc de faptele mele. Dar nu sunt vinovat de acuzaţiile ce mi s-au adus. Nici nu am avut o viaţă mai păcătoasă decât a celor care se cred mai buni decât mine şi m-au adus în acest loc blestemat. Am furat mâncare atunci când muream de foame şi sunt convins că nu sunt singurul de aici, care a avut de ales între a supravieţui şi a încălca legile lui Dumnezeu.

Din mulţime se auziră murmure de aprobare.

— Totuşi, vă pot spune că am văzut Viitorul şi Tărâmul Îndepărtat, unde va fi Dreptate pentru toţi! Nimeni nu va

mai trebui să ducă o viaţă păcătoasă şi plină de înşelăciuni din pricina sărăciei! Trăiţi cu speranţa că vor veni vremuri mai bune şi, chiar dacă există indivizi ticăloşi, inima naţiunii este sănătoasă şi vom reuşi să ne creăm propriul nostru paradis pe pământ.

La aceste vorbe, mulţimea izbucni în urale. Pe eşafod erau aruncate flori.

— Viaţa e dulce ca mierea, prieteni! Nu irosiţi nicio clipă, căci fiecare dintre ele este preţioasă! Cu bine!

Gideon scoase o monedă din buzunar şi i-o dădu lui Jack Ketch, ca să-şi plătească călătoria pe lumea cealaltă. Călăul se apropie de Gideon şi îi potrivi ştreangul de gât. Fetele îmbrăcate în rochii albe îşi scoaseră batistele. Mulţimea îşi ţinu respiraţia, când, deodată, se distinse bătaia ritmică a unei tobe, răsunând în spatele eşafodului. De jur împrejur se auzea un zăngănit de metal pe metal, acompaniat de strigăte şi pistoale descărcându-se în aer. Nu ştiau care încotro să se uite. Soldaţii erau şi ei dezorientaţi, căci nu-şi dădeau seama în ce direcţie trebuiau s-o apuce ca să oprească toată această hărmălaie. După câteva clipe, sunetul unui corn îi reduse la tăcere pe cei care tulburaseră liniştea ce se lăsase înaintea execuţiei. Cornul sună din nou, clar şi amplu. Toată lumea îl căuta din priviri pe omul care sufla în corn. Jack Ketch se îndepărtă de Gideon, nevrând să-şi facă treaba atâta timp cât nu se bucura de atenţia

publicului. Oamenii exclamau de uimire şi începuseră să arate cu degetul spre două siluete care pluteau deasupra unei trăsuri negre cu ornamente aurii.

— Priviţi! se auziră strigăte din mulţime. Îngerii au pogorât printre noi!

Peter şi Kate, îmbrăcaţi în alb şi auriu, cu coroniţe de frunze aurii pe creştet, stăteau ca nişte statui, ţinându-se în echilibru pe nişte suporturi de metal, invizibile de la distanţă. Păreau că plutesc.

Peter duse la gură cornul lui Gideon. Suflă în el din nou, scoţând trei note lungi de parcă ar fi vrut să câştige atenţia tuturor celor prezenţi. După aceea, Kate începu să cânte, la început simple note şi triluri, cu vocea ei melodioasă de soprană, şi, când socoti că oamenii căzuseră deja în extaz, cântă cu cuvinte.

— Ajutaţi-l, oameni buni! cânta ea. Căci este fără de păcat. Nu lăsaţi ca sângele unui om nevinovat să întineze pământul! Ajutaţi-l, oameni buni! Luaţi-l pe umeri şi duceţi-l în braţele celor care-l iubesc. Ajutaţi-l, oameni buni! Ajutaţi-l!

Kate le făcu semn lui Joshua, doctorului Dyer şi lui sir Richard să o acompanieze. Tocmai sosiseră, gâfâind, de undeva, de la marginea mulţimii. Se cocoţară pe acoperişul trăsurii şi se aşezară de-o parte şi de alta a celor doi copii, cu braţele deschise a implorare. În acest moment, spre uluirea generală, cei doi îngeri începură să

se evapore treptat, ca apoi să dispară cu totul în neant. Pentru o clipă se lăsă o liniște mormântală. Nimeni nu îndrăznea să vorbească sau să se miște. Apoi se dezlănțui iadul pe pământ: oamenii urlau ca din gură de șarpe, ținându-se strâns în brațe unii pe alții.

Sir Richard se uita îngrijorat spre eșafod. Cum va reacționa mulțimea oare? În interiorul trăsurii, Peter și Kate se chinuiau să-și dea jos costumele și trăgeau cu ochiul pe după storurile trase. Așteptară o clipă agonizant de lungă, abia îndrăznind să respire... Apoi văzură un grup de oameni cățărându-se pe eșafod.

— Haideți, fraților! strigă o voce răgușită. I-ați auzit doar!

Lui Gideon îi fu scos lațul de la gât și se trezi dat pe mâinile mulțimii. Era trecut peste capetele oamenilor ca o plută pe mare, sute de mâini binevoitoare ajutându-l pe drum. Nu numai Gideon fu salvat, ci și tâlharii de drumul mare cărora oamenii le tăiaseră legăturile. Aceștia o luaseră deja la sănătoasa, fără ca soldații să fie în stare să miște un deget ca să-i oprească. Ofițerul lătra ordine ca un câine turbat, dar nimeni nu-l băga în seamă. Omul de Smoală dispăruse și el, strecurându-se neobservat prin mulțime.

Peter deschise portiera trăsurii, iar Gideon fu depus la picioarele sale. Sir Richard și pastorul Ledbury veniră grămadă după el.

— Sunt salvat! răcni Gideon. Dumnezeu mi-a acordat o a doua şansă! Mulţumesc! O, mulţumesc!

Aveau cu toţii ochii în lacrimi.

— Pentru puţin, spuse Peter. Şi altă dată cu cea mai mare plăcere.

Kate izbucni în râs, iar Peter gândi că nicio altă replică nu s-ar fi potrivit mai bine în această ocazie. Gideon se ridică de jos şi se lăsă să cadă cu toată greutatea pe bancheta de piele a trăsurii, scoţând un imens oftat de uşurare. Se uită la Peter, care încă mai stătea ghemuit pe podeaua trăsurii, zâmbind cu gura până la urechi. Îi dădu un ghiont cu vârful piciorului.

— Trebuia să aştepţi să mă vezi cu ştreangul de gât? Nu puteai să mă fi salvat înainte de a crede că nu mai aveam mult până să-mi dau obştescul sfârşit?

— Păi, n-am vrut să dezamăgim cu totul mulţimea... abia aşteptau să vadă spectacolul, replică Peter, dându-i cornul înapoi lui Gideon.

Gideon reintră în posesia cornului său râzând.

— Ce fericit ar fi fost tatăl meu să vadă cum cornul său i-a salvat fiul...

— Şi a fost bine-venită intervenţia neaşteptată şi destul de ciudată a adversarului tău! comentă sir Richard. Nu pot să spun că înţeleg, dar sunt bucuros că Omul de Smoală şi-a ales un moment cât se poate de potrivit să-şi descopere afecţiunea pentru tine! În curând, va trebui să-şi caute un

nou stăpân, căci, după răbufnirea de azi, nu cred că lordul Luxon îl va mai tolera sub acelaşi acoperiş cu el!

— Am impresia că Omul de Smoală s-a cam săturat să depindă de alţii, remarcă Gideon. Ştiu că ambiţia lui este să fie propriul său stăpân. Pe de altă parte, cred că i-aţi interpretat greşit motivele, fiindcă nu prea îmi vine să cred că situaţia mea disperată i-a provocat compasiunea. Sunt sigur că nu pe mine, ci pe el s-a văzut acolo, sus, pe eşafod, în tinereţe, acuzat pe nedrept şi spânzurat... Când a venit pentru prima oară la Tempest House, lordul Luxon s-a grăbit să-i promită că-l va ajuta să-şi recapete reputaţia de om cinstit.

— Înţeleg, rosti sir Richard. Ce nesăbuinţă din partea lui să-şi încalce cuvântul dat tocmai faţă de un asemenea individ! Cu toate acestea, mă întreb dacă nu cumva iniţiativa Omului de Smoală are şi alte motive decât cele bănuite de dumneata... Dar, haideţi, prieteni, căci n-avem timp de pierdut. Nu dispunem de o trăsură din cele mai rapide, aşa că nu trebuie să irosim avantajul de care încă ne mai bucurăm.

Sidney, Hannah, Jack şi pastorul se urcară în a doua trăsură, iar sir Richard răpăi cu degetele în acoperişul trăsurii sale, semnalizându-i astfel vizitiului că erau gata de plecare. Trăsurile o porniră la galop spre Hampstead Heath, fără ca soldaţii să le oprească. Mulţimea privea cum se ridicau vălătuci de praf în urma vehiculelor ce

dispăreau în zare și, spre deosebire de domnul Seymour și eliberatorii săi, îl vedeau pe Omul de Smoală, care se cocoțase în spatele celei de-a doua trăsuri, pentru a-și salva pielea. Distractia luase sfârșit, dar fusese o zi de spânzurătoare de neuitat.

Soarele după-amiezii își filtra razele de lumină prin frunzișul unei zone dens împădurite din Hampstead Heath. Ascunseseră trăsurile cât de bine putuseră, continuându-și drumul pe jos până într-un loc ferit de ochii lumii, unde doctorul Dyer adăpostise mașina antigravitațională. Unul dintre grăjdarii lui sir Richard stătea de pază încă de dimineață și aștepta acolo împreună cu Molly și cu un cal rapid cu care să fugă Gideon. Molly avusese o zi dificilă, dar, la revederea lui Kate, fu vădit ușurată. După ce trecură peste manifestările nestăvilite de bucurie, felicitări, lacrimi și râsete, în amândouă trăsurile se lăsă o liniște apăsătoare. Urmau să-și ia rămas-bun de-acum. Gideon trebuia să se ferească din calea autorităților, iar Peter, Kate și tatăl acesteia trebuiau să se întoarcă, dacă era posibil, înapoi, în epoca lor. Nici nu mai puteau zăbovi prea mult luându-și la revedere de teamă că soldații vor veni în curând pe urmele lor. Doctorul Dyer dădu la o parte ferigile cu care camuflase mașina antigravitațională și îi puse pe Kate, Peter și Molly să se așeze în jurul ei.

Kate dădu fuga însă să-i îmbrățișeze pe Jack și pe Hannah.

— Sper că regele George te-a vindecat, Jack. Ai grijă să cultivi cât mai multă varză, iar dacă iepurii dau iama în ea, știi tu cu ce să-i amenințI!

— Nici dacă aș trăi până la o sută de ani, n-aș întâlni o persoană mai deosebită decât dumneata, domnișoară Kate, îi mărturisi Sidney. Dumnezeu să te binecuvânteze și călătorie plăcută!

Kate îl sărută pe obraz, iar Sidney duse mâna la locul unde îi depusese sărutarea și o ținu acolo.

— Îți doresc să ai parte de o viață fericită, spuse ea. Sper să aveți cu toții o viață plină de bucurii!

Pastorul îi sărută mâna lui Kate.

— Voi uita totul despre America, dar pe dumneata nu te voi uita, se confesă el.

Kate simțea cum o năpădesc din nou lacrimile, dar de data aceasta Peter nu mai avea ce să-i reproșeze. Urmă exemplul lui Kate și strânse cu căldură mâna fiecăruia în parte. Dădu mâna chiar și cu Sidney.

— La revedere, spuse doctorul Dyer. Nici n-am cuvinte să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut. Și sunt convins că atât mama lui Kate, cât și părinții lui Peter v-ar mulțumi din toată inima dacă ar fi aici.

— Ați fost foarte bun cu noi, sir Richard, zise Peter. Vă mulțumesc pentru tot sprijinul acordat.

— Consider un privilegiu pentru mine faptul că v-am cunoscut, replică sir Richard. Mă voi gândi adeseori la timpul pe care l-am petrecut în compania voastră şi voi visa la un viitor în care să fim din nou cu toţii împreună.

Deodată, auziră tropotul copitelor de cai ce se apropiau în cea mai mare viteză.

— Repede! îi îndemnă sir Richard. N-avem vreme de pierdut.

Peter, care avea să-i spună atât de multe lui Gideon, nu mai avu răgazul să-i zică nimic. Îi aruncă o privire prietenului său aflat alături de Joshua, cu care Peter semăna destul de bine.

— Peter, îl atenţionă doctorul Dyer. Trebuie să plecăm.

Se înghesuiră toţi trei, cu Molly între ei, lângă maşină. Peter se uită încă o dată la Gideon, încercând să-i zâmbească. Nu reuşise nici măcar să-şi ia rămas-bun. O văzu pe Kate ţinându-l pe tatăl său de mână, după care îşi întoarse privirea spre Gideon. Îi dădu prin gând că, în scurtul interval de timp în care îl cunoscuse, Gideon făcuse mai multe pentru el decât propriul său tată. Îi sărise în ajutor, probabil îi salvase chiar viaţa. Mai mult, îşi pusese propria lui viaţă în pericol. Fusese un prieten adevărat. Fusese acolo când a avut nevoie de el. Gideon *avusese încredere* în el... Şi acum, deoarece îi venise în ajutor lui şi lui Kate, trebuia să rămână de unul singur, mereu pe drumuri,

să se ascundă... Peter fu copleşit de o pornire mult prea puternică să-i poată rezista. Nu *putea* să plece fără să-şi ia rămas-bun, fără să-i mulţumească...

— Gata? întrebă doctorul Dyer.

Kate dădu din cap şi o strânse mai tare pe Molly de zgardă, dar Peter se năpusti pe neaşteptate spre Gideon, cu braţele întinse. Kate îl văzu pe doctorul Dyer ducând mâna spre comutatorul maşinii şi strigă după Peter:

— Peter! Nu!!!

Peter se răsuci pe călcâie, chiar în momentul când Omul de Smoală ţâşni, ca din pământ, ocupând locul pe care tocmai îl lăsase liber. Mârâitul lui Molly îi avertiză pe ceilalţi de sosirea intrusului. Lui Gideon îi pieri zâmbetul de pe buze şi îl îmbrânci instinctiv pe Peter înapoi spre doctorul Dyer şi spre Kate. Omul de Smoală se uită înspre Gideon şi, pentru o clipă, în ochi i se aprinse o licărire impenetrabilă. Peter atinse maşina antigravitaţională, înmuindu-şi vârfurile degetelor în marginile ce se lichefiau. Era prea târziu. Pe Peter îl năpădi un val de greaţă, după care fu aruncat înapoi, maşinăria cu sistemul ei tainic de funcţionare respingându-i fiecare atom din el. Îşi ridică privirea şi, în fracţiunea de secundă dinaintea dispariţiei în neant, îl văzu pe Omul de Smoală, cu ochii întunecaţi arzând ca nişte tăciuni, cu chipul său odios schimonosit într-o expresie de triumf, dar şi de groază, în

egală măsură; mai zări și fața doctorului Dyer cu ochii măriți de spaimă, iar la urmă îi mai aruncă o privire fugară lui Kate, Kate a lui, care jurase să nu plece niciodată fără el. Ea întinse mâna spre el, iar gura îi era deschisă într-un strigăt care-i răsună lui Peter în urechi multă vreme. Și, pe deasupra tuturor, surprinse cu privirea (sau doar i se păru?) un val de spirale fluorescente ce radiau din cupola mașinii, înălțându-se în eter, ca să dispară apoi cu totul.

Hannah și Jack începură să țipe. Gideon și Joshua se apropiară de Peter să-l ajute să se ridice de pe jos. Stătea acum în capul oaselor, nesigur pe picioare, cu ochii ațintiți în gol spre locul unde fusese până mai adineauri mașina antigravitațională. Omul de Smoală ajunsese în secolul douăzeci și unu, iar Peter rămăsese captiv în anul 1763. Nimeni nu îndrăznea să scoată vreo vorbă. Singurul zgomot ce se auzea era cel al potcoavelor care se apropiau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă.

— Du-te! Pleacă acum! Du-te cu Gideon! mai reuși sir Richard să spună. Ia aurul ăsta și trimite-ne vești de la voi îndată ce vei avea ocazia.

Puse o tașcă cu bani în brațele lui Gideon. Acesta din urmă încălecă, iar pastorul îl urcă pe Peter în spatele lui.

— Ține aici, zise și pastorul, înghesuind colierul doamnei Byng în mâinile lui Gideon. Du-l verișoarei mele și

spune-i că ţi-am pus la dispoziţie Hawthorn Cottage pentru cât timp doreşti.

— Aveţi încredere să-mi daţi pe mână colierul doamnei Byng?

— Te-am judecat greşit, domnule Seymour, se scuză pastorul. Trebuia să am încredere în dumneata mai mult decât în oricine altcineva.

Gideon îşi încrucişă privirea cu a pastorului, plecându-şi capul în chip de recunoştinţă.

Joshua se întinse şi îi strânse mâna lui Gideon într-a lui.

— Îţi voi da de veste cât de curând am să pot, grăi Gideon. Sir Richard a promis că îţi va găsi o slujbă.

— Poţi să te bazezi pe mine, Gideon. Fii fără grijă, dar dacă nu pleci imediat de-aici, te voi vizita din nou la închisoarea Newgate! Du-te şi drum bun amândurora!

Gideon îşi împlântă călcâiele în coapsele calului care o porni în galop la adăpostul pădurii. Peter se ţinea de Gideon şi se uita înapoi peste umăr. Era în stare de şoc. Ultima imagine cu care rămase era a unui grup de oameni abandonaţi, ce stăteau nemişcaţi ca nişte statui, prea uluiţi ca să mai fie în stare să facă altceva decât să-i privească cum se pierd printre copaci.

Sir Richard şi pastorul se gândiră că cel mai nimerit ar fi să iasă ei în întâmpinarea soldaţilor care veniseră să-i aresteze. N-aveau nici cea mai mică îndoială că le

descoperiseră trăsurile, pe care nu apucaseră, pe grabă fiind, să le ascundă prea bine. Sidney, Joshua, Hannah şi micuţul Jack veneau în urma lor, cu toţii zguduiţi de spectacolul la care tocmai asistaseră. Nu avea niciun rost, după părerea pastorului, să stea pitiţi în tufişuri, când jumătate din Londra putea depune mărturie pentru faptele lor. Cu toate acestea, fură surprinşi să descopere că nu soldaţii se aflau pe urmele lor, ci mesagerul regelui cu escorta sa.

Mesagerul îl recunoscu imediat pe sir Richard şi sări jos din şa. Făcu o plecăciune adâncă şi depuse în mâinile lui sir Richard un sul de pergament ce purta pecetea regelui. Pastorul se afla umăr la umăr cu sir Richard.

— Maiestatea Sa regele George al III-lea are deosebita plăcere să vă anunţe că îl graţiază pe domnul Gideon Seymour şi vă cere să-i aduceţi la cunoştinţă faptul că este un om liber.

Pastorul şi sir Richard făcură un schimb de priviri. Mesagerul era epuizat şi gâfâia de atâta efort. Călărise trei zile şi trei nopţi ca să remită scrisoarea de graţiere a regelui şi fusese întâmpinat, în schimb, doar de nişte mutre plouate. Sperase mult mai mult.

Gideon îmboldea iapa murgă a lui sir Richard prin Hampstead Heath, la adăpostul copacilor, ca apoi s-o pornească pe drumurile cele mai dosnice pe care le putea găsi spre Highgate Hill. Îşi întorcea frecvent capul ca să

vadă ce făcea Peter, care nu reacţiona nicicum la orice i-ar fi spus. Peter îşi sprijinise fruntea de spinarea lui Gideon, iar capul îi sălta în ritmul tropăitului calului. Era treaz, dar ţinea ochii strâns închişi, conştient doar de spiralele fluorescente ce se învârteau ameţitor, la nesfârşit, prin peisajul minţii sale. Strigătul lui Kate încă îi mai răsuna în urechi.

— Nu dispera, tinere prieten, îl încurajă Gideon. Om fi noi pe fugă acum, dar nu trebuie să te îndoieşti de faptul că *vom găsi* o modalitate de a te trimite acasă.

La jumătatea urcuşului pe Highgate Hill, se opriră şi Gideon întoarse calul ca să poată admira panorama Londrei.

— Priveşte, îl îndemnă el.

Peter deschise ochii şi văzu marea cupolă a catedralei St Paul şi Monumentul*, o coloană albă, înaltă, înconjurată de mulţimea de biserici din City, înghesuite una-ntr-alta. Îşi plimbă privirea peste toate acele zone ale oraşului, care, acum, aveau o semnificaţie aparte pentru el: Holborn, Covent Garden, Lincoln's Inn Fields şi mai departe, înspre vest, parcul St James şi Buckingham House. Cât de diferită era de Londra vremurilor sale! Va mai vedea acea Londră vreodată? Îi va uita înfăţişarea? I se

* Construcţie arhitectonică dedicată Marelui Foc care a distrus cea mai mare parte a Londrei, în anul 1666.

vor șterge oare din memorie chipurile mamei și tatălui său? Își alungă gândul din minte. Nu putea să se gândească acum la asta. În schimb, văzu, cu ochii minții, Turnul Poștei, Canary Wharf și Parlamentul. Încercă să reconstituie sunetele secolului său: uruitul necontenit al traficului, vuietul avioanelor ce treceau pe deasupra capului, sirenele, radiourile din automobile, apelurile telefoanelor mobile... Deodată, se trezi, fără să vrea, zâmbind cu gura până la urechi.

— Omul de Smoală va fi îngrozit de secolul douăzeci și unu.

Ochii albaștri ai lui Gideon scrutau orașul întins la picioarele lor. Un vânt rece îi răvășea șuvițele de păr blond pe față.

— Nu-l subestima, e mai descurcăreț decât crezi. Mi-e teamă că, mai degrabă, secolul douăzeci și unu va fi îngrozit de Omul de Smoală!

Nota autorului

Când am scris despre secolul al XVIII-lea în *Gideon, hoțul de buzunare,* am încercat, cât a fost posibil, să păstrez acuratețea istorică și să ofer o perspectivă a cum ar fi putut să fi fost viața în anul 1763. Totuși, aceasta nu e decât o carte de aventuri menită a distra și nu o colecție de note istorice, iar eu sper că cititorii vor ști să facă deosebirea dintre faptele de istorie și cele de ficțiune.

Mulțumiri

Am început să scriu, *Gideon, hoț de buzunare*, pentru cel mai bun motiv posibil: pentru că așa am vrut. Este foarte ușor să începi un roman; să-l termini e mult mai greu însă. Și dacă, în decursul anilor, germenul ideii a încolțit într-o serie de romane, acest lucru s-a datorat, în mare parte, celor care mi-au dat curajul s-o fac de la bun început, apoi celor care m-au încurajat să-mi continui munca și, nu în ultimul rând, celor care mi-au împrumutat talentele lor literare ca să pot ieși cu cartea mea în lume. Privind acum lista oamenilor cu care am avut plăcerea să mă întâlnesc, sunt uimită de faptul că, deși scrisul este, în mod necesar, o ocupație solitară, are, cu siguranță, și o seamă de avantaje.

În primul rând, cred că ar trebui să-i mulțumesc istoricului Lucy Moore, ale cărei lucrări, despre lumea interlopă a secolului al optsprezecelea, mi-au aprins flacăra imaginației de la bun început. Am auzit-o vorbind la radio într-o dimineață de iunie a anului 2000 și, până după-amiază, deja plănuisem, în linii mari, schița povestirii *Gideon, hoț de buzunare.* Am consultat multe lucrări despre perioada respectivă, iar cărțile care doar rareori

mi-au părăsit biroul sunt: *Londra doctorului Johnson* de Liza Picard și *Gentlemanul georgian* de Michael Brander. De asemenea, trebuie să-i mulțumesc lui David Lewis, pentru că mi-a împrumutat un exemplar din *Calendarul închisorii Newgate*. Fără această carte, înspăimântătoare pe alocuri, n-aș fi creat niciodată unul dintre personajele mele preferate, și anume Omul de Smoală.

Trebuie să le mulțumesc și următorilor mei prieteni de breaslă, pentru încurajarea lor constantă și pentru vastele lor cunoștințe în domeniul literar, pe care au avut amabilitatea să mi le împărtășească: Stephanie Chilman, Kate Harrison, Jacqui Hazell, Jacqui Lofthouse și Louise Voss. În egală măsură, aș dori să le mulțumesc și primilor mei cititori adulți: Heather Swain, Liz Facer, Anne-Marie Nation-Telleray și Catherine Pappo, cât și primei mele tinere cititoare, Rachel Walsh. Le sunt extrem de recunoscătoare pentru comentariile pertinente. Mulțumesc, de asemenea, tuturor membrilor Departamentului de literatură engleză și literatură comparată de la Colegiul Goldsmith pentru sprijinul acordat și, în special, lui Blake Morrison și lui Maura Dooley pentru analiza critică a romanelor, cât și pentru încurajare. Îi mulțumesc și lui Imelda, fiica lui Maura, pentru reacția ei favorabilă asupra cărții. Îi port recunoștință și lui Brigitte Resl pentru traducerea replicilor reginei Charlotte în limba germană.

Sunt profund îndatorată Consiliului de cercetări în domeniul artelor și științelor umaniste, pentru sprijinul

acordat documentării mele extinse, realizate pe tot parcursul scrierii romanului, pe care am întreprins-o la Colegiul Goldsmith. Mii de mulțumiri.

Fără ajutorul PAWS (Societatea de informare științifică a publicului) și fără implicarea mea efectivă în activitatea acestei organizații, care promovează înglobarea științei în artă, mă îndoiesc că aș fi îndrăznit să scriu despre călătoria în timp, chiar dacă ar fi fost să fac doar ficțiune pură! Mulțumirile mele lui Barrie Whatley și Andrew Millington de la PAWS.

Mă simt deosebit de norocoasă să fiu reprezentată de o agenție literară și publicată de un editor care au avut încredere în *Gideon, hoț de buzunare,* precum și în celelalte romane din aceeași serie. Toată recunoștința mea următoarelor persoane: Caradoc King, Judith Evans, Christine Glover și Linda Shaughnessy de la A P Watt, Ingrid Selberg, Venetia Gosling, Joanna Moult (Londra) și Elisabeth Law (New York) de la Simon&Schuster.

În final, aș dori să-i mulțumesc soțului meu, pentru încurajările lui permanente și pentru curiozitatea manifestată față de univers, precum și copiilor mei, Louis și Issy, care în diverse momente au fost, pe rând, cobaii mei, criticii mei și redactorii mei. *Gideon* a fost scris pentru ei și, citindu-le romanul pe fascicule, am ajuns împreună să elaborăm și să perfecționăm intriga romanului. Se regăsesc cu toții în această poveste.

L.B.-A.

Am fost copleșit de uimire când Peter mi-a spus pentru prima dată că venea din viitor. Apoi am văzut teama întipărită pe chipul său și mi-am dat seama că această călătorie în timp îl transformase într-un orfan, tot așa cum eu devenisem orfan în urma epidemiei de scarlatină.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-054-7